

MATERIALELE 1888 de ELLEN G. WHITE

**Scrisori, Manuscrise, Articole și Predici
Legate de Sesiunea de la Minneapolis a Conferinței Generale din 1888**

The Ellen G. White Estate
Washington D.C.
1987

DESPRE ACEASTĂ COLECȚIE DE DOCUMENTE ALE ELLEN G. WHITE

Materialele 1888 ale Ellen G. White sunt constituite în exclusivitate din scrisori, manuscrise, articole și predici ale Ellen G. White legate în mod direct sau indirect de Întâlnirea Misionară și de Sesiunea Conferinței Generale ținută de către adventiștii de ziua a șaptea la Minneapolis, Minnesota, din 10 Octombrie până în 4 Noiembrie, 1888. Nici o altă sesiune a Conferinței Generale din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu a fost supusă atâtor cercetări, analize și comentarii ca întâlnirea din 1888.

White Estate consideră că cheia înțelegerii sesiunii Conferinței Generale din 1888, precum și a istoriei anilor imediat următori, trebuie găsită în scrierile Ellen G. White. Ellen White a avut multe de spus în legătură cu experiența de la Minneapolis și atunci, dar și în anii următori. În decada care a urmat după 1888, ea s-a referit în mod frecvent la Minneapolis și la spiritul manifestat acolo.

Întrucât 1988 marchează centenarul întâlnirii din 1888, și întrucât atenția adventiștilor de pretutindeni va fi concentrată întregul an asupra evenimentelor din 1888, White Estate simte că se va da pe față un mare interes pentru a cunoaște ce a avut de spus Ellen White despre întâlnirea de la Minneapolis. Astfel White Estate pune la dispoziția membrilor bisericii această colecție vastă alcătuită din toate manuscrisele și scrisorile Ellen White care au vreo referință despre Minneapolis. În majoritatea cazurilor a fost inclus întregul manuscris sau scrisoare, deși este posibil ca doar o porțiune să fie legată de acest subiect. Numele au fost lăsate așa cum le-a folosit Ellen White, cu excepția cazurilor în care în loc de nume apare un loc gol.

Aproape toate manuscrisele și scrisorile au fost copiate direct din dosarele în care sunt păstrate, așa că greșelile gramaticale nu au fost corectate, iar documentele nu au fost îmbunătățite în nici un fel pentru publicare. În cazul în care scrisorile sau manuscrisele au fost deja publicate, sunt reproduse în forma de „manuscris publicat”, care este mai lizibilă și corectată gramatical. Majoritatea materialelor din această colecție nu au mai fost publicate în nici un fel.

Cu toate că predicile Ellenei White de la Minneapolis au fost publicate acum câțiva ani în cartea „Thirteen Crisis Years” (Numită inițial „Through Crisis to Victory”) a lui A.V. Olson, ele sunt redactate aici din nou. Una dintre predici, precum și porțiuni din alta, care nu apar în „Thirteen Crisis Years”, sunt redactate aici. Ne-am dat toată străduința ca această colecție să fie cât mai completă posibil, iar dacă s-a întâmplat să ne scape vreo predică, scrisoare sau manuscris, și va intra ulterior în atenția noastră, va fi adăugată edițiilor următoare ale acestor materiale.

Această colecție nu este un compendiu referitor la subiectul neprihănirii prin credință. Ellen White a predicat de multe ori în legătură cu îndreptățirea și sfințirea prin credință în anii care au urmat anului 1888, dar aici nu sunt incluse decât predicile în care se face referire la Conferința de la Minneapolis. Cititorului interesat îi recomandăm cartea lui Ellen White „Faith and Works” precum și articolele ei din Review and Herald, pentru mai multe prezentări legate de subiectul Hristos și neprihănirea Sa.

Regretăm că un anumit număr de pagini sunt greu lizibile, dar acestea sunt cele mai bune copii care s-au putut face după documentele existente în fișierul nostru. Avem sentimentul că este mai bine să le punem la dispoziția cititorilor acum, în starea în care sunt, decât să așteptăm până când vor putea fi corectate gramatical și editate. Toate manuscrisele și scrisorile au propria lor paginație, chiar dacă uneori xeroxul nu a prins aceasta.

Tuturor celor care caută să înțeleagă evenimentul 1888 din perspectiva lui Dumnezeu, le recomandăm studiul acestor scrisori, manuscrise, articole și predici. Credem că acestea vor fi un ghid folositor fiecărui adventist de ziua a șaptea care vrea să beneficieze de pe urma

lecțiilor pe care le-au învățat, sau nu le-au învățat acum o sută de ani, înaintașii noștri spirituali.

Octombrie, 1978

*

PREFAȚĂ LA A DOUA EDIȚIE

Manuscrisul 61, 1893, și Scrisoarea 124, 1896, care nu au fost incluse în prima ediție a acestor materiale, pot fi găsite acum la pag. 1813-1821, la sfârșitul volumului 4. Aceste două documente vor fi trimise fără cost, la cerere, celor care au cumpărat aceste materiale în prima lor ediție.

Ellen G. White Estate

Ianuarie, 1988

*

IDENTIFICAREA PERSOANELOR NUMITE ÎN CADRUL COLECȚIEI

Notă: Am încercat să atestăm poziția deținută de către persoanele următoare în timpul în care au primit comunicările din partea Ellenei White, cuprinse în această colecție. Mai multe informații biografice despre principalii lucrători, pot fi găsite în Enciclopedia Adventiștilor de Ziua a șaptea.

Ballenger, A.F. – Slujbaș licențiat, angajat la Review and Herald Publishing Assn. A slujit ca secretar asistent la National Religious Liberty Assn. A participat la Minneapolis.

Belden, F.E. – Manager în problema afacerilor la Review and Herald Publishing Assn., membru al Comitetului General Conference Book, nepot al Ellenei White. Delegat la Minneapolis.

Bollman, C.P. – Editor la Gospel Herald și editor asociat la Southern Watchman.

Butler, G.I. – Președinte al Conferinței Generale timp de două mandate, 1871-1874 și 1880-1888. Nu a participat la Minneapolis din cauza bolii. După o perioadă de retragere, slujește ca președinte al Uniunii de Conferințe din Sud, precum și la Southern Publishing Assn.

Colcord, W.A. – Editor angajat la Review and Herald Publishing Assn.

Eldridge, C. – Președinte și manager la Review and Herald Publishing Assn. Delegat la Minneapolis.

Fargo, J. – Slujitor al Evangheliei hirotonit, și administrator la General Conference Assn. Delegat la Minneapolis.

Garmire, J.M. – Membru laic, care promova ceea ce el credea că erau „viziunile” primite de fiica sa, Anna.

Haskell, S.N. – Misionar în țări străine, administrator și educator. Delegat la Minneapolis.

Healey, W.M. – Slujitor al Evangheliei hirotonit și evanghelist în California.

Henry, A.R. – Contabil și consilier pentru numeroase instituții AZS. A slujit ca președinte, auditor și trezorier al Gen. Conf. Assn., precum și ca manager și trezorier al SDA Publishing Assn. în anii 1890. Delegat la Minneapolis.

Hyatt, W.S. – Delegat la Minneapolis din Wisconsin. Ulterior a slujit ca Președinte al Conferinței Africa de Sud.

Ings, W. – Slujitor al Evangheliei hirotonit în California.

Jones, A.T. – Slujitor al Evangheliei hirotonit, editor la Signs of the Times și la American Sentinel. Din 1897 până în 1901 a fost editor principal la Review and Herald. Delegat la Minneapolis.

Jones, C.H. – Manager la Pacific Press Publishing Assn. Delegat la Minneapolis.

Kellog, J.H. – Medic șef și manager la Sanatoriul din Battle Creek. Participă la Minneapolis.

Larson, M. – Slujitor al Evangheliei hirotonit în Iowa.

Lindsay, H. – Administrator financiar la numeroase instituții AZS. A slujit ca trezorier al Conferinței Generale din 1888 până în 1893, și ca secretar, trezorier și auditor la Review and Herald Publishing Assn. după 1890. Delegat la Minneapolis.

McCullagh, S. – Slujitor al Evangheliei hirotonit și membru al Comitetului executiv al Conferinței din Noua Zeelandă.

Miller, H.W. – Slujitor al Evangheliei hirotonit și membru al Comitetului executiv al Conferinței Michigan. Delegat la Minneapolis.

Miller, M.B. – Slujitor al Evangheliei hirotonit în Michigan. Frate cu H.W. Miller. Delegat la Minneapolis.

Morrison, J.H. – Președinte al Conferinței Iowa. Delegat la Minneapolis.

Nicola, L. – Secretar al Conferinței Generale din 1893 până în 1897.

Olsen, O.A. – Președinte al Conferinței Generale din 1888 până în 1897.

Prescott, W.W. – Secretar al SDA Educational Society în 1888. Mai târziu a slujit în câmpul extern ca educator și administrator. A participat la Minneapolis.

Rousseau, Sr. – Lucrător laic în Australia.

Smith, L. – Editor asistent la Review and Herald. Fiul lui Uriah Smith.

Smith, U. – Editor la Review and Herald până în 1897, când a devenit editor asociat sub conducerea lui A.T. Jones. În 1901 redevine editor șef. Delegat la Minneapolis.

Stone, Bro. – Nici o informație disponibilă.

Tait, A.O. – Slujitor al Evangheliei hirotonit și editor. A slujit în 1895 ca secretar și trezorier al International Tract Society. În 1896 se unește cu Review and Herald Publishing Assn. Delegat la Minneapolis.

Underwood, R.A. – Președinte al Conferinței Ohio din 1882 până în 1889. Delegat la Minneapolis.

Van Horn, I.D. – Președinte al Conferinței Michigan din 1888 până în 1891. În 1894 a slujit ca membru al Comitetului executiv al Conferinței Generale. Delegat la Minneapolis.

E.J. Waggoner – Editor la Signs of the Times din 1886 până în 1891. A prezentat lecțiile de bază în privința îndreptăririi prin credință la Minneapolis. În 1892 este mutat în Anglia pentru a sluji ca editor la Present Truth. Delegat la Minneapolis.

Washburn, J.S. – Slujitor al Evangheliei hirotonit în Iowa.

White, J.E. – Fiul lui Ellen White, slujitor în domeniul publicațiilor. Din 1893 până în 1912 a fost pionier al lucrării AZS în Sud.

White, Mary – Nora lui Ellen White, soția lui W. C. White.

White, W.C. – Fiul lui Ellen White, membru al Comitetului executiv al Conferinței Generale, deținând numeroase posturi administrative. Delegat la Minneapolis.

Nota traducătorului: numărul paginii corespunzător originalului în limba engleză, este inserat în text încadrat în paranteză dreaptă.

**EVITAREA SCOATERII ÎN EVIDENȚĂ A DIFERENȚELOR DOCTRINALE;
CONTEMPLAREA MINUNILOR ȘI TAINELOR ÎNTRUPĂRII**

(Scriș în 18 Februarie, 1887, din Basel, Elveția, către E.J. Waggoner și A.T. Jones)

Am de spus ceva, ce nu pot să nu vă spun. Am căutat în zadar să găsesc un articol scris acum aproape douăzeci de ani, despre „legea adăugată”. Am citit acest articol Fratelui (J.H.) Waggoner. I-am spus atunci că mi-a fost arătat că înțelegerea lui în ce privește legea, este incorectă și, în urma declarațiilor pe care i le-am adresat, păstrează tăcerea în privința acestui subiect de mulți ani de zile.

Nu am obiceiul să citesc nici un articol doctrinal din ziare, pentru ca mintea mea să nu prindă înțelegerea sau vederea altcuiva, pentru ca nici o amprentă a teoriilor vreunui om să nu vină în legătură cu ceea ce scriu. Am cerut în repetate rânduri să mi se trimită scrierile mele în ce privește legea, dar acel articol special nu l-am primit încă. Mi s-a spus că un exemplar din articolul acela se află la Healdsburg, dar încă nu mi-a sosit. Am aici multe articole, scrise de mult, în ce privește legea, dar acel articol special pe care l-am citit fratelui Waggoner încă nu l-am primit.

Am primit scrisori din partea unor persoane care frecventează Colegiul din Healdsburg, în legătură cu învățăturile fratelui E. J. Waggoner despre cele două legi. Am scris imediat și am protestat față de faptul că se procedează contrar cu lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu în ce privește orice diferență de opinie, fără să primesc nici un răspuns la scrisoare. Probabil că scrisoarea nu a ajuns niciodată la voi. Dacă voi, frații mei, [21] ați fi avut experiența pe care am avut-o eu și soțul meu în privința publicării diferențelor de opinie cunoscute în articole din ziarele noastre, nu ați fi urmat niciodată calea pe care o urmați, nu le-ați fi prezentat în fața studenților de la Colegiu, și nu le-ați fi publicat în The Signs. Îndeosebi în aceste timpuri, orice diferență trebuie să fie reprimată. Tinerii sunt foarte încrezători în sine și mult mai neprevăzători decât ar trebui să fie. În privința diferențelor, trebuie să fiți înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii. Chiar dacă sunteți pe deplin convinși că ideile voastre sunt temeinice, nu dați pe față înțelepciune dacă le scoateți în evidență.

Fără nici o ezitare vă spun că faceți o greșală. Voi vă îndepărtați de îndrumările pe care ni le-a Dumnezeu dat în ce privește această problemă, iar rezultatul va fi numai rău. Aceasta nu este după planul lui Dumnezeu. Voi ați dat un exemplu pe care și alții îl vor urma și se vor simți liberi să-și expună în public diferitele lor idei și teorii, pentru că și voi faceți așa. Aceasta va produce o stare de lucruri cum nici nu vă puteți imagina. Aș fi dorit să am mai multe articole despre lege, însă eu mă mut tot timpul și scrierile mele sunt acolo unde nu le pot folosi.

Nu este puțin lucru că ați ieșit în evidență în The Signs, căci Dumnezeu a arătat clar că așa ceva nu trebuie făcut. Noi trebuie să păstrăm un front unit în fața lumii. Satana va triumfa, văzând diferențele din mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea. Aceste probleme nu sunt puncte vitale.[22] Nu am citit pamfletul fratelui Butler, nu am citit nici un articol scris de vreunul dintre scriitorii noștri, și nici nu mă gândesc să citesc. Dar, acum mulți ani, am văzut că vederile fratelui (J.H.) Waggoner nu sunt corecte, motiv pentru care i-am citit ceea ce am scris. Subiectul încă nu este clar și distinct în mintea mea. Nu pot cuprinde subiectul, de aceea sunt convinsă nu numai că nu este momentul să fie prezentat, ci este și vătămător a o face.

Fratele Butler a avut atâtea poveri de purtat încât nu a fost pregătit să conceapă subiectul în mod drept. Fratele E.J.W. (Waggoner) are mintea exersată cu subiectul, dar a prezenta diferențele în cadrul conferinței generale este o greșală. Nu ar trebui să se facă aceasta. Există persoane care nu studiază profund, care nu sunt cercetători ai Bibliei, care vor lua poziție hotărâtă pentru sau împotriva, prinzându-se de dovezile superficiale ce s-ar putea să nu fie adevărul. A prezenta diferențele în cadrul conferințelor noastre, de unde se vor răspândi în

toate câmpurile diferite idei aflate în opoziție, nu este în planul lui Dumnezeu întrucât acestea vor provoca semne de întrebare și îndoială dacă avem adevărul sau dacă nu cumva greșim și suntem înșelați.

Reformațiunea a fost mult întârziată prin faptul că s-au scos în evidență diferențele care existau în înțelegerea diferitelor puncte de credință, și fiecare partidă susținea cu tenacitate lucrurile prin care erau diferiți. Noi trebuie să ne privim ochi în ochi dar, a fi atât de fermi și a considera de datoria voastră să vă prezentați punctele de vedere în opoziție hotărâtă cu credința și adevărul care au fost predicate de noi ca popor, este o greșală care va face rău și numai rău, ca în zilele lui Martin Luther. Dacă începeți să vă separați și să vă simțiți liberi să vă exprimați ideile fără să țineți seama[23] de vederile fraților voștri, va fi produsă o stare de lucruri cum nici nu visați.

Soțul meu a avut anumite idei diferite de vederile fraților săi în legătură cu anumite puncte. Mi-a fost arătat că oricât de corecte ar fi fost vederile lui, Dumnezeu nu l-a chemat ca să le expună înaintea fraților săi și să creeze astfel diferențe de opinii. Era posibil ca el să privească aceste lucruri ca fiind secundare dar, odată făcute publice mințile ar fi stăruit asupra lor și, doar pentru că alții cred altfel, ar fi făcut din aceste diferențe întreaga povară a soliei, stârnind lupte și contradicții.

Există stâlpi de bază ai credinței noastre, subiecte de interes vital, Sabatul, păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Nu trebuie să fie agitate idei speculative, pentru că există minți ciudate care găsesc plăcere în a primi puncte pe care alții nu le acceptă, în a argumenta și a strânge totul în jurul aceluia punct, insistând asupra lui, exagerându-l, când de fapt nu este o problemă de importanță vitală și va fi înțeles în moduri diferite. De două ori mi-a fost arătat că orice lucru ce va conduce pe frații noștri să fie distrași de la punctele care sunt esențiale pentru acest timp, trebuie să fie reținute în umbră.

Multe lucruri care constituiau adevăr, Hristos nu le-a descoperit pentru că ar fi creat diferențe de opinii și dispute, însă cei tineri care nu au trecut prin experiența pe care o avem noi, sunt gata de luptă. Nimic nu le place mai mult decât o discuție aprinsă.

Dacă astfel de lucruri se vor întâmpla la conferința noastră, voi refuza să particip la vreuna din ele. Am avut atâta lumină în privința acestui subiect încât știu că inimile neconsacrate și nesfințite vor găsi plăcere în astfel de exerciții. E prea târziu din zi, fraților, e prea târziu din zi. Suntem în marea zi[24] a ispășirii, un timp în care omul trebuie să-și mânghească sufletul, să-și mărturisească păcatele, să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu și să se pregătească pentru marele conflict. Când se produc astfel de dispute înaintea poporului, ei vor crede că unul are dreptate, apoi că celălalt, care este total opus, are dreptate. Bieții oameni ajung în confuzie iar conferința va fi o încurcătură de moarte, mai rău decât dacă nu s-ar fi ținut nici o conferință. Apoi, când totul este disensiune și ceartă, va fi nevoie de eforturi hotărâte pentru a mânuși cu pana și cu vocea, lucrurile care vor aduce armonia.

Fratelui (J.H.) Waggoner îi plac discuțiile și disputele. Mă tem că E.J.W. (Waggoner) cultivă iubirea pentru aceleași lucruri. Acum, avem nevoie de o religie bună, smerită. E.J.W. (Waggoner) are nevoie de umilință și blândețe, iar fratele Jones poate fi o putere spre bine dacă va cultiva în mod constant evlavia practică, să o poată prezenta înaintea oamenilor.

Cum credeți că mă simt când văd cele două ziare de frunte ale noastre, în conflict? Eu știu cum au luat naștere aceste ziare. Eu știu ce a spus Dumnezeu despre ele, că ele sunt una și nici o divergență nu trebuie să se vadă între aceste două instrumente ale lui Dumnezeu. Ele sunt una și trebuie să rămână una, respirând același spirit, exercitând aceeași lucrare de a pregăti un popor care să stea în ziua Domnului, una în credință, una în scop.

The Sickles (ziar misionar publicat în 1886) a luat naștere la Battle Creek, însă nu este destinat să înlocuiască The Signs, și nu văd că într-adevăr este nevoie de el. Este nevoie de The Signs of the Times; acesta va face ceea ce The Sickles nu poate face. Știu că dacă The Signs va avea tot timpul articole prețioase, va fi hrană pentru oameni și fiecare familie ar

trebui să-l aibă. Dar, mă doare inima de fiecare dată când văd The Sickie. Repet că nu este așa cum Dumnezeu ar fi vrut să fie. Dacă Satana poate crea disensiuni în mijlocul nostru ca popor, va fi foarte fericit.[25] Nu cred că trecerea anilor va șterge impresia lăsată de ultima noastră conferință. Știu cum acționează aceste lucruri. Mă bucur că trebuie să avem mai mult din Isus și mai puțin din eu-l nostru. Dacă există diferențe între părți în înțelegerea unor pasaje anumite din Scriptură, nu expuneți aceste diferențe cu stiloul sau cu vocea, făcând astfel o ruptură care nu este necesară.

Noi suntem una în credința în adevărurile fundamentale ale lui Dumnezeu. Un singur scop trebuie păstrat în mod continuu în vedere, și anume că armonia și cooperarea trebuie să fie menținute fără a compromite nici un principiu al adevărului. În timp ce săpați continuu ca după comori ascunse pentru a cunoaște adevărul, aveți grijă cum exprimați noi opinii care pot duce la conflicte. Noi avem o solie care trebuie să cuprindă toată lumea. Poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos sunt povara lucrării noastre. Unitatea și iubirea unora față de alții, este marea lucrare ce trebuie dusă acum la bun sfârșit. Lucrătorii noștri sunt în pericol să stăruie prea mult asupra doctrinelor, predicând prea multe discursuri despre subiecte în care este nevoie de argumentare, în timp ce sufletul lor are nevoie de evlavie practică.

A fost deschisă larg o ușă pentru divergențe, ceartă, conflicte și diferențe, ușă pe care nici unul dintre voi nu o poate vedea, în afară de Dumnezeu. Ochii Lui văd sfârșitul de la început. Magnitudinea răului produs, numai Dumnezeu o cunoaște. Amărăciunea, mânia, resentimentele, geloziiile, aprinderea spiritelor, provocate de controverse de ambele părți ale conflictului, vor duce la pierderea multor suflete.

Fie ca Domnul să ne facă să ne vedem nevoia de a bea din izvorul nesecat al apei vieții. Torentele lui curate ne vor înviora și ne vor vindeca, înviorând pe toți cei ce vin în legătură cu noi. Oh, dacă inimile ar fi supuse de către Duhul lui Dumnezeu! Dacă ochiul ar fi ațintit numai asupra lui Dumnezeu, ce potop[26] de lumină cerească s-ar revărsa asupra sufletului! Cel care a vorbit așa cum nu a vorbit nici un om vreodată, a fost un educator când era pe pământ. După ce a înviat a fost educatorul ucenicilor singuratici și dezamăgiți care călătoreau spre Emaus, precum și al celor adunați în camera de sus. El le-a arătat în toate Scripturile lucrurile care vorbeau despre El, făcând ca inimile lor să se umple de o nouă, sacră și sfântă speranță și bucurie.

Din Sfânta Sfințelor se continuă marea lucrare de instruire. Îngerii lui Dumnezeu comunică cu oamenii. Hristos oficiază în Sanctuar. Noi nu Îl urmăm în Sanctuar așa cum ar trebui să o facem. Hristos și îngerii Săi lucrează în inimile oamenilor. Biserica de sus, unită cu biserica de jos, luptă lupta cea bună pe pământ. Trebuie să aibă loc o curățire a sufletului aici pe pământ, în armonie cu lucrarea lui Hristos de curățire a Sanctuarului din cer. Atunci vom vedea mai clar cum suntem văzuți. Vom cunoaște cum suntem cunoscuți.

Este întristător și descurajator să vezi cât de slab efect au adevărurile solemne ce privesc aceste zile din urmă, asupra minților și inimilor celor ce pretind a crede adevărul. Ei ascultă cuvântările predicate, par a fi profund interesați și sorb cuvintele de pe buzele vorbitorului, cuvintele sublime le produc desfătare, iar ochii lor varsă lacrimi când le este prezentată iubirea lui Hristos.

Dar odată cu încheierea cuvântării, farmecul încetează. Intrați în case și veți fi surprinși să nu auziți nici măcar un cuvânt care să dea de înțeles că prezentarea unor lucruri atât de ziditoare ar fi făcut vreo impresie durabilă. Ei au ascultat ca și cum ar fi ascultat un cântec sau o melodie plăcută. Odată ce s-a terminat, impresia dispare ca roua dimineții în fața soarelui.[27]

Care este cauza? Adevărul nu este primit în viață. Ei nu acceptă adevărul rostit ca pe cuvântul lui Dumnezeu adresat lor. Ei nu privesc dincolo de unealtă, la Marele Slujitor din sanctuarul ceresc. Ei nu primesc cuvântul ca pe o solie specială de la Dumnezeu, încredințată

vorbitorului. Este de mirare că în felul acesta adevărul este atât de lipsit de putere, încât asupra unui mare număr de ascultători nu produce o influență de durată, ci doar un anumit grad de excitare, puțin extaz animalic și puțină cunoștință intelectuală?

Deja se predică prea mult. Prea puțin se ascultă și se aude vocea lui Dumnezeu. Nu se aude decât vocea omului, iar ascultătorii se întorc la casele lor cu sufletele flămânde și la fel de goale ca și înainte, gata să stea pe scaunul de judecată, făcând comentarii asupra predicii ca și cum ar fi fost o piesă de teatru, fără să vadă în aceasta decât un efort omenesc. „Să fie în voi mintea aceasta care era și în Hristos Isus.” Umpleți-vă mintea cu marea umilință a lui Hristos, apoi contemplați caracterul Său divin, observați maiestatea Sa și slava Celui Prea Înalt, la care a renunțat și Și-a îmbrăcat divinitatea cu omenescul. Atunci vom vedea o tăgăduire de sine, o jertfire de sine care a umplut îngerii de uimire.

Oh, de câtă sărăcie a avut parte Fiul lui Dumnezeu prin faptul că S-a mutat într-una dintre provinciile imperiului Său, fără să fie recunoscut și mărturisit de către națiunea pe care venise să o binecuvânteze și să o salveze. Câtă sărăcie a suferit când, deși umbla printre oameni și răspândea binecuvântări pe unde călca, nu răsunau imnuri de laudă în jurul Lui, dimpotrivă atmosfera era prea adesea încărcată cu blesteme și blasfemii. Câtă sărăcie când, deși umbla dintr-o parte în alta printre cei pe care venise să-i salveze, rareori câte o voce solitară Îl numea binecuvântat, rareori câte o mână singuratică I se întindea în semn de prietenie, și rareori[28] câte un acoperiș izolat îi oferea adăpost. Dar dacă privim dincolo de înfățișare, pe cine vedem? Divinitatea, Fiul cel nemuritor al lui Dumnezeu, la fel de tare, la fel de înzestrat cu toate resursele puterii, dar de data aceasta în forma omului.

Aș dori ca mințile mărginite să poată să vadă și să simtă marea iubire a Dumnezeului infinit, marea Lui tăgăduire de sine, marele Lui sacrificiu de sine pe care l-a dat pe față când Și-a asumat omenescul. Dumnezeu S-a umilit pe Sine și a devenit om, S-a umilit prin faptul că a murit, și nu numai prin faptul că a murit, ci a murit o moarte rușinoasă. Oh, dacă am putea să ne vedem nevoia de umilință, de umblare smerită cu Dumnezeu, și de a ne păzi la fiecare pas.

Știu că Satana lucrează ca să creeze divergențe între frați. Dacă nu aș fi știut că Conducătorul mântuirii noastre este la cârmă pentru a conduce în port corabia evangheliei, aș fi spus: lăsați-mă să mă odihnesc în mormânt.

Răscumpărătorul nostru trăiește ca să facă mijlocire pentru noi și, dacă vom învăța zilnic în școala lui Hristos, dacă vom păstra în inima blândă și smerită lecțiile pe care ni le predă, vom avea o măsură atât de mare din Duhul lui Isus încât eu-l nu va mai fi întrețesut în nimic din ceea ce vom face sau vom spune. Ochiul va fi ațintit numai asupra slavei lui Dumnezeu. Trebuie să depunem anumite eforturi pentru a răspunde rugăciunii lui Hristos ca să fim una așa cum El este una cu Tatăl, Cel care S-a declarat efectiv îngrădit în zilele umilinței Sale, din cauza faptului că avea multe de zis ucenicilor Săi, însă aceștia nu le puteau purta. Prea puțin se stăruie asupra minunilor răscumpărării.

Este nevoie ca aceste lucruri să fie prezentate mult mai pe larg și încontinuu în cuvântările și în ziarele noastre. Avem nevoie ca inimile să ne fie adânc mișcate[29] de adevărurile profunde și salvatoare. Există pericolul de a prezenta cuvântările și articolele din ziare în același fel ca și jertfa lui Cain, fără Hristos.

Dacă vom fi botezați cu Duhul lui Hristos, va fi iubire, armonie, blândețe și ascundere a eu-lui în Hristos ca să ne fie dată înțelepciunea lui Hristos, înțelegerea va fi luminată, și ceea ce părea întunecos se va limpezi. Facultățile se vor dezvolta și vor fi sfințite. El poate să-i conducă pe cei pe care îi pregătește pentru mutarea la cer, pe culmi mai înalte ale cunoașterii și le poate da vederi mai largi asupra adevărului. Motivul pentru care Domnul poate face atât de puțin pentru cei care au în mâini adevărurile atât de pline de greutate, este că foarte mulți țin aceste adevăruri departe de viața lor. Aceștia le țin în nedreptate. Mâinile lor nu sunt curate, inimile lor sunt mânjite de păcat și, dacă Dumnezeu ar lucra pentru ei cu puterea

Spiritului Său în măsură corespunzătoare cu magnitudinea adevărului pe care l-a deschis înțelegerii, ar fi ca și cum Domnul ar aproba păcatul.

Poporul nostru trebuie să aibă întrețesută în viața și în caracterul lor desfășurarea planului de mântuire și, concepții mult mai elevate despre Dumnezeu și despre sfințenia Sa trebuie să fie primite în viață. Spălarea hainelor în sângele Mielului este o lucrare la care trebuie să luăm parte cu seriozitate până când orice defect de caracter este îndepărtat. În felul acesta ne ducem mântuirea până la capăt cu frică și cu cutremur. Domnul este cel care lucrează în noi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Avem nevoie de Isus ca să rămână în inimă ca un izvor viu și permanent; atunci șuvoiul care va curge din fântâna vie va fi curat, dulce și ceresc. Atunci, celui smerit cu inima i se va da o pregustare a cerului.[30]

Se va vorbi și se va scrie mai mult decât acum, despre adevărurile legate de a doua venire a lui Hristos pe norii cerului. Trebuie să se închidă orice ușă care conduce la puncte de diferențiere și dispută în mijlocul fraților noștri. Dacă omul cel vechi ar fi scos afară din orice inimă, ar exista mai multă siguranță în discuții dar acum, oamenii au nevoie de altceva. Există mult prea puțin din iubirea lui Hristos în inima celor care își afirmă credința în adevăr. Dacă toate speranțele lor vor avea în centru pe Isus Hristos, dacă Duhul Său va pătrunde sufletul, atunci va fi unitate, chiar dacă nu vor fi toate ideile exact la fel în toate punctele.

Biblia este încă prea puțin înțeleasă. Chiar și o viață întreagă de studiu împreună cu rugăciune al descoperirilor ei sacre, va lăsa încă multe lucruri neexplicate. Este nevoie de mișcările profunde ale Duhului lui Dumnezeu, să lucreze asupra sufletului ca să modeleze caracterul, să deschidă calea de comunicație între Dumnezeu și suflet, pentru ca adevărurile cele adânci să poată fi deslușite. Omul are multe de învățat înainte ca Dumnezeu să poată face lucruri mari pentru el. Puțina cunoștință împărtășită poate fi însuțită dacă mintea și caracterul sunt echilibrate prin luminarea divină a Duhului lui Dumnezeu. Se dă pe față prea puțină blândețe și umilință în cercetarea după adevăr ca după o comoară ascunsă. Dacă adevărul ar fi predicat așa cum este în Isus, ar exista o putere însuțită, putere de convertire a inimilor omenesti, însă totul este atât de amestecat cu eu-l omenesc încât nu poate fi împărtășită înțelepciunea de sus. -- Scrisoarea 37, 1887.

Ellen g. White Estate

Washington D.C.

Mai 2, 1985. Scrisoarea întreagă.[31]

Lt.-13-1887

**EXPUNEREA DIFERENȚELOR LEGATE DE PUNCTELE DE VEDERE
DOCTRINALE**

DEZAPROBAREA ACȚIUNILOR LUI D.M.CANRIGHT

(Scrisă în Aprilie 5, 1887, din Basel, Elveția, către „Iubiții frați (G.I.) Butler și (Uriah) Smith”.)

Trimit fratelui (G.I.) Butler copii ale scrisorilor pe care le-am scris fraților (E.J.) Waggoner și (A.T.) Jones în legătură cu introducerea, afișarea și dezvoltarea subiectelor asupra cărora există diferențe de opinie. Nu vă trimit aceste copii ca să le folosiți drept arme împotriva fraților menționați, ci ca să exercitați aceeași precauție și grijă pe care doriți ca și frații aceștia să le exercite pentru a păstra armonia.

Sunt tulburată; oricât aș încerca, nu pot să-mi amintesc ceea ce mi-a fost arătat în legătură cu cele două legi. Nu pot să-mi amintesc care a fost înștiințarea și avertizarea dată fratelui (J.H.) Waggoner în legătură cu acest subiect. Poate a fost un avertisment ca să nu-și scoată ideile în evidență în acel timp, întrucât era un mare pericol de dezbinare.

Nu vreau să folosiți scrisorile pe care vi le trimit în așa fel încât să socotiți că ideile voastre sunt cu totul corecte și că ideile lui dr. Waggoner și ale fr. Jones sunt cu totul greșite.

M-a durut sufletul când am văzut articolul tău în Review și de o jumătate de oră citesc referințele care preced pamfletul* scris de tine [*Pamfletul de 85 de pagini scris de Fr. Butler, are ca titlu „Legea în Galateni: este vorba de legea morală sau de sistemul de legi iudaice?” A fost distribuit delegaților care au participat în 1886 la sesiunea Conferinței Generale. – n. ed.]. [32] Fratele meu, multe din lucrurile pe care le-ai exprimat sunt corecte. Principiile la care te referi, sunt corecte; dar nu pot să văd cum se vor armoniza acestea cu remarcile ținute spre dr. Waggoner. Cred că ești prea tăios. Și dacă la toate acestea le pune capac pamfletul în care sunt publicate vederile tale, nu pot să cred că ai dreptul să faci așa dacă nu-i acorzi aceeași libertate și dr. Waggoner.

Dacă ați fi evitat problema, așa cum ați spus că veți face, ar fi fost mult mai în acord cu lumina pe care Dumnezeu a găsit cu cale să mi-o dea. Am avut câteva vise impresionante* [*vezi Mărturii pentru Comunitate, vol.5, p. 571-573. –n.ed.] care mă fac să cred că nu sunteți cu totul în lumină. Fr. (D.M.) Canright își prezenta ideile sale în legătură cu legea, și o astfel de amestecătură tulbure nu am mai auzit vreodată. Nici unul dintre voi nu părea să vadă sau să înțeleagă unde vor conduce argumentele lui.

Se părea că voi ședeți într-o navă, în umbră, iar fr. Canright stinge lumina încetul cu încetul.

Apoi cineva a zis „este destul. Aceasta este umbra nopții; este lucrarea lui Satana”.

După aceea a început să geamă greu, părând ca un om paralizat, și a declarat că va părăsi nava. A văzut altă navă care naviga cu o viteză mai mare, și toți cei aflați la bord, aparent erau fericiți. [Se auzea] muzică și cântece. El a zis: „mă voi urca în cealaltă navă. Cred că aceasta se va sfârâma în bucăți”.

Căpitanul s-a ridicat în picioare hotărât și a zis: „eu cunosc fiecare părțică din lemnăria corăbiei și știu că va rezista furtunii. Dar cealaltă navă are lemnăria distrusă și mâncată de viermi. Ea nu va rezista furtunii.” [33]

Atunci parcă a spus „voi merge pe nava aceea, chiar dacă va fi să pier cu ea.”

Frații mei, nu sunt deloc fericiți și liniștiți când mă gândesc că l-ați încurajat pe fr. Canright să predea lecții studenților de la Colegiu, și să scrie în Review așa mulțime de lucruri, ca și cum el ar fi episcop al bisericii metodiste.

Apoi, când a ieșit de sub tipar acel articol vrednic de obiectat, chiar dacă a ieșit în timp ce fr. (Uriah) Smith nu a fost prezent, cine i-a dat mână liberă să o facă?

A fost nevoie să-i scriu și să-i vorbesc foarte clar în legătură cu acest subiect. El socotește orice restricție care i-o pun ca și cum aș vrea să-l dau la o parte.

Dacă voi v-ați fi făcut datoria, nu ar fi trebuit să-i scriu. Mi-a fost arătat, și i-am spus că este un scriitor incoerent, care caută întotdeauna să fie original, care oferă afirmații drept dovezi. El nu a trăit și nu a umblat cu Dumnezeu ca să poată fi un scriitor sigur.

V-am sfătuit să fie oprite toate cărțile lui, îndeosebi cea în legătură cu legea, cu subiectul despre care a avut conversații cu voi. Dacă aș fi știut că lucrarea aceasta este ceea ce cred că este, aș fi ars în foc fiecare copie a ei, înainte să fie dată poporului.

Acum, după apostazia lui* [*Canright a părăsit definitiv biserica AZS în februarie, 1887 – n.ed.] de ce trebuie să spuneți lucrurile pe care le-ați spus în legătură cu el? Dumnezeu nu tratează în felul acesta pe apostaziați, iar dacă aveți ceva de spus, spuneți fără să scrieți în ziare. Fraților, mă tulbură să văd că voi luați poziții pe care le interziceți altora[34] și pe care sunteți gata să le condamnați la alții. Nu cred că acesta este felul corect de a vă purta unii cu alții.

Nu vreau să văd nici un pic de fariseism printre voi. Ați adus atât de mult problema aceasta înaintea poporului, atât voi cât și dr. Waggoner, încât acum trebuie tratată în mod cinstit și corect, în discuții pe față. Nu văd o altă cale, iar dacă nu se poate face așa ceva fără spirit de fariseism, atunci încetați orice publicare a acestor lucruri și învățați mai multe lecții în școala lui Hristos.

Nu cred că se mai poate face altceva decât să se discute în mod deschis. Voi ați pus pamfletul vostru în circulație; corect este ca și fratelui Waggoner să i se dea aceeași șansă. Nu cred că ce se întâmplă este în planul lui Dumnezeu dar, fraților, nu trebuie să fie nimic incorect între noi. Trebuie să lucrăm ca și creștinii. Dacă aveți vreun punct care nu este pe deplin și în mod clar definit, dar care rezistă la orice critică, nu vă fie teamă și nu fiți prea mândri ca să-l supuneți testului.

Sper ca nimic din ceea ce v-am trimis să nu fie folosit pentru o lucrare total opusă celei destinate. Fie ca Domnul să ne ajute, căci zilele de primejdie sunt asupra noastră.

Nu pot să vă spun cât de vrednică de dispreț este purtarea lui Canright în ochii mei. Eu pot să văd mai adânc în această problemă decât puteți să vedeți voi, datorită lucrurilor pe care mi le-a arătat Dumnezeu. Însă purtarea lui, schimbarea lui subită, vorbesc de la sine. Cred că noi trebuie să avem mult mai mult din Duhul lui Dumnezeu pentru a putea scăpa de pericolele acestor zile de pe urmă.

Fraților, este nevoie ca eu-l și mândria noastră să moară. Eu-l se va lupta cu putere pentru existență și pentru supremație, așa că, fie că acesta moare și noi devenim ca niște copilași, fie nu vom vedea niciodată împărăția cerului. Avem nevoie să fim plini de Duhul lui Hristos.[35]

Avem tot mai multă și tot mai mare nevoie de comuniune strânsă cu Dumnezeu și de unitate. Haideți să ne consacram timpul, căutării înțelepciunii cerești. Haideți să petrecem timpul cu Dumnezeu în rugăciune. Avem nevoie de dovezile Bibliei la fiecare pas de înaintare. Noi nu trebuie să căutăm să învingem în orice subiect, așa cum a făcut fr. Canright, cu afirmații.

Oricare ar fi conflictul, nu este nevoie de cuvinte care să condamne, ci de sabia Duhului. Este nevoie de adevărul așa cum este în Isus. Avem nevoie să fim umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu, să avem blândețea și umilința lui Hristos.

Noi avem un dușman șiret care se va folosi de cuvintele voastre și le va întoarce împotriva voastră dacă nu știți să le folosiți cu dibăcie. Nimeni să nu aibă impresia că știe tot adevărul pe care îl proclamă Biblia.

Calea urmată de Canright este de condamnat, nu căutați să o tratați cu cuvinte moi sau cu cuvântări blânde.

Eu nu mi-am pierdut credința în Dumnezeu, nici în voi, fraților. Dar nici nu cred că nu puteți fi ispitiți, dimpotrivă cred că sunteți expuși greșelii. Un lucru știu însă: Dumnezeu ne va ajuta dacă îl vom căuta foarte serios.

Evangelhia nu este numai pace. Eu am multe conflicte; am multe ore de nesomn; însă încerc să arunc toate grijile și poverile asupra lui Isus. Multe îndoieli și temeri dureroase mă asaltează, ca nu cumva să fiu necredincioasă în împlinirea vreuneia din datoriile mele.

Noi vrem să mergem înainte cu statornicie, privind la Isus, învățând de la Isus, primind dragostea lui Isus, cu inimile muiate de afecțiune față de frații noștri.[36]

Vă mărturisesc că religia lui Hristos nu este o religie plină de tristețe, ci una a bucuriei. Când apare tristețea, trebuie să ne luptăm. Luptați prin credință pentru fiecare centimetru, până când biruim prin credință. Chiar dacă avem motive să fim mâhniți din cauza păcătoșeniei altora, trebuie să ne rugăm mai mult și să ne prindem mai strâns de făgăduințe. – Scrisoarea 13, 1887. [37]

*

Lt.-20-1888

FIȚI DESĂVÂRȘIȚI

(Către frații care se vor aduna la Conferința Generală, scrisă din Healdsburg, Cal., august 5, 1888)

Iubiți frați care veți participa la Conferința Generală, cu toții avem sentimentul că această reuniune va fi cea mai importantă dintre toate reuniunile la care am participat. Va fi un timp de căutare a lui Dumnezeu cu seriozitate, un timp de umilire a inimilor înaintea Lui. Nădăjduiesc că veți socoti acest timp ca pe o ocazie foarte prețioasă de a ne sfătui împreună. Dacă luăm seama cu grijă la îndemnul apostolului ca fiecare să-l privească pe aproapele său ca fiind mai presus de sine, atunci, cu umilința minții, cu Duhul lui Hristos, putem cerceta Scripturile ca să înțelegem care este adevărul. Adevărul nu poate să piardă nimic printr-o investigare amănunțită. Lăsați cuvântul lui Dumnezeu să se apere singur, lăsați-l să fie propriul său interpret, și adevărul va străluci așa cum strălucesc pietrele prețioase în mijlocul gunoiului.

Mi-a fost arătat că mulți dintre lucrătorii noștri primesc ideile pe baza spuselor altora, fără să le cunoască personal printr-un studiu amănunțit și critic al Scripturii ca să știe dacă cred adevărul sau cred o minciună. Dacă aceștia ar fi predicat mai puțin și ar fi petrecut mai mult timp pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, rugându-L să le deschidă înțelegerea față de adevărurile cuvântului Său, rugându-se să poată să aibă o cunoștință personală, ca picioarele să le fie puse pe stânca cea tare, atunci îngerii lui Dumnezeu ar fi fost în jurul lor ca să le ajute în străduințele lor. Mare parte dintre lucrătorii noștri își îngăduie o lenevie grozavă, lăsându-i pe alții să cerceteze Scripturile în locul lor. Ei primesc adevărul de pe buzele acelora ca fiind adevăr autentic, însă nu știu în urma cercetării personale și în urma convingerii adânci date de Duhul lui Dumnezeu în inimă și în minte, că acela este adevărul Bibliei.[38] Fie ca fiecare suflet să fie dezbrăcat de invidie, de gelozie, de bănuieli rele, și fiecare inimă să fie adusă în legătură strânsă cu Dumnezeu. Dacă toți vor face așa, vor avea arzând pe altarul inimii lor aceeași iubire pe care a arătat-o Hristos față de ei. Atunci toate partidele vor da pe față blândețe și gingășie creștină, nu va mai fi nici o ceartă, căci slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se certe. Nu va mai fi nici un spirit de partidă, nu va mai fi nici o ambiție egoistă. Poporul nostru, fiecare personal, trebuie să înțeleagă mult mai profund adevărul Bibliei, pentru că vor fi duși cu siguranță înaintea conciliilor unde vor fi criticați de minți ascuțite și critice. Una este să consimți în fața adevărului, și alta este să cunoști adevărul în urma cercetării lui amănunțite, așa cum fac studenții Bibliei.

Am fost preveniți în ce privește pericolele noastre, în ce privește încercările și ispitele care sunt înaintea noastră. Acum este momentul să trecem prin anumite necazuri care să ne pregătească să dăm față cu ispitele și urgențele care stau înaintea noastră. Dacă sufletele neglijează să primească adevărul în viață și să fie sfințiți prin adevăr ca să poată să dea

socoteală de nădejdea care este în ei, cu blândețe și teamă, vor fi măturați de vreuna dintre multele erori și erezii, și își vor pierde sufletul. Vă rog, fraților, de dragul lui Hristos, să nu aveți nici o ambiție egoistă.

Întrucât urmează să vă adunați la această întrunire generală, vă îndemn să depuneți eforturi personale ca să vă curățiți sufletul și spiritul de orice influență care poate să vă corupă și să vă despartă de Dumnezeu. Mulți, mulți vor fi pierduți din cauză că nu și-au studiat Biblia[39] pe genunchi, cu rugăciune serioasă înălțată către Dumnezeu pentru ca cuvântul Lui să le poată lumina înțelegerea. Lăsați la o parte orice ambiție și rugați pe Dumnezeu ca Duhul Său să coboare peste voi așa cum a coborât peste ucenicii care erau adunați laolaltă în ziua cincizecimii. „Erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” Fie ca orice inimă să fie supusă lui Dumnezeu. Fie ca biruința asupra Satanei să fie câștigată prin credință vie.

Dacă toți cei ce își afirmă credința în Biblie, ar crede că ea este vocea lui Dumnezeu, o comunicare din partea divinității care învață orice suflet ce să facă pentru a fi mântuit, cu totul altfel de roade s-ar vedea ca rezultat al eforturilor lor. Pentru că marea majoritate a celor ce mânuiesc cuvântul lui Dumnezeu deschizând Scripturile în fața altora, nu sunt cercetători sânguincioși ai Scripturilor și nici împlinatori ai cuvântului, înaintează foarte puțin în har și în creșterea până la statura de om mare, de bărbați și femei în Isus Hristos. Ei primesc interpretarea Scripturilor de pe buzele altora, fără să-și folosească mintea ca să cerceteze pentru ei înșiși dovezile, pentru a afla care este adevărul.[40] Toate neînțelegerile și controversalele pot fi rezolvate cu succes și în mod fericit cu ajutorul mărturiilor nepieritoare ale cuvântului lui Dumnezeu. Una dintre cele mai mari piedici în calea succesului nostru spiritual este marea lipsă de iubire și respect reciproc manifestat între frați. Noi ar trebui să căutăm mult mai serios, prin orice cuvânt sau faptă, să răspundem rugăciunii lui Hristos și să încurajăm unitatea exprimată în rugăciunea lui Hristos ca toți să fim una așa cum el este una cu Tatăl. Orice sentiment de indiferență față de ceilalți trebuie să fie biruit cu perseverență, și tot ceea ce tinde să ne conducă la divergențe, să fie îndepărtat de la noi. Iubirea lui Isus Hristos care va exista în inimă, va consuma lucrurile mărunte sau mari care tind să înstrăineze inimile. Satana înțelege că în unitate există putere și că în divergențe și despărțire este slăbiciune. Este nevoie de iluminare divină așa încât atunci când privim la frații noștri să ne gândim că ei sunt cei care au fost cumpărați cu prețul sângelui lui Hristos. „Ei sunt prețioși în ochii Săi. Eu trebuie să-i iubesc așa cum m-a iubit Hristos pe mine. Aceștia sunt împreună lucrători cu mine în câmpul secerișului; trebuie să fiu perfect unit cu ei; trebuie să rostesc numai cuvinte care îi încurajează și-i fac să progreseze în creșterea lor.” Frații mei, voi sunteți soldații lui Hristos, voi aveți de dus o luptă agresivă împotriva Satanei și a oștilor lui și, este foarte mâhnitor pentru Duhul lui Dumnezeu ca voi să aveți tot felul de suspiciuni unii împotriva altora, și să vă lăsați imaginația inimii să fie controlată de către puterea marelui acuzator, care-i acuză pe frați zi și noapte înaintea lui Dumnezeu. Satana își are soldații lui, antrenați pentru lucrarea specială[41] de distrugere a unității pentru care Hristos a făcut un sacrificiu atât de mare ca să poată fi instaurată între frați. Noi trebuie să fim legați unii de alții cu legăturile sacre ale unirii sfinte. Lucrarea înamicului este de a crea un spirit de partidă și sentimente de partidă, iar unii simt că ei fac lucrarea lui Dumnezeu atunci când întăresc prejudecățile și gelozia între frați. Voia lui Dumnezeu este să existe o rânduială sacră între cei împreună lucrători cu El, ca ei să poată fi legați împreună prin Hristos în Domnul, Dumnezeu lui Israel. Noi trebuie să fim credincioși, deschiși și drești în ce privește interesele celorlalți. Noi trebuie să ascultăm ca să auzim ordinele ce vin de la Comandantul nostru, ca să nu fim găsiți vinovați de a fi ascultat rapoartele făcute împotriva fraților noștri, sau de a ne fi

imaginat ceva rău despre frații noștri. Interesele noastre trebuie să fie legate de interesele fraților noștri, iar crearea de suspiciuni și gelozii între cele două ramuri ale lucrării din casele noastre de editură, nu este altceva decât lucrarea hotărâtă a diavolului. Noi lucrăm pentru aceeași cauză, conduși de același stăpân. Este o singură lucrare, lucrarea de pregătire a poporului lui Dumnezeu în aceste zile din urmă. Prosperitatea și reputația acestor instituții trebuie să fie păzite cu gelozie, ca și când ar trebui să ne păzim propria noastră onoare și reputație. Orice vorbire de rău, orice cuvânt cu iz sarcastic, orice influență care va produce lipsuri în vreuna dintre ramurile lucrării lui Dumnezeu, lucrează împotriva rugăciunii lui Hristos. Satana depune eforturi ca rugăciunea lui Hristos să nu primească răspuns, și are ajutoare chiar printre cei care cred că fac lucrarea lui Dumnezeu. Orice lucru spus cu scopul de a crea suspiciuni, de a defăima sau desconsidera[42] pe cei angajați în aceste instituții, lucrează de partea lui Satana. Aceasta produce slăbiciune în sufletele noastre, fiind o mare piedică în calea înaintării cauzei lui Dumnezeu.

De ani de zile mi-a fost arătat că orice lucru de un astfel de caracter întristează Duhul lui Dumnezeu și dă vrăjmașului credinței noastre marele avantaj de a introduce înțelegeri greșite în privința adevărului că aceste instituții caută să înainteze, iar unii care cred că ei într-adevăr fac lucrarea lui Dumnezeu, de fapt sunt trădători ai cauzei. Invidia este mult mai răspândită decât ne putem imagina. Prejudicata este încurajată, devenind tot mai puternică prin îngăduirea ei în inimile celor care ar trebui să vadă influența ei periculoasă și ar trebui să o alunge cu dispreț din templul sufletului. Gelozia este la fel de crudă ca mormântul, iar Satana se folosește de această ispită magistrală ca să-i înstrăineze nu numai pe prieteni ci și pe frați.

De mult a sosit timpul ca orice suflet căruia îi sunt încredințate responsabilități să-și examineze inima cu sârguință, în lumina candelii cuvântului lui Dumnezeu, ca să vadă dacă este cu adevărat în credință și în iubire față de adevăr. Spiritul de iubire pentru ceilalți, așa cum l-a dovedit Hristos pentru noi, ne va conduce la o examinare amănunțită a fiecărui impuls, a fiecărui sentiment sau impresie îngăduite, în lumina legii sfinte a lui Dumnezeu, pentru ca inima să se poată deschide în fața convingerii, ca să știe dacă păzește sau nu principiile acestei legi sfinte. Este o datorie categorică prescrisă de Dumnezeu sufletului, aceea de a ne aduce voința și spiritul sub controlul influenței divine a Duhului lui Dumnezeu. Când vom face așa, vom fi ridicați deasupra tuturor[43] impresiilor ieftine și neconsacrate, iar orice biruință câștigată de frații noștri o vom privi cu bucurie ca și cum ar fi câștigată de către noi.

Fraților, dacă suntem împlinitori ai cuvântului, nu numai ascultători, ne vom gândi mai puțin la noi, socotindu-i pe ceilalți mai presus de noi. Cel mai mare blestem care există în rândul predicatorilor noștri de astăzi, este umblarea după poziții mai înalte în timp ce, plini de importanță și de iubire de sine nu simt nevoia ca harul lui Hristos să lucreze în mod continuu în toate eforturile lor. Indiferent cum ești în caracter, în puritate, câtă energie perseverentă ai, ce fel de evlavie devotată, harul lui Hristos îți va da poziția și te face să fi apreciat. Haideți să cercetăm amănunțit cuvintele lui Dumnezeu. Dați jos hainele îndreptățirii de sine. Studiați cu simplitate cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl țineți în mâinile voastre. Nutriți reverența față de el și studiați-l cu sinceritate. Noi nu trebuie să fixăm jalonul după care tot ce studiem să aibă ca unic scop acela de a demonstra lucrul prestabilit. Prin aceasta au dat greș unii dintre marii noștri reformatori, și acesta este motivul pentru care în zilele noastre cei care ar putea să fie campioni ai lui Dumnezeu și ai adevărului, se luptă împotriva adevărului. Fiecare gând, fiecare cuvânt, toată comportarea, trebuie să emane mireasma curtoaziei și politeții creștine față de ceilalți, pe care o poruncește Scriptura. Dumnezeu rânduiește ca noi să învățăm mai întâi din cuvintele vieții, apoi de la Dumnezeu, cum să-i tratăm pe semenii noștri. Aceasta este rânduiala lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este marele detector de minciuni. Orice lucru trebuie să fie adus înaintea lui. Biblia trebuie să fie standardul nostru pentru orice învățătură și practică. Noi trebuie să o studiem cu reverență.[44] Nu trebuie să primim opinia

nimănui fără să o comparăm cu Scriptura. Autoritatea divină este supremă în privința credinței. Cuvântul Dumnezeului celui viu trebuie să hotărască în orice controversă. Dacă oamenii amestecă inteligența lor omenească cu cuvintele adevărului lui Dumnezeu doar ca să dea lovituri iscusite celor aflați în controversă cu ei, demonstrează prin aceasta că nu au o reverență sacră față de cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Ei amestecă umanul cu divinul, lucrurile profane cu cele sacre, micșorând valoarea cuvântului lui Dumnezeu. În cercetarea Scripturilor, trebuie să fim umpluți cu o înțelepciune și cu o putere mai presus decât cea omenească, care va înmuia și va supune într-atât inima noastră împietrită încât vom cerceta Scriptura ca niște studenți sânguincioși, și vom primi cuvântul altoit în inima noastră ca să putem cunoaște adevărul și să-l putem prezenta și altora așa cum este în Isus. O corectă interpretare a Scripturii nu este tot ceea ce cere Dumnezeu. El nu ne cere doar să cunoaștem adevărul ci să-l și exersăm, așa cum este în Isus. În legăturile pe care le avem cu semenii noștri, trebuie să punem în exercițiu spiritul Celui care ne-a dat adevărul. Noi nu trebuie doar să căutăm adevărul ca și cum am căuta comori ascunse ci, dacă suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, este categoric nevoie să acceptăm condițiile prescrise în cuvântul Său, și să primim în inimă Spiritul lui Hristos pentru ca înțelegerea să ne fie întărită și să devenim învățători capabili să facem cunoscut și altora adevărul așa cum ne-a fost descoperit din cuvântul Său. Orice frivolitate, orice glume și ironii, orice spirit ieftin și profan trebuie să fie îndepărtate din ambasadorii lui Hristos. Orice mândrie, orice[45] invidie, orice bănuială rea și orice gelozie, trebuie să fie biruite prin harul lui Hristos, în timp ce trebuie să fie încurajate și descoperite în viață și în caracter seriozitatea, umilința, puritatea și bunătatea. Trebuie să mâncăm și să bem trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu. Aceasta se dă pe față în împlinirea cuvântul Lui, în țeserea în viața și în caracterul nostru a spiritului și a faptele lui Hristos. Atunci suntem una cu Hristos, așa cum Hristos era una cu Tatăl. Privind la Isus, vedem cât de complet a fost trasat în El fiecare atribut al lui Dumnezeu până la desăvârșire și suntem schimbați după chipul Lui. Apoi suntem părtași de natură divină, scăpând de stricăciunea care este în lume prin poftă. Nu avem nici o asigurare că învățătura noastră este corectă și lipsită de orice pleavă și eroare, dacă nu împlinim zilnic voia lui Dumnezeu. Dacă facem voia lui Dumnezeu, vom cunoaște învățătura. Vom vedea adevărul în toată frumusețea lui sacră. Îl vom accepta cu reverență și cu teamă sfântă, și apoi vom putea prezenta și altora ceea ce știm că este adevăr. Atunci nu va mai exista nici un simțământ de superioritate sau de înălțare de sine în această lucrare solemnă. Toți cei care au adevărul pot să fie deschiși în discuții, pentru că adevărul va câștiga biruința. Aceasta este singura cale pe care cuvântul lui Dumnezeu poate fi investigat cu succes. Dar dacă eu-l este prezent, cercetarea adevărului nu va fi făcută în spiritul lui Hristos. Orice fariseism trebuie să fie înlăturat. Orice presupunere și orice idee preconcepută trebuie să fie testate în profunzime după standardul adevărului. Atunci nu va fi nici o eschivare și nici un confuzie față de adevărul înțeles al Scripturii. Cuvântul lui Dumnezeu este fundamentul tuturor învățăturilor noastre. Unii cred că este o dovadă de inteligență și de abilitate din partea lor ca să privească lucrurile din partea opusă și să învărtă Scripturile într-un anume fel, care de fapt acoperă adevărul. Dar sufletul care este îndrăgostit de Dumnezeu și de lucrarea Lui va fi la fel de nepărtinitor ca lumina zilei. - Lt 20, 1888 [46]

ANGAJAREA ÎN SPECULAȚII LUMEȘTI

Sept. 7, 1888

Am fost complet doborâtă de boală. Sosise timpul pentru adunarea de tabără din California, care trebuia să se țină la Oakland, dar părea puțin probabil că voi putea participa. În timp ce adunarea lucrătorilor se afla în sesiune, eu împreună cu prietenii ce se aflau lângă mine, ne întrebam dacă îmi voi mai reveni din acest atac de boală. Nu simțeam nici o dorință de mă face bine. Nu mai aveam putere nici să mă rog, nu aveam nici o dorință de viață. Odihnă, numai odihnă, era singura mea dorință. Liniște și odihnă. Întrucât zăcusem timp de două săptămâni cu nervii istoviți, speram că nimeni nu se va ruga înaintea tronului harului pentru mine. Când a început criza, aveam impresia că voi muri, aceasta era părerea mea. Dar nu aceasta a fost voia Tatălui. Lucrarea mea încă nu era terminată. Au sosit vești de la Oakland, și astfel am aflat că se țineau momente speciale de rugăciune pentru mine, ca Domnul să se îndure, să mă ridice și să-mi dea putere ca să particip la adunarea de tabără. Timp de două săptămâni fusesem ținută în pat. Nici unul dintre cei din casă nu putea să vadă nici o îmbunătățire în starea mea, și spuneau că nu era nici o șansă să îmi revin decât dacă Dumnezeu ar fi lucrat în favoarea mea. Însă cu toții au fost de acord că dacă aş consimți să pornesc spre Oakland așa bolnavă cum eram, Domnul mi-ar înnoi puterile. În urma solicitărilor lor, am fost transportată la trăsura pe scaunele căreia fusese făcut un pat, și am fost întărită ca să rezist călătoriei. A umbla prin credință, în ciuda tuturor lucrurilor care se vedeau, aceasta cerea Domnul de la mine.[47]

Am găsit o casă liniștită în Oakland Mission. Fr. Și sora McClure erau atenți față de orice nevoie a mea. Nu am fost întărită dintr-o dată, dar Domnul mi-a dat putere și har ca să particip la tabără o parte din timp și să-mi prezint mărturia înaintea oamenilor. Povara lucrării apăsa asupra mea și, cu toate că nu eram capabilă să stau prea mult în picioare, am lucrat în public și cu persoane particulare. Am simțit o mare povară a sufletului pentru anumite cazuri, îndeosebi pentru unii dintre predicatorii a căror stare îmi fusese prezentată, și despre care știam că nu erau pregătiți să hrănească turma lui Dumnezeu dacă nu erau transformați prin harul divin și prin puterea lui Dumnezeu. Adevărul predicat altora nu găsea loc pentru a sfînșii propriile lor suflete. Viața lor schimbătoare, neconsacrată, era o piatră de poticnire pentru mulți, fiind ca niște indicatoare care arătau spre calea cea rea, îndreptând sufletele spre drumul care duce la moarte. Am tânjit ca Duhul lui Dumnezeu să facă în cadrul acestei întâlniri lucrarea pe care numai Dumnezeu o poate face, pentru ca sufletele care au fost orbite de inamicul nostru, care umblă în lumina scânteilor tăciunilor lor, să-și poată înțelege starea și să fie salvate. Cu teamă de Dumnezeu, am sfătuit, am avertizat, am implorat, am mustrat, sub influența Duhului lui Dumnezeu, dar mărturia nu a fost luată în seamă.

După doi ani petrecuți în câmpurile misionare din Europa, acum, când eram din nou pe pământul american, eram într-o continuă neliniște întrucât Domnul pune poveri peste mine pentru fiecare caz individual al acelor care se aflau în orbire și în călcarea legii lui Dumnezeu. Când venea mustrea pentru a corecta relele în cei care nu-L urmau pe Dumnezeu, în multe dintre cazuri[48] ei refuzau să fie corecți. Era stărnit un spirit de împotrivire față de mărturii, și unii spuneau „cineva o influențează pe sora White; cineva i-a spus despre mine”. Aceștia nu păreau să vadă dincolo de instrument. Necredința și împotrivirea față de mustrări predomina. Nu am mai văzut niciodată în mijlocul poporului nostru, într-o manieră atât de marcantă, o orbire atât de mare și o nevoie atât de mare de a recunoaște felul în care lucrează Duhul lui Dumnezeu. Eu fusesem instruită în legătură cu multe suflete care intraseră în mijlocul nostru, în timp ce mă aflam în Europa, de unde le scrisesem care era gândul lui Dumnezeu în privința lor. De asemenea, mi s-a spus că mărturia pe care mi-a dat-o Dumnezeu nu va fi primită, din cauză că inimile celor care erau muștrați nu aveau destulă umilință ca să poată fi corectate și să poată primi mustrarea. Satana era la lucru

atât la răsărit cât și la apus de Munții Stâncoși, ca să distrugă efectul soliilor de avertizare și de mustrare, precum și al lecțiilor lui Hristos și al soliilor de mângâiere. Cel rău era hotărât să îndepărteze lumina pe care o are Dumnezeu pentru poporul Său, pentru ca orice om să umble în propria sa lumină și să-și urmeze propria judecată, fără să fie auzită vreo voce care să-i întrebe „de ce faceți așa?”. Împotrivire puternică și hotărâtă era manifestată de mulți, împotriva oricărui lucru care le deranja ideile personale și căile de acțiune. Toate acestea au pus asupra mea cea mai grea povară pe care aș fi putut să o port. Dar, cu toate că inamicul are putere asupra minților fraților și surorilor noastre, ca să distrugă efectul eforturilor mele, lucrarea mea rămâne neschimbată. Nu am fost eliberată nici un pic de responsabilitățile mele.[49]

Am primit mesaje din partea Domnului: „Vorbește cuvintele pe care ți le voi da, muștră, avertizează, corectează, nu numai pe cei cărora li se vorbește ci și pe cei care predică cuvântul.” Cea dintâi lucrare trebuie să fie făcută pentru păstorii turmei, ca să fie avertizați să nu predice propriile lor cuvinte în locul cuvântului lui Dumnezeu, așa cum au făcut Cărturarii și Fariseii. Slujirea trebuie să fie înălțată. Oamenii aflați în slujbe sfinte trebuie să fie devotați și temători de Dumnezeu. Un om nepăsător, neatent în vorbire, ireverențios, neconsacrat în spirit, prin influența pe care o exercită îi va influența și pe alții să facă ceea ce face el, să acționeze cum acționează el, și să se măsoare cu standardele joase puse de acesta în loc să se compare cu standardul lui Dumnezeu. Hristos spune: „Eu îmi cunosc oile, și oile Mele cunosc glasul Meu”. Apoi spune „ai Mei Mă cunosc”.

Trebuie să avem o slujire cu toată inima, și atunci adevărul va fi înălțat pentru că va fi predicat prin viață și va fi țesut în caracter. Adevărul trebuie să devină un principiu viu și activ pentru convertirea sufletelor.

Am fost alarmată din cauza stării de lucruri care există, pentru că am știut datorită luminii pe care a binevoit Domnul să mi-o dea, că destul de puțini erau înaintea lui Dumnezeu într-o poziție în care să poată discerne nevoia sufletului lor și să poată fi un ajutor și o binecuvântare pentru biserică. Ei credeau adevărul formal, dar erau departe de a fi sfințiți prin adevăr. Unii își separaseră sufletele de Dumnezeu, devenind orbi spiritual. Mulți dintre frații noștri din Fresno s-au cufundat în afaceri, în cumpărarea și vinderea de proprietăți, în investirea în acțiuni miniere și în vinderea acestora. Aceasta[50] a fost o cursă pentru biserică, era ceva ce stingea în inima lor interesul și iubirea pentru adevăr. Interesul pentru speculații a pătruns printre mulți dintre frații noștri în timp ce gustul excitației acesteia a devenit un lucru obișnuit. Practicile și obiceiurile celor lumești, ambiția febrilă, excitarea, interesul captivant în speculații, a fost amestecat cu lucrurile sacre. Bărbați acreditați de conferință, erau angajați în astfel de întreprinderi. Dumnezeu nu poate să binecuvânteze astfel de ambiții lumești. Condiția și dovada uceniciei noastre este tăgăduirea de sine și purtarea crucii. Dacă acestea nu fac parte din experiența noastră, nu-l putem cunoaște pe Dumnezeu, nu ne putem închina Lui în duh și în adevăr, și în frumusețea sfințeniei. Dar cei care ar fi trebuit să stea în lumina curată, ca să poată prezenta înaintea poporului frumusețea atrăgătoare a lui Hristos, înălțându-L pe Isus înaintea lor, de îndată ce coboară de la amvon încep să predice cu zel cumpărarea și vânzarea de proprietăți și investirea banilor în acțiunile miniere. Mințile lor absorbite de afaceri nu pot distinge între sacru și profan. Discernământul lor s-a tocit, puterea înșelătoare a inamicului a fost exercitată asupra minții lor.

Dumnezeu mi-a dat mărturii clare și hotărâte pentru biserica din Fresno, în mijlocul căreia unii îi produc neplăcere lui Dumnezeu. Zi și noapte am avut peste suflet o povară pentru anumite persoane, pentru că știam că dacă Domnul nu le impresionează inima și nu le dă un simțământ serios al pericolului în care se află, pentru ca în puterea lui Hristos să poată rupe mreaja cu care i-a înfășurat Satana, vor fi pierduți pentru lucrare și pentru cauza lui Dumnezeu și, în orbirea lor nu-și vor da seama unde lucrează Dumnezeu. Sub influența Duhului lui Dumnezeu le-am scris multe pagini, împărtășind lumina pe care mi-a dat-o

Dumnezeu în[51] privința lor, dar ei au refuzat să vadă lumina. Inima firească s-a luptat împotriva harului, inima necredincioasă spunea Duhului lui Dumnezeu: „De data aceasta du-te, iar când voi avea timp te voi chema”.

Cât de ușor și de natural este pentru inima care nu se află continuu sub controlul Duhului lui Dumnezeu, să vadă lucrurile într-o lumină pervertită, ca rezultat al îndepărtării de cuvântul lui Dumnezeu și de mărturiile Spiritului Său, cu toate că acestea i-au urmărit de ani de zile cu îndemnuri, avertizări, cu rugăminți și cu muștrări. Vocea le-a spus „Iată calea, umblați pe ea”, însă eu-l a spus „Nu, voi urma propria mea judecată”.

Aceștia, fie că se vor vedea ca păcătoși, vinovați înaintea lui Dumnezeu, având nevoie de un Mântuitor, caz în care se vor pocăi și vor fi schimbați, fie se vor întoarce din calea luminii trimise lor de la Dumnezeu, ajungând să fie complet învăluiți în confuzia produsă de necredință și de întuneric. Zi și noapte povara mea a fost ca Mântuitorul, bogat în milă și în iubire, să se descopere sufletelor aflate într-un pericol atât de mare. Deși în mod aparent ei păzeau și predicau legea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu erau vinovați de călcarea legii. Cea mai mică vină lăsată asupra conștiinței, va fi pentru ei condamnare totală. Prin lege vine cunoștința păcatului, dar legea nu-l poate ierta pe călcătorul legii. Dar prin pocăință față de Dumnezeu și credință față de Domnul nostru Isus Hristos se scrie iertarea în dreptul numelor lor în cărțile din cer. Am tânjit ca mulți să aibă binecuvântarea prețioasă, aurul curățit prin foc ca să poată fi bogați și să înceteze să mai umble în lumina scânteilor tăciunilor lor, însă ideile lor nu au fost în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Apoc. 3:19-20.[52]

Calea, Adevărul și Viața a căutat să-și facă auzită vocea, dar ei au refuzat să audă, au refuzat să creadă. Slujitorii lui Dumnezeu au fost vinovați de a fi avut motive nedemne, prejudecăți, și de a fi ascultat relatări neadevărate. Acesta este motivul pentru care cei muștrați au refuzat să învețe calea. Opiniile oamenilor mărginiți, supuși greșelii ca și ei, au avut asupra minții lor o influență mai mare decât Spiritul lui Dumnezeu care cercetează adâncurile inimii. Ei nu au făcut din Duhul adevărului, înțelepciunea și mântuirea lor. Din cauza necredinței nu au putut să găsească pacea și odihna în Isus, Cel care i-a chemat „Veniți la Mine voi toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Ei nu au păzit calea Domnului și, ca urmare, teama și neliniștea le-a împovărat sufletul. Ei L-au uitat pe Cel care vede în ascuns. Căile lor au ajuns să fie drepte în proprii lor ochi. Viața și Spiritul lui Dumnezeu nu-i conduce și nu-i controlează, de aceea nu sunt călăuziți în tot adevărul și nu trăiesc prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Când m-am convins pe deplin că nimic din ceea ce aș putea spune sau face nu va avea nici o influență, și nu va face nici o impresie asupra minții, următorul pas a fost de a alege în jur de treizeci de persoane pentru a le face cunoscută starea unuia pentru care muncisem atât de mult. A fost o datorie dureroasă pentru mine, dar nu am îndrăznit să o neglijez. Domnul mi-a deschis înțelegerii pericolele care amenințau poporul lui Dumnezeu datorită influenței acestui bărbat care era predicator, dar nu urma calea Domnului. M-am simțit chemată să fiu un slujitor credincios al harului lui Dumnezeu. Domnul mi-a dat putere pentru a-mi împlini această datorie dureroasă, dar predicatorul în cauză nu a primit mărturia. A fost ispitit să plece, dar a fost convins să nu facă în pripă[53] un pas pe care Domnul nu-l va aproba. El s-a dus într-un loc retras și L-a căutat pe Domnul. Acolo, Domnul în marea Lui bunătate și bunăvoință iubitoare a venit aproape de el, iar el s-a întors în tabără complet schimbat în spirit. A declarat că Domnul i-a arătat că trebuie să fie un om schimbat căci dacă nu, va fi pierdut. S-a arătat doritor să meargă îndată înaintea adunării ca să-și mărturisească păcatele și decăderea lui față de Dumnezeu. Atunci a fost avizat că așa ceva nu este înțelept și că nu va duce la slăvirea lui Dumnezeu, ci va da inamicului ocazia să arunce o pată asupra întregii lucrări. Scopul lui Satana este de a prinde în mreje oameni care mânuiesc lucrurile sacre, ca să-i conducă să facă lucruri care vor coborî lucrarea la nivelul de jos al lucrurilor comune, așa încât păcătosul să găsească scuze pentru lipsa de pocăință și pentru păcat. Când cuvintele și comportarea predicatorului nu urmează

exemplul lui Hristos, ci imită cuvintele și căile marelui înșelător, dușmanii noștri au ocazia să hulească. Am hotărât că pentru a putea primi aprobarea lui Dumnezeu era suficient ca doar câțiva, treizeci sau patruzeci, dintre cei care auziseră mărturia dată mie de Dumnezeu, să fie de față ca să audă recunoașterea din partea lui a mustrării primite și mărturisirile sale.

Prin Duhul Său, Domnul a îndepărtat norul care învăluisese anumite minți și, cursa inamicului a fost văzută. După ora nouă seara, câțiva s-au adunat în cortul cel mare. Le-am spus fraților mei că aș dori să-mi prezint mărturia înaintea lor, cu prima ocazie, întrucât eram prea slăbită ca să rămân până la sfârșit. După ce mi-am dat mărturia, am simțit că nu pot[54] să plec. L-am căutat pe Domnul cu umilință, spiritul rugăciunii a venit peste mine, iar credința mi s-a prins de Isus, izvorul puterii noastre, singura noastră nădejde. Au fost făcute mărturisiri și s-au înălțat multe rugăciuni. Influența liniștitoare și cuceritoare a Duhului lui Dumnezeu a coborât în adunare. Inimile au fost zdrobite, s-au făcut mai multe mărturisiri, și lucrarea a continuat – momente de rugăciune, urmate de mărturisirea păcatelor, până la ora trei dimineața.

Aveam o povară pe suflet. Știam că Domnul Își va manifesta puterea. Am fost împinsă de Duhul lui Dumnezeu să lansez apeluri serioase fraților mei care urmau să treacă Munții Stâncoși ca să participe la conferința generală de la Minneapolis. Am insistat să se umilească înaintea lui Dumnezeu, să primească asigurarea harului Său și să fie botezați cu Duhul Sfânt, ca să poată împărtăși lumină, putere și curaj celor care se vor aduna la conferință, și să poată exista unire între est și vest. Știam că trebuie să aibă loc o reînnoire a harului lui Hristos; viața și puterea trebuie să infuzeze lucrarea, în aceste vremuri când puterile întunericului sunt mișcate din adânc ca să ia câmpul în stăpânire și, prin mișcări pline de șiretenie și de viclenie, să întreacă prin superioritate tactică biserica, căreia Dumnezeu i-a acordat o încredere sfântă și sacră. Cu toate că prin vocea și pana multora, trâmbița a dat un sunet clar, o parte dintre păzitori dorm, fără să cunoască timpul cercetării lor.

Domnul are hrană prin care slujitorii Săi să poată să se dezvolte și să crească până la statura de om mare în Isus Hristos. Ce este pleava pe lângă bobul de grâu deplin dezvoltat? Cât de mare mi-a fost povara acolo în cort,[55] în noaptea aceea, în slăbiciunea mea! Știu că Domnul a fost plin de îndurare, gata să ierte păcatele și pe păcătoși. Inima mi-a fost cuprinsă de o dorință intensă ca toți cei ce erau în tabără să poată vedea mântuirea lui Dumnezeu. Acestui popor Dumnezeu i-a încredințat lucrurile sfinte. I-a făcut depozitari ai luminii în ce privește legea Sa, iar acum Hristos să spună despre cei ce au fost foarte favorizați, că nu cunosc „nici Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu”? Oare, cei care au o mărturisire atât de înaltă, să dezonoreze pe Răscumpărătorul lumii prin viețile lor neconsacrate, din cauză că nu au o religie curată și nepătată? „Voi sunteți martorii mei”, așa zice Domnul. Oare, poporul lui Dumnezeu să rămână în starea lor decăzută, lipsiți de consacrare și de sfințenia vieții și a caracterului? Cum poate să spună Hristos despre ei, „Voi sunteți lumina lumii”, cum poate să-i reprezinte prin imaginea cetății așezate pe munte, sau a luminii puse în sfeșnic ce luminează toată casa?

Din nou și din nou mi-au fost arătate țințele înalte pe care poate să le atingă poporul lui Dumnezeu, însă mulți vorbesc despre adevăr, prezintă adevărul, dar nu sunt sfințiți prin adevăr. Ei nu aduc adevărul în viața zilnică și nu țin principiile lui în caracterul lor. Ca să poată fi modelați și fasonați ca lutul în mâinile olarului pentru a deveni vase de cinste, în adunarea aceea din cort a fost nevoie de o lucrare profundă asupra inimii, de renunțare la păcat și de abandonare a eu-lui. Adunarea aceea a fost cu adevărat prețioasă. Am fost întărită ca să lucrez acolo în adunare. Am auzit mărturisirile lui E.P.Daniels și ale soției lui. Am auzit cererile lor stăruitoare înălțate către Dumnezeu. Am știut că Duhul lui Dumnezeu își făcea lucrarea asupra[57] inimilor lor. I-am auzit mărturisind că Domnul le-a dat o binecuvântare cum nu mai primiseră niciodată. Ei au declarat că au primit puterea proaspătă, convertitoare a lui Dumnezeu. După aceea au urmat multe mărturii despre mărturisiri și victorii obținute.

Dacă ochii noștri ar fi putut să fie deschiși, am fi văzut în mijlocul nostru pe Isus cu sfinții Săi îngeri. Mulți au simțit harul Său și prezența Sa în măsură bogată. Cu inimile zdrobite prin Duhul lui Dumnezeu, mulți au făcut mărturisiri de păcate și au prezentat mărturisiri de credință prețioase, declarând că Isus i-a iertat și a rostit pacea în dreptul sufletului lor. Aceste momente, marcate de o mare măsură a puterii lui Dumnezeu față de cei prezenți, nu le vom uita niciodată. Cât de mulțumitoare m-am simțit pentru că Domnul mi-a dat putere să rămân până la sfârșitul adunării! El mi-a dat un spirit de rugăciune stăruitoare. Credința mea s-a prins de făgăduințele lui Dumnezeu și rugăciunile noastre au fost ascultate, întrucât s-a descoperit acolo prezența și puterea lui Dumnezeu.

Trebuie dată bisericilor noastre o solie care să le provoace să-L caute pe Domnul cât timp mai poate fi găsit, care să-i apropie de El pentru ca și El să se poată apropia de ei. Bisericele mi-au fost prezentate. Fiecare biserică din țara noastră are nevoie de trezire.

Domnul are o solie specială pentru poporul Său: pietre prețioase ale adevărului care au fost ascunse sub gunoi, trebuie să fie descoperite. Domnul vrea ca poporul său să caute adevărul așa cum ar căuta comori ascunse. Sonda trebuie să se cufunde adânc în mina cuvântului lui Dumnezeu, mină plină de giuvaeruri prețioase de adevăr nedescoperit, care au nevoie să fie scoase și prezentate poporului. Poporul lui Dumnezeu are nevoie, și este esențial ca ei să aibă tot ce are Domnul pregătit pentru ei[58] ca hrană la vremea potrivită, ca să fie hrăniți cu nutrețul curat din care a fost îndepărtată orice pleavă și orice lucru care nu poate fi o hrană spirituală. Dumnezeu va împărtăși lumină și binecuvântare celorlalți. Noi ne-am umilit inimile înaintea lui Dumnezeu, ne-am rugat Lui cu seriozitate apoi, cu lacrimi, au fost făcute mărturisiri de păcate. După aceea am insistat iarăși înaintea lui Dumnezeu cu cererile noastre pentru iertarea păcatelor, timpul trecând astfel până la ora trei dimineața. Cu toții știam că Mântuitorul iertător de păcate era în mijlocul nostru. Știam că biruințe prețioase au fost câștigate. Aveam dovezi suficiente că Domnul lucra cu putere în mijlocul nostru.

La adunarea de tabără, fr. și sora Daniels s-au apropiat de Domnul și El s-a apropiat de ei. Pentru că, prin rugăciune și prin mărturisire din inimă, și-au desăvârșit mântuirea cu frică și cutremur, Domnul a lucrat în ei și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere. Făgăduința părea să se împlinească în acea ocazie. „dar peste voi, care vă temeți de Numele Meu, Soarele neprihănirii va răsări cu vindecarea în aripile Lui”. Știam că Isus este în mijlocul nostru. Știam că El mi-a dat putere ca să lucrez acolo. De atunci încolo, fr. Daniels a lucrat prin harul lui Dumnezeu, cu cele mai bune rezultate, pentru biserica din Fresno.

Dușmanul a întins în laț pentru biserica din Fresno. Frații părăsiseră bisericile din care făceau parte și unde era mare nevoie de ajutorul lor pentru a întări și încuraja bisericile slabe, și se mutaseră la Fresno, pentru a fi și ei acolo și pentru a mări[59] numărul membrilor. Dacă ei nu pot să audă vocea lui Dumnezeu întrebând „Ce faci tu aici, Ilie?”, Dumnezeu va vorbi mai clar. Nu este în planul lui Dumnezeu ca oamenii de aceeași credință să facă o colonie și să locuiască acolo împreună. Noi trăim în zilele din urmă și, dacă nu Dumnezeu este cel care îi mută pe oameni, această manie a mutatului se va dovedi o cursă care va duce probabil la pierderea sufletului celui care se mută, precum și la pierderea multor suflete care rămân descurajate în bisericile mici. Dezvoltarea pieței imobiliare a dat peste Fresno și, bunii noștri frați în credință au fost prinși în speculații imobiliare și în investiții făcute în acțiunile miniere. Speculațiile înăbușă gândurile lucrurilor veșnice. Cei nevigilenți au fost ispitiți și au ajuns ca niște nebuni. Pe stradă, la masă, în timpul vizitelor sociale, tema conversației lor este cumpărarea de terenuri și de acțiuni miniere. Aceasta a ajuns să fie și conversația predicatorilor care trebuiau să lucreze în minele adevărului, ca să caute și să găsească pietrele prețioase și giuvaerurile ascunse sub gunoiul înșelăciunilor. Exact un astfel de capitol mai găsim în istoria lumii vechi, atunci când toate întocmirile gândurilor din inima omului erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Așa s-a întâmplat și în cetatea Sodomei. Când cei care au avut mare lumină și mult adevăr, care ar trebui să fie martorii lui Dumnezeu pentru un

popor care are interes în lume, ajung să fie plini de neliniște febrilă pentru a cumpăra și vinde și pentru a obține profit, sunt priviți de Satana în mod triumfător. Acești oameni permit tablourilor ademenitoare ale lumii să le captiveze simțurile. Ispitele ademenitoare cu care Satana l-a ispitit pe Hristos, îi cuceresc și, exemplul lui Hristos care s-a împotrivit ispitei, se șterge din memoria lor. Ei permit să fie trași în curentul care[60] îi duce în jos pe oameni, iar când Satana vede că planurile îi funcționează atât de bine, inventează plan după plan, pentru ca banii Domnului să fie risipiți în canale din care cauza lui Dumnezeu nu va mai obține nimic. Satana spune speculantului că dacă se va angaja în astfel de afaceri, va produce mijloace pentru a ajuta cauza lui Dumnezeu; el îi prezintă niște iluzii care fascinează simțurile, iar în felul acesta mii de dolari sunt îndepărtați de la cauza lui Dumnezeu; exemplul lui Hristos nu este urmat. Sufletele nestatornice sunt ispite prin reprezentări care nu se vor realiza niciodată. Toți cei care se angajează în întreprinderi de felul acesta, nu pot să dea lumii un exemplu bun, creștin, ca adventiști de ziua a șaptea. Scopul Satanei este să-i despartă de influența celor care, prin exemplu și prin învățătură, pot să dea o mărturie clară, neegoistă și necoruptă împotriva acestor planuri ale inamicului. Împotriva acestor strategii satanice nu există altă siguranță decât adevărul, așa cum este în Isus, plantat în inimă de către Duhul Său, și nutrit prin harul Său. Pietatea noastră, integritatea biblică, religia noastră, vor degenera în ceva comun și pământesc, atât în ochii lumii cât și în ochii lui Dumnezeu, dacă nu păstrăm o legătură vie cu Hristos. Noi afirmăm că suntem depozitarii adevărilor sacre și că așteptăm venirea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos pe norii cerului, cu putere și cu mare slavă.

Cum îi vede Domnul cerului pe cei cărora le-a încredințat adevărul pentru a fi vestit lumii, și pentru care trebuie să fie sau o mireasmă de viață spre viață sau o mireasmă de moarte spre moarte, dacă ei nu sunt credincioși în lucrul ce le-a fost încredințat. Cei care se angajează în speculații[61] nu pot să păzească poruncile lui Dumnezeu cu sinceritate și în adevăr. Sacralitatea adevărului este alterată datorită intereselor egoiste și, în judecată se va vedea că cuvintele de mustrare și avertizare rostite de predicatorul angajat în planuri lumești, sunt plăcute poporului, dar nu-i conduc la convingere și la convertire, pentru că ei văd în cel ce susține că ultima solie de avertizare este dată lumii, același spirit de iubire față de lume ca și în ei. Ei se întreabă: „Dacă ar crede ceea ce predică, ar face ceea ce face?”.

Știm că este de făcut o lucrare pentru biserica din Fresno, ca să poată vedea ce fel de impresie lasă ei asupra opiniei publice. Ei zidesc ziduri care vor face ca adevărul să nu aibă nici un efect asupra celor cărora trebuie să le fie prezentat. Când fr. Daniels lucra în Fresno, mă rugam cu seriozitate pentru ca Domnul să lucreze prin slujitorul Său, spre slava Numelui Său. Dacă Domnul a dat fr. Daniels o lucrare de făcut pentru biserică, atunci cei pentru care lucrează, să nu privească la instrument, ci la Dumnezeu care lucrează prin el. Domnul l-a trimis pe Ghedeon să facă o lucrare specială, și i-a spus: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai”. El l-a îndreptat pe Ghedeon spre puterea care era dincolo de propria lui putere, ca și cum i-ar fi spus: „te-am ales să-mi faci un serviciu. Te-am privit cu îndurare, iar acum fi plin de curaj, pentru că ai primit har în ochii Domnului. Du-te cu puterea aceasta pe care o ai și biruiește”. Suntem plini de mulțumire pentru că roadele lucrării din Fresno poartă dovada că Dumnezeu a lucrat asupra[62] minților omenești. Domnul a lucrat asupra inimilor. Au fost făcute mărturisiri cu umilință, iar lucrarea de restituire care s-a produs poartă mărturia unei lucrări adevărate. Poate că unii nu au adus roadele pocăinței profunde. Trebuie să fie făcută o lucrare care să-i încerce îndeaproape, ca să se vadă dacă plugul adevărului a săpat destul de adânc în solul bătătorit al inimii. Mulți au mărturisit: „Niciodată nu am văzut în felul acesta”. Dovezile au fost de așa fel încât nimeni nu s-a putut îndoii că aceasta a fost lucrarea lui Dumnezeu. S-au mărturisit păcate și, ca Zacheu, sufletele au fost îndemnate să spună: „dacă am nedreptățit pe cineva, îi voi da înapoi împătrit.” Lucrarea aceasta de îndreptare a lucrurilor, atât cât era omenește posibil, a fost după rânduiala lui Dumnezeu.

Nu este plăcut inimii omenești să facă ce este drept. Sufletul se războiește împotriva trupului dar, restituirile se vor face, dacă lucrarea va înainta așa cum o conduce Dumnezeu. Lucrarea de adevărată pocăință trece dincolo de suprafață, și noi deosebim și recunoaștem înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu în manifestarea ei. Pe măsură ce lucrarea a progresat, credința care lucrează prin dragoste și curăță sufletul, și-a adus recolta prețioasă de roade. Limbajul bisericii din Fresno a fost: „Noi nu am primit spiritul lumii, ci spiritul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile care ne sunt date fără plată de Dumnezeu, lucruri despre care vorbim nu cu cuvinte învățate de la oameni, ci așa cum ne învață Duhul Sfânt, comparând lucrurile spirituale cu cele spirituale”. Lăudăm pe Domnul cu inima, cu pana și cu vocea pentru marea lucrare care a fost făcută în Fresno. Ce chemare plină de putere și de har a fost adresată celor din Fresno, dar fr. Daniels a fost autorul ei? Nu, lucrarea a fost a lui Dumnezeu iar omul a fost părtaș.[63] Bunule Mântuitor, harul Tău nu a fost dat datorită meritelor vreunui om, nici ca urmare a vredniciei omului sau a neprihănirii lui, ci datorită neprihănirii lui Hristos. Mântuitorul iertător de păcate și-a întins sceptrul de aur al îndurării și harului nemărginit spre sufletele păcătoase. Nădăjduim și ne rugăm ca această bună lucrare să continue în biserica aceasta. Când Matei a fost chemat să-L urmeze pe Domnul, a renunțat la ocupația sa anterioară, de vameș, angajându-se în slujirea Învățătorului. L-a invitat pe Isus acasă la el. Imediat ce Isus a deschis inima lui Matei, Matei și-a deschis casa pentru Isus. Fie ca aceleași dovezi ale lucrării bune a lui Dumnezeu să se manifeste în același fel în frații noștri din Fresno. Luați-l pe Isus acasă în inimile voastre, în casele voastre, și prezentați-l vecinilor voștri. Lăsați ca familiile voastre, copii voștri, să vadă harul cel plăcut al lui Hristos cum lucrează în inimile voastre, și cum este exemplificat în caracterul vostru. Lăsați eficiența sângelui lui Hristos să fie de folos în dreptul vostru, și lăsați neprihănirea Lui să devină neprihănirea voastră. Lăsați ca fiecare membru al bisericii să poarte mărturia nepieritoare: „Veniți aproape și ascultați, toți cei ce-l iubiți pe Domnul, și vă voi spune ce a făcut pentru mine”! Simplitatea religiei lui Hristos trebuie să fie descoperită lumii. Hristos trebuie să fie totul în toți, pentru a împlini pe deplin orice nevoie a sufletului. Nu lăsați ca mințile voastre să se încălzească în planuri lumești, ci săpați adânc în minele cuvântului lui Dumnezeu pentru a găsi pietrele prețioase ale adevărului ascunse acolo. Hristos vă va califica să fiți părtași ai harului Său. Puteți dezvolta talentele pe care vi le-a încredințat. Trebuie să înaintați și să semănați plângând semințele prețioase ale adevărului căci,[64] fără îndoială, vă veți întoarce și veți lega snopii cu bucurie. Dar pentru Hristos, vă avertizez să nu lăudați pe nici un om. Planul lui Satana este de a flata mândria firii noastre, fiind astfel în pericol de a scoate afară pe Isus, sângele Său, neprihănirea Lui, și de a pune omul în locul în care ar trebui să stea Hristos. Acesta este pericolul nostru continuu. Hristos să fie înălțat înaintea oamenilor, puterea Lui să fie recunoscută, descoperită prin instrumentul prin care El face o lucrare bună, și toată slava să fie dată lui Dumnezeu! Harul produce întotdeauna umilință celui care îl primește. Niciodată nu înalță omul. Harul lui Hristos trebuie să fie recunoscut și înălțat, dar omul păcătos, niciodată. Bucurați-vă și tremurați, totuși, bucurați-vă. – Ms 2, 1888[65]

Iubita mea fiică, Mary:

Am ajuns ieri, aproape la ora zece a.m. A plouat toată noaptea și a plouat toată ziua de miercuri. Marți noaptea am avut cușete în vagonul de lux. Nu erau cușete libere și ni s-au dat cușete în vagonul salon. A fost o ocazie bună, dar nu am putut să o folosim. Am vrut să avem liniște și ne-am îndreptat spre vagonul de dormit. Nu a fost o noapte plăcută pentru cei din vagoanele de zi. Pasagerii erau foarte înghesuiți.

Am ajuns teferi și am fost cazați cu plăcere în două camere închiriate, bogat mobilate, cu scaune și paturi plușate. Camera lui Willie era chiar lângă a noastră, însă nu ni se părea potrivit să ne îngrămădim toate cuferele și boccelele în camerele acelea atât de frumos mobilate. Aveam de mers câteva zeci de metri pentru a lua masa. Ne-am hotărât să căutăm alte camere și am găsit, într-o casă închiriată pentru acest scop. Eu și Sarah avem o cameră simplu mobilată, însă în care avem un șemineu care este o binecuvântare, după cum știi, pentru mine. Will are o cameră deasupra, cu sobă în ea. În aceeași cameră mai dorm încă doi frați. Pe lângă aceasta mai au încă o cămăruță în care pot să scrie, iar Willie este foarte mulțumit.

Am vorbit joi dimineața. S-au adunat foarte mulți dintre frații noștri lucrători și nu-i cunosc decât pe puțini dintre ei.

Astăzi, vineri la ora nouă, am citit înaintea conferinței câteva lucruri importante, după care am prezentat o mărturie foarte clară înaintea fraților. Aceasta a produs un efect asupra lor. Fratele Butler mi-a trimis o scrisoare lungă, o producție ciudată de acuzații și învinuiri împotriva mea, dar toate acestea nu pot să mă clintească. Cred că a fost de datoria mea să vin aici. Eu nu mă îngrijorez în privința viitorului, dar încerc să-mi fac datoria pentru ziua de azi.

Va trebui să merg la Battle Creek împreună cu Willie și să petrec acolo ceva timp. De când am trecut prin încercarea aceea severă la Healdsburg, cred că[66] lucrurile de același caracter nu vor avea mai avea asupra mea din nou aceeași influență. Mă bucur că Willie este aproape și putem să-l găsim repede, și el la fel, ne găsește ușor. Cred că ar fi fost rău dacă eram în case diferite. Sperăm și ne rugăm ca să vedem lucrarea lui Dumnezeu înaintând în așa fel încât să reflecte slava lui Dumnezeu și să facă bine poporului Său.

Se află aici fr. Goodrich din Maine, Fr. Underwood din Ohio, Sands Lane și fratele său Otto Godsmark; Decker din Oregon, Corliss, Uriah Smith, Van Horn, Sanborn, Fargo, Rubert, Dr. Waggoner și soția, și mulți, mulți care nu îmi vin acum în minte. Nu vă uităm nici pe voi și ne rugăm pentru voi. Tânjim ca să vedem puterea și Duhul lui Dumnezeu lucrând asupra inimilor slujbașilor noștri. Dorim atât de mult să vedem umilința de care este nevoie pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să fie acceptabilă. Aici s-a pregătit totul pentru ca să fie asigurate locuri curate pentru dormit și hrană bună și sănătoasă.

Frații Smith și Butler sunt foarte înclinați să oprească orice discuție asupra legii în Galateni, dar nu văd cum se poate evita așa ceva. Noi trebuie să primim Biblia ca standard al nostru și trebuie să cercetăm paginile ei pentru a primi lumina și dovezile adevărului.

Soarele apune și nu pot să mai văd așa bine. Încearcă te rog, să ne scrii, chiar dacă numai un cuvânt sau două, și voi încerca și eu să vă scriu cât pot de des.

Duminică dimineața, oct. 14. Ieri am avut momente foarte importante în adunare. Fr. Smith a predicat dimineața despre semnele timpului. A fost o cuvântare bună, mă gândesc, - la vremea potrivită. După amiază am vorbit din 1 Ioan, 3. „Vedeți ce dragoste”, etc. Binecuvântarea Domnului a fost peste mine și a pus cuvinte în gura mea și am avut multă libertate în încercarea de a impresiona frații în privința importanței stăruirii mai mult asupra iubirii lui Dumnezeu, și a renunțării la contemplarea tablourilor întunecoase.

Efectul asupra oamenilor a fost foarte fericit. Credincioși și necredincioși au dat mărturie despre faptul că Domnul i-a binecuvântat prin cuvintele rostite, și au spus că de acum înainte nu vor mai privi partea întunecată, nu se vor mai gândi la marea putere a lui Satana, ci vor

vorbi despre bunătatea, iubirea și compasiunea lui Isus, și[67] vor lăuda mai mult pe Dumnezeu.

La deschiderea Sabatului, Fr. Farnsworth a avut un discurs foarte întunecos, vorbind despre marea răutate și stricăciune din mijlocul nostru, a stăruit asupra apostaziilor care există între noi, dar în acest discurs nu a fost nici o lumină, nici o voie bună, nici o încurajare spirituală. O întunecime generală s-a răspândit atunci printre delegații prezenți la conferință. Dar Domnul mi-a dat o mărturie calculată ca să încurajeze. Propriul meu suflet a fost binecuvântat și se părea că lumina țâșnește în mijlocul întunericului. Astăzi nu particip la adunări.

Seara trecută, împreună cu mai mulți dintre frații noștri slujitori ai evangheliei am fost adunați împreună și am citit o comunicare lungă din partea fr. Butler, ceea ce a durat până la ora zece seara. În această dimineață au avut o adunare administrativă. Astăzi au un studiu biblic legat de predestinație sau alegere. Măine la amiază va fi adus în discuție subiectul legii în Galateni. Printre delegați există un spirit bun și umil, din câte se poate vedea. Scrisoarea venită din partea fr. Butler a fost binevenită ca să deschidă subiectul, așa că suntem intrați în el.

Charlie Jones a sosit ieri, în Sabat dimineața. W.C.W. a plecat să-l viziteze pe fr. Mattison, care este într-un orașel aflat la două mile de adunare. Se spune că ar fi bolnav. Și fr. Corliss este bolnav. Mă tem că ne va prinde și pe noi febra, dacă Domnul nu va sta în calea bolii.

John și Sarah lucrează la notițele luate din cuvântarea pe care am ținut-o. Este rece și este ceață aproape tot timpul de când suntem aici. Mă voi bucura atât de mult când Domnul ne va da din nou cer senin. Aș fi vrut să știu câți sunt prezenți la întâlnire. Probabil vă voi spune data viitoare. Sper să primesc curând vești de acasă. Încă nu am primit nici o scrisoare de când suntem aici.

Se lasă întunericul, așa că vă spun noapte bună. Multă iubire celor dragi din familie, sorei MacComber și copiilor.

Mama

Am vrut să scriu și familiei, dar s-a întâmplat că nu am putut. Voi încerca să le scriu mâine dacă voi putea. Mama. –Lt. 81, 1888 [68]

*

Ms-6-1888

O VIE LEGĂTURĂ CU DUMNEZEU

(Cuvântarea de dimineață a Ellen G. White, Minneapolis, Minnesota, Oct. 11, 1888)

Sunt foarte mulțumitoare, fraților și surorilor, pentru că Domnul m-a cruțat ca să pot să particip la această întâlnire. Am fost bolnavă, am fost aproape de moarte; dar cei ce au participat la adunarea de tabără de la Oakland au înălțat rugăciuni pentru mine, iar Domnul i-a ascultat. Nu s-a întâmplat prin credința mea, pentru că eu nu am avut nici o credință, dar ei au exercitat credință pentru mine, iar Domnul m-a întărit ca să-mi dau mărturia poporului din Oakland. Așa se face că am pornit, în starea în care eram, m-am aventurat să pornesc în călătorie. Am avut doar un scurt popas pe drum, dar Domnul m-a ajutat și când am ajuns la Kansas City, m-am îndreptat spre locul unde se ținea adunarea, și am vorbit celor adunați. Atunci mi-am dat seama și am știut că Domnul mă întărește și că El va avea toată slava.

Pentru că suntem adunați aici, avem nevoie să folosim cât mai mult din timpul pe care îl avem. M-am gândit de multe ori că dacă am folosi cât mai mult din ocaziile pe care ni le dă Domnul, ne-ar face mult bine. Dar noi le lăsăm prea adesea să ne curgă printre degete, și nu de dăm seama de binele pe care l-am fi putut primi de pe urma lor.

Mintea mi-a fost îndreptată spre cuvintele apostolului Pavel. El spune în Fapte 20, începând de la versetul 17: „Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes, și a chemat pe prezbiterii

bisericii. Când au venit la el, le-a zis: „știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi, și în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile Iudeilor. Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case, și să vestesc Iudeilor și Grecilor: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos”.

M-am gândit de multe ori, fraților și surorilor, că dacă am crede Biblia și nu am fi doar cititori ai Bibliei, și dacă am duce la îndeplinire ceea ce ne-a dat Domnul, am fi într-o stare mult mai bună decât suntem astăzi.[69] Dar noi nu ne dăm seama că din cuvântul Său ne vorbește vocea cea iubitoare a lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne gândim la fiecare cuvânt al Lui și să-l păstrăm în inimă. Pavel spune mai departe, în versetul 24: „Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.” „De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.” (vs. 26,27) Ce mărturie! „Sunt curat de sângele tuturor.”

Apoi ne îndeamnă: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți biserica Domnului pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.” De ce trebuie să veghem? Pentru că „știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma”.

Fraților, dacă am fi serioși, puterea Duhului Sfânt ar însoți eforturile noastre, și ar exista printre noi o cu totul altă stare de lucruri. Nouă ne-au fost încredințate cele mai solemne adevăruri dintre cele care au fost încredințate vreodată muritorilor, însă calea urmată de unii este de un astfel de caracter încât Dumnezeu nu poate să răspundă rugăciunilor lor. Rugăciunile lor ofensează sfințenia Sa și, dacă le-ar răspunde, ei ar socoti aceasta ca o aprobare pentru calea lor rea, în timp ce alții ar fi îndepărtați de cărările drepte. De ce nu putem primi adevărul pe care l-a descoperit Dumnezeu, de ce nu-l putem țese în viața și în caracterul nostru? Dacă am avea Spiritul lui Hristos în inimile noastre, am avea o povară pentru sufletele din jurul nostru care sunt gata să piară, așa cum a avut Pavel. Am lăsa o astfel de impresie asupra tinerilor și tinerelor care afirmă a crede adevărul, încât ar simți că asupra lor stau responsabilități importante. Ei ar simți că trebuie să le fie mărită credința, că trebuie să preia lucrarea ce este în calea lor și că trebuie să fie o binecuvântare pentru alții: umili, sânguitori și ascultători. Iar când se vor întâlni cu prietenii lor, vor vorbi despre Isus. Îl vor lua pe Isus în casele lor și vor mărturisi tuturor despre îndurarea Lui.

Dacă Hristos, nădejdea slavei, ar fi format în voi, ați da la o parte orice vanitate și vorbire nebunească. Ați fi sfințiți prin adevăr. Ați lucra pentru Dumnezeu în așa fel încât ați avea o conștiință curată în lucrarea voastră misionară, și ați putea spune împreună cu Pavel că sunteți curat de sângele tuturor oamenilor. Dar nu puteți spune aceasta, dacă nu câștigați încontinuu înțelepciune și cunoștință de la Dumnezeu așa cum mlădița își trage hrana din vița cea vie, dacă Duhul Sfânt nu se odihnește peste voi, dacă nu l-ați luat pe Isus în inima voastră, gândindu-vă la Isus, vorbind despre Isus, și lucrând lucrarea Lui oriunde vă aflați. Acesta este singurul fel în care putem lucra cu succes în aceste zile de pe urmă. Hristos Însuși a fost Exemplul pe care trebuie să-L urmăm, nu numai într-o manifestare exterioară a religiei, ci așa cum a fost El în puritate, în tăgăduire de sine, în blândețe și iubire. Așa[70] trebuie să-L urmăm pe El în lume. Umilința Lui, ocară pe care a suferit-o, răstignirea Lui și crucea Lui, toate acestea le-a dat ucenicilor Săi. Le-a dat de asemenea și slava care îi fusese dată. El a spus: „Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl”.

Fraților, avem o nevoie reală de a ne ridica la un standard mai înalt și mai sfânt. Noi trebuie să întâmpinăm dificultăți în lupta noastră creștină, așa cum a întâmpinat și Pavel când

Iudeii au uneltit împotriva lui. Vom avea de trecut prin locuri în care vom fi încercați, pentru că vor fi puși spioni care vor sta la pândă și vor unelti împotriva noastră. Nu numai că vom fi duși înaintea conciliilor, dar vom fi aruncați în închisoare, iar noi va trebui să fim atât de înaintați în credință încât să îl cunoaștem pe Dumnezeu și puterea harului Său, și să putem înălța spre El mâini sfinte, fără mânie și fără îndoieli. Trebuie să învățăm cum să credem că El ne ascultă.

Știu că Dumnezeu ascultă rugăciunile poporului Său. Știu că El le răspunde. Dar El nu ne poate binecuvânta atât timp cât nutrim egoismul, căci, ce spune Scriptura? „Dacă ar vedea nelegiuire în inima mea, Domnul nu m-ar asculta”. Dar dacă dăm la o parte toată înălțarea de sine, toată îndreptățirea de sine, și vom intra într-o legătură vie cu Dumnezeu, ne va fi socotită neprihănirea lui Dumnezeu. „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi”.

Înțelepciunea de sus va fi cu noi de îndată ce Îi vom cere să ne-o dea. Domnul nu ne-a părăsit, dar păcatele și fărădelegile noastre pun un zid de despărțire între noi și Dumnezeu. În Numele lui Isus, este nevoie să dărâmăm barierele care există între sufletele noastre și Dumnezeu, apoi pacea lui Hristos va locui în inimile noastre prin credință. Avem nevoie să ne prezentăm cu toată umilința înaintea lui Dumnezeu, și să scăpăm de orice mândrie, egoism bănuiești rele, și de orice fel de nelegiuire. Isus nu va locui în inima în care este întronat păcatul. Este nevoie de mai puțin eu și de mai mult din Isus. Avem nevoie să învățăm cum să credem – adică pur și simplu să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt – însă este imposibil să învățăm aceasta dacă nu ne punem în poziția în care putem fi supuși lui Dumnezeu. Voința noastră trebuie să fie de partea lui Dumnezeu, nu de partea Satanei. Rezultatul iubirii lui Dumnezeu care iartă și dovedește aceasta, este perfectă împăcare cu voia lui Dumnezeu. Atunci voința divină și cea omenească se unesc. Toate facultățile trebuie să fie păstrate la locul lor, consacrate lui Dumnezeu; toate facultățile trebuie să lucreze după planul lui Dumnezeu, împlinind voia și scopul Lui.

Nu trebuie să fim neliniștiți și tulburați, ca și cum numai noi ar trebui să administrăm această lucrare. Domnul stă la cârmă. Cel Infinit ține în mână lui întreaga mașinărie. Dacă noi ne facem lucrarea cu fidelitate, în umilință, Domnul va avea grijă de rezultate. Aveți credință în Dumnezeu. Această credință ne face capabili să avem o deplină încredere și să privim orice mișcare în lumina lui Dumnezeu. Nimic din ceea ce se întâmplă sau din ceea ce ar putea să se întâmple, nu trebuie să trezească în noi temeri sumbre, întrucât Dumnezeu, marele Meșter,[71] are grijă de lucrarea Lui. Dacă nici un om nu se amestecă, și dacă lasă ca lucrarea să fie controlată numai de Dumnezeu, El va duce lucrarea la bun sfârșit. Hristos vrea ca voi, cei care lucrați cu lucrurile sfinte, să fiți sfinți așa cum El este sfânt. Nu uitați că puterea voastră este în Dumnezeu. Fiți siguri că dacă Dumnezeu v-a chemat ca să deschideți cuvântul Lui înaintea oamenilor, v-a chemat la curăție și bunătate.

Trebuie să aveți o înțelegere clară a evangheliei. Viața religioasă nu este o viață de întunecime și de tristețe, ci una de pace și bucurie însoțite de demnitate creștină și solemnitate sfântă. Nu suntem încurajați de Mântuitorul nostru să nutrim îndoieli, temeri și presimțiri bolnăvicioase. Acestea nu aduc sufletului nici o ușurare, și ar trebui să fie mustrate în loc să fie încurajate. Haideți să dăm la o parte nepăsarea noastră și să studiem în mod constant cuvântul lui Dumnezeu. Dacă a fost vreodată nevoie ca Duhul Sfânt să fie cu noi, dacă am avut vreodată nevoie să predicăm în puterea Duhului, acum este timpul în care există această nevoie. Dacă de acum nu vrem să mai lucrăm fără El, El va fi cu noi în orice situație de urgență care va apărea în viitor, și vom fi pregătiți pentru ceea ce vine pe pământ. Este nevoie să stăruim mai mult asupra adevărului prezent și asupra pregătirii necesare pentru ca păcătoșii să poată fi salvați. Dacă Duhul lui Dumnezeu lucrează împreună cu eforturile noastre, vom fi trimiși nu numai să vestim pocăința în adevărata ei lumină, ci și iertarea, și vom arăta spre marele izvor pentru curățire care va îndepărta orice murdărie.

În lucrarea de predicare a evangheliei lui Hristos, este pusă peste noi responsabilitatea unei lucrări mult mai solemne decât ne imaginăm. Dacă adevărul locuiește în inima noastră, vom crește până la statura de oameni mari în Isus Hristos. Să ne gândim foarte serios la aceste lucruri. Nu vă mai agățați de intelect. Minuni mai mari vor fi deschise înaintea simțurilor noastre, pe măsura lucrării ce va progresa. Taina revelației ne provoacă la cercetare, pentru că există mine de adevăr care vor fi deschise înțelegerii poporului lui Dumnezeu. Trebuie să renunțăm la orice îndreptățire de sine, trebuie să atingem înălțimi mai nobile. Dumnezeu va conduce acțiunea sufletului, dacă vom căuta neprihănirea lui Hristos, pentru ca Dumnezeu să aibă plăcere de eforturile noastre. Este nevoie ca eu-l să dispară și totul să fie Isus. Botezul Duhului Sfânt va veni peste noi la această întâlnire, dacă vom vrea. Căutați adevărul, așa cum ați căuta o comoară ascunsă! Cheia cunoștinței trebuie să fie pusă în fiecare mână, ca să poată deschide odaia tezaurului lui Dumnezeu în care se află grămezi de pietre prețioase ale adevărului. Când omul flămânzește după adevărul care iese din cuvântul lui Dumnezeu, îngerii lui Dumnezeu îi stau alături ca să-i conducă mintea la pășuni verzi.

Dacă adevărul ar avea mai multă greutate asupra slujitorilor lui Dumnezeu, ei nu ar mai mânui cuvântul lui Dumnezeu în mod înșelător. Ei par să simtă povară pentru suflete atunci când vorbesc oamenilor, dar când nu sunt la amvon, sunt lipsiți de spiritualitate. Fie-vă teamă de astfel de predicatori. Ei predică, dar nu trăiesc. Prin purtarea lor, ei arată că adevărul nu [72] le-a sfințit sufletele, și că ceea ce au spus nu are nici o greutate în ochii lor. Lucrătorii lui Dumnezeu vor duce cu ei povara sufletelor. Dumnezeu nu colaborează cu omul care predică cerințele lui Dumnezeu când este la amvon, iar când nu este la amvon, prezintă minciuna ca și cum ar fi adevăr. Avem nevoie să fim curați de sângele tuturor oamenilor, ca sângele sufletelor să nu fie găsite peste noi, și să putem spune împreună cu Pavel: „Sunt curat de sângele tuturor.”

Haideți să începem acum, să nu așteptăm până când va trece jumătate din timpul întâlnirii.

Avem nevoie aici și acum, de Duhul lui Dumnezeu. Avem nevoie de El, avem nevoie să fie descoperit în caracterul nostru. Avem nevoie aici, de puterea lui Dumnezeu, avem nevoie ca ea să strălucească în inimile noastre. Fraților, haideți să ne ținem de lucrare, ca niciodată mai înainte. Haideți să ne întrebăm: cum este sufletul meu? Este într-o stare bună? Va veni Hristos și mă va lua așa cum sunt? Să ne ajute Dumnezeu să fim curați în spirit, fără pată și sfinți în tot ceea ce privește purtarea și sfințenia. – Manuscris 6, 1888. [73]

*

Ms-7-1888

PREDICĂ de Ellen G. White
Minneapolis, Minnesota, octombrie 13, 1888

Text: ”Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copiii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.” 1 Ioan 3:1

(Prima pagină din predică lipsește)

Cum Îl putem înțelege pe Dumnezeu? Cum Îl putem cunoaște pe Tatăl nostru? Noi trebuie să-L chemăm pe Numele care ne umple de iubire, acela de Tată. Dar, cum putem să-L cunoaștem pe El și puterea iubirii Lui? Prin cercetarea sânguincioasă a Scripturilor. Nu putem să-L apreciem pe Dumnezeu decât dacă ne punem pe inimă marele plan de mântuire. Avem nevoie să cunoaștem tot ce este legat de marile probleme ale sufletelor, de mântuirea omenirii căzute. Este ceva uimitor ca, după ce omul a călcat legea lui Dumnezeu și s-a despărțit astfel de Dumnezeu, a divorțat de Dumnezeu de fapt, - după toate acestea s-a făcut un plan pentru ca omul să nu piară ci să aibă viața veșnică.

După călcarea de lege a lui Adam în Eden, Dumnezeu L-a dat pe Hristos pentru noi, nu ca să fim salvați în păcatele noastre ci, ca să putem fi salvați din păcatele noastre, să putem să fim din nou loiali față de Dumnezeu și să putem deveni copiii ascultători. Pe măsură ce ne cedăm mințile, sufletele, trupurile și tot ce este al nostru, controlului Duhului Sfânt, Duhul adevărului[74] este cu noi, deschizându-ne înțelegerii marele plan de mântuire.

Este adevărat că Dumnezeu L-a dat pe singurul Lui Fiu ca să moară pentru noi, să sufere pedeapsa legii (călcate) a lui Dumnezeu. Trebuie să ne gândim la aceasta și să stăruim asupra acestui gând. Când mintea noastră stăruie încontinuu asupra iubirii inegalabile a lui Dumnezeu față de omenirea căzută, începem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, începem să ne obișnuim cu El, să avem o cunoștință de Dumnezeu și a felului în care Isus Hristos Și-a dezbrăcat haina regească și coroana de împărat, și Și-a îmbrăcat divinitatea cu omenescul când a venit în lumea noastră. De dragul nostru S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți. Tatăl L-a trimis aici pe Fiul Său și, chiar aici, în această lume cât atomul, s-au derulat cele mai grandioase scene care au fost cunoscute vreodată omenirii.

Tot universul cerurilor a privit scenele acestea cu cel mai viu interes. De ce? Pentru că s-a dat cea mai mare bătălie între puterea întunericului și Prințul luminii. Satana se străduia să-și ridice în slăvi puterea încontinuu. În ce consta puterea lui? El afirma că este prințul acestei lumi și își exercita puterea asupra locuitorilor lumii. Puterea Satanei a fost exercitată cu multă măiestrie ca oamenii să nu-l mai recunoască pe Dumnezeu. Satana a dorit ca fiii oamenilor să fie atât de impresionați de minunile făcute de el, încât să vorbească despre puterea lui. În felul acesta, el l-a prezentat tot timpul pe Dumnezeu într-o lumină falsă. L-a prezentat ca pe un Dumnezeu al nedreptății, nu ca pe un Dumnezeu al îndurării. Tot timpul le-a tulburat mințile, făcându-i să aibă vederi incorecte despre Dumnezeu.

Cum avea să fie reprezentat Dumnezeu în mod corect înaintea lumii? Cum avea să fie cunoscut ca un Dumnezeu al dragostei, plin de îndurare, de bunătate și de milă? Cum putea să cunoască lumea toate acestea despre El? Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, să descopere înaintea lumii caracterul lui Dumnezeu.

Satana a intervenit și s-a așezat între Dumnezeu și om. Lucrarea lui este de a distrage mintea omenească, după care își aruncă umbra întunecată chiar în calea omului, astfel încât acesta nu mai poate face deosebire între Dumnezeu și întunericul moral, corupția și grămada de nelegiuire care există în lumea noastră. Ce să facem în această situație? Să lăsăm întunericul să rămână? Nu. Există putere pentru noi, care poate să aducă lumina cerului în lumea noastră întunecată. Hristos este în ceruri și El ne aduce lumina cerului, face ca întunericul să se retragă și lasă să strălucească lumina slavei sale. Astfel putem să vedem lumina cerului în mijlocul stricăciunii, al mizeriei și degradării.

Noi nu trebuie să renunțăm din cauza degradării care există în omenire, având tot timpul înaintea ochilor minții această mizerie. Noi nu trebuie să privim la aceasta. Dar, ce trebuie să facem? Care este lucrarea noastră? – Să vedem „ce dragoste ne-a arătat Tatăl”. Nu lăsați ca influențele vătămătoare care inundă lumea să fie tabloul atârnat în mintea voastră ci, înălțați puritatea și iubirea lui Dumnezeu. Nu atârnați în camera memoriei toate tablourile stricăciunii și nelegiurii pe care le puteți aduna.[75] Nu, nu faceți așa ceva. Aceasta descurajează mintea. Un om descurajat nu este bun la nimic. Îndepărtați-vă mintea de la astfel de tablouri întunecate, vorbind despre dragostea lui Dumnezeu, și veți putea umple cămăruța memoriei cu cele mai strălucitoare tablouri pe care vi le puteți imagina.

Avem nevoie să păstrăm înaintea ochilor, Modelul desăvârșit. Dumnezeu a fost atât de bun încât să ne dea o reprezentare a Lui Însuși în Fiul Său Isus Hristos, iar noi avem nevoie să ne punem pe inimă și în minte dorința de a-L descoperi, și să fim astfel înălțați. Imediat ce Adam și Eva au căzut, înfățișarea li s-a schimbat la vederea stării lor nenorocite. S-ar putea să ne vedem ticăloșia, și ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere cum sunt inimile noastre. Dar, ar trebui să ne rugăm de asemenea, ca El să ni se descopere ca Mântuitor iertător

al păcatelor. Aceasta să fie rugăciunea voastră: „Fă-Te cunoscut mie, pentru ca în marea Ta îndurare să mă pot prinde de legătura de aur, Hristos, care a coborât din cer pe pământ ca să pot să-L înțeleg și să fiu atras spre El.”

Fraților, ați văzut cu toții nufării aceia frumoși din mijlocul lacului. Cât de mult le-am dorit, și cât ne-am străduit să obținem acele flori. Nu conta cât de multă spumă murdară, câte resturi și câtă murdărie era în jurul lor, dorința de a pune mâna pe flori rămânea la fel de mare. Este uimitor cum poate să rămână nufărul atât de frumos și de alb, în mijlocul atâtor murdării! Pentru că are o tulpină ce coboară până la nisipul auriu de pe fundul apei, din care își trage cele mai curate substanțe care hrănesc nufărul până când se dezvoltă floarea minunată pe care o văd ochii noștri.

Este aceasta o lecție pentru noi? Ar trebui să fie. Aceasta ne învață că deși nelegiuirea este peste tot în jurul nostru, noi nu trebuie să ne atingem de ea. Nu vorbiți despre nelegiuirea și răutatea care există în lume ci, înălțați-vă mințile și vorbiți despre Mântuitorul vostru. La vederea nelegiuirii care abundă în jurul nostru, suntem tot mai fericiți pentru că El este Mântuitorul nostru, iar noi suntem copiii Săi. Să privim la nelegiuirea din jur, stăruind asupra părții întunecate? Făcând așa, nu o puteți vindeca. De aceea, vorbiți despre ceva mai înalt, mai bun și mai nobil. Vorbiți despre lucrurile care lasă o impresie bună asupra minții, care ridică orice suflet din nelegiuire și îl așează în lumina de dincolo.

Dacă ne închidem într-o pivniță, stăm acolo și privim în jur la toate colțurile întunecoase, putem vorbi despre întuneric și putem spune neîncetat: „o, este atât de întuneric aici!”. Dar, dacă vorbim tot așa, se va face mai multă lumină? Nu. Ce trebuie să facem, atunci? Să ieșim afară. Să ieșim și să mergem în camera de sus în care strălucește lumina de la fața lui Dumnezeu.

Știu că trupurile noastre sunt alcătuite din hrana pe care o asimilăm. La fel este și cu mintea. Dacă mintea noastră se hrănește cu aspectele dezagreabile ale vieții, aceasta nu ne va da nici un pic de speranță. Trebuie să păstrăm în minte scenele plăcute ale cerului. Pavel spune: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă”. 2Cor. 4:17. [76]

Când eram în Elveția am primit multe scrisori de la o soră pe care o iubesc și o stimez mult. În fiecare scrisoare apăreau tablouri dintre cele mai întunecate. Ea părea să stăruie asupra oricărui lucru care stârnește dezaprobarea. De îndată ce am primit aceste scrisori, m-am rugat Domnului să o ajute și să-i întoarcă mintea de pe canalul pe care era fixată. În noaptea aceea am avut un vis care mi-a fost prezentat de trei ori. Mă plimbam printr-o grădină frumoasă, iar sora Marta --- era alături de mine. Imediat ce a intrat în grădină, am spus „Marta, vezi ce grădină frumoasă? Uite, ce de crini, trandafiri și garoafe!” „Da”, a spus când le-a văzut, și a zâmbit. Apoi m-am uitat să văd unde era. Eu privisem la crini, la trandafiri și la garoafe și o pierdusem din vedere. Ea era într-o altă parte a grădinii și a prins în mână un ciulin. Apoi și-a înțepat mâinile în niște tufe de mărăcini. Mi-a spus că aceștia îi rănesc mâinile, și m-a întrebat „de ce țin toți ciulinii aceștia și spinii în grădină? De ce-i lasă să crească aici?”

După aceea a apărut în fața noastră un om înalt, plin de demnitate, care a spus: „adunați trandafirii, crinii și garoafele; nu luați în seamă mărăcinii și nu-i atingeți.” Atunci m-am trezit, iar când am adormit, am visat din nou același lucru. De trei ori am visat același vis, apoi m-am trezit – pentru că nu am mai putut să dorm – și am scris sorei Marta visul pe care l-am avut.

Vă spun că Dumnezeu nu vrea să strângem în minte fiecare lucru care trebuie să fie dezaprobat. El vrea să priviți lucrările lui minunate și puritatea Lui. El vrea să aveți o înțelegere a iubirii Lui fără asemănare și a puterii Lui, să vedeți în frumusețile naturii pe Dumnezeu naturii. Eu spun că visul acesta reprezintă și cazul vostru. Voi stăruți prea mult asupra părții întunecate. Voi vorbiți despre lucrurile care nu dau nici o lumină și nu produc

nici o bucurie în viață. Trebuie să vă întoarceți mintea de la aceste lucruri, către Dumnezeu. Sunt destui trandafiri, garoafe și crini în grădina iubirii lui Dumnezeu, așa că nu e nevoie să priviți la spini, la ciulini și la măracini. Eu nu îi văzusem deloc pe aceștia, fiindcă mă desfătam privind florile și toate frumusețile din grădină.

De aceasta avem nevoie, fraților. Avem nevoie ca mintea noastră să se ocupe cu lucruri încurajatoare. Avem nevoie ca mintea noastră să se ocupe cu țara cea nouă în care vom intra. Cetățenia noastră nu este din lumea aceasta, ci este de sus. Ar trebuie să ne gândim ce fel de caractere ar trebui să avem ca să putem deveni locuitori ai acelei lumi mai bune, și împreună cetățeni cu sfinții lui Dumnezeu din cer.

Sora Marta a primit sfatul, iar sufletul i-a fost înălțat deasupra descurajării. Nu vreau ca Satana să reușească să-și arunce umbrele lui întunecoase, în drumul vostru. Dorința mea este să ieșiți din această umbră. Omul Calvarului își va trimite lumina iubirii Lui pe calea voastră, și va risipi întunericul. El poate face aceasta, și o va face, întrucât El este Domn peste toate. Cineva Își răspândește lumina în jurul vostru; este Isus Hristos.[77]

Îmi aduc aminte când sora mea Sarah, care acum se odihnește în mormânt, cea care m-a însoțit în primele mele călătorii, a fost descurajată. Ea mi-a spus: „am avut un vis ciudat noaptea trecută. Am visat că cineva a deschis ușa, iar mie îmi era frică de el. Și cum priveam într-una la el, creștea tot mai mare până când a umplut tot spațiul dintre podea și tavan, iar eu eram din ce în ce mai înfricoșată. Apoi m-am gândit că eu Îl am pe Isus, și am zis: „Îl am pe Isus, nu mi-e frică de tine”. Atunci a început să se micșoreze și s-a făcut tot mai mic până când abia l-am mai văzut, și a ieșit pe ușă afară.”

Aceasta a fost o lecție pentru ea, pentru că mi-a spus: „Ellen, noi vorbim despre puterea diavolului mai mult decât avem dreptul să o facem. Aceasta îi face plăcere, iar maiestatea lui satanică este onorată. El se simte flatat, și noi îi acordăm onoare când facem așa. Dar”, a spus ea, „eu voi vorbi despre Isus, despre iubirea Lui și voi vesti puterea Lui”. Așa a fost scos sufletul ei din întuneric și descurajare, la lumină, și ea a dat o mărturie puternică în favoarea lui Dumnezeu și a cerului.

Cred că mărturia noastră va fi mult mai bună dacă vorbim mai mult despre Isus și despre iubirea Lui, și dacă nu mai dăm atâta atenție diavolului. De ce să nu facem așa? De ce să nu lăsăm ca lumina lui Isus să strălucească în inimile noastre?

Îmi aduc aminte că atunci când eram în Oakland, o soră avea o mare supărare. Ea a spus: „Mama mea mă necăjește. Tata este un om bun, dar mama nu vede decât cuplurile tinere în care soțul este infidel, încât pare să creadă că și soțul ei, și orice alt bărbat sunt la fel. Nu știu ce va face ea, sau la ce-l va împinge pe el să facă. Ea crede că îi este necredincios și vorbește despre asta și numai despre asta până când își varsă toată mizeria peste noi, ca și cum ea ar fi cea înșelată, când de fapt nici nu este vorba de așa ceva.”

Nu este aceeași situația multora dintre noi? Nu ne oprim noi asupra fleacurilor și nu vorbim despre ele până când gândurile noastre devin ca ele? Noi îi putem conduce pe copiii noștri să facă lucruri rele, acuzându-i cu rele de care nu sunt vinovați. În timp ce trebuie să rostim mustrarea și îndemnul cu toată dragostea, nu trebuie ca de asemenea să-L înălțăm pe Isus și să vorbim despre iubirea Lui?

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” Este planul lui Satana să prindem toate lucrurile dezagreabile, în loc ca mințile noastre să cugete asupra lui Dumnezeu și a iubirii Lui. Satana vrea să ne ținem mintea ocupată cu lucrurile de un caracter revoltător care nu pot să ne dea pace, bucurie și armonie în viață, ci doar descurajare – și astfel să nu Îl reprezentăm pe Isus

Când a plecat, Isus ne-a încredințat lucrarea Lui, și a spus: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Noi nu suntem lăsați singuri în mâinile diavolului. Credeți că Tatăl nostru ceresc ne va lăsa să ducem singuri lucrarea de răscumpărare și de ridicare a omenirii căzute? Credeți că ne va lăsa fără ajutor și fără sprijin într-o lume inundată de rău,

după ce a suferit agonia crucii? Credeți că ne va lăsa acum? Nu! Mântuitorul a spus: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. El a mai spus „Mă duc și Mă voi întoarce”. „Orice veți cere în Numele Meu, voi face”. Cu condiția să păzim poruncile Lui. Nu este această o făgăduință binecuvântată? De ce nu vorbim mai mult despre ea, de ce nu-L laudăm pe Dumnezeu pentru ea? Sunt atâtea făgăduințe prețioase în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru noi. De ce nu le primim?

Aș vrea să vă citesc ceva despre iubirea lui Dumnezeu, și despre ce ar trebui să facem ca să avem bucurie în inimile noastre. Pavel spune: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească.” Nu să gustăm, ci să ne umplem. „pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie.”

Dacă ne dăm seama de bunătatea lui Dumnezeu descoperită în trimiterea Fiului Său ca să moară pentru omul păcătos, dacă ȋșesem aceasta în experiența noastră și o consolidăm în minte, vom avea o astfel de iubire pentru cei pentru care a murit Hristos încât nu vom mai avea nici o dorință de a fi deasupra lor. Satana este cel ce face deosebiri între oameni. Cât timp ne închinăm lui Dumnezeu, nu va mai fi nici ură, nici invidie, nici bănuială rea. Fraților nu mai avem timp pentru așa ceva. Nu putem să ne mai gândim la ele. Este altceva în fața noastră. Este greutatea veșnică de slavă, planul de mântuire. Ar trebui să ne fie foarte clar în minte acest plan, de la început la sfârșit, ca să-l putem prezenta lumii în mod corect.

Care este lucrarea noastră? Noi trebuie să preluăm lucrarea de acolo de unde a lăsat-o El. Care a fost lucrarea lui? Să ni-l descopere pe Tatăl. Care este lucrarea noastră? Să-L descoperim pe Hristos lumii. Cum putem face aceasta? Vorbind despre diavolul? Avem de făcut o lucrare mai bună. Este nevoie să vorbim despre Mântuitorul răstignit și înviat. Ce teribil va fi pentru fiecare dintre noi ca, după ce am mărturisit că suntem urmași ai lui Hristos, să ne facem treaba de mântuială, și El să ne găsească cu caractere murdare și mânjite. Ce responsabilitate înfricoșătoare este peste noi! Cum poate să fie descoperit Isus lumii, dacă nu prin cei care se țin de meritele Lui, care cred în Isus Hristos, spre salvarea sufletelor lor? El mă face curat. El mă curăță de întinarea păcatului. Spuneți ca să se audă, ce a făcut Hristos pentru mine. Este libertate pentru copiii lui Dumnezeu. Există un loc larg, unde să-mi pun piciorul și, putem să avem plinătatea iubirii lui Dumnezeu în inimile noastre.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că Hristos a murit pentru mine și pentru că [79] am fost trecută printr-o încercare grea, printr-o boală și suferință teribilă a minții. Era ca și cum inamicul ar fi aruncat un nor de întuneric între mine și Mântuitorul meu, iar timp de doisprezece zile nu m-am putut gândi la altceva decât la suferințele mele. Când am plecat la Oakland, inima îmi era atât de slabă și lipsită de putere, încât parcă aveam o piatră atârnată de ea. Nu aveam nici un pic de bucurie, nu puteam simți nici un sentiment de fericire. Dar, trebuia să cred că cerul s-a închis pentru mine? Nu. Trebuia să iau Biblia. Am luat Biblia și am umblat prin credință, iar întunericul s-a îndepărtat de la mine.

Când m-am trezit, noaptea, am început să mă rog. Acum trei săptămâni m-am trezit și am spus, „Doamne, ai milă de mine”. Abia am rostit aceste cuvinte, când o voce parcă mi-a spus, „Sunt chiar lângă tine, nu te-am părăsit”. Aceasta a însemnat totul pentru mine, și poate fi la fel pentru voi. Isus spune, „Sunt chiar lângă tine, rămân cu tine, nu ești singur”. Aceasta este bucuria pe care am experimentat-o, și a fost mai prețioasă pentru mine decât munți întregi de aur. Am învățat să mă încred în Mântuitorul meu, și vreau să vă spun că am un Mântuitor și că El trăiește. Iar pentru că El trăiește, voi trăi și eu.

Viețile noastre sunt ascunse cu Hristos în Dumnezeu, iar când se va arăta Hristos viața noastră, atunci ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă. Nu aveți de ce să fiți descurajați.

Hristos a venit să salveze poporul Său din păcatele lor. Diavolul va veni la voi și vă va spune că sunteți păcătoși și că nu puteți fi salvați. Dar Hristos spune că El a venit ca să-i salveze pe păcătoși, și cu aceasta puteți să vă împotriviți întotdeauna diavolului. Hristos poate să-ți ierte păcatele. El spune „veniți să ne judecăm ... de vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”.

Aș vrea să păstrați făgăduințele lui Dumnezeu și să le atârnați peste tot în cămăruța memoriei voastre. Ce vreți mai mult decât o promisiune? Suntem asigurați că o mamă poate să-și uite copilul pe care-l alăptează, dar El nu ne va uita. Aș vrea să aveți în minte tablourile vii ale făgăduințelor lui Dumnezeu, și să le priviți tot timpul. Atunci inimile vă vor fi umplute cu harul Său, atunci veți putea să-L înălțați pe Isus și să-L încoronați ca Domn peste toate. Este privilegiul vostru.

Aș vrea să citim Coloseni 1:12: „mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină”. Este ceva ce merită răbdarea și îndelunga răbdare. „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului”. Trebuie să vorbim despre eliberare, nu despre robie; ar trebui să fim plini de bucurie, nu doborâți la pământ. „Și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui.” De ce nu ne purtăm ca supuși ai împărăției Lui? Fie ca dragostea lui Isus să ardă pe altarul inimii noastre, iubiți-L pe Hristos ca pe Mântuitorul vostru și pe frații voștri ca pe voi înșivă.

„În care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor.” Este nevoie să ne purtăm ca indivizi răscumparați [80] prin sângele lui Hristos. Avem motive de bucurie în sângele lui Hristos și în iertarea păcatelor. Aceasta trebuie să facem și, Domnul să ne ajute să ne desprindem mintea de tablourile întunecate și să ne gândim la lucrurile care ne dau lumină.

Să mai citim un verset. Fil. 4:6: „Nu vă îngrijorați de nimic”. Ce înseamnă aceasta? Nu trece podul înainte să ajungi la el. Nu-ți crea un timp de strămtorare înainte ca acesta să vină. Va veni curând și timpul acesta. Noi trebuie să ne gândim la ziua de azi și, dacă ne îndeplinim datoriile pentru azi, vom fi gata și pentru cele de mâine. „Ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.” Mulțumirile trebuie să însoțească cererile. „Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Isus Hristos”. Așadar, nu suntem lăsați în mâinile diavolului. Avem un Tată ceresc iubitor, care L-a dat pe Fiul Său să ne poarte nelegiuirea.

Ce urmează? „Încolo, fraților”. Scrie pentru fiecare dintre voi. Este nevoia timpului nostru. „Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, la acestea să vă gândiți” (KJV). Vom face așa? Vom schimba foaia în experiența noastră religioasă? Ne vom educa mintea ca să nu mai stăruie asupra lucrurilor dezagreabile? Ne vom mai gândi la lucrurile care nu ne dau nici o putere? Sau vom lăsa mintea să se gândească la lucrurile care ne creează sentimente mai bune față de frații noștri, și care ne înalță sufletele la Dumnezeu? Avem nevoie de multe lucruri care să ne fie aduse în viață și în caracter. Domnul să ne ajute să primim aceste lucruri în inimă și să ne gândim la ele, pentru ca mințile să ne fie ridicate deasupra lucrurilor pământești.

Am văzut lucrarea harului lui Dumnezeu de când ne-am întâlnit ultima dată. De primăvara trecută am vizitat Lemoore, Fresno și Selma. Am participat la adunarea de tabără din Selma. În timpul șederii mele acolo, mi-a fost prezentat un om înalt – avea aproape șase picioare ca înălțime – bine proporționat. Când mi-a strâns mâna, a părut foarte afectat și a zis: „Mă bucur să vă întâlnesc și sunt fericit să putem vorbi”. După ce am intrat în cort, un frate mi-a spus, „omul acesta are o istorie”. A continuat și mi-a povestit cum cu un an înainte se convertise. Cândva el păzise sabatul dar, decăzuse și susținea că nu fusese niciodată convertit. După ce a renunțat la adevăr a intrat în tovărășia unor oameni răi, iar Satana l-a luat complet în stăpânire. Încă doi sau trei erau tovarășii lui de rele – oameni care pentru nimic în lume nu ar fi vrut să se afle că făceau asemenea lucruri. Ei furau și făceau tot felul de rele.

El nu era un om imoral; avea o soție pe care o respecta. Ea era o păzitoare a Sabatului, iar el nu ar fi permis să fie spus vreun cuvânt [81] împotriva ei. Aceasta era starea lui; o iubea dar nu destul ca să se oprească din calea lui cea rea. Nu-l interesa prada obținută din jafuri, ci o făcea din plăcere, ca să se distreze. Apoi, fr. (E.P.) Daniels a ținut o serie de predici, și vorbea despre mărturisire. Ceea ce a spus părea să ia în stăpânire mintea omului, și nu s-a mai putut împotrivi. S-a făcut alb la față și a ieșit din cort. Dar nu a putut rămâne afară. A ieșit și s-a întors. De trei ori a ieșit afară și de trei ori s-a întors. Arăta de parcă era gata să leșine.

După ce s-a terminat adunarea, a spus, „D-le, trebuie să vă vorbesc”. I-a povestit fratelui Daniels situația lui și l-a întrebat, „mai este speranță pentru mine? Sunt un om pierdut. Sunt stricat. Sunt păcătos. Vreți să vă rugați pentru mine? Nu îndrăznesc să părăsesc locul acesta și să merg acasă de teamă că Dumnezeu mă va nimici în păcatele mele.” I-a spus că nu a putut să mai stea în cort și că a tot ieșit afară dar, nu a îndrăznit să rămână afară de teamă ca nu cumva puterea diavolului să-l prindă și s-o termine cu el.

S-au rugat pentru el, iar omul s-a convertit chiar acolo. Privirea lui sfidătoare a dispărut, iar înfățișarea i s-a schimbat complet. „Acum”, a spus el „am de făcut ceva. Am furat treizeci și una de oi de la un om din Selma, trebuie să mă duc să-i mărturisesc.” Fratelui Daniels i-a fost teamă că dacă se va afla, îl vor închide, dar el a spus că preferă să stea în închisoare decât să nu fie sigur că Isus i-a iertat păcatele. Așa că a luat cu el pe un tânăr care-l însoțise în tâlhărie, și s-a dus să-l vadă pe omul cu pricina. L-a întâlnit pe drum și l-a oprit. Omul a început să tremure ca o frunză. Era necredincios. Dar el a îngenunchat acolo în drum înaintea lui și i-a cerut iertare. Celălalt l-a întrebat: „De unde ai auzit aceste lucruri? Ce te-a adus în starea aceasta? Nu am știut că există o astfel de religie”. I-au spus că participaseră la o adunare de tabără și că au auzit ce se predicase acolo. „Voi merge și eu la adunarea aceea”, a spus el.

Cei doi au mărturisit că au aprins case și hambare. S-au dus înaintea judecătorilor și au mărturisit acolo că furaseră din cutare și cutare loc. Gândiți-vă că s-au dus înaintea autorităților și au mărturisit. Ei au spus: „Ne predăm. Faceți cu noi ce veți crede.” Cazul lor a fost discutat în instanță, și s-au ținut consfătuiri pe această temă. Cineva a sugerat că ar fi bine să-i pună la opreală. Judecătorul s-a uitat la el și a zis, „Cum să-l pui la opreală? Cum să oprești un om pe care l-a oprit Dumnezeu? Vrei să ții în stăpânire un om pe care Dumnezeu îl ține în stăpânire? Pe care îl ține în stăpânire puterea iertătoare a lui Dumnezeu? Vrei să faci așa ceva? Nu, mai bine mi-aș tăia mâna din umăr.” Toți cei de față au fost impresionați și au plâns ca niște copii.

Vestea despre această întâmplare s-a răspândit peste tot. Oamenii au înțeles că în adevăr există o putere pe care nu o mai găsești nicăieri altundeva, o putere care arată că Isus este viu. Am văzut puterea harului Său manifestată în mod remarcabil, în multe cazuri.[82]

Ori de câte ori vedeți ceva încurajator, scrieți pe hârtie și vorbiți despre aceasta. De ce să vorbiți despre puterea cea mare a lui Satana și despre lucrările lui, fără să amintiți nimic despre maiestatea, bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, care cad peste noi neobservate? Prindeți-le pe acestea, fraților, cu mâini consacrate luați-le pentru voi. Înălțați-le înaintea lumii, vorbiți despre iubirea lui Dumnezeu și stăruți asupra ei. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru ea. Deschideți ușile inimii voastre și exprimați-vă mulțumirea și iubirea. Îndepărtați gunoiul pe care Satana l-a îngrămădit la ușa inimii voastre, și lăsați-l pe Isus să intre. Vorbiți despre bunătatea și despre puterea Lui.

Știți care a fost situația lui Moise. El a simțit că trebuie să primească răspuns la rugăciune. Și-a înțeles responsabilitatea pe care o avea pentru a scoate poporul din Egipt, dar nu s-a dus să caute tot ce era bun de criticat, stăruind asupra acelor lucruri. A știut că erau un popor cu gâtul întepenit, de aceea s-a rugat, „Doamne, trebuie să mergi cu mine”, iar Domnul i-a răspuns, „Prezența Mea va fi cu tine”. Vă aduceți aminte că Moise s-a dus în pustie unde a rămas patruzeci de ani, timp în care eu-l lui a fost îndepărtat, ceea ce a făcut loc lui Dumnezeu, ca prezența lui Dumnezeu să meargă cu el.

El a crezut că dacă va avea prezența slavei lui Dumnezeu, aceasta îl va ajuta să ducă la îndeplinire lucrarea. De aceea a spus, „arată-mi slava Ta”. Moise a fost omul credinței, și Dumnezeu nu l-a mustrat. Nu a spus că așa ceva este încumetare ci, l-a luat pe omul credinței și l-a așezat în crăpătura stâncii, și-a pus mâna peste stâncă și i-a arătat toată slava pe care putea să o suporte. A făcut să treacă pe dinaintea lui bunătatea Sa și i-a arătat bunătatea, îndurarea și iubirea Lui. Dacă vrem ca slava lui Dumnezeu să treacă pe dinaintea noastră, dacă vrem să avem camera memoriei plină de făgăduințele iubirii și ale îndurării, avem nevoie să vorbim despre slava Lui și să povestim despre puterea Lui. Iar dacă vom avea zile întunecoase și mizerabile, putem privi făgăduințele din memorie și mintea ne va fi scoasă din descurajare. I-ar face plăcere diavolului să ne gândim la săcăielile lui, dar noi avem nevoie să vorbim despre Isus, despre iubirea și despre puterea Lui, pentru că nu avem altceva mai bun despre care să vorbim.

Fraților și surorilor, aveți nădejde în Domnul. Recunoștința să pătrundă în inimile noastre și, chiar dacă avem de dat mărturii clare pentru despărțirea de păcat și de nelegiuire, nu trebuie să întindem coarda la nesfârșit. Noi trebuie să ridicăm sufletele căzute. Noi vrem ca ele să prindă iubirea lui Dumnezeu și să știe că El își așează sub ei brațele Lui veșnice. Avem nevoie să privim în sus. Nu jos, ci sus, în sus, înălțându-ne sufletul din ce în ce mai sus. Eu doresc aceste binecuvântări și nu voi fi satisfăcută până când nu voi fi umplută cu toată plinătatea lui Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai de preț decât aceasta.

Nevoia noastră este să fim în poziția în care să putem desăvârși un caracter creștin și să-L reprezentăm pe Isus în lume. Hristos a fost trimis ca Model al nostru. Să nu dăm noi pe față că avem iubirea și bunătatea Lui, și tot farmecul Său? Iubirea lui Isus va lua în stăpânire [83] caracterele și viețile noastre, iar comportarea noastră va fi sfântă, în timp ce mintea noastră se va ocupa cu lucrurile cerești.

Cred că Isus este interesat de toți cei prezenți. El este prezent aici, astăzi. „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, voi fi și Eu în mijlocul lor”. El este cu voi, ca să binecuvânteze. Avem nevoie de binecuvântare și, de ce să nu o avem? Va trebui să stăm față în față cu întunecimea morală din lumea aceasta, și trebuie să o facem așa cum a făcut Hristos. Noi trebuie să-L descoperim pe Hristos tuturor celor din jurul nostru. Când facem această lucrare, rămânem în Hristos și Hristos rămâne în noi, nu doar atunci când vorbim despre El, ci tot timpul, ca să ne ajute în orice situație, să facă puterile întunericului să dea înapoi.

„Nu te teme turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția”. El nu este dușmanul vostru. Este cel mai bun Prieten al vostru și, dorința Lui este să arătăm lumii că avem un Dumnezeu. El vrea să dăm pe față că Îl avem pe Isus cu noi, și că El este mai puternic decât omul puternic, înarmat. De aceea, să ne înălțăm mințile și conversația, și să căutăm cerul și lucrurile cerești. Când suntem în această poziție, Dumnezeu ne ajută să nu mai căutăm lucrurile pământești și, să fim încântați de lucrurile cerului. Avem nevoie să vedem „ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubitorilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Privesc peste această adunare, și vă văd ca niște oameni descurajați, ca niște oameni care se luptă cu puterile întunericului. Dar, curaj, fraților! Este nădejde! „Ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.”

Oh, Îl iubesc, Îl iubesc, căci El este iubirea mea. Văd în El un farmec inegalabil și, oh, cât de mult doresc să intrăm pe porți în cetate! Atunci fiecare coroană, de pe fiecare cap, va fi luată și depusă la picioarele lui Isus, binecuvântatul nostru Răscumpărător. El a răscumpărat totul pentru mine, a răscumpărat totul pentru voi și, cu toții Îl vom recunoaște ca Domn al tuturor lucrurilor. Ne vom arunca toată slava la picioarele Lui și Îl vom încorona ca Domn

peste toate. Vom striga „Slavă lui Dumnezeu în locurile înalte”. Aș vrea să învățăm să-L lăudăm mai mult. „Cel care aduce laude, Îl slăvește” pe Dumnezeu. Aș vrea să vorbiți despre aceasta. Aș vrea să vă educați inimile și buzele ca să-I aduceți laude, ca să vorbiți despre puterea și despre slava Lui. Aș vrea să povestiți despre puterea Lui. Când faceți așa, Îl înălțați pe Mântuitorul vostru, și când înălțați steagul acesta spre dușman, va fugi de la voi. Să ne ajute Dumnezeu să-L lăudăm mai mult și să fim găsiți fără greșală. – Manuscris 7, 1888. [84]

Lt.-21-1888

**AVERTIZĂRI ÎMPOTRIVA GELOZIEI ȘI A JUDECĂRII GREȘITE
ÎN APĂRAREA LUI Dr. Kellogg**

(Scrisă către George I. Butler, Octombrie 14, 1888, din Mineapolis, Minnesota)

Am citit plină ne uimire scrisoarea ta, totuși, simțămintele tale nu-mi sunt cu totul necunoscute. În toată scrisoarea ta nu pot să găsesc nici un sunet plăcut. În expresiile referitoare la ceilalți, nu se vede respectul și iubirea care ar trebui să existe între frați. Dacă te gândești că îți poți permite sentimente sfidătoare față de cei pe care îi ridică Dumnezeu ca să ocupe locuri importante în lucrarea Lui, doar pentru că ești președintele Conferinței Generale, înseamnă că nu îți înțelegi cu adevărat poziția. Este nevoie să-i încurajăm pe acești oameni, care demonstrează că poartă poverile lucrării și luptă pe linia frontului în bătlie – chiar dacă sunt tineri atât ca vârstă cât și ca experiență, chiar dacă au fost numai niște copii atunci când noi eram în lucrare.

Mi-e teamă pentru tine și pentru fr. Smith pentru că știu, din ceea ce mi-a arătat Domnul din când în când în ultimii 45 de ani, că voi lucrați pe baza unor principii care nu sunt cu totul după rânduiala lui Dumnezeu. Înțelegerea voastră este confuză în privința anumitor lucruri. Voi nu trebuie să credeți că Domnul v-a pus în pozițiile pe care le ocupați acum, ca să fiți singurii oameni care pot să decidă dacă trebuie să fie dată mai multă lumină și adevăr poporului lui Dumnezeu. În general, spiritul și influența predicatorilor care au venit la această întâlnire, este de a înlătura lumina. Îmi pare rău că inamicul are putere asupra [86] minților voastre, încât să vă conducă să luați astfel de poziții. Aceasta va fi o cursă pentru voi, și o mare piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine. Nu mă dau înapoi să vă vorbesc hotărât, pentru că poziția pe care o ocupați este o poziție de responsabilitate, iar relația voastră cu cauza lui Dumnezeu necesită să fii foarte clar și corect în ideile pe care le ai despre lumină și adevăr. Pentru că mulți privesc la voi ca să-i conduceți, fiți atenți să nu-i duceți într-o direcție greșită.

Frații mei, nu ar fi trebuit să existe nici cea mai mică divergență și lipsă de unitate printre noi. Așa ceva nu ar trebui să existe între creștini. Când vorbiți, cuvintele voastre să răspândească parfumul unității și al iubirii! Noi suntem creștini. Cum se poate să existe vreo confuzie cât de mică între noi în ce privește felul în care ne purtăm unii cu alții? Hristos ne dă cele mai clare reguli de urmat, în Matei 5:23,24: „dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul”.

De ce se agită atât de ușor sentimentele noastre personale? De ce nutrim suspiciuni față de ceilalți? Unul dintre roadele teribile ale păcatului, este faptul că îi desparte pe cei mai buni prieteni, îl ridică pe frate împotriva fratelui, și pe vecin împotriva vecinului. Cei care s-au bucurat altădată de o comuniune dulce, devin reci și indiferenți unii față de alții din cauză că nu întrețin, în toate privințele, aceleași idei. Domnul nostru binecuvântat, a venit în lume ca să aducă pace și voie bună între oameni, și S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El este una cu Tatăl. El S-a rugat pentru ucenicii pe care Îi avea lângă El [87] și a spus, „Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie

una, cum tu, Tată ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una. Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17:20-23) Lipsa lui Hristos din suflet și nutrirea mulțumirii de sine, este cea care conduce la neînțelegeri.

Sunt atât de recunoscătoare față de Dumnezeu pentru că pregătește oameni care să poarte poverile grele, ce apasă cu o greutate zdrobitoare pe umerii celor câțiva care duc steagul! De ce să nu recunoaștem că Dumnezeu, în îndurarea Lui, ridică și alți lucrători în afară de noi, care să facă planuri și să câștige experiență? Să-i privim de sus pentru că ei, în sinceritatea și după conștiința lor, au vederi diferite de ale noastre în privința anumitor subiecte din Scriptură? Suntem noi infailibili? Spiritul care controlează atitudinea multora în cadrul acestei conferințe, dovedește că sunt conduși de un alt spirit. Biserica din Battle Creek, care este marele centru, fie va înainta odată cu lumina mai mare, fie va da înapoi.

Cum pot fi atât de liniștiți cei care spun că sunt conduși de Dumnezeu, când biserica este atât de lipsită de harul lui Hristos, mă umple de uimire! Dacă adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu acționează cu adevărat asupra sufletului, acesta va fi înălțat și va fi pus în mișcare. Sunt adevăruri cu importanță pentru veșnicie. Sădirea adevărurilor Scripturii în inimă și în conștiință de către Duhul Sfânt, trebuie să aibă putere asupra vieții și trebuie să lucreze [88] transformarea caracterului căci dacă nu, adevărul nu este adevăr pentru noi. Roadele pe care le purtăm vor dovedi că adevărul sfințește sufletul, că primitorul învață tot timpul în școala lui Hristos cum să fie tot mai asemănător cu Învățătorul divin, și că harul lui Dumnezeu cade peste suflet așa cum cad pe pământ razele calde și strălucitoare ale soarelui. Și Dumnezeu dă odihnă luptătorului obosit.

Spiritul tău, frate Butler, nu-mi face plăcere. Nu este un spirit creștin. Îmi pare rău pentru tine, pentru că nu ai păstrat pacea cu lucrarea providenței lui Dumnezeu. Trăsăturile firești de caracter le-ai amestecat cu lucrarea ta. Uneori spiritul ți s-a muiat și a fost plin de afecțiune dar, ideile false în ce privește poziția pe care o ai în lucrare, ți-a întors mintea pe un canal greșit. Încutându-te s-au făcut greșeli în planificare și în planurile care s-au făcut. Dacă cineva a fost considerat capabil să stea într-o poziție de încredere, au fost puse peste el o mulțime de responsabilități așa încât nu a putut să facă nimic așa cum trebuie să fie făcut. Acest lucru nu a fost înțelept. Nu Domnul te-a condus, prin Duhul Său cel Sfânt, ca să scrii în legătură cu inspirația. Nu era treaba ta să faci aceasta. Poate că tu consideri că e lumină, dar va face pe mulți să răătăcescă și pentru unii va fi un miros de moarte.

Ești foarte legat de cei care consideră corecte lucrarea ta și felul tău de a lucra. Aceștia caută favoarea ta, ți se confesează și luptă pentru a te susține. Dar pe alții, care sunt mult mai plăcuți decât aceștia în fața Celui infinit în înțelepciune și care nu greșește niciodată, îi privești cu suspiciune pentru că nu se simt obligați să primească impresii și idei din partea unor ființe omenești ca să acționeze [89] numai așa cum acționează acestea, ca să vorbească numai așa cum vorbesc acestea, să gândească numai așa cum gândesc acestea și, de fapt, să fie nu mai puțin decât niște mașini.

Dumnezeu vrea ca atât elevii cât și învățătorii să privească la El pentru a găsi lumină și cunoștință. Hristos trimite întotdeauna mesaje proaspete și valoroase celor ale căror minți și inimi sunt deschise pentru a le primi. Nu este treaba predicatorilor trimiși de Dumnezeu să aștepte ca alte minți să plănuiască și să organizeze în locul lor. Ei trebuie să-și folosească abilitățile date lor de Dumnezeu, și să facă din Dumnezeu centrul și izvorul înțelepciunii lor.

A dat Dumnezeu lumină acestor oameni? Le-a dat cunoștință? Duceți-vă și voi la sursa din care au primit această lumină. În Dumnezeu este tărie, este putere și este orice fel de binecuvântare. Mințile tuturor trebuie să le îndepărtăm de eu-l cel atât de sărac și lipsit, și să-L prezentăm pe Isus ca izvorul oricărui har și al oricărei înțelepciuni. Noi trebuie să-l

învăţăm pe cel tânăr ca şi pe cel bătrân să cerceteze Scripturile şi să obţină o experienţă a lor personală, ca să poată fi sădiţi şi înrădăcinaţi în adevăr. Ei nu trebuie să copieze elementele specifice vorbirii sau spiritului vreunui om, sau felul şi maniera lui de a lucra ci, trebuie să fie naturali, privind la Dumnezeu ca să-Şi imprime amprenta Lui divină pe caracterul lor. Ne doare să vedem că defectele celor însărcinaţi cu mari responsabilităţi sunt copiate de către cei ce privesc la ei, ca şi cum ar fi virtuţi. Aşa ceva ne sperie. Duceţi-vă la Dumnezeu pentru voi înşivă şi primiţi lucrarea Lui asupra voastră.

Domnul mi-a prezentat câteva lucruri legate de prejudecata şi gelozia care există în mintea ta, pe care le comunică şi altora atât prin insinuări cât şi prin cuvinte clar exprimate, ceea ce dovedeşte că tu [90] nu promovezi armonia şi unitatea faţă de lucrătorii de pe coasta Pacificului. Aceştia sunt tot atât de valoroşi în ochii lui Dumnezeu ca şi cei de dincoace de Munţii Stâncoşi. Ambiţia nesfântă este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Aceasta se dă pe faţă atunci când cineva caută să fie primul pentru că poartă poveri şi pentru că, în mod neînţelept, are multe responsabilităţi. Corectaţi aceste lucruri şi, fiecare să-şi aibă partea lui în gândire, în planificare şi în câştigarea experienţei.

Voi nu faceţi voia lui Dumnezeu prin faptul că desconsideraţi pe împreună lucrătorii cu voi în aceeaşi cauză şi pentru acelaşi scop. Daţi-le şi lor şansa pe care o aveţi voi, de a obţine experienţă şi de a acţiona. Dumnezeu găseşte plăcere în noi dacă veghem asupra reputaţiei semenilor noştri credincioşi în câmpul secerişului, aşa cum am dori ca şi reputaţia noastră să fie păzită. Dacă ambiţia firească deţine controlul, Dumnezeu nu are plăcere, pentru că numele Lui este dezonorat în loc să fie înălţat. Cineva poate să pară că este stăpânit de influenţa Duhului lui Dumnezeu, în timp ce, dacă tendinţele lui naturale îl domină şi îi controlează judecata, este înşelat. Chiar dacă nu-şi dă pe faţă sentimentele, o privire de-a sa, o insinuire, un zâmbet răutăcios, un cuvânt rostit, vor produce în alte minţi îndoieli şi suspiciuni. Dar, pentru a avea aprobarea lui Dumnezeu, fiecare cuvânt al său, tot sufletul, ar trebui să fie orientate într-o direcţie total opusă.

Dumnezeu ia notă despre orice ambiţie omenească păcătoasă, care este o ofensă adusă Lui. Cineva dă glas unei insinuări, sau face o afirmaţie nehibzuită, altul transmite impresia pe care a primit-o mintea lui, iar altul le preia pe amândouă, [91] mai adaugă ceva din imaginaţia lui omenească şi, înainte să-şi dea seama ce fac, ridică bariere solide între lucrătorii lui Dumnezeu. Aşa ceva este foarte neplăcut pentru ei înşişi, căci Satana intră şi se desfăşoară în voia lui, în acest fel de lucrare. El îi conduce pe cei pe care i-a înşelat astfel, să creadă că propriile lor convingeri sunt adevărate fără nici o posibilitate de îndoială. Împotriva planurilor de acest fel ale Satanei nu există decât o singură apărare – şi anume, adevărul aşa cum este în Isus să fie plantat în inima fiecărui om angajat în lucrarea lui Dumnezeu, nu doar în teorie ci prin Duhul lui Dumnezeu. Ei trebuie să simtă adevărul în puterea lui, şi să cunoască din experienţă influenţa lui înălţătoare şi sfinţitoare asupra sufletului.

Tu vorbeşti despre nenorocirea care a venit peste tine din cauza „felului în care discutarea acestei chestiuni (problema legii în Galateni) a fost susţinută şi urgentată de către bărbaţii cu răspundere, şi de către atitudinea dumitale prefăcută, ceea ce mi-a provocat starea în care sunt, mai mult ca orice altceva”. Eu nu ştiu să fi luat vreo poziţie în această problemă. Nu am la mine lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu despre acest subiect şi pe care am scris-o, iar eu nu îndrăznesc să fac nici o afirmaţie imprudentă în legătură cu el până când nu am să văd ceea ce am scris. De aceea atitudinea mea nu poate fi invocată. Nu am citit articolele lui dr. Waggoner din The Signs, şi nici nu ştiu care sunt vederile lui.

Iubite frate, vorbeşti despre conferinţa teribilă care a avut loc la Battle Creek pe când eram în Elveţia. Conferinţa aceea mi-a fost prezentată în timpul nopţii. Ghidul meu mi-a spus: „Urmează-mă; am câteva lucruri pe care să ţi le arăt.” El m-a făcut să fiu un spectator al scenelor pe care mi le-a descoperit [92] din acea întâlnire. Mi-a fost arătată atitudinea unora

dintre predicatori în cadrul acelei întâlniri, îndeosebi atitudinea ta și, pot să spun împreună cu tine, fratele meu, a fost o conferință cu adevărat teribilă.

Ghidul meu a avut multe de spus, lucruri care au lăsat o impresie de neșters asupra minții mele. Cuvintele lui au fost solemne și serioase. Mi-a deschis în fața ochilor starea bisericii din Battle Creek. Nu pot să redau decât o imagine foarte ștearsă din ceea ce mi s-a spus. El a declarat că biserica are nevoie de „energia lui Hristos” – că toți trebuie să se țină strâns de Biblie, întrucât numai aceasta poate să le dea o cunoaștere corectă a voii lui Dumnezeu. În fața noastră se afla un timp de încercare, și multe rele aveau să rezulte din Fariseismul care i-a cuprins în mare măsură pe cei care ocupă poziții importante în lucrarea lui Dumnezeu

El a spus că lucrarea lui Hristos pe pământ a fost de a deznoda lanțurile răutății, de a da drumul celor asupriți și de a rupe orice fel de jug. Lucrarea poporului Său trebuie să corespundă cu lucrarea lui Hristos. Apoi și-a întins mâinile spre Dr. Waggoner și spre tine, frate Butler, și în esență a spus astfel: „nici unul nu are toată lumina în ce privește legea; poziția nici unuia nu este desăvârșită”. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cei cu inima curată” (Psalm 97:11). Sute de frați nu știu de ce cred învățăturile pe care le cred.

Cu toții să cerceteze personal Scripturile pentru ei înșiși, să nu mai fie mulțumiți ca conducătorii să o facă pentru ei, căci dacă nu, ca popor vom fi într-o poziție asemănătoare cu iudeii din timpul lui Hristos – având o mulțime de mecanisme, forme și obiceiuri, dar cu puține roade spre slava lui Dumnezeu. Este [93] timpul ca biserica să-și dea seama de privilegiile solemne și de responsabilitățile ei sacre, și să învețe de la marele Învățător.

Spiritul care predomină la întâlnirea aceasta, nu este spiritul lui Hristos. Nu este un spirit iubitor, de simpatie și compasiune față de ceilalți. Satana a inspirat suspiciuni întunecate pentru a cauza dezbinare. Au odrăslit rădăcini de amărăciune, prin care mulți vor fi întinați. Creștinii nu trebuie să arboreze gelozia sau bănuiala rea, pentru că acesta este spiritul Satanei. Între frați nu trebuie să existe conflicte. Dumnezeu a făcut din poporul Său depozitarul adevărilor sacre. Voi sunteți una în Hristos Isus. Nimeni să nu stăpânească asupra moștenirii Domnului. Să nu mai fie nici o oprimare a conștiinței cum a fost cea dată pe față în cadrul acestor întâlniri. Dumnezeu este Cel care cercetează amănunțit fiecare talent, și El va judeca lucrarea fiecărui om. El nu a lăsat în seama nici unui om această lucrare de judecată; cei care fac aceasta și-au înțeles în mod greșit chemarea. Nimeni nu trebuie să se înalțe deasupra celorlalți.

Dumnezeu nu a încredințat nici unui om mărginit lucrarea de judecare a altora, deoarece judecata omului este influențată de propriile sale trăsături de caracter. El nu a dat dreptul nici unui om să fie conștiință altuia, și nici să judece Cuvântul Său cel Sfânt, definind ce este inspirat și ce este omenesc. Dacă sufletul, trupul și spiritul nu sunt sfințite, omul este în primejdie să manifeste un spirit de fîră față de fratele său care nu-i aprobă ideile. Astfel de îngustime nu există însă, când suntem cu Dumnezeu.

Dușmanul lui Dumnezeu și al omului este prezent acolo unde sunt concentrate interese importante, în inima lucrării, ca să prezinte greșit, să creeze suspiciuni și temeri rele. Din această lucrare a întinericului se vor naște închipuiri false,[94] înțelegeri greșite, nedrepte și crude, care vor lucra ca drojdia în fiecare biserică, și vor închide inimile în fața convingerilor date de Duhul lui Dumnezeu. Dacă Domnul în îndurarea Lui nu va ridica un steag pentru noi, împotriva dușmanului, amabilitatea va fi răsplătită cu suspiciune și cu insultă. Avertizările și muștrările cu credincioșie trimise de Dumnezeu, vor fi batjocorite de unii, nesocotite de alții, iar influența acestei întâlniri se va întinde până în veșnicie.

Spiritul manifestat nu este spiritul lui Hristos. Acesta se va dezvolta în așa fel încât unii se vor întoarce de la lumină, iar alții se vor opri din creșterea spirituală, pentru că de acum înainte, în experiența lor, o stare de orbire a minții și îndreptățirea de sine vor lua locul dreptății, îndurării și iubirii lui Dumnezeu. Semințele nemulțumirii și dezbinării vor fi

împrăștiate peste tot, din cauză că oamenii au îngăduit propriului spirit să-i controleze și să-i facă nesimțitori și insensibili, ca niște iceberguri morale, reci, întunecați, lipsiți de lumina soarelui și respingători. Rezultatul va fi ruina sufletelor. Biserica din Battle Creek este binecuvântată cu mari privilegii, dar lucrarea care ar trebui să fie făcută în ea pentru ca aceste privilegii și ocazii să ducă la sănătate și creștere spirituală, este neglijată.

Domnul este gata să reverse mare lumină peste cei ce-și deschid inima în fața razelor divine. Cei ce au trasat o anumită cale pe care trebuie să vină lumina, nu o vor primi, pentru că Dumnezeu lucrează în felul hotărât de El. Dacă nu-și schimbă de urgență atitudinea pe care o au, despre unii se va spune: „ați pus mâna pe cheia cunoștinței; nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, ia-ți împiedicat”. (Luca 11:52) Biserica are nevoie de muncă serioasă și perseverență. [95]

Dacă cei puși în poziții cu răspundere sunt credincioși, trăind în comuniune zilnică cu Hristos, vor învăța să aprecieze omul așa cum o face Dumnezeu. Preferințele personale manifestate față de câteva persoane, vor face loc adevăratului spirit de iubire față de toți. Voi nu știți pe cine a ales Dumnezeu să fie moștenitori ai împărăției Lui. S-ar putea să fie tocmai aceia pe care voi îi socotiți necalificați pentru lucrare. Adevăratul Păstor își va chema oile pe nume, și una câte una le va scoate afară. Oamenii pe care voi nu-i luați în seamă, pot să fie cei pe care Dumnezeu îi va chema să facă o lucrare deosebită pentru El, în pofida faptului că voi gândiți cu totul altfel.

Bisericile au nutrit un spirit pe care Dumnezeu nu-l poate aproba. Dacă nu-și umilesc sufletele înaintea lui Dumnezeu și nu vor avea cu totul alt spirit, vor respinge lumina lui Dumnezeu și vor urma o lumină falsă, spre ruina sufletului lor și a multor alte suflete. Ei trebuie să aibă puterea transformatoare a lui Dumnezeu care să-i schimbe. Fratele meu, ai nevoie ca această putere să vină în inima ta, și să te reînnoiască. Tu treci printr-o criză în experiența ta și ești în mare pericol să te înșeli singur.

Mi-ai adus acuzații grave în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o aici, dar încă nu pot să văd justificarea lor. Ți-am scris din Elveția în temere de Dumnezeu. Am făcut o lucrare ce nu mi-a fost plăcută, însă am simțit că e de datoria mea să o fac. Dacă scrisoarea mea a avut consecințe atât de serioase încât să fii bolnav timp de cinci luni de zile, nu poți să mă socotești pe mine vinovată. Dacă ai fi primit-o cu un spirit drept, nu ar fi avut astfel de rezultate. Am scris în agonia sufletului meu în ce privește calea pe care ai urmat-o la sesiunea Conferinței Generale din 1886, acum doi ani.[96] Domnului nu i-a plăcut întâlnirea aceea. Spiritul tău, frate, nu a fost drept. Felul în care ai tratat cazul dr. Waggoner a fost probabil după rânduiala ta, dar nu după a Domnului. Felul în care ai procedat nu este scuzabil, chiar dacă vederile lui sunt sub semnul întrebării. Noi nu trebuie să-i împingem pe alții și să-i călcăm în picioare doar pentru că nu văd așa cum vedem noi. Noi trebuie să-i tratăm pe ceilalți cu curtoazie creștină, chiar dacă sunt diferiți de noi. Matei 5:43-48; 1 Ioan 2:9-11; 3:16-18; 4:7,8.

Faci referiri la slujba ta de președinte al Conferinței Generale, ca și cum aceasta ar justifica felul tău de acțiune pe care tu îl consideri cu totul drept, dar pe care eu, după lumina pe care a binevoit Domnul să mi-o dea, îl socotesc cu totul greșit. Tocmai pentru că stai într-o poziție cu responsabilitate, este motivul pentru care ar trebui să dai pe față un spirit creștinesc, răbdător și amabil, întotdeauna și în orice circumstanță. Frații tăi în lucrare, care te respectă pe tine și respectă slujirea ta, vor fi capabili să-ți urmeze exemplul în tratarea unor astfel de cazuri. Tu trebuie să fi un exemplu vrednic de imitat pentru frații tăi. Cuvintele tale, spiritul tău, comportarea ta, chiar felul în care îi tratezi pe frați, seamănă semințe pentru bine sau pentru rău. Este atât privilegiul cât și datoria ta, mai ales din cauza poziției pe care o deții, să ai aceleași gânduri cu Dumnezeu, și atunci vei fi tare în tăria Lui, vei fi blând și umil ca un copil.

Ține-te strâns de Biblia ta, întrucât adevărurile ei sacre pot să curețe, să înnobileze și să sfințească sufletul. Trebuie să ții adevărul și să-l prezinți așa cum este în Isus, altfel nu are nici

o valoare pentru tine. În fața luminii adevărului lui Dumnezeu, lasă ca ideile, opiniile, și înțelepciunea omenească să apară așa cum sunt în ochii [97] lui Dumnezeu – nebunie. Nimeni să nu aibă impresia că poziția lui de președinte, fie al Conferinței Generale, fie al vreunei Conferințe locale, îi acordă vreo putere cât de mică asupra conștiinței altora. Dumnezeu nu aprobă nimic de acest fel. El trebuie să respecte drepturile tuturor, cu atât mai mult cu cât se află într-o poziție în care alții îl iau ca model. Poziția pe care o ai te pune sub cea mai sacră obligație de a fi foarte atent la spiritul pe care îl întreții față de frații tăi. Ei își au partea lor în cauza lui Dumnezeu, tot așa cum ai și tu. Nu poate Dumnezeu să-i învețe și să-i călăuzească, așa cum face și cu tine? Nu trebuie să-ți permiți nici măcar să gândești nedrept față de ei, cu atât mai puțin să te așezi pe scaunul de judecată și să-ți cenzurezi sau să-ți condamni frații în timp ce tu însuși poți să fi, în multe privințe, mai vrednic de cenzură decât ei. Lucrarea ta este supusă cercetării lui Dumnezeu.

Dacă un frate diferă de tine în anumite puncte ale adevărului, nu te înjosi ca să-l ridiculizezi, nu-l prezenta într-o lumină falsă, nu interpreta greșit cuvintele lui, tratându-le cu ușurătate; nu-i răstălmăci cuvintele, lipsindu-le de adevăratul lor înțeles. Acesta nu este un argument al conștiinței. Nu-l prezenta înaintea altora ca și cum ar fi un eretic, când tu nici nu i-ai cercetat poziția și nu ai luat Scriptura în spiritul lui Hristos, ca să-i arăți text cu text care este adevărul. Tu nu cunoști cu adevărat care este dovada pe care o are pentru credința lui, și nu poți să-ți definești în mod clar propria ta poziție. Ia-ți Biblia și, cu un spirit amabil, cântărește fiecare argument pe care îl prezintă, și arată-i din Scripturi dacă greșește. Dacă faci aceasta fără simțăminte nedrepte, nu îți faci decât datoria, și aceasta este datoria fiecărui predicator al lui Isus Hristos.[98]

În pamfletul tău sunt afirmații care lovesc, pe care nu Domnul te-a îndemnat să le faci. Nu ai nici un drept să rănești sentimentele fraților tăi. Tu vorbești despre ei într-un fel pe care nu pot să-l aprob, pentru că mi-a fost arătat de multe ori, în alte cazuri, că nu este corect. Tu îi numești pe frații Jones și Waggoner copilandri, și amintești cuvintele pe care le-am rostit la conferința din California. Sunt surprinsă, fratele meu, să citesc astfel de lucruri scrise de penița ta. Eu nu te-am lovit pe tine, frate Butler. Eu am vorbit despre principiile generale, și am simțit că interesul cauzei îmi cere să vorbesc. Mi-a fost arătat, în legătură cu dr. Kellogg și cu lucrarea lui, ceea ce mi-a fost o garanție în vorbire. Nu o dată mi-a fost arătat că el era privit într-o lumină greșită de către mulți din Battle Creek, că ei nu erau creștini în sentimentele și în felul în care l-au tratat, și că el era privit de către unii ca și cum ar fi un om lipsit de onestitate.

Unii m-au întrebat dacă impresiile transmise de tine în privința doctorului erau corecte, dacă este adevărat că el este un om care pune la cale tot felul de lucruri. M-am străduit să îndepărtez această impresie, pentru că am știut că nu este drept să o las să predomină în California printre cei ce nu îl cunosc. La conferința aceea am făcut ceea ce am știut că este de datoria mea să fac. Nu îndrăznesc să spun că am acționat condusă de spiritul meu, sau că am vorbit doar dintr-un impuls sau înțelepciune omenească, întrucât am știut mai bine decât frații mei cum privește Domnul cazul acesta. Remarcile pe care le-am făcut nu au fost pripite, și am vorbit doar ceea ce am știut că trebuie să vorbesc. Nu am nimic de retractat în această problemă.

Se va vedea cândva că frații și surorile noastre nu sunt inspirați de Spiritul lui Hristos în felul lor de a se purta cu dr. [99] Kellogg. Am știut că vederile pe care le ai despre doctor, nu sunt corecte. Atitudinea pe care o ai față de el nu are aprobarea lui Dumnezeu, chiar dacă el ar fi așa cum crezi că este. Nu poți să-i fi de nici un ajutor atât timp cât îți menții această poziție, însă poți să urmezi o cale care îi va slăbi atât de mult încrederea în frații săi încât aceștia nu-l vor mai putea ajuta atunci când, și acolo unde va avea nevoie să fie ajutat.

Așa cum mi-a fost arătat în mod repetat, el este pus într-o poziție specială în legătură cu lumea, fiind respectat de către oameni ca un om de o rară inteligență, și care totuși susține

credința și învățăturile adventiștilor de ziua a șaptea. În poziția în care se află, fiind o eminență în profesia pe care o are, poate exercita o influență pe scară largă în favoarea adevărului, dacă îl susține cu fermitate. Poziția pe care o ocupă îi oferă multe privilegii și ocazii de a atinge cu adevărul o clasă pe care noi nu am fi putut altfel să o atingem. Dr. Kellogg este omul ocaziei, un om care are nevoie de înțelepciunea lui Dumnezeu ca să-l binecuvânteze și să-l călăuzească la fiecare pas în poziția lui de încredere, dacă vrea să-i slujească lui Dumnezeu cu credincioșie, așa cum te va binecuvânta și pe tine în poziția ta de încredere, dacă Îi slujești în mod credincios.

Lucrarea ta și lucrarea dr.-lui Kellogg sunt pe două direcții total diferite, și tu nu ai nici un drept să-l desconsideri pentru că el nu adoptă ideile tale și pentru că nu face exact așa cum crezi tu că ar trebui să facă, la fel cum nici el nu trebuie să te desconsidere pentru că nu lucrezi în felul lui. Datorită providenței lui Dumnezeu, dr. Kellogg are influență. Ca și tine, a fost luat din mijlocul clasei muncitoare și, datorită voinței lui nestăvilite și a energiei perseverente, având în minte un singur scop, a ajuns într-o poziție printre oamenii onorați ai lumii. Această poziție nu [100] l-a obligat să sacrifice vreun principiu al învățăturilor credinței noastre, pentru a ajunge la succes. El s-a remarcat ca un om cu înțelepciune și cu aptitudini de a face planuri și de a le realiza. Poziția lui înaltă în profesia medicală are influență ca să îndepărteze din mintea multora impresia falsă care a predominat în privința adventiștilor de ziua a șaptea, cum că ar fi o clasă de oameni ignoranți.

Orice cale ar urma, nu este decât un om supus greșelii și, dați numai unora ocazia de a avea ce să critice! Pentru că nu gândești, nu vorbești și nu acționezi întotdeauna ca unul care are gândul lui Hristos, nu te gândești că și tu faci greșeli și că alții pot să te critice. Poziția pe care doctorul o ocupă în cercurile medicale îl pune în mijlocul unor scene de ispitiri în care are nevoie încontinuu să se țină de Dumnezeu și, fraților, cine poate să-l ajute, să se roage pentru el, să-l sfătuiască și să-l consilieze? Dacă are această legătură, se va face mult bine prin el. Unii dintre înțelepții lumii îl vor dezaproba de la bun început; cei fără lege și cei ce au anumite planuri, cei ce sunt ostili și cei ce au decăzut de la credință, vor complota împotriva lui dar, dacă își va păstra integritatea așa cum a făcut Daniel, Dumnezeu îi va deschide calea pentru ca adevăratele principii ale igienei și mijloacelor de vindecare să câștige teren în fața tratamentelor medicamentoase. Oare cei ce-și spun reformatori, să înceteze să mai reformeze? Se vor înrola și ei împotriva lucrării de reformă și împotriva celor cărora Dumnezeu le-a încredințat o anumită lucrare?

Dr. Kellogg este doar un om și are și el greșelile lui, așa cum are orice om, dar Dumnezeu face o lucrare prin el și îi dă putere. El nu mai este exasperat, așa cum se simțea cândva, când este judecat în mod greșit. El [101] are nevoie de oameni înțelepți care să-l sfătuiască, a căror înțelepciune este necesară pentru a pune lucrurile în ordine și pentru a le păstra în ordine. În sanatoriu și în afara sanatoriului este nevoie de oameni care pot să aprecieze situația în toate aspectele ei, care vor căuta să înțeleagă și nu doar să spună da, da, la orice propunere; oameni care, dacă văd pericolul unor mișcări greșite care vor afecta reputația dr.-lui Kellogg și a sanatoriului, nu se vor teme să vorbească pe față și cu sinceritate. Să aprobe și să dezaprobe, face parte din datoria lor, dar trebuie să o facă cu un spirit creștin și într-un fel rațional, pentru ca cuvintele lor să nu pară că lovesc sau condamnă, ci să aibă efectul cel bun.

Nu există nici un motiv pentru care frații săi să stea departe de el, să-l critice, să-l denunțe și să-l condamne în timp ce nu cunosc cu adevărat lucrarea lui și nu știu ce vorbesc. Din cele auzite sau din supoziții, ei trag concluzia că dr. Kellogg este un om periculos și, acționând pe baza acestei păreri, cu un spirit nedrept și necreștin, se pun direct în calea eforturilor sale, contracarând lucrarea bună pe care el încearcă să o facă, iar umblarea lor este nedreaptă și necinstită. Aceasta poate produce o stare de lucruri care să-l conducă tocmai la lucrurile de care îl acuză. Opoziția care există față de dr. Kellogg este contagioasă și ostilă sănătății

sufletului. Acesta nu este spiritul lui Hristos și nu va avea o influență salvatoare asupra lui dr. Kellogg.

În temere de Dumnezeu spunem tuturor celor ce fac aceasta, păstrați tăcerea, nu roștiți lucruri rele, puneți-vă frâu gurii pentru ca buzele voastre să nu-l offenseze pe Dumnezeu, iar când vorbiți faceți-o cu scopul de a pune lucrurile în ordine, [102] așa cum este de datoria voastră să faceți ca niște păzitori înțelepți ai lucrurilor sacre. Aceeași cale pe care o urmează ei față de doctor, ar putea fi urmată față de ei, dar ei nu se gândesc la așa ceva; ei nu văd că această cale este deschisă spiritului de critică.

Dumnezeu nu are plăcere de frații care culeg ceva de aici și ceva de dincolo, și transformă ceva ieșit din comun în păcate grave. Obișnuința de a se plânge de alții, găsirea de greșeli și vorbirea pe la spate se vor răspândi în mare măsură în poporul nostru, dacă vor fi încurajați de bărbații cu influență, angajați în lucrarea solemnă de slujire. A disprețui lucrarea altuia pentru că nu seamănă cu lucrarea ta, este o ofensă adusă lui Dumnezeu. Acest păcat nu este mai mic dacă este făcut de cei ce ocupă poziții de încredere. Dacă tu, fratele meu, ai fi pe un câmp plin de lucruri frumoase, de arbuști și de flori, dacă ai trece pe lângă ele fără să le observi și ai începe să te plângi de spini și de măcăciuni, și le-ai prezenta pe acestea ca fiind ceea ce se află pe acel câmp, ar fi corect? Nu ai strânge mai degrabă trandafirii și crinii și lucrurile prețioase? Nu le-ai prezenta pe acestea, plin de mulțumiri pentru că există astfel de binecuvântări, recunoscând că există lucruri foarte valoroase acolo?

Dr. Kellogg face o lucrare pe care nici unul dintre noi nu are calificarea să o facă. El are nevoie de simpatia și de încrederea fraților săi. Ar fi trebuit manifestată o compasiune amabilă față de el și, în felul acesta, s-ar fi mers pe o cale pe care ei i-ar fi câștigat și păstrat încrederea. Așa ar fi vrut Domnul să fie. Însă, în loc de aceasta, s-a manifestat un spirit de suspiciune și de critică. Dacă doctorul nu va reuși [103] să-și facă datoria și să fie în cele din urmă biruitor, în mare măsură vor fi răspunzători frații care au dus lipsă de înțelepciune și de discernământ ca să-l ajute pe om când și unde avea nevoie de ajutorul lor. Doar câțiva au fost cei ce l-au avertizat cu credincioșie, cu bunătate și iubire față de sufletul lui, însă mulți l-au rănit cu loviturile lor pe la spate. Uneori frații lui își dau seama că Dumnezeu îl folosește pe doctor ca să facă o lucrare pe care nimeni altul nu este pregătit să o facă. Dar când vine peste ei un torent de rapoarte în detrimentul lui, intră în confuzie; le acceptă parțial și decid că dr. Kellogg trebuie să fie în realitate ipocrit și lipsit de onestitate. Ei nu se mai gândesc la binele pe care el l-a făcut și îl face. Ei nu văd eforturile lui de a ridica tonusul moral și religios în incinta sanatoriului, și de a menține un standard înalt. Cum trebuie să se simtă doctorul când este privit tot timpul cu suspiciune? Nu se poate face nimic pentru a schimba această stare de lucruri? Întotdeauna va trebui să fie așa? Știu că așa ceva nu este drept. Vor apărea lucruri în legătură cu sanatoriul, care vor necesita multă înțelepciune pentru a le planifica și aranja și, pentru aceasta este nevoie ca și alte minți să colaboreze și să pună lucrurile în rândul, așa cum vrea Dumnezeu.

La Conferința Generală de la Oakland nu am exprimat nici un gând care să te atace pe tine, frate Butler. Eu am susținut propunerea de a avea o clădire de felul celei ridicate pe terenul sanatoriului și, pentru că planul mi-a fost prezentat, nu pot să accept că dr. Kellogg a făcut ceva necinstit sau pe ascuns în această mișcare. Era o lucrare de care era mare nevoie, dacă ar fi putut fi administrată cu succes și înțelepciune. Nimeni nu ar fi avut nici un motiv să se îndoiască de integritatea doctorului în această problemă, dacă frații săi din Battle Creek [104] nu ar fi plantat semințele îndoielii și suspiciunii pe coasta Pacificului. Nu am ezitat nici un pic să vorbesc doctorului pe față când l-am văzut făcând rău, sau în pericol de a merge pe o cale rea, pentru că sufletul lui este valoros. Hristos a plătit prețul răscumpărării pentru sufletul lui, iar diavolul va face tot ce-i va sta în putere ca să-l ducă la ruină. Nimeni să nu ajute diavolului în această lucrare.

Îmi pare foarte rău că ți-ai îngăduit să crezi că el a fost împins de motive egoiste ca să mă trateze cu bunătate și cu respect. Eu cred că el are încredere în mine și în lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. M-a tratat cu toată curtoazia pe care ar fi arătat-o față de mama lui, măcar că nu m-am ferit să-l mustru, să-l avertizez și să-l implor când era în pericol sau când era ispitit. Cuvintele care au ieșit din penița ta mă mâhnesc. Dacă Domnul pune pe inimă fraților mei, îndeosebi celor pe care i-am cunoscut din copilăria lor, să-mi arate respect și să-mi aducă pe cât posibil, câteva raze de soare în viață, îi mulțumesc Domnului. Când am fost la Battle Creek, întotdeauna am fost epuizată de muncă. Nu aveam casă și aveam nevoie de îngrijire. În văduvia mea am avut întristări și încercări pe care numai Dumnezeu le cunoaște și, m-am simțit recunoscătoare pentru că Domnul a pus în inima doctorului Kellogg să-mi arate bunătate și să-mi caute binele fizic. Nu numai dr. Kellogg a făcut așa ci mulți alții dintre frații și surorile mele. Nu uit nici una dintre favorurile pe care mi le-au făcut și sper că vor fi răsplătiți pentru ele.

La urma urmei, de ce nu m-ar trata cu respect cei ce reprezintă sanatoriul? Soțul meu împreună cu mine am lucrat din greu pentru înființarea lui și am simțit [105] cel mai profund interes pentru prosperitatea lui. Nu aș fi scos nici un murmur dacă aș fi fost neglijată și nebăgată în seamă, dar mulțumesc Domnului că nu m-a lăsat să fiu rănită în felul acesta. Oare numai pe mine mă tratează doctorul cu curtoazie și cu bunăvoință? De ce i-a invitat pe fratele și pe sora Hutchins la sanatoriu, ca să rămână acolo cât vor ei? Pentru că aveau popularitate? Ei erau slăbiți și obosiți, însă erau creștini a căror influență era în favoarea evlaviei. Așa și trebuie să fie. Nu a dat pe față dr. Kellogg cel mai mare respect față de lucrătorii noștri? A dat el cea mai mică dovadă că se rușinează de frații săi? Eu cred că s-a purtat așa și față de tine – ți-a făcut favoruri – mai mult decât față de mine, pentru că iubește cauza lui Dumnezeu. Nădăjduiesc, fratele meu, că nu vei mai nutri astfel de gânduri. Ele nu sunt vrednice de un creștin.

Ai spus de faptul că unii au fost neglijati. Întotdeauna se vor auzi astfel de plângeri în astfel de instituții. Chiar dacă se lucrează cu mare grijă pentru a le evita, uneori apar astfel de cazuri. Totuși vina nu este a doctorului personal cât a celor angajați în lucrarea cu acele cazuri, în timp ce poate că el nici nu cunoaște situația.

Când privim aceste lucruri cu prejudecata în minte, vom găsi anumite lucruri de scuzat, altele de condamnat și câteva care trebuie să fie cenzurate. „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească”. (Fil.4:8) – Scrisoarea 21, 1888 [106]

*

B – 21a -1888

INTERESUL GENERAL AL CAUZEI

(Scrisă către G.I. Butler, Octombrie 15, 1888)

Iubite frate

La ora două dimineața, pe când toți din casă sunt cufundați în somn, încep să-ți scriu aceste rânduri. Mă gândesc la marea biserică din Battle Creek și la interesele importante care sunt centrate acolo, interese care fac din Battle Creek un câmp misionar în cel mai înalt sens al cuvântului. Din toate părțile lumii vin oameni la sanatoriu, și mulți tineri din diferite state frecventează colegiul. Acest câmp necesită cele mai bune metode de lucru pentru ca cea mai puternică influență religioasă să fie exercitată în mod constant asupra tuturor. Dumnezeu dorește ca bărbații să-și cultive abilitățile ca să poată avea idei largi în ce privește planificarea și realizarea lucrării Sale. Când se face așa, puterea salvatoare a harului lui Hristos se va manifesta față de cei ce cred adevărul prezent.

Pe măsură ce lucrarea se dezvoltă, dacă lucrătorii se vor sprijini cu fermitate pe înțelepciunea și pe puterea lui Dumnezeu, mințile lor se vor deschide pentru a păstra pacea cu providența care deschide căi. Cei care posedă pietate și abilitate trebuie să fie încurajați să obțină educația necesară ca să poată să ia parte la marea lucrare de răspândire a luminii adevărului. Atunci se va vedea progresul marii solii de încheiere pentru aceste zile din urmă.

Dumnezeu are lucrători diferiți, pentru diferite ramuri ale cauzei Sale. Când cei pe care îi cheamă să facă o anumită lucrare, o realizează în măsura în care pot cu capacitățile pe care El li le-a dat, Domnul în providența Lui mai cheamă și mai califică și pe alții care să vină și să lucreze împreună cu ei, făcând ca lucrarea să înainteze, pentru ca împreună ei să o ducă [107] mai departe și să înalțe un standard mai înalt. Dumnezeu nu va îngădui ca lucrarea Sa să se diminueze în tărie și eficiență, dacă cei cărora le-a dat să lucreze își vor face partea cu fidelitate neabătută. Nu trebuie să existe nici (lipsește) între bărbații pe care Dumnezeu i-a acceptat ca lucrători ai Săi.

Această lucrare mare și solemnă nu trebuie să fie dusă până la încheierea ei de către câțiva bărbați care au fost aleși, când s-a oferit ocazia, să poarte responsabilități. Anumite minți nu se dezvoltă odată cu lucrarea, ci îngăduie ca lucrarea să se dezvolte fără ei, iar ei se trezesc că sunt obosiți și epuizați fără să înțeleagă circumstanțele. Iar, când cei pe care Dumnezeu îi califică să ia parte la lucrare, preiau lucrarea într-un fel diferit de felul în care bărbații cu răspundere au încercat să o facă, cei obosiți să fie foarte atenți ca să nu pună piedici ajutoarelor care le sunt date, sau să îngreuească lucrarea. Întrucât ei nu văd lucrarea în toată complexitatea ei, și nu au povara pe care Dumnezeu a pus-o în mod special asupra altora, de ce ar spune ei cum trebuie să fie făcută lucrarea? Cei care nu discern și nu se adaptează cerințelor crescânde ale lucrării, să nu blocheze roțile, împiedecând astfel înaintarea altora.

Cazul lui David este un exemplu. El a făcut pregătiri mari pentru zidirea Templului Domnului, însă Domnul i-a spus că nu el va face această lucrare ci, trebuia să o lase în seama fiului său, Solomon. Putea să-i dea sfaturi și sugestii, putea să-l încurajeze pe Solomon, având în vedere experiența sa îndelungată dar, cel tânăr trebuia să facă lucrarea.

Mințile obosite ale tuturor fraților în vârstă [108] nu pot să perceapă mărimea lucrării în toate punctele ei importante, și nu sunt înclinate să fie tot timpul în acord cu căile deschise de providența lui Dumnezeu. De aceea responsabilitățile lucrării nu trebuie să rămână numai peste ei, pentru că ei nu vor introduce elementele esențiale pentru avansarea ei și astfel lucrarea va fi întârziată.

Lucrarea în Battle Creek și în statul Michigan este mult rămasă în urmă. De ani de zile există o lipsă din partea Comitetului Conferinței și din partea lucrătorilor, în ce privește planificarea și administrarea judicioasă a ei. În timp ce președintele Conferinței Generale era dispus să lucreze din greu, nu a văzut nevoia de a-și educa puterile minții și de a se califica pentru a putea să remarce talentele tinerilor și să-i trimită în lucrare, aducând lângă el pe cei ce puteau să-i fie de ajutor. Este bine să vezi și să înțelegi situația și nevoile misiunilor străine dar, fără a le neglija pe acestea, ar trebui înțelese nevoile lucrării chiar de lângă noi. Misiunile din țară nu ar trebui să fie neglijate. S-a făcut o greșeală prin neglijarea lor.

Este o tristă neglijență faptul că la Battle Creek nu se folosesc numeroasele avantaje aflate la îndemână, pentru a păstra inima lucrării într-o stare sănătoasă. Bătăile viguroase ale inimii de la centru ar trebui să fie simțite în fiecare parte a corpului credincioșilor. Dar dacă inima este bolnăvicioasă și slăbită, ineficiența ei afectează toate ramurile lucrării. O putere de lucru sănătoasă și clară la centrul lucrării este categoric esențială pentru ca adevărul să poată fi dus lumii. Aceasta trebuie să fie transmisă familiilor și comunităților. Pentru aceasta se cere [109] o conducere înțeleaptă în planuire și în educarea altora pentru a participa la lucrare. Trebuie să fie căutate persoane talentate, și încurajate să lucreze în diferite locuri după capacitățile date lor de Dumnezeu. Fiecare instrument al lui Dumnezeu care vine în contact cu cei în vârstă și

cu experiență, să fie încurajat de către aceștia să-și găsească locul în lucrare, și să fie educat odată cu înaintarea lucrării.

Multe capacități au fost pierdute pentru cauza lui Dumnezeu din cauză că mulți dintre cei aflați în poziții de răspundere au fost atât de înguști în ideile lor încât nu și-au dat seama de responsabilitățile crescânde. Ei nu și-au lărgit viziunea ca să vadă că lucrarea deja s-a dezvoltat în așa măsură încât nu mai poate fi purtată de către lucrătorii care sunt angajați acum în ea. Lucrarea i-a depășit. Mult, foarte mult este lăsat nefăcut din ceea ce s-ar fi putut face, pentru că bărbații au ținut lucrurile în mâinile lor mărginite, în loc să împartă lucrarea unui număr mai mare de lucrători, încrezându-se că Dumnezeu îi va ajuta. Ei au încercat să se ocupe singuri de toate ramurile lucrării, temându-se că alții nu vor fi atât de eficienți ca ei. De aceea, voința lor a controlat totul și, datorită anumitor decizii neînțelepte pe care le-au luat din cauza incapacității lor de a înțelege toate nevoile cauzei în diferitele părți ale ei, ca rezultat s-au produs pierderi mari. Lucrării i s-au pus margini, nu planificat ci, pentru că nu a fost văzută nevoia unei ordini de lucruri cu totul diferită care să facă față nevoilor timpului. Aceasta s-a datorat în mare măsură convingerii fratelui Butler că poziția i-ar da autoritate nelimitată. Asupra lui au fost puse responsabilități mai mari decât ar putea duce o singură persoană, și el le-a acceptat. Consecința [110] a fost o stare de demoralizare a lucrurilor cu toate că el a făcut tot ce putea face în aceste circumstanțe. Dar Dumnezeu cel infinit a văzut că era nevoie de altfel de calificări, pentru a fi dată o amprentă diferită lucrării. Frații lui s-au temut că alții râvnesc locul fratelui Butler, ceea ce a provocat suspiciuni și a făcut să rămână în umbră cei pe care Dumnezeu i-ar fi folosit, dacă ar fi fost încurajați și ar fi avut ocazia să lucreze. Dumnezeu nu a lucrat așa cum ar fi vrut, din cauza bănuielilor și suspiciunilor, și din cauză că nu a existat destul discernământ și planificare pentru a da fiecăruia ocazia de a face lucrarea pentru care îl pregătește Dumnezeu, într-o manieră inteligentă și inteligibilă. Trebuie să învățăm că atunci când Dumnezeu rânduieste mijloace pentru o anumită lucrare, nu trebuie să neglijăm aceste mijloace, să le dăm la o parte, apoi să ne rugăm și să așteptăm ca El să facă minuni pentru a suplini neglijența noastră. Fiecăruia om Dumnezeu i-a rânduit lucrarea lui, după capacitățile și abilitățile pe care le are. Este nevoie de o planificare înțeleaptă pentru a pune pe fiecare în sfera potrivită din lucrare, ca să poată dobândi experiența ce îl va pregăti să poarte responsabilități mai mari.

Felul de a lucra al lui Dumnezeu, atât în cele vremelnice cât și în cele spirituale, este ca binecuvântarea să vină peste om prin folosirea mijloacelor. Dacă gospodarul neglijează să cultive pământul, Dumnezeu nu face nici o minune ca să înlocuiască neglijența lui, iar când vine vremea recoltei, nu are nimic de cules. Așa cum este în lumea naturală, așa este și în cea spirituală. Dumnezeu onorează întotdeauna folosirea mijloacelor pe care El le-a rânduit pentru realizarea lucrării Lui. Bărbații trebuie să fie pregătiți prin exercițiu pentru orice situație de urgență ce poate să apară. Bărbații au nevoie să se cunoască mai bine și să discearnă [111] punctele slabe din caracterul lor, ca să facă tot posibilul să-și consolideze aceste puncte, pentru că aceasta este datoria lor.

Nimeni nu trebuie să se sprijine cu totul pe înțelegerea altuia ci, ca agenți liberi ai lui Dumnezeu, fiecare să ceară înțelepciune de la El. Când elevul depinde în mare măsură de gândurile cuiva și nu merge mai departe decât acela, nu vede decât prin ochii acelui om și nu este decât un ecou al lui. Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, lucrează direct prin mintea pe care El a pus-o în om, dacă omul îi dă ocazia să lucreze și recunoaște lucrarea Lui în dreptul său. Dumnezeu a rânduit ca oamenii să-și folosească mintea și conștiința pentru ei înșiși. El niciodată nu a intenționat ca vreun om să devină umbra altuia, susținând doar părerile altuia. Dar această greșală a pătruns printre noi, încât se consideră că unii, puțini la număr, trebuie să fie minte, conștiință și judecată pentru toți lucrătorii lui Dumnezeu. Fundamentul creștinismului este „Hristos Neprihănirea noastră”. Oamenii sunt responsabili, fiecare personal, față de Dumnezeu și trebuie să acționeze după cum acționează Dumnezeu asupra

lor, nu după cum o minte omenească acționează asupra minții lor. Dacă metoda aceasta de influență indirectă este păstrată, sufletele nu pot fi impresionate și conduse de către marele EU SUNT. Pe de altă parte experiența lor va fi amestecată cu experiența altuia și va fi ținută sub o pază morală care nu permite libertatea de acțiune sau de alegere.

Dumnezeu se poartă cu creaturile Lui ca și cu niște ființe responsabile. El nu a dat nici o poruncă în urma căreia conducătorii din Battle Creek să rămână ancorați până când, prin vreo putere miraculoasă biserica va fi dusă[112] în portul pe care l-a pregătit Dumnezeu. Dacă am fi înțelepți și am folosi cu sârguință, cu rugăciune și cu mulțumire mijloacele prin care lumina și binecuvântările pot să vină asupra poporului Său, atunci nici o voce și nici o putere de pe pământ nu va avea autoritate asupra noastră ca să spună „Nu faceți așa.”

Domnul mi-a prezentat că bărbații aflați în pozițiile cu răspundere stau direct în calea acțiunii lui Dumnezeu asupra poporului Său, deoarece se gândesc că lucrarea trebuie să fie făcută și că binecuvântarea trebuie să vină într-un anume fel pe care l-au trasat ei, și ei nu vor recunoaște ceea ce va veni într-un alt fel. Noi „suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. Copiați căile Domnului Isus. El a fost un caracter desăvârșit.

Fie ca Domnul să vă facă să înțelegeți această problemă așa cum este. Dumnezeu nu lucrează așa cum planifică oamenii, nici așa cum doresc oamenii ei, „într-un fel misterios, ca să-și împlinească minunile Lui”. De ce socotiți fără valoare căile Domnului, pentru că ele nu coincid cu ideile voastre proprii? Dumnezeu a deschis canale de lumină, dar nu neapărat prin mintea vreunui om anume sau a unui anumit grup de oameni. Când toți își vor lua locul potrivit pentru ei în lucrarea lui Dumnezeu, și nu vor permite ca alții să-i modeleze după cum voiesc ei, atunci se va fi făcut un mare pas pentru a lăsa lumina să lumineze asupra lumii.

Eforturile făcute aici pentru a fi închisă în fața luminii și adevărului orice cale ce pare că nu este în acord cu opiniile unora dintre bărbații conducători, sunt foarte neraționale. Sunt infailibili acești bărbați? I-a ales Dumnezeu să fie judecători supremi peste felul în care trebuie să vină lumina la poporul Său? Vă spun că nu.

În timpul Conferinței ținute la Battle Creek, când [113] a fost examinată problema legii în Galateni, am fost dusă în mai multe case, unde am auzit remarcile necreștine și criticile exprimate de delegați. Mi-au fost spuse aceste cuvinte: „Ei trebuie să aibă adevărul așa cum este în Isus căci dacă nu, nu va fi un adevăr salvator pentru ei”. „Fără Mine”, spune Isus, „nu puteți face nimic”. Când oamenii mărginiți vor înceta să mai stea în drum, ca să pună piedici, Dumnezeu va lucra în mijlocul nostru așa cum nu a mai făcut-o niciodată.

Mi-a fost arătat că trebuie să fie făcute planuri pe scară largă, dar în același timp, lucrarea în fiecare ramură a cauzei să fie unită în mod armonios cu cea din celelalte ramuri, totul formând un întreg perfect. Dar acum, idei și principii egoiste sunt întreșesute cu planurile lucrătorilor, ceea ce face ca lucrarea să fie defectuoasă. Un om care veghează asupra unei anumite direcții a lucrării, poate socoti că responsabilitățile lui sunt atât de înalte încât, în mintea lui, ramura de care se ocupă el o vede mai importantă decât celelalte, când de fapt toate au aceeași importanță. Când ajunge la o așa idee îngustă, își folosește toate energiile pentru a o imprima în mintea poporului. Aceasta este în natura umană, și nu după rânduiala lui Hristos. În măsura în care se practică aceasta, Hristos este îndepărtat și eu-l este scos în evidență. Când Mântuitorului i se va permite să-și facă partea în lucrare, nimeni nu va fi absorbit cu totul de o anumită ramură a lucrării ei, cu toții vor avea idei largi și vor acorda importanța cuvenită fiecărei laturi a lucrării.

Iudeii, în zilele lui Hristos, exercitându-și spiritul de înălțare de sine, au introdus reguli rigide și cerințe excesive, și astfel nu i-au dat lui Dumnezeu nici o ocazie să lucreze asupra [114] minților, până când îndurarea și iubirea lui Dumnezeu au fost pierdute cu totul din vedere, în lucrarea lor. Din cauza aceasta conducătorii au pus poveri grele peste oameni, poveri de care aceștia se plâneau pe drept, și pe care Mântuitorul le-a condamnat. Nu călcați pe urmele lor. Dați-i lui Dumnezeu ocazia să facă ceva pentru cei ce Îl iubesc. Nu le impuneți

reguli și regulamente care, dacă vor fi urmate, îi vor lăsa fără harul lui Dumnezeu așa cum dealurile Ghilboa au rămas fără rouă și fără ploaie. Numeroasele voastre hotărâri trebuie să fie reduse la o treime și, trebuie să fiți foarte atenți la deciziile pe care le adoptați. Câmpul misionar este al nostru și avem multe avantaje care, dacă vor fi folosite cu înțelepciune, vor permite să fie pregătit un număr mult mai mare de lucrători care să intre în câmp, ca lucrători și evangheliști. Dar o viziune strâmtă, și îngustimea minții unora, au îngrădit lucrarea. Este nevoie de eforturi viguroase în bisericile din fiecare conferință. Trebuie să le fie prezentată o solie plină de viață, care să descrie viu vremurile în care trăim, dar să nu fie prezentată într-un mod insipid și lipsit de viață, ci în demonstrația Duhului lui Dumnezeu și în puterea lui Dumnezeu. Responsabilitățile trebuie să fie împărțite tuturor membrilor bisericii. Trebuie să fie trezit spiritul misionar și să fie stabiliți lucrători înțelepți după cum este nevoie, activi, ce depun eforturi personale pentru ca biserica să fie înălțată la starea în care să nu mai existe moarte spirituală în limitele hotarelor ei.

Mi s-au mai spus multe alte lucruri în legătură cu alte departamente ale lucrării, lucruri pe care nu le voi scrie de data aceasta. Când mi-am dat seama unde mă aflam, ședeam pe pat, obosită, iar inima îmi era foarte, foarte tristă. M-am ridicat și m-am rugat și am încercat [115] să scriu. Cunoștința frate ---- ce mi-a fost transmisă atunci, și de atunci încoace în legătură cu poziția ta și cu sentimentele tale, m-au tulburat peste măsură de mult. De asemenea, poziția și ideile întreținute de fratele ---- vă conduc pe voi amândoi să luați poziții incorecte, în care îmi va fi imposibil să vă stau alături. Dacă vă mențineți aceste poziții, voi fi obligată nu doar să înțeleg diferit față de voi anumite lucruri ci, să mă împotrivesc ideilor și influenței voastre. Niciodată nu am fost mai conștientă de acest fapt decât acum, în urma experienței pe care am avut-o aici, la această conferință. Nu ezit nici un pic să afirm că în cadrul acestei întâlniri a fost introdus spiritul, nu de a căuta să fie primită lumină, ci de a baricada calea ca nu cumva vreo rază să pătrundă în inimile și în mințile poporului prin vreun alt canal decât cel pe care voi ați hotărât că este canalul potrivit.—Scrisoarea 21a, 1888 [116]

*

RH 10-08-89

NEVOIA DE ÎNAINȚARE

(Cuvântarea de dimineață susținută de Ellen White, 18 oct., 1888, Minneapolis)

Nădăjduiesc ca încă de la începutul acestei întâlniri, inimile să ne fie impresionate de declarația categorică a Mântuitorului: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Nouă ne este încredințat un adevăr mare și solemn, adevărul pentru zilele din urmă dar, numai o consimțire în fața acestui adevăr și doar a crede acest adevăr, nu ne va salva. Principiile adevărului trebuie să fie întreșesute în viața și în caracterul nostru. Noi ar trebui să întreținem fiecare rază de lumină care cade pe cărarea noastră, și să trăim după cerințele lui Dumnezeu. Ar trebui să creștem în spiritualitate. Noi pierdem mult din binecuvântarea pe care am fi putut să o avem la această întâlnire, pentru că nu facem pași de înaintare în viața creștină, pe măsură ce ne este prezentată datoria. Aceasta va fi o pierdere pentru totdeauna.

Dacă am putea să avem o apreciere corectă a importanței și mărimii lucrării, și dacă am putea să ne vedem așa cum suntem în starea noastră actuală, am fi umpluți de uimire pentru că Dumnezeu poate să ne folosească, așa nevrednici cum suntem, în lucrarea de aducere a sufletelor la adevăr. Există multe lucruri pe care ar trebui să fim capabili să le înțelegem, dar pe care nu le înțelegem pentru că suntem departe de a ne prețui privilegiile pe care le avem. Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Mai am multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteți purta”. Aceasta este situația noastră. Oare nu ar fi putut să înțeleagă ceea ce ar fi voit să le spună, dacă ar fi fost împlinitori ai cuvântului Său – dacă ar fi urmat punct cu punct adevărul pe care li-l prezentase? Însă, cu toate că atunci nu puteau înțelege, a făgăduit să le trimită

Mângâietorul, care urma să-i conducă în tot adevărul. Noi ar trebui să fim în stare să putem înțelege învățătura, călăuzirea și lucrarea Duhului lui Hristos. Noi nu trebuie să-l măsurăm pe Dumnezeu, sau adevărul Său, după înțelegerea noastră mărginită, sau după părerile noastre preconcepute.

Mulți dintre noi nu își înțeleg starea, pentru că sunt orbi din punct de vedere spiritual. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Nu știți că Isus Hristos locuiește în voi? Afară doar dacă sunteți lepădați”. Am încrederea că nici unul dintre noi nu este lepădat. Locuiește Hristos în inimile voastre prin credință? Este Duhul Său în voi? Dacă este, sufletul vostru va tânji atât de mult pentru salvarea celor pentru care a murit Hristos, încât eu-l își va pierde cu totul importanța și numai Hristos va fi înălțat. Fraților și surorilor, avem mare nevoie în acest timp să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, pentru ca Duhul Sfânt să poată să vină peste noi.

Foarte mulți sunt mulțumiți cu o cunoaștere superficială a adevărului. Adevărurile prețioase pentru timpul de față sunt prezentate atât de clar în publicațiile noastre încât majoritatea se simt satisfăcuți, și nu cercetează personal Scripturile. Ei nu meditează asupra afirmațiilor făcute și nu pun fiecare propoziție în fața legii și a mărturiei, ca să vadă dacă ideile corespund cu Cuvântul lui Dumnezeu. Majoritatea nu simte că este esențial pentru ei să compare verset cu verset, și cele spirituale cu cele spirituale. De aceea ei nu cresc în harul și în cunoștința adevărului, după cum le este oferit privilegiul. Ei acceptă adevărul fără să aibă o convingere profundă în ce privește păcatul, și se recomandă ca lucrători în cauza lui Dumnezeu cu toate că sunt neconvertiți. Cineva spune: „Vreau să fac ceva pentru cauza adevărului”, iar altul spune: ”vreau să intru în lucrare”. Pentru că frații noștri sunt foarte dornici să adune cât mai mulți lucrători, îi acceptă pe acești oameni fără să cerceteze dacă viețile lor dovedesc faptul că au o cunoștință salvatoare despre Isus. Nimeni nu ar trebui să fie acceptat ca lucrător în cauza sacră a lui Dumnezeu, până când nu dă pe față faptul că are o experiență reală și vie în lucrurile lui Dumnezeu. Un motiv pentru care biserica este într-o stare decăzută, este acela că mulți au venit la adevăr în felul acesta și nu au știut niciodată ce înseamnă ca puterea de convertire a lui Dumnezeu să fie peste sufletul lor.

Există mulți predicatori care niciodată nu au fost convertiți. Ei vin la adunarea pentru rugăciune și se roagă iar și iar cu aceleași rugăciuni uzate și lipsite de viață. Ei predică mereu și mereu, aceleași discursuri uscate, o săptămână după alta și lună după lună. Aceștia nu au nimic nou și însuflețitor de prezentat adunărilor în care se află, și este evident că nu mănâncă trupul și nu beau sângele Fiului omului, pentru că nu au viață în ei înșiși. Ei nu sunt părtași de natură divină; Hristos nu locuiește în inimile lor prin credință.

Cei ce afirmă că sunt uniți cu Hristos ar trebui să fie împreună lucrători cu Hristos. Poporul lui Dumnezeu are de avertizat lumea și de pregătit un popor care să reziste în ziua mâniei, când Fiul omului va veni pe norii cerului. Membrii bisericii lui Hristos ar trebui să adune razele divine ce vin de la Isus, și să le reflecte spre alții, trasând în mijlocul lumii o dără luminoasă spre cer. Ei trebuie să fie ca fecioarele înțelepte care au lămpile pregătite și aprinse, reprezentând caracterul lui Hristos în fața lumii. Nu trebuie să fim mulțumiți cu ceva mai puțin decât atât. Noi nu trebuie să fim mulțumiți cu neprihănirea noastră proprie, fără mișcările profunde ale Duhului lui Dumnezeu.

Hristos spune: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Acest „nimic”, ce se vede atât de clar în urma eforturilor multora ce afirmă a crede adevărul, ne alarmează, întrucât știm că aceasta este dovada că nu au simțit puterea transformatoare a lui Hristos asupra inimilor lor. Dacă veți privi de la vârf până la cele mai de jos ramuri ale lucrării lor, nu veți găsi nimic altceva decât frunze. Dumnezeu dorește să ne ridicăm la un standard mai înalt. Nu este voia Lui să existe printre noi atâta foamete spirituală. Există printre noi tineri care spun că se predau lucrării, dar care au nevoie de o experiență reală în lucrurile lui Dumnezeu înainte să poată lucra în cauza lui Hristos. În loc să iasă afară din tabără și să sufere ocara lui Hristos, în loc să caute locurile grele și să încerce să aducă sufletele la Hristos, acești începători se stabilesc în poziții ușoare,

vizitându-i pe cei care deja sunt în înaintați în experiență. Ei lucrează cu cei ce sunt mai capabili să-i învețe pe ei decât sunt ei capabili să-i învețe pe alții. Astfel, se plimbă din biserică în biserică, alegând locurile ușoare, gata să mănânce și să bea și să-i lase pe alții să aștepte după ei. Când cauți să vezi rezultatul muncii lor, nu găsești decât frunze. Ei raportează: „Am predicat aici, am predicat acolo” dar, unde sunt snopii pe care i-au adunat? Unde sunt sufletele care au îmbrățișat adevărul în urma eforturilor lor? Unde sunt dovezile evlaviei și devoțiunii lor? Cei care, ca soldați ai lui Hristos, ridică bisericile la un standard mai înalt, în urma unor eforturi serioase, fac o lucrare bună.

Prea adesea bisericile au fost jefuite de către clasa pe care am amintit-o, pentru că ei scot din trezorerie pentru a se întreține, dar nu aduc nimic în schimb. Ei scot încontinuu mijloace care ar fi trebuit folosite pentru sprijinirea lucrătorilor vrednici de aceasta. Ar trebui să se facă o cercetare serioasă a cazurilor celor care se recomandă a fi lucrători în interesul cauzei. Apostolul avertizează „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă” (1Tim. 5:22). Dacă viața nu este așa cum o poate accepta Dumnezeu, lucrătorii sunt nevrednici. Dar, dacă Hristos locuiește în inimă prin credință, orice rău va fi îndreptat și, cei ce sunt soldați ai lui Hristos vor fi gata să o dovedească printr-o viață bine ordonată. Mulți intră în lucrare, dar influența lor demoralizează bisericile și, când sunt scoși din lucrare ei o consideră ca fiind o greșeală. Ei nu Îl au pe Hristos în suflet, ca să fie o fântână din care țâșnesc izvoare de apă vie.

Vreau să-i îndemn pe cei care sunt în poziții cu responsabilitate, să se trezească la datorie și să nu pună în pericol cauza adevărului prezent prin angajarea [117] unor oameni ineficienți ca să facă lucrarea lui Dumnezeu. Avem nevoie de bărbați care să fie dispuși să intre în câmpuri noi și să facă o lucrare grea, pentru Domnul. Îmi aduc aminte, că am vizitat Iowa când se destelenea ținutul, și am văzut fermierii lucrând. Am remarcat că s-au format echipe și că depuneau eforturi extraordinare ca să tragă brazde adânci însă, muncitorii câștigau în tărie și în musculatură prin exercitarea puterilor lor fizice. Tinerii noștri vor câștiga în putere dacă vor merge în câmpuri noi și vor sfârâma terenul întelenit al inimilor omenești. Lucrarea aceasta îi va apropia mai mult de Dumnezeu. Îi va ajuta să vadă că în ei înșiși sunt cu totul neputincioși. Ei trebuie să fie cu totul ai Domnului. Trebuie să dea la o parte orice apreciere față de sine și orice importanță de sine și să se îmbrace cu Domnul Isus Hristos. Când vor face așa, vor fi gata să iasă din tabără și să poarte poverile, ca buni soldați ai crucii. Vor câștiga în eficiență și în abilitate, prin învingerea dificultăților și prin depășirea obstacolelor. Este nevoie de bărbați pentru pozițiile cu responsabilitate, dar aceștia trebuie să dea dovadă din plin că ei slujesc cu bunăvoință de a purta jugul lui Hristos. Această clasă cerul o privește cu aprobare.

Vă îndemn să cumpărați alifia pentru ochi, ca să puteți discerne ce vrea Dumnezeu să faceți. Sunt prea multe predici lipsite de Hristos. O înșiruire de cuvinte lipsite de putere nu fac altceva decât să întărească poporul în decăderea lui. Să ne ajute Dumnezeu ca Duhul Lui să se manifeste printre noi. Nu ar trebui să așteptăm până când vom ajunge acasă pentru a primi binecuvântarea cerului. Predicatorii ar trebui să înceapă aici, împreună cu poporul, să-L caute pe Dumnezeu și să lucreze din poziția corectă. Cei ce sunt de mult timp în lucrare, sunt prea mulțumiți să aștepte picurii ploii târzii ca să fie înviorați. Noi suntem poporul care, ca și Ioan trebuie să pregătim calea Domnului. Dacă noi suntem pregătiți pentru a doua venire a lui Hristos, trebuie să lucrăm cu toată sânguința ca să-i pregătim pe ceilalți pentru venirea Lui, așa cum a făcut înainte-mergătorul lui Hristos înainte de prima venire, chemând oamenii la pocăință. Adevărul lui Dumnezeu trebuie să fie adus în templul sufletului, ca să-l curețe și să-l spele de orice mânjitură. Să ne ajute Dumnezeu să cercetăm Scripturile în mod personal, iar când vom fi umpluți cu adevărul lui Dumnezeu, se va revărsa ca apa dintr-un izvor de viață. Noi nu putem epuiza fântâna cerului și, cu cât scoatem mai mult din ea, cu atât ne va face plăcere să scoatem tot mai mult din apa vie. O, dacă am fi convertiți! Este nevoie ca predicatorii și tinerii noștri să fie convertiți. Este nevoie să fie ridicat standardul. Să răspundă toți oamenii înaltei chemări a lui Dumnezeu în Isus Hristos. Haideți să ne rugăm să flămânzim

și să însetăm după neprihănire, căci Isus spune: „ferice de cei ce flămânzesc și însetează după neprihănire, căci ei vor fi săturați”.

(Publicat în Review&Herald, vol.66, no.40, din 8 oct. 1889) [118]

*

ST 11-11-89

AVEȚI LUMINĂ ÎN VOI ÎNȘIVĂ

(Cuvântarea de dimineață, susținută de Ellen White la 19 oct. 1888, Minneapolis)

În cuvântul lui Dumnezeu avem cele mai prețioase făgăduințe, care ar trebui să ne dea curaj și încredere. Ele ar trebui să ne facă în stare să ieșim din incertitudine și din întuneric și să ajungem în starea în care să fim siguri că Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Nimic nu lipsește din camera de provizii a lui Dumnezeu.

Isus a spus „Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea. Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” Ucenicii lui Hristos au de făcut lucrări mai mari decât a făcut Hristos. Mai departe El zice „Orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.” (Ioan 14:11-14) Hristos a rostit aceste cuvinte pentru mângâierea tuturor celor ce au credință în El și, este privilegiul nostru să credem că Dumnezeu va face ceea ce a promis că va face.

Nu este destul să spui „cred”. Noi trebuie să exercităm credința cea vie, cea care cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, care știe că ele sunt sigure și încercate. Dușmanul sufletelor noastre este încântat să ne fure aceste prețioase făgăduințe și să arunce întunericul peste ochii noștri, ca să nu fim în stare să ne însușim lucrurile cele bune pe care Dumnezeu vrea să le avem. Dumnezeu așteaptă să facă lucruri mari pentru noi imediat ce intrăm într-o relație corectă cu El. Dar dacă păstrăm îndoiala și necredința, dușmanul poate stăpâni minților noastre, [119] și poate să intercepteze făgăduințele lui Dumnezeu. Necredința duce întotdeauna la mari pierderi pentru sufletele noastre. Despre un anume loc pe care l-a vizitat Hristos, ni se spune că „nu a putut să facă multe minuni acolo, din cauza necredinței lor”. Hristos nu poate lucra în favoarea noastră, dacă noi nu manifestăm credință în El. Noi ar trebui să ne educăm sufletele ca să avem credință în Dumnezeu. Însă, în loc să facă așa, cât de mulți își educă îndoiala! Am ascultat mărturie după mărturie, în cadrul adunării, în care nu s-a auzit nici un cuvânt de credință veritabilă ci, au făcut ca umbra să coboare peste toată adunarea. Nu este voia lui Dumnezeu să fim în această stare. Fraților și surorilor, avem privilegiul de a umbla în lumină, așa cum Hristos este în Lumină. El este la dreapta noastră ca să ne întărească și, ne spune că vom face lucrări mai mari decât cele pe care le-a făcut El, pentru că El se duce la Tatăl. El este gata să ne împărtășească bogata binecuvântare și harul lui Dumnezeu.

Cum să vă încurajăm să aveți credință în Dumnezeu? Voi spuneți „cum pot să vorbesc despre credință, cum pot să am credință, când norii, întunericul și descurajarea vin peste mintea mea? Nu mă simt în stare să vorbesc despre credință, nu simt că aș avea vreo credință despre care să vorbesc”. Dar, de ce vă simțiți astfel? Pentru că i-ați îngăduit Satanei să-și arunce umbrele lui întunecate peste cărarea voastră și, nu puteți vedea lumina pe care Isus o răspândește pe drumul vostru. Un altul spune „Eu sunt foarte deschis; eu spun ceea ce simt și vorbesc ceea ce cred”. Este acesta cel mai bun lucru de făcut? Nu. Dumnezeu vrea să ne educăm să rostim cuvinte drepte – cuvinte care vor fi o binecuvântare pentru alții și care vor răspândi raze de lumină asupra sufletelor lor.

Poate că uneori suntem lipsiți de bucuria pe care ne-ar face plăcere să o experimentăm. Nu putem să fim siguri atunci că totuși, făgăduințele lui Dumnezeu în Isus Hristos sunt Da și Amin? Făgăduințele lui Dumnezeu nu depind de sentimente. Ele au o temelie tot atât de diferită de cea a sentimentelor, ca lumina care diferă de întuneric. Noi trebuie să învățăm să acționăm pe baza principiilor, iar când vom învăța să facem așa, vom acționa pe baza înțelegerii, și nu conduși de tot felul de emoții.

Hristos a spus „dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”. Fraților, puteți explica de ce nu suntem mai eficienți în slujirea față de alții, și de ce nu suntem mai capabili să ajutăm biserica, decât am fost acum zece ani? Nu avem nici un motiv să nu creștem în putere și în eficiență în lucrarea lui Dumnezeu. Domnul vrea ca noi să folosim fiecare fărâma de capacitate pe care ne-a dat-o și, făcând așa, să creștem și să ne dezvoltăm capacitățile. Dumnezeu dorește să avem o înțelegere profundă a adevărului așa cum este în Isus. Ar trebui să săpăm în mina adevărului pentru a găsi comorile bogate ale cunoștinței, care sunt ascunse în cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ne folosim talentele pentru cercetarea Scripturii și pentru împărtășirea cunoștinței cu cei din jurul nostru, vom deveni canale de lumină. Nu îngăduiți canalului dintre Dumnezeu și sufletul vostru, să se astupe. Voi nu trebuie să acționați conduși de circumstanțe. Nu ar trebui să dați ascultare sugestiilor lui Satana, ca să nu vă paralizeze eforturile de a face bine.

Avem nevoie de religia Bibliei căci, dacă Hristos rămâne în noi și noi în El, vom înainta încontinuu în viața dumnezeiască. Dacă suntem legați de izvorul oricărei înțelepciuni și puteri, vom ajunge să fim bărbați și femei puternice în Hristos Isus. Dacă primim pe deplin adevărul de origine divină, cu siguranță vom fi sfințiți prin el. Iar când vor veni încercări, nu ne vom plânge, uitând de izvorul puterii noastre, așa cum au făcut copiii lui Israel. Noi trebuie să adunăm razele de slavă dumnezeiască și, în loc să ne ascundem lumina sub obroc sau sub pat, să o punem în sfeșnic, de unde își va răspândi lumina față de alții. Talentele noastre trebuie să le punem la schimbător, ca să putem aduna mai multe talente pe care să le putem devota lui Isus. În felul acesta vom fi creștini în creștere, iar fiecare cuvânt pe care îl vom rosti, va înnobila și va sfinți. Ar trebui să ne educăm să vorbim în așa fel încât, la judecată, să nu trebuiască să ne rușinăm de cuvintele pe care le-am rostit. Ar trebui să căutăm ca acțiunile noastre să fie de un astfel de caracter încât să nu căutăm să ne ascundem când Mântuitorul le va cerceta. Hristos este aici în dimineața aceasta. Îngerii sunt aici, pentru a măsura templul lui Dumnezeu și pe cei ce se închină în el. Istoria acestei conferințe va fi prezentată înaintea lui Dumnezeu. Fiecare adunare este înregistrată; spiritul manifestat, cuvintele rostite, acțiunile făcute, toate sunt notate în cărțile din cer. Fiecare amănunt este înregistrat cu aceeași fidelitate cu care un artist ne trasează trăsăturile într-un tablou.

Noi trebuie să luptăm lupta cea bună a credinței. Satana va încerca să rupă legătura pe care credința o realizează între sufletele noastre și Dumnezeu. El va încerca să ne descurajeze, spunându-ne că nu suntem vrednici de harul lui Dumnezeu, și că nu trebuie să sperăm că vom primi vreunul dintre favoruri, pentru că suntem păcătoși. Aceste sugestii nu trebuie să ne distrugă încrederea, pentru că este scris: „Isus Hristos a venit în lume ca să-i salveze pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu”. Nu este nici un motiv pentru care să nu cerem împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Nu există nici un motiv pentru care să nu fim purtători de lumină. Nu există nici un motiv pentru care să nu înaintăm, pentru care să nu fiți din ce în ce mai inteligenți în înălțarea de rugăciuni și de mărturii, și pentru care să nu se vadă că Dumnezeu aude și răspunde cererilor noastre.

Astăzi ar trebui să avem mai multă înțelepciune și încredere decât am avut ieri. De ce ne mulțumim atât de ușor cu slabele noastre realizări? De ce ne oprim, mulțumiți cu experiența deficitară pe care o avem? Nu ar trebui să ne hrănim numai cu laptele din cuvântul lui Dumnezeu ci, ar trebui să căutăm hrana aceea tare, pentru a deveni bărbați și femei puternice în Hristos. Dumnezeu vă va da orice lucru pentru care sunteți pregătiți, orice va fi de folos

pentru întărirea voastră. Dar, nu va lăsa ca puterea Lui să cadă peste voi, fără ca voi să faceți nici un efort din partea voastră. Voi trebuie să cooperați cu Dumnezeu în lucrarea de mântuire.

Avem nevoie să creștem în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Trebuie să ne educăm să vorbim despre credință, să ne rugăm în credință și să ne reținem ca să nu aruncăm nici o sămânță de îndoială și descurajare. Dorința noastră este ca tinerii să pornească după această conferință, ca să devină lucrători cu experiență în cauza lui Dumnezeu. Fie ca lucrătorii mai vârstnici să ia seama și să traseze cărări drepte pentru picioarele lor, pentru ca cel șchiop să nu se împiedice pe drum. Nici un păzitor sau păstor al turmei să nu se așeze pe scaunul de judecată ca să-i critice pe alții, ca să arate spre defectele și greșelile fraților. Oh, dacă fiecare dintre participanții la această întâlnire, ar lua poziție de partea Domnului! Noi trebuie să avem lumină în noi înșine. Nu credeți orice, doar pentru că alții spun că este adevăr. Luați-vă Biblia și cercetați personal. Rugați-l pe Dumnezeu să pună Duhul Său peste voi, ca să puteți cunoaște adevărul și să-i înțelegeți principiile. Dacă dobândiți o experiență de felul acesta, nimic nu vă mai poate despărți de adevăr. Veți fi atunci ca Daniel în groapa cu lei, sau ca Iosif în închisoarea lui Faraon.

După lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, pot să spun că nici jumătate dintre cei care afirmă a crede adevărul prezent, nu au o înțelegere profundă a soliei îngerului al treilea. Mulți cred adevărul pentru că l-au auzit prezentat de către cineva în care au încredere. Când cei din poporul nostru vor cerceta cuvântul lui Dumnezeu în mod personal, nu vom mai auzi atâtea murmurare, cum se aude astăzi. Avem nevoie de credința aceea care ne conduce să studiem personal Biblia, și să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt.

Hristos spune „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl. Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac”.

Fraților, trebuie să faceți pași de înaintare. Dumnezeu vrea ca fiecare dintre voi să se întoarcă de la nelegiuirea lui și să se lege de El, izvorul oricărei înțelepciuni și al adevărului, pentru ca atunci când vă deschideți buzele, să curgă de pe ele cuvintele lui Hristos. Să nu lăsăm ca Duhul lui Dumnezeu să vină printre noi și să curgă de la inimă la inimă? Duhul lui Dumnezeu este aici, în dimineața aceasta și, Domnul știe cum primiți cuvintele pe care vi le-am adresat cu această ocazie.

(Articol publicat în Signs of the Times, vol.15, no. 43, 11 noe., 1889 – predica parțială) [120]

*

Ms-8-1888

ÎNAINȚAREA ÎN EXPERIENȚA CREȘTINĂ

(Conferința Generală de la Minneapolis, Sabat 20 oct., 1888)

„Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte. De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori

în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. De aceea voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, cu toate că le știți, și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți.” (2Petru 1:1-12)

Observați că harul, neprihănirea, trebuie să fie adăugate încontinuu, iar dacă acestea sunt în voi din belșug, nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește cunoștința deplină a Domnului nostru Isus Hristos.

Acesta este un subiect asupra căruia putem să medităm, un subiect pentru multe cuvântări. Dar, nu vreau să vă prezint decât câteva idei de data aceasta, și am dori să înțelegeți nevoia de a progresa. Nu puteți fi un creștin roditor, și nu puteți avea cunoștința despre Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, dacă nu sunteți un creștin practic, dacă nu progresați încontinuu în viața dumnezeiască. Aceasta este de cea mai mare importanță. Mulți par să creadă că odată ce au coborât în apă și au fost botezați, iar numele lor au fost scrise în registrele bisericii, lucrarea este sfârșită. Poate că ei au gustat din cunoștința lumii viitoare, poate că au primit dovada că sunt copii ai lui Dumnezeu, dar pe acestea nu le pot păstra decât dacă continuă să progreseze.

Este imposibil pentru ei să obțină cunoștință despre Isus Hristos și despre lumina și cunoștința Sa, dacă nu înaintază și nu sunt învățăcei, care strâng har după har. Dacă nu aduc în casele lor religia practică, în curând o vor pierde cu totul. Vor continua să meargă la adunare, să îndeplinească forme, să se roage, să îndemne, probabil chiar să dețină funcții în biserică, dar dacă nu înaintază în continuu, vor fi în lipsă și vor aluneca în vechea lor stare lipsită de evlavie, și vor fi ca orice alt păcătos. Este foarte important să adunăm tot timpul har după har, iar dacă noi adunăm, Dumnezeu va înmulți. În măsura în care adunăm, Dumnezeu își va înmulți harul față de noi.

Cei care fac faptele dușmanului și totuși poartă numele Domnului, mint. Ei își afirmă credința în Biblie și totuși, aceasta este departe de viața și de caracterul lor. În loc să-l reprezinte pe Isus, în caracterul pe care îl descoperă lumii, ei reprezintă faptele lui Satana, faptele întunericului. Astfel de nume care se află în registrele bisericii, cu toate că probabil susțin biserica cu mijloacele lor, în pofida acestui lucru, sunt [121] pietre de poticnire pentru biserică în fiecare zi, atât timp cât sunt în ea.

Aș vrea să prezentăm felul în care putem înainta în viața dumnezeiască. Mulți se scuză spunând „eu nu pot să mă ridic până la cutare standard”. Ce înțelegeți prin „cutare standard”? Vreți să spuneți că jertfa de pe Calvar în favoarea omenirii, a fost o jertfă imperfectă? Nu ni s-a acordat prin ea suficient har și destulă putere ca să nu mai lucrăm sub influența defectelor și tendințelor noastre naturale? Nu ne-a fost dat un Mântuitor complet? Sau vreți să puneți vina pe Dumnezeu? Voi spuneți că este din cauza păcatului lui Adam. Voi spuneți: „nu eu sunt vinovat pentru păcatul lui; eu nu sunt răspunzător pentru vina și pentru căderea lui. Iar acum, în mine sunt toate aceste tendințe naturale și, cu ce sunt eu de vină dacă acționez în urma acestor tendințe naturale?” Dar cine este de vină? Dumnezeu? De ce l-a lăsat Dumnezeu pe Satana să aibă putere asupra naturii umane? Acestea sunt acuzații aduse împotriva Dumnezeului cerului. El vă va da ocazia, dacă aceasta vreți, ca în cele din urmă să vă prezentați acuzațiile împotriva Lui. Atunci își va prezenta și El acuzațiile Lui împotriva voastră, când veți fi duși înaintea curții Lui de judecată.

Și cum își va pleda El cazul? „Cunosc toate relele și toate ispitele cu care sunteți înconjurați. De aceea L-am trimis în lumea voastră pe Fiul Meu Isus Hristos, ca să vă descopere puterea Mea, tăria Mea; să vă facă cunoscut că Eu sunt Dumnezeu și că Eu vreau să vin în ajutorul vostru ca să vă scot de sub puterea dușmanului și, să vă dau ocazia să puteți

recâştiga chipul moral al lui Dumnezeu.” Dumnezeu L-a trimis pe Fiul său, Cel ce era ca şi El, una cu Tatăl, iar El a suportat insulta, ruşinea şi batjocura pentru noi, ca în cele din urmă să moară de moartea cea mai infamă, pe Calvar. Satana l-a întâmpinat cu împotriviri, imediat ce a intrat în lume. Dar El le-a ţinut piept, nu le-a ocolit nici un pic. Dacă nu ar fi căutat puterea pe care I-o dădea Dumnezeu, nu ar fi rezistat asalturilor inamicului. Dar Isus a rezistat şi, cu toate că a fost atacat la fiecare pas, şi a fost presat la fiecare pas, totuşi, în această lume s-a dat bătălia cu puterile întunericului.

De ce nu a fost distrus diavolul? De ce puneţi astfel de întrebări? Nu a ştiut Dumnezeu ce era mai bine să facă? Nu ar fi distrus încrederea în Dumnezeu? Nu ar fi aruncat o umbră asupra lui Dumnezeu distrugerea diavolului, a celui care deţinea o poziţie în inima universului? Singurul fel în care se putea descoperi înclinaţia lui Satana, era acordarea şansei de a-şi dezvolta această înclinaţie şi de a se dovedi vrednic de condamnare şi de moarte. Astfel, Dumnezeul cerului, cu toate că nu l-a distrus pe Satana, L-a dat pe Fiul Său pentru a contracara influenţa Satanei. Iar când L-a dat pe Fiul Său, S-a dat pe Sine, şi chipul lui Dumnezeu a intrat în lumea noastră. Pentru ce? Ca noi să putem să fim tari cu Dumnezeu.

Hristos a trebuit să lupte cu duşmanul. Ce făcuse Satana înainte ca Hristos să vină în lume? Se luptase să câştige inimile rele ale bărbaţilor şi femeilor. Când a venit Hristos în lumea noastră, Satana lucrase cu toată puterea de amăgire pe care o putea porunci [122] îngerilor săi, pentru a câştiga inimile oamenilor răi. Satana, împreună cu îngerii lui lucrau în copiii neascultării şi, când a apărut Hristos în lume, se părea că Satana se instalase pe tron, ca suveran al lumii. El avea controlul asupra minţilor omeneşti. Luase în stăpânire trupuri omeneşti şi mulţi erau posedaţi de diavoli. Lucrarea lui în ei era de aşa natură încât chipul moral al lui Dumnezeu era şters din ei aproape cu desăvârşire. Satana pătrunsese în aşa măsură în naţiunea iudaică încât îi ţinea sclavi, ca să nu Îl recunoască pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, cu toate dovezile puternice de care era însoţit.

Hristos a intrat pe terenul de luptă şi a făcut ca această putere a întunericului moral, să dea înapoi. În Luca, El Îşi face de cunoscut lucrarea. „Luca 4:18-19: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi, şi să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Chiar atunci când Hristos îşi anunţa misiunea şi „toţi Îl vorbeau de bine şi se mirau de cuvintele pline de har care ieşeau din gura Lui”, Satana era prezent. Nu există adunare la care el să nu fie prezent şi, cu cât adevărul impresionează mai tare minţile, cu atât el prezintă dificultăţi mai mari.

Hristos a spus: „astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-aţi auzit.” Îndată s-a stârnit o stare de necredinţă şi au început să se ridice tot felul de întrebări. „Nu este acesta fiul lui Iosif şi al Mariei? Ce înseamnă pretenţiile acestea? Nu este fiul lui Iosif? L-am văzut împreună cu tatăl Său în atelierul de tâmplărie”. Atunci Isus le-a zis: „Fără îndoială, Îmi veţi spune zicala aceea: „Doftore, vindecă-te pe tine însuţi”; şi Îmi veţi zice: „Fă şi aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum.” „Dar” a adăugat El „adevărat vă spun că, nici un prooroc nu este primit bine în patria lui. Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani şi şase luni, şi când a venit o foamete mare peste toată ţara, erau multe văduve în Israel; şi totuşi Ilie n-a fost trimis la nici una din ele, în afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Şi mulţi leproşi erau în Israel, pe vremea proorocului Elisei; şi totuşi nici unul din ei n-a fost curăţit, în afară de Naaman, Sirianul.” (vers 23-27).

Văduva aceea era o femeie păgână. Dumnezeu nu l-a trimis pe Ilie la vreuna dintre văduvele din Samaria. De ce? Pentru că ele aveau mare lumină, mari binecuvântări şi privilegii, şi nu trăiau conform cu acestea. Iar din cauză că aveau această mare lumină şi totuşi nu trăiau în acord cu ea, erau cele mai împietrite fiinţe din lume, cele mai greu de impresionat prin prezentarea adevărului. Nu aveau dispoziţia de a fi influenţate de Duhul lui Dumnezeu.

Existau mulți leproși în Israel dar, nici unul dintre ei nu a fost curățit în afară de Naaman, Sirianul. Care era cauza? Cel care trăia după lumina pe care o avea, era într-o situație mai favorabilă înaintea lui Dumnezeu decât cei peste care se revărsase [123] mare lumină, putere și avantaje spirituale și totuși, viețile lor nu corespundeau cu avantajele și privilegiile avute.

Ce au făcut oamenii aceia, în furia lor? „S-au sculat și l-au scos afară din cetate”. Dacă ochii lor ar fi putut să fie deschiși, ar fi văzut îngerii lui Dumnezeu peste tot în jurul Lui, ar fi văzut că tot cerul era angajat în războiul dintre Hristos și prințul puterilor acestei lumi. Ar fi putut să vadă aceste lucruri dar, ochii le-au fost închiși, ca să nu vadă.

Vreau să vă spun cât de teribil este să faceți așa cum au făcut ei, atunci când Dumnezeu vă dă lumină și vă impresionează inima și spiritul. Dumnezeu își va retrage Duhul Său, dacă adevărul nu este acceptat. Totuși, unii L-au primit pe Hristos. Aceștia au mărturisit că El este Dumnezeu. Dar o contra influență a început să facă presiuni, iar îngerii răi lucrau în mijlocul adunării pentru a provoca îndoieli, care duceau la necredință, și în felul acesta era blocată calea oricărei raze de lumină pe care Dumnezeu ar fi lăsat-o să strălucească. Hristos nu mai putea să facă nimic într-un astfel de loc. Puteți să vă dați seama ce stăpânire avea Satana, și ce greșală făcea poporul. Ei nu înaintaseră, și pentru că nu înaintaseră, acționau sub conducerea lui Satana, cu toate că pretindeau că sunt sub conducerea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu avea nimic de a face cu necredința lor și cu toată agitarea lor împotriva lui Isus Hristos.

Aș vrea să puteți înțelege cu mintea și cu inima că dacă nu înaintați, atunci dați înapoi. Satana a înțeles acest fapt. El a știut cum să domine mintea omenească, și a dominat familia omenească încă de când au pășit pentru prima oară pe câmpul de luptă împotriva puterilor întunericului. Hristos a știut care avea să fie lupta.

Cine privea lupta care era în desfășurare? Cine privea, când Hristos, pe malurile Iordanului, a înălțat o rugăciune cum nu mai auzise cerul până atunci, și când o lumină în formă de porumbel a coborât din cer, în timp ce se auzea vocea care a spus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” Cei ce au auzit aceste cuvinte, au răspândit știrea printre Iudei, iar vestea s-a transmis de la unul la altul, astfel încât de data aceea manifestarea puterii lui Dumnezeu nu a fost pierdută.

Ce însemnătate are aceasta pentru noi? „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Prin aceasta Dumnezeu îți spune : „Eu, Dumnezeu, am trimis pe Fiul Meu în lumea voastră, iar prin El, tot cerul este deschis omului căzut”. După ce Adam a păcătuit, omul s-a despărțit de Dumnezeu, dar a intervenit Hristos. El era reprezentat prin intermediul jertfelor, până când avea să vină în lume. Când a venit, Hristos și-a înălțat rugăciunea și, ce înseamnă aceasta pentru noi? Toată omenirea este primită în Cel Prea iubit. Brațul Său omenesc cuprinde toată omenirea, în timp ce cu brațul Lui divin cuprinde tronul Celui infinit, deschizând astfel omului, tot cerul. Astăzi porțile sunt deschise. Hristos este în Sanctuarul ceresc, iar rugăciunile voastre pot să se înalțe la Tatăl.

Hristos spune „Dacă Mă duc, vă voi trimite Mângâietorul”. Dacă [124] avem Duhul Sfânt, avem totul. Avem cunoștință, înțelepciune, putere, și avem legătură cu Dumnezeul înțelepciunii. Când cerul s-a deschis pentru om, iar Dumnezeu a spus „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea”, a spus-o pentru noi. Rugăciunile voastre, înălțate prin credința în înlocuitorul vostru, Isus Hristos, sunt primite. El a luat asupra Lui natura umană și a dus luptele în care este angajată natura umană. Fiind în legătură cu divinul, a avut de luptat luptele omenirii împotriva lui Satana.

Ceea ce aș vrea să înțelegeți, este legătura pe care o susțineți față de lucrarea lui Dumnezeu. Ce umilintă din partea lui Dumnezeu, încât să dea pe Fiul Său ca să putem înfrânge puterile întunericului! Nu Dumnezeu este cel ce a dat naștere păcatului, ca să aibă ocazia de a elibera omenirea de sub păcat. Legea lui Dumnezeu, nu putea fi modificată cu nici o iotă sau o frântură de literă. Ea era o reprezentare a caracterului Său. Dumnezeu nu putea să o schimbe, pentru că în ziua din urmă, vom fi judecați după această lege. Nu avem nici o

scuză în a spune că nelegiuirea ne înconjoară din toate părțile, și că legea lui Dumnezeu a fost desființată sau a fost schimbată. Aceasta este cauza existenței nelegiuirii. Aceasta este lucrarea pe care Satana a început-o în cer, și o va desfășura până la sfârșit. Vă întreb, ce poziție să luăm, ca să putem fi părtași de natură divină? De ce nu vedem în legea aceasta, neprihănirea lui Hristos? Hristos vine și îmi atribuie mie neprihănirea Lui, care este ascultarea Lui desăvârșită de această lege.

De acum încolo lupta este deschisă în fața noastră. Noi vedem lupta pe care a dus-o Hristos împotriva puterilor întunericului; înțelegem ce a făcut El și înțelegem de ce crucea Calvarului a fost înălțată între Dumnezeu și om. Iar după aceea? Omul vine la Hristos, iar Dumnezeu și omul sunt uniți la cruce, aici mila și adevărul se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută. Aceasta îl atrage pe om la crucea pe care Hristos a murit în favoarea omului, ca să înalțe legea lui Jehova, fără să o micșoreze nici un pic. Dacă ar fi putut face așa ceva, Hristos nu ar fi trebuit să moară. Crucea lui Hristos va sta la judecată și va mărturisi fiecărei ființe despre caracterul imutabil și neschimbător al legii lui Dumnezeu, și în ziua aceea nu va mai putea fi prezentat nici un cuvânt în favoarea păcatului.

„După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Ce înseamnă aceasta? Lucrarea trebuie să fie continuată și, lumea aceasta mică a fost aleasă pentru ca lucrarea să fie continuată. Tot universul cerului este interesat de această mare lucrare. Fiecare lume pe care a creat-o Dumnezeu, privește ca să vadă cum se va sfârși lupta dintre Domnul luminii și al slavei, și puterile întunericului. Satana, caută cu toată puterea să ascundă adevăratul caracter al lui Dumnezeu, ca lumea să nu poată să-l înțeleagă și, sub o înfățișare neprihănită lucrează asupra multora dintre cei ce își spun creștini, însă reprezintă caracterul lui Satana în loc să reprezinte caracterul lui Isus Hristos. Ei îl reprezintă greșit pe Domnul meu. Ei reprezintă greșit caracterul lui Isus de fiecare dată [124] când le lipsește mila, de fiecare dată când le lipsește umilința.

Satana, prin instigarea în om a unei dispoziții de a călca legea lui Dumnezeu, denaturează caracterul lui Dumnezeu. Cineva trebuia să vină să apere caracterul lui Dumnezeu și, iată-L pe Hristos, ca reprezentant al Tatălui, care trebuia să lucreze mântuirea omenirii.

Minunatul plan de mântuire va fi studiat. Tot cerul este interesat în această lucrare. Până la moartea Sa, deși a fost uman, Hristos a fost fără păcat, cu toate că a trebuit să treacă prin încercări, ca ființă omenească. Pentru aceasta nu trebuia să fie făcută nici o minune în dreptul Lui. Au fost făcute minuni pentru El, când oamenii erau gata să-L arunce de pe buza prăpăstiei. Au fost făcute minuni pentru bărbați înconjurați de gloate, când îngerii Domnului și-au întins brațul ca să-i protejeze pe slujitorii lui Dumnezeu față de lucrarea lui Satana..

Am avut o astfel de experiență în tinerețe, și știu ce vorbesc. (Aici Ellen White relatează experiența soțului ei, când un înger l-a scos din mijlocul unei gloate înfuriate. Vezi *Schițe din viața... lui James White și a soției lui, Ellen G. White, pp.54, 55*)

Cu toții putem mărturisi că Dumnezeu lucrează în astfel de situații; pentru că ni se vor întâmpla aceleași lucruri care i s-au întâmplat lui Hristos. El nu avea să facă nici o minune pentru El Însuși, dar îngerii i-au protejat viața până când a sosit timpul să fie trădat de către unul dintre ucenicii Lui, până când a sosit timpul să-Și dea viața pe crucea Calvarului, și Satana i-a făcut pe oameni să creadă că îngerii din cer erau indiferenți. Dar fiecare înger privea lupta cu interes. Din momentul în care Hristos a îngenunchat în rugăciune în Ghetemani, până când a murit pe cruce, strigând „S-a sfârșit”, îngerii și tot universul lui Dumnezeu au privit cu cel mai adânc interes. Când au fost rostite aceste cuvinte, planul a fost desăvârșit – planul prin care puterea Satanei avea să fie limitată și sfârșită, și prin care Hristos trebuia să moară. Iar când a înviat dintre cei morți, triumful lui Hristos a fost complet. Satana a știut că lupta sa cu Hristos a fost pierdută, totuși a rămas în vrăjmășie față de Dumnezeu.

Omul este decăzut de la Dumnezeu. Satana lucrează în mințile oamenilor, încercând să le insufle înșelăciunile lui și să-i facă să creadă că în cele din urmă el va fi suveran pe pământ. Dar nu va fi așa, pentru că Dumnezeu este viu și domnește, și El are copiii pe pământ pe care îi va muta la cer fără să vadă moartea, când va veni cu putere și cu mare slavă. Vreau să vă întreb, ce scuză mai aveți, când toate acestea au fost făcute pentru voi? Imediat ce încercarea s-a sfârșit, iar Hristos atârna pe cruce, Satana s-a gândit că a obținut biruința, dar de îndată ce Hristos a înviat, gândul acesta i-a fost spulberat în dreptul oricărei lumi create de Dumnezeu. Era finalul. Niciodată, de acum înainte, nu avea să mai aibă nici cea mai mică putere asupra lumilor, sau în cer.[126]

Dreptatea lui Dumnezeu s-a văzut în faptul că L-a dat pe Hristos să moară ca să-l salveze pe om, întrucât legea îl condamnase pe om la moarte. Dar neprihănirea lui Hristos i-a fost socotită omului, ca să poată fi întors la loialitate față de Dumnezeu. Când lucrarea lui Hristos a fost terminată, vestea a fost proclamată printre oștile cerești.

Când Isus a înviat triumfător asupra mormântului, când s-a înălțat la cer de pe muntele Măslinilor, nu l-au văzut doar ochii câtorva ucenici, ci mulți alții priveau aceste scene. O mulțime de îngeri, mii și mii, priveau pe Fiul lui Dumnezeu care se înălța la cer. În timp ce se apropia de cetatea lui Dumnezeu, îngerii din înălțime își înălțau vocile în cântare: „Porți, ridicați-vă capetele, ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei”. Se auzea întrebarea „Cine este acest Împărat al slavei?”, apoi răspunsul, „Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei”. Porțile sunt deschise larg, convoiul ceresc intră, iar îngerii vor să se aplece în adorare înaintea Fiului lui Dumnezeu, însă El îi dă la o parte. „Nu încă”. Trebuie mai întâi să audă de pe buzele Tatălui că jertfa Lui este acceptată, apoi spune: „Am o cerere”. Care este cererea? „Cei pe care Mi i-ai dat, să fie cu Mine, acolo unde sunt Eu”. Apoi vine răspunsul, „toți îngerii să I se închine”, iar ei se apleacă în adorare înaintea Lui, își ating harfele de aur și își înalță vocile în cântări de laudă, spunând, „Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat și care este viu, este biruitor”. O, cum răsună bolțile cerului în cântece de bucurie!

Acum, Hristos este în sanctuarul ceresc. Ce face acolo? Face ispășire pentru noi, curățind sanctuarul de păcatele poporului. De aceea, trebuie să intrăm prin credință împreună cu El în sanctuar, trebuie să începem lucrarea în sanctuarul sufletelor noastre. Trebuie să ne curățim de orice întinăciune. Trebuie să ne curățim „de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, ducându-ne sfințirea până la capăt, în temere de Dumnezeu”. Satana va veni să vă ispitească, iar voi veți da curs ispitelor lui. Ce va fi de făcut atunci? Umiliți-vă inimile în mărturisire și, prin credință, prindeți brațul lui Hristos în sanctuarul ceresc. Credeți că Hristos va primi mărturisirile voastre și își va ridica mâinile înaintea Tatălui – mâinile care au fost rănite și zdrobite pentru noi – și El va face ispășire pentru toți cei ce vin la El cu mărturisirile lor. Ce se întâmplă dacă nu înțelegeți lucrurile acestea? „Cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate”. (2Petru 1:9)

Fraților și surorilor, aș vrea să înțelegeți că trebuie să „uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.” [127]

Când veți începe să lucrați, Satana va lucra împotriva și, dacă sunteți aspri și tăioși, dacă nu sunteți văzuți purtându-vă crucea în casa lui Dumnezeu, nu aveți cunoștința lui Isus Hristos, nu îl vedeți în dragostea și în curăția Lui inegalabilă.

Mulți vor spune: „Sunt mântuit, sunt mântuit, sunt mântuit”. Au fost curățați aceștia de orice întinare a cărnii și a spiritului? Se pot ei curăța prin neprihănirea legii? Isus Hristos a venit în lumea aceasta și, are neprihănire pe care să o împărtășească fiilor oamenilor care ascultă legea lui Dumnezeu. Toată lumea poate spune „sunt mântuit”, orice călcător de lege o poate spune. Ei pot să spună, „cred că Hristos este Mântuitorul meu”, dar de ce disprețuiesc ei

legea Lui, care este transcrierea caracterului Său? Dacă disprețuiesc legea lui Jehova, Îl disprețuiesc pe Domnul Isus Hristos.

Înainte de încheiere aș vrea să vă spun că avem în Isus un prieten minunat, care a venit să-și salveze poporul din fărâdelegile lui. Ce este păcatul? Singura definiție este că păcatul înseamnă călcarea legii. Deci, Hristos a venit ca să ne poată împărtăși neprihănirea Lui. Noi nu putem birui în puterea noastră ci, doar prin credință în El. Dacă veți crede în Isus Hristos, Îl veți avea astăzi. Trebuie să credeți că El este Mântuitorul vostru acum și că El vă socotește neprihănirea Lui din cauză că a murit, și pentru că El a împlinit orice cerință a legii călcate a lui Dumnezeu. Dacă veți face așa, veți avea o cunoștință salvatoare despre Isus Hristos. Adam și Eva au pierdut Edenul din cauză că au călcat legea, dar voi veți pierde cerul dacă o veți călca.

Noi putem să fim umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu. Viețile noastre pot să fie asemenea vieții lui Dumnezeu. Atunci vom putea face ca puterile întunericului să dea înapoi. Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte! Îl iubesc pentru că El m-a iubit întâi. Voi da slavă Numelui Lui. Mă bucur de dragostea Lui, iar când vom intra pe porți în cetate va fi cel mai mare privilegiu acela de a-mi arunca coroana la picioarele Lui. De ce? Pentru că mi-a dat biruința, pentru că a împlinit planul de mântuire. Când voi vedea slava Lui și pe sfinții răscumpărați, instantaneu îmi voi arunca coroana la picioarele Lui. Este a Lui. El a plătit-o, prin răscumpărare. Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte! Haideți să-L laudăm și să vorbim despre tăria Lui, și despre ce va face pentru noi. Haideți să păzim legea Lui, și El se va încrede în noi, pentru că El are o lege și răsplătește ascultarea față de legea aceasta. Ne va da o coroană de slavă.

Fraților, suntem aproape acasă. În curând vom auzi vocea Mântuitorului, mai plăcută decât orice melodie, spunând: „lupta voastră s-a sfârșit. Intrați în bucuria Domnului. Binecuvântat, binecuvântat, binecuvântare”. Cât doresc să aud aceste cuvinte de pe buzele Lui nemuritoare! Vreau să-L laud! Vreau să dau slavă celui ce domnește pe tron! Aș vrea ca vocea mea să răsună în ecouri prin curțile cerului! Vreți să fiți acolo? Atunci trebuie să vă educați vocea, ca să-l laudați aici pe pământ, și vă veți putea uni cu corul ceresc ce va cânta cântarea lui Moise și cântarea Mielului. Dumnezeu să ne ajute și să ne umple cu toată plinătatea și cu toată puterea Lui, și atunci vom putea gusta din bucuriile lumii ce va veni. – Ms 8, 1888 [128]

*

Ms-17-1888

UN POPOR ALES

(Predică susținută de Ellen G. White la Minneapolis, Minnesota, oct. 21, 1888)

„VOI însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” (1Petru 2:9-12)

Cuvintele acestea ne arată standardul mai înalt pe care ar trebui să-l menținem înaintea lumii. Dumnezeul cerului a făcut totul ca să câștige supunerea noastră. El a făcut o jertfă infinită, ca noi să putem fi scoși din întuneric la lumina Lui minunată.

Având pretenția de stăpân al lumii, Satana s-a hotărât să ia în stăpânire și mințile oamenilor. El le prezintă avantajele oferite de lume, și spune: „toate acestea ți le dau ție, dacă mi te închini”. Mulți, seduși de oferta care le este prezentată, se pleacă înaintea altarului său.

Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt, cu braț puternic și cu manifestările minunate ale puterii Lui. I-a făcut poporul Său ales, și le-a dat legea Sa. Cu acea ocazie, le-a spus: „tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău ... Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-l iubesc și păzesc poruncile Lui.” (Deut. 7:6,9)

Nouă ne sunt adresate din nou cuvintele „tu ești un popor ales”. Lucrarea noastră este de a vesti laudele Celui ce ne-a chemat din întuneric, la lumina Lui minunată. Cum vom face aceasta? Prin faptul că arătăm lumii că suntem un popor care păzește poruncile Lui, care umblă în armonie cu legea lui Dumnezeu. Prin faptul că nu pierdem niciodată din vedere bunătatea și iubirea Lui și prin faptul că orice lucru din viața noastră îl supunem cerințelor cuvântului Său. În felul acesta vom fi reprezentanți ai lui Hristos, demonstrând [129] o transcriere a caracterului Său în viețile noastre.

„Dar”, poate că spune cineva, „Am crezut că poruncile sunt un jug de robie”. Doar pentru cei care calcă legea, este un jug de robie. Pentru cei ce o păzesc, este viață, bucurie, pace și fericire. Legea este o oglindă în care putem privi și putem vedea defectele noastre de caracter. Nu ar trebui să fim recunoscători pentru că Dumnezeu a pregătit mijloace prin care să ne putem descoperi lipsurile?

În lege nu este nici o putere pentru a salva sau pentru a ierta pe călcătorul ei. Atunci, cine o face? Legea îl conduce pe păcătosul pocăit, la Hristos. Pavel declară: „nu m-am temut să ... vă învăț înaintea norodului și în case, și să vestesc Iudeilor și Grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos”. (Fapte 20: 20,21). De ce a predicat pocăința? Pentru că legea lui Dumnezeu fusese călcată. Cei ce au călcat legea trebuie să se pocăiască. De ce a predicat credința în Isus Hristos? Pentru că Hristos este Cel ce l-a răscumpărat pe păcătos de sub pedeapsa legii. Legea arată care este leacul pentru păcat – pocăința față de Dumnezeu și credința în Isus Hristos.

Vă mirați că Satana vrea să scape de lege? El, împreună cu toți agenții lui se străduiesc să calce sub picioare poruncile lui Jehova, și să înalțe un standard al lor propriu. Noi trebuie să arătăm că poporul ales al lui Dumnezeu păzește poruncile Lui, refuzând să se abată la stânga sau la dreapta, în neascultare. Ei trebuie să arate că adevărul de origine divină face lucruri mari pentru ei, că puterea lui transformatoare le păzește sufletele.

Pavel declară: „păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege ... odinioară, fiindcă eram fără lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit” (Rom. 7:7-9). Poruncile au rămas neschimbate, dar Pavel a murit.

Într-o adevărată convertire, mai întâi de toate păcătosul este convins de adevărata lui stare. Își dă seama că este un călcător al legii lui Dumnezeu, și că Domnul are pretenții asupra lui, pretenții la care nu va renunța. Își dă seama că legătura dintre el și Dumnezeu a fost ruptă dar, dacă se pocăiește de fărădelegile sale, își mărturisește păcatul și se prinde prin credință de harul lui Hristos, legătura care fusese ruptă, va fi refăcută.

Dacă Dumnezeu ar fi putut să-și schimbe legea, doar ca să se potrivească omului în starea lui căzută, Hristos nu ar fi trebuit să vină în lumea aceasta. Dar pentru că legea este imutabilă și neschimbătoare, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Lui Fiu ca să moară pentru omenirea căzută. A luat Mântuitorul asupra Lui vina ființelor omenesti, și le-a socotit neprihănirea Lui, pentru ca ele să poată călca în continuare preceptele lui Jehova? Nu, nu! Hristos a venit pentru că nu era posibil ca omul să păzească legea în propria lui putere. El a venit ca să-i aducă putere pentru a păzi principiile legii. Acum, păcătosul poate veni la Tatăl și poate să-i spună: „Tată, Îți cer iertare, prin meritele Mântuitorului răstignit [130] și înviat”. Dumnezeu îi primește pe toți cei ce vin în numele lui Isus.

Pentru ca omul să obțină viața veșnică, puterea divină trebuie să fie unită cu efortul omenesc, iar această putere Hristos a venit să o pună la îndemâna noastră. El spune „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Mai spune că „dacă veți cere ceva în Numele Meu,

voi face” (Ioan 14:14). Avem dreptul să ne ținem de brațul puterii infinite. Când Hristos a venit în lume, tot cerul a fost revărsat în acest dar mare și unic. Dumnezeu Însuși a venit la noi în Hristos. Isus a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar, „arată-ne pe Tatăl?”” (Ioan 14:9)

Scopul pentru care v-am spus astăzi aceste cuvinte este ca să vă conduc să vă desprindeți mințile de lucrurile lumii acesteia, și să le fixați asupra celor veșnice. Dacă afecțiunile voastre sunt îndreptate spre lucrurile de sus, dacă în viața de zi cu zi, căutați să urmați modelul cel desăvârșit, nu mai aveți nici un motiv să fiți descurajați. Dușmanul poate să încerce să-și arunce umbrele lui întunecate între voi și Hristos, dar credința voastră va străpunge întunericul. Pentru ce suntem în această lume? Ca să-L reprezentăm pe Hristos și să fim o binecuvântare pentru semenii noștri. Hristos nădejdea slavei, trebuie să fie format în noi. Noi trebuie să trăim viața Lui, pentru ca viața noastră să demonstreze lumii dragostea lui Dumnezeu și puterea Evangheliei.

Când poporul ales al lui Dumnezeu își va dezlipi ochii de lucrurile lumii acesteia, și îi va îndrepta spre cer și spre lucrurile cerești, vor fi un popor deosebit, pentru că vor vedea îndurarea, bunătatea și compasiunea pe care o arată Dumnezeu față de fiii oamenilor. Iubirea Lui cere un răspuns din partea lor, și viețile lor vor demonstra celor din jurul lor că Duhul lui Dumnezeu îi controlează, și că ei și-au îndreptat afecțiunile spre lucrurile de sus, nu spre cele de pe pământ.

Gândindu-ne la cer, putem să ne încordăm imaginația până la extrem, putem să medităm la lucrurile cele mai profunde pe care suntem capabili să le gândim, și mințile noastre se vor obosi datorită efortului de a înțelege lărgimea, adâncimea și înălțimea subiectului. Este imposibil pentru mințile noastre să cuprindă marile subiecte ale veșniciei. Ba chiar este imposibil să depunem eforturi ca să înțelegem aceste lucruri, fără ca efortul să ne schimbe în bine întregul caracter, și fără să aibă o influență înălțătoare asupra minții noastre. Pe măsură ce medităm la felul în care a venit Hristos în lumea noastră ca să moară pentru omul căzut, vom începe să înțelegem ceva din prețul plătit pentru răscumpărarea noastră, și ne vom da seama că în afara lui Dumnezeu nu există adevărată bunătate sau măreție.

Numai în lumina crucii de pe Calvar putem înțelege la ce adâncime a păcatului și degradării a decăzut rasa umană, în urma păcătuirii. Numai datorită lungimii lanțului pe care Dumnezeu l-a coborât din cer ca să ne scoată din groapă, putem pricepe cât de adânc eram scufundați. Și numai păstrând înaintea ochilor realitățile nevăzute, putem înțelege ceva din subiectul minunat al răscumpărării. – Manuscris 17, 1888. [131]

*

Ms-8a-1888

SFATURI PENTRU PREDICATORI

(Discurs ținut la Minneapolis, Minnesota, Oct., 21, 1888)

„EU SUNT adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu Sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard.

Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei.” (Ioan 15: 1-8)

Fraților, aș vrea să vă pun o întrebare. Cum putem să venim înaintea lui Dumnezeu, cu deplina asigurare a credinței, dacă nu avem nici o roadă care să mărturisească despre schimbarea făcută în noi prin harul lui Dumnezeu, nici o roadă care să dovedească faptul că suntem în relație cu Hristos? Cum putem să ne apropiem de Dumnezeu în credință, și cum putem să rămânem în Hristos și El în noi, dacă din faptele noastre se vede că nu avem roade?

Care este roada pe care ar trebui să o aducem? Rода unor cuvinte și fapte amabile. În Cuvântul lui Dumnezeu ni se spune care sunt faptele trupești, și care sunt roadele Duhului. „și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Rода Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” Nu este destul de clar? Nici unul dintre noi nu ar trebui să fie în nesiguranță. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții.” (Galateni 5:19-26)

Ca să putem avea adevăratul discernământ spiritual, ca să putem fi [132] conștienți de slăbiciunea și de deficiența noastră, și de lipsa noastră de asemănare cu Hristos, avem nevoie de o legătură strânsă cu Dumnezeu. Atunci vom avea o părere umilă despre noi înșine. Vom fi blânzi și smeriți cu inima, și vom umbla cu grijă și cu rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Nu ne vom mai lăuda.

În fiecare generație lucrarea evangheliei a tins spre același rezultat. Dar în cuvântul lui Dumnezeu nu sunt descoperite în mod amănunțit fiecare element, în detaliu. Dumnezeu dorește să ne folosim rațiunea și experiența și, cu ajutorul lor să adoptăm metode și planuri care, având în vedere circumstanțele actuale, vor fi spre beneficiul bisericii, al școlilor și al altor instituții care au fost înființate. „După roadele lor îi veți cunoaște”. Dacă sunt întreținute opinii greșite, cercetați Scripturile, cu inimi umilite înaintea lui Dumnezeu. Rugați-vă Domnului, crezând că El ascultă și că răsplătește pe cei ce Îl caută cu sârguință. Dacă am crede, am primi ajutorul de care avem nevoie.

Solia care ne spune „Duceți-vă”, încă mai trebuie să fie ascultată și urmată. Circumstanțele schimbătoare, existente în lumea noastră, ne provoacă la eforturi pe măsura schimbărilor ce se produc. Domnul are nevoie de bărbați cu vederi spirituale clare și ascuțite, oameni conduși de Duhul Sfânt, care se hrănesc cu mană proaspătă din cer. În mințile unor astfel de oameni, Dumnezeu își trimite lumina, descoperindu-le mai mult ca oricând, cărarea cea sigură. Duhul Sfânt lucrează asupra inimii și a minții. A sosit timpul când sulul cărții să fie desfășurat înaintea lumii, de către solii aleși ai lui Dumnezeu. Instructorii din școlile noastre nu trebuie să fie împiedicați, spunându-li-se că trebuie să învețe pe alții doar ceea ce s-a învățat până acum. Dați la o parte aceste restricții. Există un Dumnezeu care dă solia pe care poporul Său trebuie să o rostească. Nici un lucrător să nu se simtă legat sau obligat prin măsurile luate de oameni. Evanghelia trebuie să se împlinească, în acord cu soliile pe care le trimite Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu dă slujitorilor Săi să rostească astăzi, poate că nu a fost adevăr prezent acum douăzeci de ani, dar este solia lui Dumnezeu pentru timpul de față.

„Nimeni să nu se înșele: dacă cineva dintre voi se crede [133] înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun” – în ochii lui proprii- „ca să ajungă înțelept”. Avem nevoie aici, de o experiență de felul acesta, chiar în dreptul celor ce au fost aleși să vorbească. „Căci înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor”. Și iarăși „Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte.” Nimeni să nu se fâlească, dar, cu oameni.” (1Cor. 3:18-21). Vă îndemn

să vă gândiți la aceste lucruri. „Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu Sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.” (Ieremia 9:23-34)

Fie ca bărbații și femeile, care sunt cu adevărat convertiți, să se ofere pe ei înșiși cu toată umilința, în slujirea lui Dumnezeu, căci cu adevărat El are nevoie de ei. Mai întâi de toate ei trebuie să fie curățiți de orice egoism. Astfel vor fi vase curate, pentru slavă. Ei vor reflecta razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii peste toți cei cu care vin în contact. Fiind părtași de natură divină, vor fi o mireasmă de viață spre viață. Nu vor vorbi despre greșelile altora ci vor repeta cuvintele înțelepciunii divine, cuvintele care i-au pătruns și le-au luminat inimile. Aceștia vor fi bărbați cărora le va fi teamă să vorbească despre solii lui Dumnezeu și să-i trateze cu ușurință, ci vor fi oameni care se vor ruga.

„Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” Ioan declară: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții ... deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtaşie cu noi. Și părășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.” (1Ioan 1:1,3)

Pe măsură ce Ioan a studiat din Cuvânt viața lui Isus, a privit ca într-o oglindă slava Domnului și a fost schimbat în același chip,[134] din slavă în slavă, din caracter în caracter, până când a ajuns să fie ca Cel pe care îl adora. El a copiat viața Celui în care își găsea plăcerea. L-a cunoscut pe Mântuitorul, în experiența sa. Lecțiile Învățătorului, erau gravate pe sufletul lui. Când a dat mărturie despre harul Mântuitorului, simplitatea limbajului său vorbea despre iubirea care i-a pătruns întreaga ființă. El nu a avut nici o îndoială și nici o suspiciune. El nu a intrat în nici o controversă și în nici o dispută obositoare.

Mărturisind pentru Hristos, a declarat ceea ce cunoștea, ceea ce văzuse și ceea ce auzise. Nu a dat glas nici unei presupuneri, nici unor bănuieli în tot ceea ce a spus. Când Isus a fost insultat, când a fost disprețuit, Ioan a simțit disprețul până în străfundul ființei lui, ceea ce l-a făcut să izbucnească în indignare, indignare ce nu era altceva decât o manifestare a iubirii lui pentru Isus. Hristos se umilise pe Sine. El luase natura umană și, numai puțin puteau să-L vadă așa cum L-a văzut Ioan. Dar Ioan a avut o experiență înaintată: întunericul a fost dat la o parte. Adevărata lumină strălucea peste el și, în epistolele lui el condamnă în mod serios păcatul, arătându-L pe Isus ca fiind Cel ce ne poate curăța de orice nelegiuire.

Dragostea profundă pentru Hristos l-a condus pe Ioan să dorească întotdeauna să fie alături de Isus, și această poziție i-a fost acordată. Isus îi iubește pe cei ce îl reprezintă pe Tatăl, iar Ioan putea să vorbească despre această iubire așa cum nu putea să o facă nici unul dintre ceilalți ucenici. El descoperă semenilor săi ceea ce a știut din experiență că trebuie să descopere, reprezentând în caracterul lui, caracterul lui Hristos. Slava Domnului era exprimată pe fața lui. Frumusețea sfințeniei care îl transformase, strălucea din înfățișarea lui, în raze asemenea lui Hristos.

Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, trebuie să manifeste o bunătate iubitoare a inimii, judecată și neprihănire față de toți cei cu care vin în contact. Pentru că acestea sunt lucrările lui Dumnezeu. De nimic nu are Hristos mai multă nevoie decât de agenți care să simtă nevoia de a-L reprezenta pe El. Vorbirea de rău și cugetarea la rău, sunt ruinătoare pentru suflet. Așa ceva este la ordinea zilei în cadrul acestei conferințe. De nimic nu duce lipsă biserica mai mult decât de manifestarea unei iubiri asemenea iubirii lui Hristos. În măsura în care membrii bisericii se unesc împreună în asocieri sfinte, cooperând cu Hristos, El trăiește și lucrează în ei. Ochii noștri au nevoie să fie unși cu alifia cerească, pentru a putea

să vedem cum suntem și cum ar trebui să fim, să vedem că există în Hristos suficientă putere ca să ne facă în stare să ajungem la standardul înalt al desăvârșirii creștine.

Trebuie să-l păstrăm pe Isus, modelul nostru, înaintea ochilor. Acesta este, și va fi întotdeauna, adevăr prezent. Privind la Isus și apreciind virtuțile caracterului Său, Ioan a devenit una în spirit cu Învățătorul Său. Cu ochii spirituali a văzut slava lui Hristos, o slavă ca a Singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr; și a fost schimbat din slavă în slavă, după asemănarea Lui. Lui i-a fost încredințată lucrarea de a vorbi despre iubirea Mântuitorului, iubire pe care copiii Săi trebuie să o manifeste unul față de altul. El scrie că, vestirea pe care ați auzit-o de la început, [135] este aceasta: să ne iubim unii pe alții; ... Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.”

„Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. ... Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. ... Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.”

Cu toate că Ioan stăruie atât de mult asupra iubirii, el nu dă mâna cu păcatul. Ascultați cuvintele lui referitoare la cel ce a căzut de la credință, care a avut cunoștința adevărului dar s-a îndepărtat de credință, dând ascultare spiritelor seducătoare. „Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: „Bun venit!” Căci cine-i zice: „Bun venit!” se face părtaș faptelor lui rele.” (2Ioan 9-11). Să ne gândim la aceste lucruri.

Ioan mai scrie că „cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el ... Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”.

Domnul are cuvinte clare pentru cei care, ca și Fariseii, se laudă cu evlavie lor în timp ce inimile le sunt lipsite de iubirea lui Dumnezeu. Fariseii au refuzat să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El. Nu suntem noi în pericolul de a face aceleași greșeli pe care le-au făcut cărturarii și Fariseii?

Dar, dacă trebuie să fie rostită mustrarea, trebuie să fie rostită în acord cu îndrumările lui Hristos. Apostolul scrie: „fraților, dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” (Gal. 6:1). Lucrarea aceasta nu este încredințată numai slujbașilor, ci fiecărui membru al bisericii. Ea trebuie să fie îndeplinită atât în familie cât și în biserică. Iubirea și unitatea se întăresc prin practicare. Nu vă pierdeți răbdarea cu greșelile și cu slăbiciunile fraților voștri. La fel de bine ați putea să vă dezgustați de propria voastră slăbiciune. Noi suntem legați unul de celălalt prin legăturile tainice [136] ale omenescului. Noi nu suntem decât fire care alcătuiesc o mare țesătură.

Vedem persoane care fac greșeli, și suntem îndurerați pentru că viețile lor nu sunt în armonie cu standardul biblic de neprihănire. Dar, nu trebuie să ne pierdem răbdarea. Dacă avem mintea lui Hristos vom simți o povară pentru bunăstarea celui care a uitat să fie împlinitor al Cuvântului. Nu vorbiți altora despre greșelile lui. Urmați regula pe care a lăsat-o

Isus. Duceți-vă mai întâi voi singuri, la cel ce a greșit, și încercați ca prin cuvinte înțelepte să-l salvați.

Apostolul Iacov, inspirat de Isus Hristos, ne trasează datoria în cuvinte clare. „Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate.” Noi suntem martori ai lui Hristos, reprezentanți ai lui Hristos. În epistola către Tit, Pavel îi cere să pună în rânduială lucrurile care nu sunt în ordine în biserică. „Tu însă, vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă.” (Tit 2:1). Învățătorul adevărului trebuie să-i educe pe toți, fie tineri, fie bătrâni. El trebuie să-i îndemne pe cei în vârstă „să fie treji, vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare. Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu”. Când cei ce se numesc slujitori ai lui Hristos nu veghează asupra căii lor, Dumnezeu este dezonorat și adevărul este disprețuit.

„Sfătuiește, de asemenea, pe tineri să fie cumpătați, și dă-te pe tine însuți pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățătură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine, și să nu poată să spună nimic rău de noi.”

M-a durut sufletul să aud atâtea ironii și glume, atât printre tineri cât și printre cei în vârstă, pe când erau la masă. M-am întrebat dacă acești oameni își dau seama că lângă ei este un Străjer care este dezgustat de spiritul lor și de influența pe care ei o exercită, și care le înregistrează cuvintele și acțiunile? Oare noi, care purtăm Numele lui Hristos, vom lua în seamă cuvintele Lui: „dă-te pe tine însuți pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățătură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur”? Dacă adevărul, așa cum este în Isus, este în inima noastră, ne va sfinți viețile. Nu vom mai avea o vorbire rea ci, prin ascultare de adevăr, vom face faptele neprihănirii.

Prin cuvintele și prin faptele noastre putem descoperi puterea adevărului de a transforma caracterul. Fiecare dintre noi putem da pe față faptul că depindem de neprihănirea lui Hristos, și nu de propria noastră neprihănire, lucrată de noi înșine. Putem [137] să rămânem în Hristos așa cum mlădița rămâne în viță, având o legătură atât de vie cu El, încât va fi o plăcere să facem ceea ce a făcut El, fiind un ajutor și o binecuvântare pentru frații noștri. Atunci vom face faptele lui Hristos, și anume acele lucruri care sunt plăcute înaintea Lui.

În tot ceea ce faceți, Hristos să fie centrul de atracție. Priviți în mod constant la Cel ce este modelul, Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre. Cultivați o recunoștință fierbinte și permanentă față de Dumnezeu, pentru darul Fiului Său prea iubit. Reprezentați-l pe Hristos. Nu vă risipiți puterile morale cu fleacuri, ci folosiți în mod serios ocaziile date, pentru a reflecta lumina Soarelui Neprihănirii. Nu mai lăudați omul. Dați slavă lui Hristos și adevărului Său. Voi Îl puteți încorona pe Isus cu onoare pentru că, deși a fost blând și smerit, a biruit zilnic orice ispită. Oricine este părtaș de natură divină este un biruitor spre slava lui Hristos, este victorios și a scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă.

Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Nu trebuie să avem în vedere numai răsplata ci, trebuie să lucrăm cu zel pentru slava Răscumpărătorului, aducându-I snopii recoltei. Fiecare suflet mântuit va face să răsunе imnurile triumfătoare de laudă pe care le vor cânta toți cei răscumparați. În fiecare ființă omenească trebuie să-i vedem pe cei răscumparați cu sângele lui Hristos. Interesul Mântuitorului este același cu interesul sufletelor pe care le-a răscumplat cu prețul unei jertfe infinite.

Frații și surorile mele, ne dăm seama de importanța acestui subiect? De ce suntem atât de indiferenți? De ce ne mulțumim să rămânem atât de slab pregătiți pentru lucrarea de înălțare a

omenirii? De ce nu folosim pentru Învățătorul nostru, fiecare capacitate pe care ne-a dat-o? De ce, atât de mulți sunt mulțumiți cu starea slabă și lipsită de viață a bisericilor noastre? Universul ceresc privește cu uimire lucrarea noastră din care lipsește Hristos. Neglijența se vede peste tot, în toate bisericile noastre. Lucrarea dezordonată este tolerată și acceptată. Cât timp va mai dura această stare de lucruri? Oare nu ne vom ridica și, cu eforturi hotărâte și armonioase să ne luăm în serios responsabilitățile, lucrând în rândurile lui Hristos cu capacitățile sfințite? Dați la o parte spiritul de controversă pe care vi l-ați educat de ani de zile. Educați-vă spiritul de rugăciune către Dumnezeu, în sinceritate și în adevăr. Cântați cu spiritul, dar și cu înțelegerea. De la noi se așteaptă mult.

Ce fac tinerii noștri? Isus așteaptă să le lege inimile de inima Lui, să le lege interesele cu interesul Lui. Lor le spune: „tinerilor, fugiți de poftele tinereții”. Vreți să ascultați vocea Lui? Cu siguranță, acum nu o faceți. Adevărul are putere în el însuși și, dacă este adus în sanctuarul sufletului, va atrage bărbații și femeile la Hristos, își va croi drum spre inimile omenești. Celor care privesc la El, Hristos prin Duhul Său cel Sfânt, le descoperă frumusețea adevărului. El se prezintă pe Sine ca Mântuitorul iertător de păcate.

Tinerilor, poate că sunteți de partea adevărului. Dacă inima și toate facultățile vă sunt aduse sub influența adevărului, dacă [138] aduceți adevărul în inima voastră, împreună cu toate principiile lui vii și sfințitoare, atunci veți avea încredere să-l prezentați și altora. Atunci Hristos este făcut pentru voi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, iar Hristos este alături de noi. Atunci sunteți legați împreună cu El în jugul în care El conduce și El călăuzește. Un astfel de lucrător este o seceră ascuțită în câmpul recoltei. Un astfel de lucrător nu-și folosește energiile date de Dumnezeu, în discuții contradictorii, căci acela este frontul trasat de Satana. Îndreptând privirile spre crucea de pe Calvar, el strigă: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. El stăruie ca păcătoșii să privească realitățile eterne. El are telescopul în fața lui, ca prin credință să poată discerne aceste realități. Ca și Moise, el poate să-l vadă pe Cel ce este nevăzut. El nu caută drumul ușor, sau amuzamentul. Un astfel de om nu merge la biserică pentru a fi lingușit sau pentru a rosti glume sau cuvinte de distracție. El știe că este de făcut o lucrare serioasă și severă. Cei care sunt cu adevărat convertiți nu pierd momentele prețioase în conversații nebunești, sau luându-i în răs pe frații săi. Prin intermediul unor cuvinte care au o influență puternică spre bine, ei dau dovada deplină a slujirii lor. Ei își tăgăduiesc eu-l, își iau crucea și Îl urmează pe Isus, Purtătorul crucii. Dorința lor arzătoare este aceea de lua jugul împreună cu Isus, de a purta poverile Lui, și de a fi părtași suferințelor Lui.

Tinerilor, Isus vă cheamă. El spune: „urmează-Mă”. Cei care Îl urmează, nu vor umbla în întuneric, pentru că Hristos este lumina vieții. Frații noștri lucrători în vârstă, trebuie să renunțe la o parte din responsabilitățile lor, căci altfel se vor coborî în liniștea mormântului. Vârstnicii noștri susținători ai standardelor pot să lucreze ca sfinți și martori vii, însă poverile cele grele trebuie să le poarte frații lor mai tineri și mai puternici. Ioan spune „V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari ... și ați biruit pe cel rău”. Voi, cei ai căror ochi încă nu s-au încheșat, al căror creier nu s-a obosit încă datorită îndelungatei încordări, ar trebui să faceți planuri și să le împliniți, tratându-i pe cei în vârstă cu gingășie ca pe părinții voștri, așteptând de la ei sfătuire și călăuzire. Tinerii lucrători ar trebui să respecte vârsta și experiența fraților lor mai înaintați în vârstă.

Domnul dorește să învățăm în școala lui Hristos. Tineri și bătrâni, avem de învățat lecții prețioase de la Învățătorul divin și, când le vor învăța, le vor împărtăși și altora. Dumnezeu prezintă înaintea minților omenești pietrele prețioase ale adevărului, potrivite pentru timpul nostru, și aranjate în mod divin. Dumnezeu a scos aceste adevăruri din mijlocul minciunilor și l-a așezat într-un cadru potrivit. Când acestor adevăruri li se dă poziția cuvenită în marele plan al lui Dumnezeu, când sunt prezentate în mod inteligent, cu seriozitate și cu respect plin de reverență de către slujitorii lui Dumnezeu, mulți vor crede în mod rațional datorită greutateii

dovezilor, fără să aștepte să scape de presupuse semne de întrebare pe care poate că și le sugerează singuri. Alții, care nu discern lucrurile spirituale, vor păstra o stare combativă a minții, opunându-se oricărui argument care nu se potrivește cu ideile lor. [139] Nu încetează odată această lucrare mizerabilă?

Cei care nu scufundă sonda mai adânc și tot mai adânc în mina adevărului, nu vor vedea nici o frumusețe în lucrurile prețioase care se prezintă la această conferință. Odată ce mintea este fixată în împotrivire încăpățânată față de lumina dată, este dificil să cedezi, chiar sub influența convingătoare a dovezilor care au fost prezentate în cadrul acestei conferințe. A discuta în contradictoriu, a pune semne de întrebare, a critica, a ridiculiza, aceasta este educația pe care mulți au primit-o, și este roada pe care o poartă. Aceștia refuză să accepte dovezi. Inima firească se războiește împotriva luminii și a cunoștinței. Isus Hristos a intrat în fiecare cameră în care voi sunteți cazați. Câte rugăciuni s-au înălțat la cer, din aceste camere?

Satana este prolific în a produce tot felul de născociri pentru a ocoli adevărul. Dar, vă chem să credeți cuvintele pe care vi le spun astăzi. Adevărul de origine divină se confruntă cu falsurile lui Satana, și adevărul va triumfa. Am face bine să ne amintim că Hristos este lumina lumii, și că Izvorul tuturor luminilor reflectă încontinuu raze proaspete de lumină.

Cine studiază adevărul, cine își deschide cu ajutorul rugăciunii, ochii înțelegerii ca să vadă și pentru ca inima lui să primească razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, acela va fi în armonie cu solul și cu solia trimisă de Dumnezeu. Toată împotrivirea, toată prejudecata, toate sugestiile dușmanului, nu vor face ca adevărul să fie mai puțin prețios sau mai puțin adevărat. Doar atunci când oamenii se supun subtilității vrăjmașului, adevărul devine întuneric pentru ei. Dar chiar și atunci când adevărul este întâmpinat cu împotrivire, și cei ce ar fi trebuit să fie binecuvântați, întăriți și umpluți de bucurie prin el, vorbesc împotriva lui, valoarea și strălucirea lui nu se micșorează. Pentru că solii Domnului vor pune telescopul în dreptul ochilor spirituali, și adevărul se va putea vedea din toate părțile, iar valoarea lui va putea fi apreciată.

O investigare cinstită nu va da greș în descoperirea lucrurilor minunate din Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare iotă de rezistență îl va pune pe împotrivitor într-o umbră tot mai întunecoasă, pentru că el nu vrea să vadă, nu vrea să cerceteze cuvântul lui Dumnezeu. Dar împotrivirea și rezistența, nu fac altceva decât să scoată adevărul în evidență, cu trăsături mai noi și mai clare. Cu cât se vorbește mai mult împotriva adevărului, cu atât va străluci mai tare. În felul acesta se șlefuește minereul cel prețios. Fiecare cuvânt de calomnie rostit împotriva lui, fiecare reprezentare greșită a valorii lui, trezește atenția și este un mijloc de a conduce la o investigare mai amănunțită pentru a afla adevărul mântuitor. Adevărul ajunge să fie tot mai mult prețuit. Noi frumuseți și o valoare mai mare sunt descoperite din orice punct de vedere.

Fraților, Dumnezeu are cea mai prețioasă lumină pentru poporul Său. Eu nu o numesc lumină nouă, dar ea este ciudat de nouă pentru mulți. Isus a spus ucenicilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu.” Aceasta, de fapt a fost o poruncă veche, dată în Vechiul Testament. Însă a fost pierdută, nu a fost practică. Porunca de se iubi unul pe altul așa cum i-a iubit Hristos, era într-adevăr nouă pentru ucenici. Însă [140] descoperirea acestei iubiri avea să dea lumii o dovadă de netăgăduit că erau copiii lui Dumnezeu.

Fac apel către tinerii care intră în lucrare ca predicatori, să ia seama cum aud. Băgați de seamă să nu vă împotriviți adevărilor prețioase de care aveți atât de puțină cunoștință. Cercetați Scripturile în mod personal. Cunoștința voastră personală este prea limitată. Căutați să cunoașteți adevărul în mod personal. Nu preluați cuvintele nici unui om, nu preluați prejudecățile, argumentele și teoriile nici unui om. Predicatorii au făcut aceasta în dauna experienței lor, și acum sunt începători pe când ar fi trebuit să fie tari în Scripturi și în puterea lui Dumnezeu. Luați-vă Bibliile, umiliți-vă, plângeți, postiți și rugați-vă înaintea Domnului,

așa cum a făcut Natanael, căutând să cunoască adevărul. Ochiul divin al lui Isus l-a văzut pe Natanael rugându-se, și a răspuns rugăciunii.

Am văzut un înger al lui Dumnezeu, întrebând în dreptul celor care s-au educat într-un spirit combativ: „Câtă rugăciune ai înălțat la cer?” Toată ușurătatea voastră, cuvântările voastre, toate sunt scrise în carte. O dacă ați ști cum privește Isus atitudinea voastră religioasă din cadrul acestei conferințe!

Trebuie să câștigați o experiență personală. Vă implor să nu credeți că predicile lungi sunt dovada de netăgăduit a talentului vostru de slujitor al lui Dumnezeu. În slujire este ceva mult mai mult decât predicarea. Foarte multe cuvântări, ca jertfa lui Cain, nu sunt de folos pentru că sunt fără Hristos. Cei care le expun obosesc oamenii și nu le dau hrana spirituală de care au nevoie.

Evlavia trebuie să fie practică în case. Eforturi de interes personal trebuie să fie făcute pentru cei din jurul vostru. Căutați-L pe Dumnezeu, singuri cu El în rugăciune. Cereți lui Hristos să facă pentru voi ceea ce aveți nevoie să fie făcut. El a fost ispitit în toate lucrurile așa cum și noi suntem ispitiți, și știe cum să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți. Dumnezeu vă invită să părăsiți atmosfera de necredință în care vă aflați, și să intrați în atmosfera credinței și a încrederii. Faceți tot posibilul. Nu căutați înțelepciune la oamenii mărginiți care pot să fie tulburați de ispitele lui Satana, care pot să planteze semințele îndoielii în loc de semințele credinței. Mergeți la Isus care „dă tuturor cu mână largă și fără mustrare”. Nu a ajuns invitația Lui la urechile voastre? Nu v-a atins inima? El spune: „veniți la Mine voi, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Nici o mână omenească să nu pună vreun jug pe gâtul vostru. Luați jugul pe care îl dă Hristos. Învățați de la El, căci El este blând și smerit, și veți găsi odihnă. De blândețea și de smerenia lui Isus aveți nevoie. Mergeți înaintea Domnului cu credința, simplitatea și încrederea unui copil. Spuneți-I toate problemele voastre, fără să rețineți nimic. Cereți-I să vă învețe cum să vă folosiți talentele încredințate, în cel mai potrivit fel. În felul acesta vă puteți înmulți[141] talentele. Dacă vă duceți să munciți în vreo parte a viei morale a lui Dumnezeu, băgați de seamă, vegheați asupra voastră, asupra gândurilor și cuvintelor voastre. Rugați-vă să aveți o inimă deschisă înțelegerii, ca să știți cum să vă umiliți înaintea Domnului. Rugați-vă pentru harul și eficiența lui Hristos, și nu veți fi lăsați să lucrați singuri. Fiecărui care vrea să învețe cu umilință și devoțiune, Dumnezeu îi dă o viziune clară asupra adevărului.

Mi-a fost arătat că mulți dintre cei care se duc să predice, nu știu cum să lucreze pentru salvarea păcătoșilor. Aceștia nu sunt consacrați lui Dumnezeu. Ei au nevoie să fie convertiți. Mulți dintre cei care au fost dedicați lucrării sacre a slujirii, dacă ar fi supuși unei examinări minuțioase în ce privește experiența lor religioasă, s-ar vedea că au nevoie să caute cu cea mai mare seriozitate, harul transformator al lui Isus Hristos, înainte să-i poată învăța pe păcătoși cum să caute prin credință, iertarea.

Cei care vor să fie împreună lucrători cu Dumnezeu, trebuie să primească înțelepciune de la Marele Învățător, care este exemplul nostru în toate lucrurile, ca să poată prezenta adevărul cu simplitate. Învățați de la Hristos. Toată mândria, tot egoismul, toată importanța de sine, trebuie să dispară din orice învățător. Toată *vorbirea la rece*, ce este atât de des întâlnită, toate gesturile teatrale, toată *vorbirea ușoară* însoțită de glume și povești vesele, trebuie să fie văzute de către cei care poartă jugul lui Hristos, ca fiind „nepotrivite” – o ofensă adusă lui Dumnezeu și o negare a lui Hristos. Toate acestea fac mințile incapabile pentru o gândire și lucrare solidă. Îi fac pe oameni să fie ineficienți, superficiali și bolnavi spiritual.

Cine crede adevărul pentru timpul de față, va practica evlavia personală. Limbajul inimii lui va fi, „cine este îndeajuns pentru aceste lucruri?” (2Cor.2:16). Fiecare predicator să aibă

un spirit liniștit. Pe măsură ce studiază viața lui Hristos, va vedea nevoia de a umbla cu prevedere. Totuși, dacă va fi legat de Soarele Neprihănirii, va fi vesel și fericit, vestind astfel laudele Celui ce l-a scos din întuneric la lumina Lui minunată. Conversația lui va fi curată, fără expresii în jargon.

Dacă Hristos locuiește în inima voastră, veți dovedi blândețe, gentilețe și curăție a gândurilor. Veți urma principii nobile, elevate, din cauză că ați învățat lecția predată în școala lui Hristos. Dacă nu ați simțit nevoia să învățați zilnic în această școală, este timpul să o simțiți. Învățați de la Hristos, și apoi mergeți, în puterea Celui care a spus, „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Dumnezeu nu va accepta o inimă împărțită. Puneți-vă tot sufletul în lucrare, și nu vă lăsați lucrarea nefăcută pe jumătate, din cauză că vreți să vă mutați în alt loc. Dumnezeu va accepta doar lucrările făcute cu credincioșie. Muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată blândețea și învățătura. Fă-ți lucrarea în mod serios. Nu lăsa lucrurile pe seama altuia. Nu-L dezamăgi pe Hristos. Hotărăște-te să ai succes și, în puterea lui Hristos, poți să faci dovada deplină a slujirii tale. [142]

Un slujitor, este unul care slujește. Dacă îți mărginești lucrarea numai la predicare, turma lui Dumnezeu va suferi, pentru că are nevoie de efortul tău personal. Cuvântările tale să fie scurte. Predicile lungi te obosesc și pe tine, dar obosesc și poporul. Dacă slujitorii și-ar face predicile numai pe jumătate de lungi, ar face mai bine, și le-ar rămâne energie pentru lucrarea personală. Vizitați familiile, rugați-vă împreună cu ei, conversați cu ei, cercetați Scripturile împreună cu ei, și le veți face bine. Dovediți-le faptul că vă interesează prosperitatea lor și că doriți ca ei să aibă un spirit creștin sănătos. Dacă stați mai mult timp la o familie, nu așteptați să se facă totul pentru voi. Arătați că doriți să fiți de ajutor. Dacă este posibil, mănuiți toporul, sau hârlețul. Aduceți apă și lemne. Arătați faptul că socotiți munca drept binecuvântare. Exercițiul fizic va fi o binecuvântare pentru voi, și vă va mări influența spre bine. Amintiți-vă că a sluji înseamnă mult mai mult decât doar a predica.

Nimic nu este mai descurajator pentru înaintarea adevărului prezent, decât o lucrare făcută la întâmplare de către unii dintre slujitorii bisericii. Este nevoie de lucrare credincioasă. Bisericile sunt gata să moară pentru că nu sunt întărite în asemănarea cu Hristos. Domnul nu are plăcere de starea de dezorientare în care sunt lăsate bisericile din cauza bărbaților care nu sunt administratori credincioși ai harului lui Dumnezeu. Ei nu primesc harul acesta, de aceea nici nu pot să-l împărtășească. Bisericile sunt slabe și bolnăvicioase din cauza necredincioșiei celor care ar trebui să lucreze printre ele, a căror datorie este de a veghea asupra lor, ca unii care vor trebui să dea socoteală pentru ele. Fiți serioși și hotărâți în eforturile voastre de a sluji lui Dumnezeu. Tineți-vă ochii ațintiți asupra lui Hristos. Nu vă fixați atenția asupra vreunui predicator favorit, încercând să-i copiați exemplul și să-i imitați gesturile, devenind astfel umbra lui. Nici un om să nu-și pună amprenta lui asupra voastră. Fie ca mâna lui Dumnezeu să vă modeleze după asemănarea divină. Nu vă mai sprijiniți pe om, în ale cărui nări nu este decât suflare. Agățați-vă sufletul neajutorat, de Isus Hristos. El nu se schimbă ci, este același ieri, azi și în veci.

Inima mi-a fost umplută de bucurie când am auzit mărturiile date după cuvântarea ținută în Sabat. Mărturiile acestea nu s-au referit deloc la vorbitor, ci la lumină și la adevăr. Așa trebuie să fie întotdeauna. Nu lăudați omul, nu flatați omul, și nu dați voie nimănui să vă laude sau să vă flateze. Este destul că Satana face această lucrare. Pierdeți instrumentul din vedere, și meditați asupra lui Isus. Lăudați pe Domnul. Dați slavă lui Dumnezeu. Cântați lui Dumnezeu în inimile voastre. Vorbiți despre adevăr. Vorbiți despre nădejdea creștinului, despre cerul creștinului.

Dacă neglijăm să umblăm în lumina dată, vom ajunge să o privim ca întuneric, iar întunericul va fi pe măsura luminii și privilegiilor pe care nu le-am folosit. Hristos spune, „dacă lumina care este în voi este întuneric, cât de mare este întunericul acesta!” Dacă umblăm în cunoștința adevărului, lumina va străluci către cei din jurul nostru, prin spiritul

nostru, prin cuvinte și acțiuni. Vom fi ramuri roditoare ale viței celei vii. Dacă noi cunoaștem cerințele lui Dumnezeu și pretindem că Îl iubim, în timp ce nutrim păcatul, Dumnezeu nu ne va asculta [143] când îi vom cere binecuvântarea. El nu este slujitor al păcatului. Cei a căror conștiință s-a împietrit prin obișnuința cu păcatul, nu aduc roadele prețioase, pentru că nu sunt ramuri ale adevăratei vițe. Rugăciunile lor nu se ridică mai sus decât capetele lor, pentru că în rugăciunile lor nu prezintă decât o înșiruire de cuvinte, fie că le înalță în adunare, în familiile lor, sau în cămăruță. Aceștia nu primesc nici o putere, pentru că cer într-un fel nepotrivit.

Însă, când cei care se luptă cu toate puterile ca să biruiască, își mărturisesc păcatele, Dumnezeu este credincios și drept ca să le ierte păcatele și să le curețe sufletele, înălțându-i rafinându-i și înnobilându-i.

A existat o vreme în care Israel nu putea să domine asupra dușmanilor lui. Motivul a fost păcatul lui Acan. Dumnezeu declarase „Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.” Dumnezeu este același și astăzi. Dacă păcatele care murdăresc sufletul, sunt nutrite de către cei care pretind a crede adevărul, neplăcerea lui Dumnezeu va rămâne asupra bisericii până când membrii ei fac tot ce le stă în putere ca să-și arate ura față de păcat și hotărârea de a-l scoate afară din biserică. Dumnezeu nu are plăcere de cei care numesc răul bine și binele rău. Dacă gelozia, bănuiala rea și vorbirea de rău își găsesc loc în biserică, biserica se află sub muștrarea lui Dumnezeu. Ea va fi bolnavă spiritual, până când va fi curățită de aceste păcate. Până atunci, Dumnezeu nu poate să-și descopere puterea ca să întărească, să-și înalțe poporul, și să le dea biruința.

Dumnezeu nu are plăcere de slaba lucrare ce se face în biserici. El așteaptă ca ispravnicii Săi să fie drepecți și credincioși în muștrările pe care le rostesc și în îndreptarea pe care doresc să o facă. Ei trebuie să scoată răul afară, după regula care a fost dată de Dumnezeu în Cuvântul Său, și nu după propriile lor idei sau impulsuri. Nu trebuie să fie folosite mijloace tăioase, nu trebuie să fie făcută o lucrare impulsivă, în grabă și incorectă. Eforturile depuse pentru a curăța biserica de necurăția morală, trebuie să fie făcute în felul Domnului. În aceasta nu trebuie să existe părtinire, nici ipocrizie. Nu trebuie să existe persoane favorite, ale căror păcate să fie socotite ca mai puțin păcătoase decât ale altora. O, cât de multă nevoie avem cu toții de botezul Duhului Sfânt. Atunci, vom lucra întotdeauna având gândurile lui Hristos, cu bunătate, simpatie și compasiune, arătând iubire față de păcătos, dar urând păcatul cu o ură desăvârșită.

Este nevoie de lucrare pentru toți cei ce sunt adunați aici. Ușa inimii este blocată de o îngrămădire de egoism, spirit de critică, judecăți rostite din îndemnul unor inimi nesfinte. Este timpul să-L căutăm pe Dumnezeu cu mărturisire și cu pocăință serioasă, ca să-și întoarcă fața spre noi, și lumina și binecuvântarea să vină în mijlocul nostru. Atunci vrăjmașul va fi dezamăgit. Universul ceresc se va bucura, iar sufletele care acum sunt supuse ispitei și neplăcerii lui Dumnezeu, vor fi câștigate pentru Hristos. Să nu îndepărtăm întinericul, făcând lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu? Noi suntem împreună lucrători [144] cu Dumnezeu. Isus așteaptă să lucreze în noi, cu noi și prin noi, și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Dacă neglijăm moștenirea Domnului și simțim prea puțină povară pentru biserică și pentru sufletele care pier în păcatele lor, suntem condamnați de către Dumnezeu pentru că nu am întărit ceea ce este pe moarte. Dacă, fiind ispravnici ai lui Hristos, ne-am face lucrarea având ochii ațintiți doar spre slava lui Dumnezeu, nu ar exista nici un motiv ca biserica să fie slabă, lipsită de credință și coruptă. Să se trezească veghetorii de pe zidurile Sionului! Să-și facă datoria cu credincioșie. Ei au multă nevoie de înzestrare cerească pentru a putea fi împreună lucrători cu Dumnezeu în marele plan de mântuire. Celor ce sunt drepecți și credincioși, Hristos le va spune: „Veniți binecuvântații Tatălui de moșteniți împărăția care a fost pregătită pentru voi de la întemeierea lumii”. „Intră în bucuria Stăpânului tău”. Toți cei ce intră în împărăția cerului ca biruitori, vor înțelege semnificația acestei binecuvântări, căci ei vor fi îndeplinit lucrarea pe care le-o dăduse Hristos de făcut. Ei au luat parte împreună cu El

la salvarea sufletelor semenilor lor. Prin harul lui Hristos au adus snopi înaintea Stăpânului lor și, împreună cu tot universul ceresc se bucură văzând sufletele care au fost salvate prin intermediul eforturilor lor stăruitoare, au fost primiți în ceruri și au fost făcuți moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. Cât de nebunească li se va părea atunci toată teama și lipsa lor de încredere în Hristos, când vor vedea, răscumpărați fiind, că Hristos tânjise să le dea fără plată binecuvântările bogate ale cerului.

Fie ca nici unul dintre cei de față să nu se rătăcească de la Dumnezeu, datorită perversității spiritului și datorită lamentărilor lor că nu ar avea lumină. Treziți-vă iubite suflete! Sculați-vă prin credință, și faceți ce ar trebui să faceți. Hristos spune: urmați-Mă și nu veți umbla în întuneric. Renunțați la înțelepciunea voastră omenească, și cereți de la Dumnezeu înțelepciunea cea curată, înălțătoare și înnobilitoare, și ea vă va fi dată. Ieșiți afară din temnița îndoielii, a necredinței, a geloziei, a bănuielilor rele, și urcați în camera credinței, a nădejzii, a curajului și mulțumirii. Lăsați-vă inima să-I cânte lui Dumnezeu. Grădina lui Dumnezeu este presărată cu flori prețioase. Adunați trandafirii, crinii și garoafele din grădina spirituală a lui Dumnezeu. Bucurați-vă întotdeauna în Domnul, și iarăși vă spun, bucurați-vă. Nu dați lumii impresia că nu există nici pace, nici bucurie și nici fericire în a sluji Domnului.

Lucrarea lui Satana este de a reprezenta greșit pe Tatăl și pe Fiul Său, de a reprezenta greșit adevărul, și de a lustrui minciuna ca să o facă să pară adevăr. Însă, fiind legați de Dumnezeu, vom putea face deosebire între ceea ce este original și un fals. Lumina va risipi întunericul. De ce să nu ne însușim făgăduințele lui Dumnezeu cele pline de îndurare, dându-I slavă cu mulțumiri din toată inima? Hristos a murit pentru noi, pentru ca noi să putem dobândi bogățiile eterne. Cu inimile pline de recunoștință față de Dumnezeu, haideți să folosim ocaziile pe care ni le-a pus la îndemână, ca să putem fi pregătiți pentru locașurile pe care le pregătește Isus pentru cei ce Îl iubesc. Dacă eșuăm datorită indolenței, a necredinței, a iubirii de lume, sau a lăcomiei, vom suferi pierderi ireparabile, deoarece vom pierde o veșnicie de slavă. Vă spun în temere de Dumnezeu că noi contribuim în fiecare zi la formarea unor caractere ce vor hotărî destinul nostru, fie spre bunăstare fie spre nenorocire.

Cerul este un loc sfânt în care nu intră nimic mârjit. Noi nu putem fi aici cu adevărat fericiți, decât dacă Dumnezeu este voința noastră, dacă trupul, sufletul și spiritul nostru sunt sfințite pentru Dumnezeu. Cu cât cugetăm mai mult la ceruri, cu atât vom avea mai multă fericire. – Manuscript 8a, 1888. [145]

*

Ms-10-1888

REMARCI FĂCUTE DE Ellen G. White CU PRIVIRE LA LUCRAREA MISIONARĂ
Minneapolis, Minnesota, Octombrie 23, 1888

Mântuitorul nostru a dat fiecăruia lucrarea sa, și nici unul dintre noi nu se poate scuza înaintea lui Dumnezeu pentru că nu a făcut lucrarea ce i-a fost dată. Dumnezeu nu cere de la cei cărora le-a încredințat doi talanți un rezultat ca după cinci talanți; însă așteaptă de la noi să facem tot ce putem în măsura capacităților și a puterilor pe care ni le dă El. Iar în timp ce căutăm să folosim talentele pe care ni le-a dat, acestea vor sporii.

Credem că planurile ce au fost sugerate de fratele nostru sunt sănătoase, și dacă vom practica ceva de felul acesta în mai multe biserici, ne vom da seama că bisericile ce au un sistem de lucru sunt biserici vii; o biserică lucrătoare este o biserică vie. Însă aici apare dificultatea. Este nevoie de abilitate pentru a educa în mod corect, pentru a-i învăța pe diferiții membrii cum să-și aibă partea lor în lucrare; și oricine este pus conducător sau slujbaș cu anumite îndatoriri în biserică, ar trebui să socotească aceasta ca o parte a lucrării sale. Cum este posibil ca aceștia să negligeze partea aceasta de lucrare, și totuși să respecte îndrumarea dată de către Pavel în Biblie, aceea de a „prezenta pe orice om desăvârșit în Isus Hristos”?

Aceasta este lucrarea ce revine învățătorului. De a educa, a educa și iar a educa, prin învățătură și prin exemplu. Dacă putem organiza o biserică în ce privește lucrarea, și dacă îi putem învăța pe membrii cum să lucreze, veți vedea că lucrătorii au un interes deosebit. Ei vor spune „Am luat parte la lucrarea aceasta. Am făcut și eu ceva aici și sunt interesat să fac mai mult”. În măsura capacităților ce le-au fost date de Dumnezeu, ei pot lucra inteligent și pot lucra în Hristos. [146]

Însă ceea ce este foarte esențial, este să fim siguri că lucrătorii aceștia au spiritul lui Isus Hristos. Dacă sunt plini de iubirea lui Dumnezeu, care ar trebui să existe în inima fiecărui lucrător, și dacă vor căuta înțelepciune de sus, vor deveni din ce în ce tot mai pricepuți în ce privește lucrarea lor, și vor deveni tot mai eficienți în lucrare, fiind lucrători de folos. Cel mai important lucru este ca inimile, mințile, manierele și purtarea noastră să fie de așa fel încât să nu poticnească. E nevoie să fim reprezentanți excelenți ai cauzei misionare, la cel mai înalt nivel posibil. Fratele nostru a spus că trebuie să începem de la partea de jos a scării. Cred că acesta este cea mai bună cale. Nu este bine ca cei needucați să se pună în vârful scării și să creadă că ei pot face lucrarea. Însă, dacă se umilesc, vor câștiga experiență și vor avea aptitudine pentru lucrare.

Vreau să știu de ce noi, ca și creștini ce mărturisesc a crede cele mai solemne adevăruri ce au fost încredințate de Dumnezeu muritorilor, nu avem fapte care să corespundă cu credința? Hristos a spus: „Lăsați lumina voastră să lumineze asupra oamenilor pentru ca ei, văzând faptele voastre bune, să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” Aceasta este lucrare pe care o avem de făcut, iar Dumnezeu ne va veni în ajutor, lăsând lumina Sa să strălucească peste noi. E nevoie să fim cei mai buni și cei mai inteligenți lucrători dintre toți cei existenți.

Putem vedea multe dintre surorile noastre care știu să îndeplinească lucrări migăloase pentru casele lor. Ce ar fi dacă ele și-ar petrece timpul în rugăciune serioasă către Dumnezeu și în studierea Cuvântului Său, ca El să le ajute să dobândească înțelepciune cerească pentru a ști cum să salveze sufletele celor din jurul lor? Mie mi se pare că ceea ce fac ele este ca paie, fânul, lemnul sau trestia, sau alte materiale pieritoare ce ard ușor. Însă lucrarea pe care ar putea să o facă, curățindu-i pe cei din casa lor, lucrând și pentru vecinii lor, va avea rezultate durabile spre bine. Dacă ele ar fi interesate în acest fel de lucrare, ar putea semăna semințele adevărului. Noi trebuie să semănăm de-a lungul apelor, fără să știm care sămânță va încolți. Însă cea dintâi lucrare, este consacrarea personală față de Dumnezeu.

În Anglia am văzut doamne ce se plimbau cu trăsura și țineau în brațe câte un cățel învelit în păturică, iar casele construite erau frumoase și costisitoare. Dacă ați fi întrebat pentru cine sunt aceste case, răspunsul ar fi fost: „pentru câini și ogari”. În același timp puteai vedea copilași și femei mizerabili și săraci, lipsiți de îmbrăcăminte, pe străzi. Ce rost au toate acestea? Credeți că acele lucrări vor dura cât veșnicia? Nu vrem să neglijăm nici una dintre creaturile lui Dumnezeu, dar vrem să acordăm atenția mai întâi sufletelor pentru care a murit Hristos, și nu vrem să ne canalizăm mijloacele spre astfel de nebunii. Nu vrem ca mijloacele noastre să se scurgă în interesul nostru egoist, ci vrem să-l folosim în câștigarea acelei experiențe ce ne va ajuta să înaintăm în lucrarea misionară. Făcând așa [147] ne adunăm o comoară în cer. Dumnezeu Însuși se va pune în legătură cu orice lucrare jertfitoare de sine și cu orice efort făcut pentru a ne educa și instrui în vederea lucrării, și Își va lăsa amprenta și sigiliul asupra ei. Poate că nouă ni se va părea foarte slabă, și nu vom înțelege rezultatele lucrării noastre, însă Dumnezeu știe totul despre ea, în timp ce noi semănăm de-a lungul apelor fără să știm care sămânță va încolți.

În diferite locuri există biserici pe moarte. Dacă acestea ar fi fost gata să moară față de sine și față de păcat, dacă lăcomia și iubirea de plăceri ar fi murit, atunci ele nu s-ar fi aflat într-o stare atât de rea; atunci ar fi fost conduse să-și folosească toate puterile pentru a îndeplini lucrarea Stăpânului lor, și atunci s-ar fi produs o moarte bună. Însă moartea din bisericile noastre este una spirituală. Nu este nimeni care să simtă importanța educării membrilor

bisericii și a instruirii lor pentru a obține lucrători pentru cauza lui Dumnezeu, a educării lor ca să poată să-și dea seama de importanța folosirii până la extrem a fiecărui talent și putere date lor de Dumnezeu.

Surorile noastre pot face o lucrare bună pentru Stăpânul. Ele pot lucra pentru surori în casele lor. Frații noștri pot lucra pentru bărbați. Cei ce au puțin timp, în loc să fumeze o țigară și să se bucure la cârciumă, pot să-și economisească nu doar banii ci și timpul, și pot face o lucrare bună pentru Stăpânul lor.

Îmi aduc aminte că atunci când puterea convertitoare a lui Dumnezeu a venit peste mine în copilărie, voiam ca toată lumea să obțină binecuvântarea pe care o aveam eu, și nu aveam odihnă până când nu le vorbeam despre ea. Am început să-mi vizitez tovarășele tinere și mergeam acasă la ele ca să vorbesc cu ele și să le relatez experiența mea, să le spun cât de prețios era pentru mine Mântuitorul, cât doream să Îi slujesc, și cât de mult doream ca și ele să Îi slujească. Le vorbeam despre minunăția lui Hristos și apoi ziceam: „nu vreți să îngenuncheați și să vă rugați împreună cu mine?” Unele voiau să îngenuncheze, altele rămâneau șezând, însă înainte să renunțăm, toate se puneau pe genunchi și ne rugam împreună ore întregi, până când și cea din urmă spunea: „cred că Isus mi-a iertat păcatele”. Uneori soarele începea să-și anunțe apariția pe cer și eu încă nu renunțasem la luptă.

Există o mare putere în Isus. Când intrăm într-o casă nu ar trebui să începem să vorbim despre lucruri frivole, ci să mergem direct la subiect și să spunem: „Vreau să-L iubești pe Isus, căci El te-a iubit mai întâi”. Apoi, așa cum a spus fratele Starr, puneți-le în față ceva din publicații și cereți-le să citească. Când vor vedea că sunteți sinceri, nu vor disprețui nici unul din eforturile voastre. Există o cale prin care poți atinge inimile cele mai împietrite. Apropierea cu simplitate, cu sinceritate și cu umilință, ne va ajuta să atingem sufletele celor pentru care a murit Hristos. Nu trebuie să fim neglijenți în lucrarea aceasta.

Planul luat acum în atenție cred că este plăcut lui Dumnezeu. Bisericele care sunt acum pe moarte au nevoie de cineva [148] care să facă planuri pentru ele, de cineva care să aibă puterea de a pune lucrurile în mișcare. Dar cine o va face? Sunt destui cei ce vor să fie creștini și, dacă lăsăm aluatul să lucreze, va veni mai întâi unul, apoi altul, în măsura în care Duhul lui Dumnezeu va lucra cu noi. Atunci vom vedea că putem ajunge la oameni nu prin propria noastră inteligență, ci prin Duhul lui Dumnezeu. Cu toate acestea este nevoie să ne folosim capacitatea și puterea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Nu trebuie să fim pentru totdeauna începători; avem nevoie să știm cum să ne comportăm corect; avem nevoie de politețe creștină. Avem nevoie de aceasta în toată lucrarea noastră. Nu trebuie ca vreuna dintre trăsăturile noastre ascuțite să iasă în evidență, ci e nevoie să lucrăm cu umilință, iar atunci trăsăturile aspre vor fi uitate și altele mai bune le vor lua locul. Este nevoie de voioșie în lucrarea noastră. Foarte mult depinde de felul în care dai față cu cei pe care mergi să îi vizitezi. Poți să-i strângi mâna în așa fel încât să-i câștigi încrederea imediat. Dar dacă dai mâna cu persoana respectivă într-un fel rece, inexpresiv, ca și cum ai fi un ghețar ce nu vrea să se topească, nu vei primi ca răspuns nici o căldură.

Când eram pe vapor, călătorind spre Europa, am întâlnit un doctor care spunea: „vreau să vă dau un sfat. Veți găsi niște oameni reci și rigizi, însă dacă veți fi la fel de rigizi, nu le veți face nici un bine. Dar dacă veți merge direct la ei și veți vorbi cu ei, indiferent cât de neîncredători par să fie, vă vor primi bine. Vorbiți-le așa cum ați vorbit cu mine. Vor vedea că sunteți inimoși și le va face plăcere să vorbească cu voi. Îmi place să vorbesc cu voi despre aceste lucruri. Faceți la fel și în Anglia”.

Nu trebuie să socotiți că ar fi o condescendență să vii în contact cu familii sărace. Vorbiți ca și cum ați ști că și ei fac parte din omenire ca și voi. Ei au puțină lumină și bucurie. De ce să nu le duceți mai multă bucurie și lumină ca să lumineze peste ei și să le umple inimile? Avem nevoie de simpatia gingașă a lui Isus, și atunci ne putem croi drumul drept în inima lor. Avem nevoie să ne îmbrăcăm cu haine simple și curate, nu cu pompă, așa încât să simtă că suntem

egali cu ei, să simtă că socotim că sunt vrednici de a fi salvați, și atunci putem ajunge la inimile lor.

Fraților și surorilor, este nevoie ca fierul să fie scos din sufletele noastre și din felul nostru de a lucra. Putem educa lucrători în fiecare biserică. Nu-i lăsați pe predicatori să simtă că numai ei trebuie să vorbească și numai ei trebuie să lucreze, și că nu trebuie să mai cheme ocazional pe nimeni să conducă la adunările voastre. Ei sunt educați să facă așa. Să facă schimbări și să dea învățături din Biblie. Aceasta le cere să folosească talantul dat lor de Dumnezeu.

Am citit despre un om care avea o echipă de lucrători, peste care a pus un supraveghetor. Angajase doisprezece oameni care trebuiau să sape [149] un șanț. Într-o zi, omul s-a dus să-i vadă și, iată că supraveghetorul era în șanț și sudoarea îi curgea pe frunte, iar cei doisprezece priveau în jos, uitându-se la el cum lucra în șanț. Supraveghetorul a fost chemat sus și întrebat ce căuta acolo. „Ți-am spus să le dai de lucru celor doisprezece bărbați. De ce nu ai făcut-o? Ia-ți plata”.

Dumnezeu ne-a făcut învățători ai turmei și El vrea să-i educăm în fiecare ramură a lucrării, ca să poată fi folosiți toți talanții. Predicatorii noștri fac ei lucrarea în loc să-i educe pe alții să preia responsabilitatea cauzei. Lucrarea unui predicator trebuie să fie aceea de învățător. Un singur lucrător poate pregăti pentru lucrare douăzeci de oameni în mai puțin timp decât i-ar lua lui ca să facă lucrarea singur. Lăsați-i să dea de greu și să facă greșeli, apoi arătați-le cu blândețe cum pot să facă mai bine. Atunci puteți să educați, să educați, să educați, până când veți avea bărbați și femei cu experiență în lucrurile lui Dumnezeu, care pot purta responsabilități. De aceștia ducem lipsă. Avem nevoie de bărbați care pot purta responsabilități, iar cel mai bun fel în care pot câștiga experiența de care au nevoie este de a se angaja în lucrarea aceasta.

Dacă vom lucra pentru alții, nu ne vor lipsi subiectele de discuție când ne vom aduna împreună. Nu vom mai vorbi despre frații noștri, nu ne vom mai gândi la suficiența noastră de sine, căci vom lucra în afara acestor gânduri, căutând să fim lucrători pentru Isus Hristos. Dacă ramura aceasta de lucrare ar putea fi preluată de fiecare conferință și biserică, cred că se va putea vedea în anul ce vine o creștere spirituală, o stare de sănătate și o altă atmosferă în biserică. Nu vor mai fi atât de mulți clevetitori și chițibușari. Nu va mai fi timp pentru atâtea povești inutile și vom vedea multe suflete convertite la Hristos. De ce să nu simțim interes pentru cei din jurul nostru, dacă Hristos ne-a dat o astfel de dovadă a iubirii Lui? Fraților, Dumnezeu nu ne va părăsi. Își va lăsa peste noi puterea transformatoare. Lucrurile acestea se vor dezvolta ca valurile ce pornesc de la o pietricică aruncată în apă. Primul val este mic, dar următoarele sunt mai largi și tot mai largi, până când ating țărmul.

Fraților, e nevoie să facem ceva pentru a pune lucrurile în mișcare pentru Dumnezeu. E nevoie să facem ceva pentru salvarea sufletelor, pentru ca în cele din urmă să putem intra în bucuria Domnului nostru, ca să putem aduce laude Domnului deoarece am fost mijloace în salvarea unora, prin El. Unii poate că vor spune: „am fost salvat prin intermediul tău; tu m-ai salvat prin Isus Hristos”. În felul acesta vom intra în bucuria Domnului nostru. Acesta este felul în care avem de lucrat. Nu putem ști aici care este efectul lucrării noastre, dar în veșnicie vom vedea ce am făcut pentru Stăpânul nostru. Vom face planuri și metode de a îndeplini aceste planuri la literă? Atunci binecuvântările Domnului vor însoți eforturile noastre. — Manuscript 10, 1888. [150]

CUVÂNTAREA DE DIMINEAȚĂ, de Ellen G. White
Minneapolis, Minnesota, Octombrie 24, 1888

Conferința noastră se apropie de încheiere, și încă nu a fost făcută nici o mărturisire. Nu s-a dat nici o posibilitate Duhului lui Dumnezeu ca să intre.

M-am întrebat care este folosul adunării noastre aici laolaltă, și de ce au trebuit să vină aici frații noștri predicatori, dacă au venit doar ca să îndepărteze de popor Duhul lui Dumnezeu. Am sperat că se va produce aici o întoarcere către Domnul. Probabil că voi simțiți că aveți tot ce vă trebuie.

M-am trezit de la ora două și m-am rugat, însă nu pot să văd că lucrarea înaintază, așa cum aș fi vrut să văd. Am vorbit și am stăruit pe lângă voi, dar nu se vede nici o schimbare la voi. Așa cum le-am spus copiilor mei, cu toate că sunt la mii de mile depărtare, când mă rog înaintea lui Dumnezeu pentru ei, știu care este starea lor spirituală și, dacă ei nu trăiesc aproape de Dumnezeu, sunt alarmată.

Dacă fratele Kilgore ar fi trăit aproape de Dumnezeu, nu ar fi pășit pe terenul pe care a pășit ieri și nu ar fi făcut declarațiile pe care le-a făcut în legătură cu cercetarea ce se desfășoară. Adică, ei nu trebuie să introducă nici o lumină nouă sau să prezinte vreun argument nou căci, cu toate că de ani de zile au în mână Cuvântul lui Dumnezeu, nu sunt pregătiți să explice motivele nădejzii pe care o au, din cauză că un om nu este prezent. Oare nu cercetăm cu toții acest subiect?

Niciodată nu am fost mai alarmată decât sunt acum. Mi-a fost prezentată cea dintâi rebeliune și am văzut strategiile lui Satana, de aceea știu ceva despre această problemă pe care mi-a prezentat-o Dumnezeu. Cum să nu fiu alarmată? Să se adopte poziția că, întrucât fratele Butler nu este prezent, să nu se discute subiectul! Știu că așa ceva nu este de la Dumnezeu și nu mă simt ușurată dacă nu vă spun aceasta.

Vrăjmașul și-a strecurat ideile în inimile îngerilor, iar ei au exprimat ideile ce le-au fost sugerate, ca și cum ar fi fost ideile lor. Apoi Satana s-a folosit de aceasta și le-a prezentat celorlalți îngeri ca fiind sentimentele îngerilor cu care lucra el. În felul acesta, el sugera propriile sale idei minților lor, după care le scotea din gura îngerilor ca și cum ar fi fost ideile lor.

Sunt plină de durere la vederea acestor lucruri, dar ce pot să fac? Credeți că, văzând că se întâmplă astfel de lucruri, pot să stau liniștită și să nu spun nimic măcar că ele mi-au fost prezentate? Vreau [151] să vă spun fraților, că nu este corect să ne înțepenim în ideile nici unui om.

Vreau să vă relatez ce mi-a spus un frate când era pe cale să plece de la conferință. A venit la mine cu un sentiment de ușurare pentru că totul a fost stabilit și vechea noastră poziție era cea corectă.

Cineva poate spune: „rugăciunile tale și vorbirea ta îl susțin pe Dr. Waggoner”. Vreau să vă spun, fraților, că încă nu am adoptat nici o poziție; nu am vorbit nici cu doctorul, nu am vorbit cu nimeni în legătură cu subiectul, așa că nu sunt încă pregătită să iau nici o poziție. După roadele lor îi veți cunoaște. Le-am spus fraților mei în ce situație se aflau, dar nu m-au crezut; nu au crezut că se află în pericol.

Dacă vederile doctorului Waggoner ar fi greșite, ce treabă are cineva ca să se ridice în picioare și să spună ceea ce s-a spus ieri? Dacă avem adevărul, acesta va sta în picioare. Adevărurile acestea le avem de ani de zile – trebuie să vină fratele Butler ca să ne spună care este adevărul? Haideți să avem o înțelegere comună. Nu lăsați astfel de impresii asupra poporului. Un frate m-a întrebat dacă cred că există vreo lumină nouă pe care trebuie să o primim, sau vreun adevăr nou pentru noi. Ei bine, să ne oprim din cercetarea Scripturii pentru că noi avem lumina despre legea lui Dumnezeu și mărturia Duhului Său? Nu, fraților. „Nu vă

încredeți în om, în ale cărui nări nu este decât suflare”. Cum ați putut asculta tot ce v-am spus de-a lungul întregii conferințe, și să nu știți voi personal care este adevărul? Dacă veți cerceta Scripturile pe genunchi, atunci le veți cunoaște și veți fi capabili să explicați oricărui om care vă întreabă, motivele nădejdi care este în voi.

Haideți să venim înaintea lui Dumnezeu ca ființe raționale, pentru a cunoaște personal ce este adevărul. Însă dacă voi hotărâți că numai un singur om poate explica adevărul, vă spun că așa ceva nu este după voia lui Dumnezeu. Doresc să fie armonie. Adevărul este o unitate. Însă dacă ne lipim de un om, nu suntem pe poziția pe care ar vrea Dumnezeu să fim. Avem nevoie să cercetăm fiecare propoziție din adevăr, îndeosebi dacă poartă semnătura lui Dumnezeu. Puteți spune în ce fel ne va da Dumnezeu un adevăr nou?

Când am fost condusă să trec prin istoria națiunii iudaice și am văzut cum s-au împiedicat din cauză că nu au umblat în lumină, am fost călăuzită să-mi dau seama unde vom ajunge noi ca popor, dacă refuzăm lumina pe care ne-o dă Dumnezeu. Aveți ochi dar nu vedeți; aveți urechi dar nu auziți. Fraților, lumina a venit la noi și e nevoie să fim pe poziția din care să o putem pricepe, iar Dumnezeu ne va conduce unul câte unul, la El. Văd pericolul în care sunteți și vreau să vă avertizez.

Aceasta este ultima adunare pe care o vom avea, în afară de cazul în care ați vrea voi să ne mai adunăm împreună. Dacă predicatorii nu vor să primească lumina, vreau să dau poporului o șansă; poate că ei o vor primi. Dumnezeu nu m-a ridicat, și nu m-a făcut să traversez teritorii întinse, ca să vă vorbesc iar voi să ședeți [152] și să puneți sub semnul întrebării solia Lui, și să vă întrebați dacă sora White este aceeași care obișnuia să fie în anii trecuți. De multe ori, am reluat și v-am prezentat ceea ce mi s-a dat în anii trecuți, deoarece atunci voi recunoșteți că sora White are dreptate. Însă acum spuneți, sora White s-a schimbat, este altfel. Exact ca poporul iudeu.

Nu am dat de înțeles în nici un fel că nu dorim să se discute subiectul. Este nevoie de o cercetare, dar eu nu pot să iau poziție de nici o parte până când nu studiez problema. Dumnezeu mi-a arătat că acesta este pericolul: o mânuire înșelătoare a Cuvântului lui Dumnezeu. Mi-a fost arătat că atunci când adevărurile sunt utilizate de către cei cu spirit de dispută, dacă aceștia nu au Spiritul lui Dumnezeu, le vor utiliza prin puterile lor proprii. Lansând teorii și declarații false, ei vor zidi o structură ce nu va rezista testului lui Dumnezeu. Aceasta mi-a arătat Domnul.

Fraților, avem nevoie de adevărul așa cum este în Isus. Dar dacă altceva intervine pentru a închide porțile așa încât valurile adevărului să nu pătrundă, veți auzi glasul meu oriunde aș fi, fie în California, fie în Europa, fie în altă parte, pentru că Dumnezeu mi-a dat lumină și eu o las să lumineze. Am văzut că suflete prețioase care ar fi primit adevărul, s-au întors din fața lui din cauza felului în care a fost prezentat, pentru că Isus nu era în el. Pentru aceasta am stăruit de voi întotdeauna – avem nevoie de Isus. Din ce cauză nu vine Spiritul lui Dumnezeu în adunările noastre? Pentru că am ridicat o barieră în jurul nostru? Vorbesc limpede pentru că vreau să vă dați seama care este starea voastră. Vreau ca tinerii noștri să ia o poziție, nu pentru că altcineva ia aceeași poziție ci, pentru că înțeleg adevărul în mod personal.

Fratele Smith și fratele Van Horn mănuiesc adevărul de ani de zile, și totuși noi nu trebuie să ne atingem de subiect pentru că fratele Butler nu este de față. Frate Kilgore, am fost mahnită mai mult decât pot să mă exprim, de când te-am auzit făcând remarcă aceea, pentru că mi-am pierdut încrederea în tine. Avem nevoie să ajungem exact la ceea ce spune Dumnezeu; nu cred în toate sentimentele acestea teribile. Să mergem la Domnul pentru a afla adevărul, în loc să dăm pe față acest spirit combativ. Dumnezeu mi-a dat lumină, iar tu ai recunoscut-o în trecut.

S-a afirmat aici că fratele Waggoner este cel ce conduce desfășurarea conferinței. Nu v-a prezentat el cuvintele Bibliei? De ce a trebuit să pierd manuscrisul și de ce, de doi ani nu pot să-l găsesc? Dumnezeu are un scop cu aceasta. El vrea să mergem la Biblie și să obținem

dovada Scripturii. Îl voi găsi din nou și vi-l voi prezenta. Însă cercetarea aceasta trebuie să continue. Tot ce doresc este ca lumina să fie adunată și Mântuitorul să fie lăsat să intre.

Nu mă aștept ca mărturia mea să fie plăcută, totuși o voi transmite în temere de Dumnezeu. El știe că aici are loc o pregătire a slujitorilor Săi pentru lucrare, iar dacă nu suntem convertiți, Dumnezeu nu are nevoie de noi. Sper că fratele Morrison va fi convertit și va mânui Cuvântul lui Dumnezeu cu blândețe și cu Spiritul lui Dumnezeu. Adevărurile acestea vor sta în picioare atât cât va dura timpul. Aveți nevoie de alifie pentru ochi ca să vedeți, iar Isus vă va ajuta, dacă veniți la El ca niște copilași. Să ne ajute Dumnezeu să-L căutăm din toată inima. – Manuscript 9, 1888. [153]

*

Ms-26-1888

**REMARCIILE FĂCUTE DE Ellen G. White DUPĂ CITIREA UNUI ARTICOL PE
CARE L-A SCRIS ÎNAINTE SĂ VINĂ LA CONFERINȚĂ**

(C. Oct., 1888)

Fraților, simt una dintre cele mai solemne poveri pe care le-am simțit de când m-am întors din Europa. Simt peste mine una dintre cele mai solemne poveri. Nu sunt capabilă să mă odihnesc în timpul nopții; încerc să lucrez când pentru unul când pentru altul, și fac tot ce pot face pentru sufletele celorlalți. Vă spun, așa cum le-am spus prietenilor mei din Oakland, mă simt teribil de înfricoșată luând parte la conferința voastră.

Domnul mi-a descoperit poziția pe care ar trebui să o ia poporul nostru în ce privește speculațiile cu terenuri și cu altele, însă ei nu iau seama. La fel a fost cu instituțiile noastre; ispitele au fost puternice, căci frații noștri și-au retras banii din aceste locuri folositoare și i-au investit în terenuri și în mine; o mulțime de indivizi s-au îngrămădit acolo ca să se angajeze în prospectele acelea lumești. Diavolul are o capcană pentru picioarele lor.

Am lucrat acolo într-o câțva în vara aceasta. Am încercat să lucrez în Fresno, dar nu am putut sta acolo din cauza malariei, așa că am plecat la Borrough Valley și am încercat să-i ajut de acolo pe frații din Fresno. Din când în când aveam de mers la Fresno, însă nu puteam călători în timpul zilei din cauza căldurii și a prafului, de aceea călătoream la lumina lunii. Noapte după noapte traversam deșerturile acelea nisipoase, la lumina lunii, ajungeam acolo dimineața devreme, și nu găseam loc unde să stăm. (Orașul era) plin de oameni veniți să se îmbogățească. Și hotelurile erau pline. Dumnezeu nu este deloc în aceasta, ci este una dintre cursele Satanei. [154]

O altă cursă este aceea de a sfârâma unitatea ce există în poporul nostru. Există unii ce mărturisesc că sunt de partea noastră. Lucrăm împreună și totul pare a fi armonios. Dar, am spus, deși mărturisiți că sunteți de partea mea și intrați în cursa diavolului cu investițiile voastre iar eu vă transmit mărturia, voi mergeți mai departe ca și cum mărturia nu ar avea nici o aplicație. Voi credeți mărturia. Crezi, dar când ți se adresează ție, te duci la altcineva și, foarte afectat îți deschizi sufletul față de el și îi spui: „ai grijă cu persoana aceea”. Atunci faci așa cum a făcut Canright. Nu este nici o mângâiere în aceasta, nici o consolare.

Există aici unii care vor face același lucru. Dacă intervine ceva ce nu se potrivește cu ideile lor, se duc la altcineva ce nu știe nimic din toată treaba, și își varsă tot of-ul, zicând: „așa s-a spus, și așa.” Lucrurile acestea nu suportă să fie repetate, și este straniu faptul că ei le povestesc. Ei încercă să exagereze diferențele și să ascundă pe cât posibil punctele de asemănare. Indiferent dacă cineva este predicator de ani de zile, indiferent cine o face, este lucrarea diavolului. Dacă găsiți oameni ce acoperă aceste adevăruri, este de datoria voastră să vă duceți la ei și să încercați să le fixați mintea asupra lui Dumnezeu.

Nu puteți fi sensibili? Nu puteți fi bărbați ai lui Dumnezeu? Avem nevoie de cunoștință, avem nevoie ca orice suflet să facă parte din unitate, și avem nevoie ca fiecare putere a ființei noastre să fie adusă pe altarul lui Dumnezeu. Nu povestiți nimic din auzite. Dacă aș fi luat de

bun tot ceea ce am auzit, aş fi spus că fratele Lane a renunţat la adevăr. Dar eu ştiu mai bine; aş fi vrut ca (în jur de opt cuvinte lipsesc) şi să ştim cum a continuat. [155]

O altă scrisoare vine de la Battle Creek, afirmând că s-a întâmplat cutare şi cutare lucru, şi cutare şi cutare nu a făcut bine. Nu am văzut partidele discutând între ele. Ei nu pot discuta unul cu altul, dar pot conversa cu mine tocmai peste Munţii Stâncoşi, ceea ce le ia cam opt zile. Aş vrea să ştiu de ce nu putem fi creştini, dacă avem Biblia şi mărturia pe care ne-a dat-o Dumnezeu; de ce nu putem acţiona pe baza lor? Este foarte descurajator pentru viaţă şi pentru suflet; tocmai când trebuia să scriu scrisori către Europa şi către persoane din diferite locuri, eram atât de oprimată şi împovărată, încât nu puteam să scriu nici un cuvânt, nici măcar prietenilor mei. Îmi foloseam toată tăria şi nu puteam scrie; puteam doar să mă gândesc la ei şi să mă rog pentru ei, iar ei nu primeau nici măcar o propoziţie.

Fratele Geymet, fratele din Italia, şi fratele Conradi ar fi trebuit să primească scrisori din partea mea, însă nu le-am scris. M-am gândit că le voi scrie cu siguranţă, însă nu am avut timpul necesar; tot timpul mi-a fost ocupat cu problemele de dincoace de Atlantic. Nici un timp pentru lucrare misionară. Am făcut aşa cum vrea Dumnezeu să facem? Nu trebuie să veghem asupra intereselor celorlalţi, şi să trăim adevărul? Dacă vedeţi pe cineva făcând rău, în loc să mergeţi la alţii, şi în felul acesta să întăriţi acea persoană pe calea cea rea, de ce nu mergeţi direct la ea, cu blândeţea lui Hristos, şi să îi spuneţi ce înseamnă să fi creştin? Noi trebuie să lucrăm ca unii ce avem de dat socoteală.

Eu nu măşor pe nimeni după lucrarea ce o face la amvon, ci după lucrarea lui acasă, printre prietenii săi, în viaţa de zi cu zi, ca să poată prezenta pe orice om desăvârşit în Isus Hristos. Să ne ajute Dumnezeu, fraţilor şi surorilor, să-L căutăm în timpul acestei adunări. Este cerul închis, aşa încât să nu avem acces la Dumnezeu, aşa încât puterea şi harul Său să nu poată fi revărsate peste noi? El vrea să fim umpluţi cu toată plinătatea iubirii Lui. Fiecare faţă de aici ar trebui să strălucească [156] de slava lui Dumnezeu. Ar trebui să reflecte razele divine de lumină din înfăţişarea fiecărei persoane prezente aici. Ar trebui să se vorbească despre cer şi despre lucrurile cereşti, şi despre răscumpărarea prin Hristos.

Este posibil să credem că suntem pe cale de a părăsi scenele acestea pământeşti, pline de păcat şi tristeţe? Atunci de ce nu arătaţi lumii aceasta? De ce nu arătaţi lumii că puterea adevărului este cu voi, şi să fiţi apoi ca o lumină strălucitoare pentru lume? Vreau să ştiu dacă nu se vor ridica ei la judecată ca să vă condamne pe voi, cei ce spuneţi că credeţi adevărul, din cauză că voi nu reprezentaţi adevărul aşa cum este în Isus, netezind astfel drumul către cer!

M-am trezit noapte după noapte cu sentimentul agoniei pentru poporul lui Dumnezeu, atât de puternic încât curgea transpiraţia pe mine. Mi-au fost prezentate lucruri îngrozitor de impresionante. Eram într-o adunare de oameni, când un bărbat cu statură nobilă şi maiestuoasă a intrat şi şi-a ocupat locul pe o platformă. A început să desfăşoare ceva ce părea ca nişte pagini lungi prinse laolaltă. În timp ce întorcea paginile, mâna lui mergea în josul paginii, iar ochii i se roteau peste adunare. Cum el întorcea paginile de la dreapta spre stânga, am putut să văd ce era pe ele. Am văzut diferite nume, caractere şi păcate scrise acolo. Erau scrise păcate de tot felul – egoism, invidie, mândrie, gelozie, bănuială rea, ipocrizie şi uşurătate, ură şi crimă înfăptuită în inimă din cauza invidiei şi a geloziei. Păcatele acestea erau prezente printre predicatori şi în popor. A fost întoarsă pagină după pagină.

Ce este aceasta? O voce a spus că a sosit timpul în care lucrarea cerului este numai activitate pentru locuitorii acestei lumi. A sosit timpul ca templul şi închinătorii lui să fie măşuraţi. Este [157] vorba de închinătorii ce sunt consacraţi. Apoi erau scrise alte nume ce urmau să fie şterse din cartea vieţii. Aceştia avuseseră lumină şi cunoştinţă, învăţătură peste învăţătură, şi apel după apel, dar nu au avut niciodată în inimă harul transformator al lui Hristos. Ei nu au avut niciodată o legătură vie cu Isus Hristos, de aceea lumina care a ajuns la ei prin Cuvântul Său, nu a fost adusă în vieţile şi în caracterul lor.

Am văzut aceste lucruri, după care m-am trezit și mi-am dat seama că eram în pat, ridicată, cu picături mai de transpirație pe frunte. M-am simțit paralizată. După aceasta s-au întâmplat anumite lucruri ce mi-au produs o mare întristare, și atunci am căzut sub povară. Nu îmi pasă de mine; sunt gata să-mi închei viața acum ca și oricând în viitor, însă cred că Dumnezeu mă va cruța atât timp cât are pentru mine o lucrare de făcut. Ce este cel mai rău – cel mai dureros – este lipsa iubirii și a compasiunii față de alții. Această lipsă mi-a prezentat-o Dumnezeu în această lumină, și am dorit să vă spun că, dacă a fost vreodată nevoie să ne umilim personal înaintea lui Dumnezeu, acum este momentul.

Nu mai am acum atât de multă tărie cum am avut cândva. Dumnezeu ajută, trăiește și domnește, și voi Îl puteți căuta în mod personal. Care sunt sufletele ce vor avea păcatele neiertate și numele șterse din cartea vieții? Noi nu știm ce facem. Dacă avem mâini necurate nu putem intra în cer. Putem fi pregătiți pentru a sta în societatea îngerilor, dacă avem mâinile necurate? Putem sta astfel în prezența unui Dumnezeu sfânt? Înțelegeți aceasta? Înțelegeți că trebuie să ne formăm zilnic caractere, că Dumnezeu privește dezvoltarea caracterului și cântărește valoarea morală, și că viețile noastre sunt înregistrate în cărțile cerului așa cum fața voastră este imprimată pe pânza unui artist? Nu îmi dau seama cum puteți fi atât de leneși și nepăsători, atât de ușuratici și mulțumiți. [158]

Am mers la o conferință în Oakland și le-am spus că nu pot sta decât puțin, așa că trebuie să le spun ce am de spus după care voi pleca acasă. Acolo a fost un frate care a vrut să mărturisească fraților săi că fusese implicat în afaceri lumești, dar acum își vedea greșeala. Povara a căzut peste mine și am rămas până la ora trei dimineața; am agonizat cu Dumnezeu în rugăciune până când am obținut biruința.

Noi nu știm nici pe jumătate cum să ne rugăm. Nu știm cum să obținem biruința. Dacă am fi vrut să venim la El și să știm cum să ne rugăm, inimile noastre s-ar fi topit și am fi văzut binecuvântarea lui Dumnezeu, iar inimile ne-ar fi fost sensibilizate prin iubirea lui Hristos. Dacă dragostea lui Hristos este în inimă, atunci puteți face totul. Este lucrarea studiată a lui Satana de a ține iubirea lui Hristos în afara inimilor noastre. Necazul este, că există prea multă formă și ceremonie. Avem nevoie de iubirea lui Hristos, să Îl iubim pe Dumnezeu în mod suprem și pe aproapele ca pe noi înșine. Când vom avea aceasta, va cădea totul, așa cum au căzut zidurile Ierihonului înaintea copiilor lui Israel. Dar, este atât de mult egoism și dorință de supremație printre noi! Este foarte dureros. Putem vedea aceasta peste tot.

Vreau să spun fraților mei: ne vom umili inimile înaintea lui Dumnezeu, și vom fi convertiți? Ne vom dezbrăca de toată mulțumirea de sine, de înălțarea eu-lui, și vom cădea la piciorul crucii? Cu cât ne așezăm mai jos la piciorul crucii cu atât Îl vom vedea mai clar pe Hristos. Căci de îndată ce începem să ne înălțăm pe noi înșine și să credem că suntem ceva, viziunea despre Hristos se întunecă tot mai mult, iar Satana ni se pune în față ca să nu-L mai vedem deloc. Avem nevoie să venim și să rămânem în lumina crucii. [159]

Nu există nici o putere care să ne sensibilizeze și să ne arate că suntem în pragul lumii eterne? Nu ne putem orienta mințile spre cealaltă parte? Ce se poate face pentru a trezi poporul nostru? Oh, cât de mult vorbim despre necazurile acestea minore. Ascultați ce spune Pavel despre ele: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd;” (2 Corinteni 4:17-18). Credeți că să fi bătut cu nuiele, să fi o noapte și o zi în temniță, să suferi de foame, frig și goliciune, și toate celelalte – și cele mai rele, din partea fraților falși – credeți că sunt întristări ușoare? Dar el spune: „Întristările noastre ușoare”.

Fraților, sunt profund dezgustată și indignată pentru Mântuitorul meu, căci cei ce mărturisesc a fi creștini sunt doar niște bebeluși. Ei se indignează dacă cineva face ceva ce nu este pe placul lor. Iar dacă cineva le barează drumul, se descurajează și vor să renunțe. Ei, bine, să renunțe dacă nu pot face ce este drept.. Ei trebuie să fie ciopliți și șlefuiți pentru clădirea cerească. Acum există prea mult eu. Avem nevoie ca eu-l să moară și să fim ascunși

în Isus Hristos, atunci nu vom mai vorbi despre descurajare, greutate și despre toate aceste lucruri minore, ci vom vorbi despre marele plan de mântuire și despre puterea inegalabilă a lui Isus Hristos, care a venit în lumea noastră, a luat asupra Lui natura umană pentru ca noi, prin El să fim înălțați și să avem un loc la dreapta Sa. Ce poate fi mai plăcut decât atât?

Dacă aceasta nu este destul, ce ar fi putut face cerul mai mult pentru omenirea căzută, decât ceea ce s-a făcut? „Ce aș fi putut face mai mult pentru oile Mele decât ceea ce am făcut?”, spune Hristos. Ce altceva mai mult? Ne va lăsa să plecăm de la El? Ne va lăsa, dacă nu vă schimbați atitudinea în fața lui Dumnezeu, căci El a făcut tot ce putea face pentru a ne salva. Conform [160] cu lumina pe care am primit-o, așa suntem socotiți înaintea lui Dumnezeu. Umblați în lumină, după cum El este în lumină. În El nu este întuneric.

Să zicem că umblați în lumină, ce se va întâmpla atunci? Mărturia voastră va fi lumină. Veți vorbi despre lumină și veți da la o parte toată bănuiala rea și vorbirea de rău. Voi veți vorbi, iar noi nu ne vom gândi la noi înșine sau la ce fac ceilalți, ci la ce face Dumnezeu și Isus. Ce fac Ei? Curăță Sanctuarul. Ei bine, ar trebui să fim împreună cu Ei în lucrarea aceasta, curățind sanctuarul sufletului nostru de toată nedreptatea, pentru ca numele noastre să rămână scrise în cartea vieții Mielului, pentru ca păcatele noastre să fie șterse când vor veni vremurile de înviere din prezența Domnului. Aceasta este cea mai solemnă lucrare ce a fost încredințată vreodată muritorilor.

Nu aveți timp pentru înălțarea eu-lui ci doar pentru a-L înălța pe Isus. Oh, înălțați-L! Cum putem face aceasta? Cum putem căuta tot timpul să ne salvăm noi înșine, și să ne înălțăm pe noi înșine? Fie ca Dumnezeul cerului să lase puterea Lui să vină peste inimile voastre, ca să putem avea caractere drepte și inimi curate, și să știm cum să lucrăm pentru cei bolnavi și aflați în suferință. Păstorul turmei spune: „...”. La cine se referă – la predicatori? Nu. La oricine poartă numele lui Hristos, la oricine a gustat și știe că bun este Domnul.

Mergeți și lucrați pentru cei din jurul vostru, cu un spirit zdrobit, cu inimile topite de dragostea lui Hristos. Hristos poate lucra cu voi, dar nu va lucra niciodată fără cooperarea omului. Așezați-vă în poziția corectă, iar Dumnezeu vă va îmbrăca cu puterea Lui, va uni divinitatea Sa cu eforturile noastre omenești, și în felul acesta vom putea să ne desăvârșim mântuirea cu frică și cutremur. Aceasta este o putere căreia Satana nu i se poate împotrivi și nu o poate birui. Când veți fi ținuți bine de sus, [161] Satana nu vă va putea ispiti. Dorim să fiți convertiți din nou și să aveți harul lui Hristos în inimă.

Este nevoie urgentă să ne trezim din somn, să-L căutăm pe Dumnezeu din toată inima, și știu că se va lăsa găsit de noi. Știu că tot cerul este la dispoziția noastră. De îndată ce Îl iubim pe Dumnezeu din toată inima, și pe aproapele ca pe noi înșine, Dumnezeu va lucra prin noi. Cum vom sta în picioare în timpul ploii târzii? Cine se așteaptă să aibă parte de prima înviere? Voi, cei care nutriți păcatul și nelegiuirea în inimă? Veți cădea în ziua aceea.

Există o clasă a celor ce vor fi biruitori. Sunt cei ce hrănesc păcatul și nelegiuirea în inimă? Nu. Aceștia nu vor sta în picioare în ziua aceea. Există multe ispite ce vin de la Satana și, dacă nu suntem înșelați, este din cauză că avem o cunoștință a adevărului. Dacă aceștia nu cad pradă miracolelor lui Satana, dacă nu sunt amăgiți prin minunile făcute de el, vor cădea sub mânia lui Dumnezeu. Nu vă descurajați și nu vă gândiți că Dumnezeu nu vă va ierta, deoarece El a spus că dacă vor fi păcatele voastre ca și cârmăzul, se vor face albe ca zăpada. Dumnezeul cerului vă oferă orice stimulent, ca să veniți și să vă supuneți procesului de purificare. Nu vreți să veniți?

Iubirea lui Hristos în inimă va face mai mult pentru convertirea păcătoșilor decât toate predicile pe care le puteți rosti. Nevoia noastră este să obținem iubirea lui Hristos, ca să putem studia Biblia și să știm ce spun Scripturile. Cuvântul va fi descoperit de-a lungul anilor nefârșiți ai veșniciei. Fraților, am putea să îndepărtăm gunoiul dinaintea ușilor inimii noastre chiar acum, și să ne pregătim pentru judecată, căci nu mai avem timp de risipit. - Manuscris 26, 1888 [162]

CHEMARE LA UN STUDIU MAI PROFUND AL CUVÂNTULUI

Minneapolis, Minnesota, Noiembrie 1888

Iubiți frați adunați la Conferința Generală:

Vă implor să exercitați spiritul de creștini. Nu lăsați să se stârnească sentimentele puternice ale prejudecății, căci ar trebui să fim pregătiți să cercetăm Scripturile cu mințile lipsite de prejudecată, cu reverență și sinceritate. Se cuvine să ne rugăm când apar probleme de diferențe în felul de a vedea anumite părți din Scriptură. Nu ar trebui îngăduit ca sentimentele personale să ne influențeze cuvintele sau judecata. Dacă vă închideți înțelegerea în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, Duhul Său va fi întristat.

Dr. Waggoner ne-a vorbit într-o manieră deschisă. Există lumină prețioasă în ceea ce a spus. Unele lucruri prezentate în legătură cu Legea din Galateni, dacă înțeleg bine poziția lui, nu se armonizează cu înțelegerea pe care am avut-o despre acest subiect; dar adevărul nu va pierde nimic prin investigare, de aceea vă rog ca de dragul lui Hristos să veniți înaintea Cuvântului Viu, să-L căutăm cu rugăciune și umilință pe Dumnezeu. Oricine ar trebui să simtă că este un privilegiu acela de a cerceta Scriptura în mod personal, și ar trebui să o facă cu rugăciune serioasă pentru ca Dumnezeu să-i dea o înțelegere corectă a Cuvântului Său, și ca să poată să aibă o dovadă evidentă a faptului că știe care este adevărul.

Am dorit să am o umilință a minții, să fiu dispusă să fiu învățată ca un copil. Domnul a binevoit să-mi de mare lumină, dar știu că El conduce și alte minți și le descoperă tainele Cuvântului Său. De aceea vreau să primesc fiecare rază de lumină pe care mi-o trimite Dumnezeu, chiar dacă ar veni prin cel mai umil dintre servii Săi.

De un lucru sunt sigură: ca și creștini nu aveți dreptul de a întreține sentimente de dușmănie, de asprime și prejudecată față de Dr. Waggoner, cel ce și-a prezentat vederile într-o manieră clară, deschisă, așa cum trebuie să o facă un creștin. Dacă greșește, ar trebui să-i arătați [163] din Cuvântul lui Dumnezeu, în mod creștin, calm și rațional, unde este în afara învățăturilor Bibliei. Dacă nu puteți face aceasta, nu aveți dreptul, ca și creștini, să vă legați de lucruri mărunte, să criticați, să lucrați în întuneric, să prejudiciați mințile altora cu nemulțumirile voastre. Acesta este felul de a lucra al lui Satana.

Unele interpretări ale Scripturii expuse de Dr. Waggoner nu le privesc ca fiind corecte. Dar cred că el este foarte sincer în vederile sale, și vreau să-i respect sentimentele și să îl tratez ca pe un gentleman creștin. Nu am nici un motiv să cred că el este mai puțin prețuit de Dumnezeu decât este oricare dintre frații mei, așa că îl voi privi ca pe un frate creștin, atât timp cât nu este nici o dovadă că ar fi nevrednic de aceasta. Faptul că el susține cu sinceritate anumite vederi din Scriptură, diferite de ale voastre sau de ale mele, nu constituie un motiv să fie socotit ca un delincvent, sau ca un om periculos, făcând din el subiectul unei critici nedrepte. Nu ar trebui să ridicăm vocea cenzurii împotriva lui sau a învățăturilor sale, decât dacă putem prezenta motive temeinice și dacă îi putem arăta că greșește. Nimeni nu ar trebui să se simtă liber să-și dezlănțuie spiritul de combativitate.

Există unii care doresc să se ia o decizie pe loc și să se spună care este punctul de vedere corect în ce privește subiectul în discuție. Întrucât aceasta i-ar plăcea fratelui B., este sfătuit ca problema să fie rezolvată pe loc. Dar, sunt mințile pregătite pentru o astfel de decizie? Nu pot aproba acest curs, deoarece frații noștri sunt mânați de un spirit care le pune în mișcare sentimentele, le stârnește impulsurile, așa încât le stăpânește până și judecata. Cât timp se află sub o astfel de excitație, ei nu sunt pregătiți să ia decizii corecte.

Știu că ar fi periculos să denunțăm poziția lui Dr. Waggoner ca fiind cu totul greșită. Așa ceva ar fi pe placul inamicului. Eu văd frumusețea adevărului în prezentarea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, în felul în care doctorul ne expune lucrurile. Chiar voi, mulți dintre voi, spuneți că este lumină și adevăr. Cu toate acestea, nu ați prezentat-o până acum în

această lumină. Nu este posibil ca în urma cercetării cu rugăciune și seriozitate a Scripturii, el să fi găsit mai multă lumină în anumite puncte? Ceea ce a fost prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea de-a lungul anilor întregii mele experiențe. Dacă frații noștri predicatori ar fi vrut să accepte învățătura ce se prezintă atât de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – și eu știu că ei au nevoie să o primească, atunci nu ar mai fi fost stăpâniți de prejudecăți, și poporul ar fi fost hrănit cu partea lor de hrană la vremea potrivită. Haideți să ne luăm Bibliile și, cu rugăciune în umilință, cu un spirit dispus să fie învățat, să ne apropiem de marele Învățător al lumii; haideți să ne rugăm cum s-a rugat David: „Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale legii Tale” (Psalm 119:18).

Nu văd nici o scuză pentru starea de sentimente agitate, ce s-a creat la conferința aceasta. Este pentru prima oară când am ocazia să aud ceva în legătură cu acest subiect. Nu am avut nici o conversație [164] în legătură cu acest subiect, nici cu fiul meu W.C. White, nici cu Dr. Waggoner, nici cu fratele A.T. Jones. La această adunare am auzit pentru prima oară motivele pentru care Dr. Waggoner a adoptat această poziție. Mesajele care vin de la președintele vostru din Battle Creek sunt calculate în așa fel încât să vă agite ca să luați hotărâri pripite și să adoptați poziții hotărâte. Vă avertizez să nu faceți aceasta. Acum nu sunteți calmi. Există mulți care nici nu știu ce cred. Este periculos să se ia decizii în ce privește un subiect controversat, fără să se cerceteze toate aspectele lui în mod lipsit de pasiune. Sentimentele excitate vor conduce la mișcări necugetate. Este cert că mulți au venit la această conferință cu impresii false și cu păreri pervertite. Ei au închipuiri fără fundament în adevăr. Chiar dacă poziția pe care o susținem în ce privește cele două legi este adevărată, Spiritul adevărului nu aprobă pentru apărarea lui măsuri de felul celor pe care vreți să le luați. Spiritul ce însoțește adevărul trebuie să-L reprezinte pe Autorul adevărului.

Apostolul Iacov spune: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.” (Iacov 3:13-18).

Adevărul trebuie să fie prezentat așa cum este în Isus. Dacă este cineva printre noi care se agită din cauza faptului că în adunare se prezintă idei contrare cu ceea ce cred ei, să-și înceteze criticile nesfîșite și să cerceteze în mod sincer subiectul, iar aceasta le va sfîșii sufletul.

Acum doi ani, pe când eram în Elveția, în timpul nopții mi s-a adresat o voce ce mi-a spus: „urmează-mă”. Parcă m-am ridicat și mi-am urmat călăuza. Se părea că sunt în Tabernacol, la Battle Creek, iar călăuza mea mi-a dat instrucțiuni în legătură cu multe lucruri ce aveau loc la conferință. Voi reda în esență câteva lucruri dintre cele ce au fost spuse: „Spiritul lui Dumnezeu nu are o influență ce să stăpânească în această adunare. Spiritul care i-a stăpânit pe Farisei pătrunde în mijlocul acestui popor ce este foarte mult favorizat de către Dumnezeu.”

Mi s-au spus multe lucruri pe care nu vi le voi prezenta acum. Mi s-a spus că este nevoie de o mare redeșteptare spirituală în mijlocul bărbaților ce poartă responsabilități în cauza lui Dumnezeu. Nu a existat desăvârșire în toate punctele de nici o parte a chestiunii aflată în discuție. Noi trebuie să cercetăm Scripturile pentru a găsi dovezile adevărului. „Sunt puțini cei ce înțeleg solia îngerului al treilea, chiar dintre cei ce pretind a o crede, și totuși aceasta este solia pentru timpul de față. Este adevăr prezent. Dar, cât de puțini [165] consideră această solie în adevărata ei însemnătate, și cât de puțini o prezintă poporului în puterea ei! Pentru mulți ea are doar puțină putere.”

Călăuza mea a spus: „Există încă multă lumină care va străluci din legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Solia aceasta, înțeleasă în adevăratul ei caracter și proclamată în Duhul, va lumina pământul cu slava ei. Problema cea mare și decisivă trebuie să fie dusă înaintea tuturor neamurilor, a limbilor și popoarelor. Lucrarea de încheiere a soliei îngerului al treilea va fi însoțită de o putere ce va face ca razele Soarelui Neprihănirii să se reverse peste toate aspectele deschise sau ascunse ale vieții, și se vor lua decizii pentru Dumnezeu ca Guvernator suprem; Legea Sa va fi privită ca regula Sa de guvernare.”

Mulți dintre cei ce pretind a crede adevărul își vor schimba păreri în timp de primejdie, și vor trece de partea călcătorilor legii lui Dumnezeu, pentru a scăpa de persecuție. Atunci se va vedea o profundă umilire a inimii înaintea lui Dumnezeu din partea fiecăruia ce rămâne credincios și drept până la sfârșit. Dar Satana va lucra în așa fel asupra elementelor neconsacrate ale minții omenești, încât să-i facă pe mulți să nu accepte lumina pe calea rânduită de Dumnezeu.

Vă implor fraților, nu fiți ca Fariseii, care erau atât de orbiți din cauza mândriei spirituale, a neprihănirii proprii, a suficienței de sine, și care au fost părăsiți de Dumnezeu din cauza aceasta. De ani de zile primesc instrucțiuni și avertismente care îmi spun că acesta este pericolul poporului nostru. Scriptura spune: „Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica Fariseilor nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.” (Ioan 12:42-43)

Există un pericol real ca cei ce mărturisesc a crede adevărul să fie găsiți într-o poziție similară cu cea a iudeilor. Ei preiau ideile bărbaților cu care sunt asociați, și nu pentru că în urma cercetării Scripturii au acceptat aceste învățături ca fiind adevăr. Vă implor să faceți din Dumnezeu încrederea voastră; nu idolatrizați nici un om, nu depindeți de nici un om. Nu permiteți ca iubirea voastră față de anumiți oameni să-i susțină în anumite poziții de încredere pentru care nu sunt calificați să le ocupe spre slava lui Dumnezeu. Căci omul este mărginit și supus greșelii, înclinat să fie stăpânit de propriile păreri și sentimente. Stima față de sine și îndreptățirea de sine pătrund printre noi, și mulți vor cădea din cauza necredinței și lipsei de neprihănire, deoarece harul lui Hristos nu domnește în inimile multora.

Noi trebuie să cercetăm întotdeauna pentru a găsi adevărul, așa cum am căuta comori ascunse. Vă implor, nu închideți ușa inimii de teamă ca nu cumva razele de lumină să ajungă la voi. Aveți nevoie de o lumină mai mare, aveți nevoie de o înțelegere mai clară a adevărului pe care îl transmiteți oamenilor. Dacă voi înșivă nu vedeți lumina, veți închide ușa; dacă vă va sta în putere veți împiedica razele de lumină ca să nu ajungă la oameni. Să nu cumva să se spună despre acest popor foarte favorizat. „nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre.” (Luca 11:52). Toate aceste lecții sunt date pentru [166] beneficiul celor peste care a venit sfârșitul veacurilor.

Mi-a fost arătat că Isus ne va descoperi adevărurile cele vechi și prețioase într-o lumină nouă, dacă suntem gata să le primim. Dar ele trebuie să fie primite exact în felul în care Domnul alege să le trimită. Cu inimile umilate, înmuiate, cu respect și iubire față de alții, cercetați-vă Biblia. Poate că lumina nu va veni în concordanță cu planurile pe care le fac oamenii. Dar toți cei ce au reverență față de Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris, toți cei ce fac voia Lui cum pot ei mai bine, vor cunoaște dacă învățătura vine de la Dumnezeu, cu toate eforturile inamicului de a produce confuzie în minți și de a face nesigur Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu atrage atenția fiecărui om spre Cuvântul Său cel Viu. Nimeni să nu stingă Spiritul lui Dumnezeu folosind Scriptura ca instrument de luptă, așezând interpretarea umană peste Cuvântul Său inspirat. Nimeni să nu meargă pe o cale necinstită, în întuneric, nevoind să-și deschidă ochii și urechile, și totuși simțindu-se liber să comenteze, să facă tot felul de analize și să semene îndoieli despre ceea ce nu catadicsește să asculte.

Bărbații să fie atenți cum folosesc Cuvântul inspirației, ce a fost păstrat de veacuri prin puterea lui Dumnezeu. Dacă acești bărbați ar fi stăpâniți de Duhul Sfânt, și-ar fi adus inima și

sufletul la datorie, cercetând și săpând în minele lui Dumnezeu pentru a găsi mineralul prețios. Ar fi fost dornici să ajungă în armonie cu scrierile bărbaților inspirați. Dacă ei nu sunt stăpâniți de Duhul lui Dumnezeu, vor dovedi aceasta prin faptul că vor pune piedici Cuvântului Său, așezându-se pe scaunul de judecată ca să condamne învățăturile sale, așa cum au făcut iudeii.

Ar trebui să ne păzim de influența celor ce s-au educat să susțină tot felul de dispute, căci ei sunt în continuu pericol de a folosi Cuvântul lui Dumnezeu în mod înșelător. Există bărbați în bisericile noastre din toată țara, ce pot să pervertească înțelesul Scripturii ca să-și facă un argument ascuțit cu care să biruiască un oponent. Ei nu au reverență față de Cuvântul cel Sacru. Ei își așează propriile lor construcții peste declarațiile Scripturii. În ei nu a luat chip Hristos, nădejdea slavei. Ei sunt critici educați, dar adevărurile spirituale nu pot fi înțelese decât în mod spiritual. Acești bărbați sunt întotdeauna gata și echipați ca să se opună imediat, față de tot ce este contrar cu opiniile lor. Ei folosesc Scripturile într-un mod neînțelept, și introduc eu-l în tot ceea ce fac.

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.” (2 Timotei 2:24-26). Slujitorul lui Dumnezeu nu trebuie să se lupte, ci trebuie să învețe pe alții Cuvântul lui Dumnezeu în felul pe care l-a rânduit Dumnezeu. Orice alt fel, nu este calea lui Dumnezeu, și va crea confuzie.

Fratele Morisson este unul educat pentru dispute. El este un bărbat ce nu are o experiență vie, zilnică a blândeții și umilinței lui Hristos. El este în pericol [167] să facă declarații false și să le considere ca fiind realități. El va da naștere la ceartă, iar rezultatul va fi dezbinare și ciorovăială. Are multe lucruri de biruit, iar dacă nu reușește să le biruiască va eșua în credință, ca fratele Canright. Este ceva periculos să nutrești sentimente de mulțumire de sine. El trebuie să aibă blândețea lui Hristos; puterea sfințitoare a adevărului trebuie adusă în sanctuarul sufletului său; atunci va fi un instrument lustruit în mâinile lui Dumnezeu, pentru a face lucrarea Sa.

Este de mare importanță pentru noi dacă ne desăvârșim, sau nu, un caracter creștin, crescând în harul și în cunoștința Domnului nostru Isus Hristos. Dacă învățăm zilnic în școala lui Hristos, vom obține zilnic experiență în viața creștină, și nu vom mai fi mulțumiți de sine și nu ne vom mai înălța eu-l. Dacă vom fi umili ca niște copilași, va exista o putere nutritivă în cuvintele noastre ce vor cădea ca roua. Se vor vedea roadele neprihănirii, semănate în pace pentru cei ce fac pace.

Creșterea în har va da fratelui Morrison o capacitate mărită de a înțelege tainele cele adânci ale evangheliei. Cei ce sunt atât de puțin obișnuiți cu Hristos, nu știu ce spirit nutresc. Ei sunt uscați, lipsiți de Hristos. Cunoașterea lui Hristos și a Cuvântului Său este temelia și plinătatea oricărei cunoștințe. Sunt mulți lucrători care nu sunt pregătiți pentru poziția de încredere pe care o ocupă. Ei trebuie să fie transformați prin harul lui Hristos. Dumnezeu vrea să dea fraților noștri un alt spirit. Fără schimbarea aceasta, ei vor transmite în lucrarea lor spiritul de ireverență față de Dumnezeu și față de Cuvântul Său. Dacă este pusă amprenta aceasta asupra lucrării, Dumnezeu este dezonorat. Influența cuceritoare, împlânzitoare a harului lui Hristos trebuie să formeze și să modeleze caracterul; atunci vă va face plăcere să vă purtați corect, să iubiți mila și să umblați smeriți cu Dumnezeu.

Spiritul de dispută pătrunde printre păzitorii Sabatului, ca să ia locul Spiritului lui Dumnezeu. Ei așează omul mărginit în locul în care ar trebui să fie Dumnezeu, dar nimic nu este îndestulător pentru noi decât a avea pe Hristos prezent în inimile noastre prin credință. Adevărul trebuie să fie al nostru. Trebuie să Îl cunoaștem din experiență pe Hristos ca Mântuitorul nostru. Ar trebui să cunoaștem prin credință ce înseamnă să ai păcatele iertate și

să fi născut din nou. Trebuie să avem o înțelepciune mai profundă și mai înaltă decât înțelepciunea omenească, pentru a să ne călăuzi printre pericolele ce se află în jurul cărării noastre. Spiritul lui Hristos trebuie să fie în noi așa cum este sângele, care circulă prin corp și îl alimentează cu putere dătătoare de viață.

Cel mai mult ar trebui să ne temem ca să nu fim găsiți în răzvrătire împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, cel care trebuie să fie călăuză noastră printre pericolele zilelor din urmă. Trebuie să fim siguri că suntem de partea Domnului, că avem adevărul așa cum este în Isus. Cu harul lui Hristos în suflet, suntem în siguranță oriunde, puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui.

Ar trebui să descurajăm acea disciplină care tinde să formeze oameni gata oricând de dispută. Vă rugăm să nu-i puneți în legătură cu cei ce au spiritul de dispută, pe tinerii care învață cum să prezinte adevărul Bibliei; căci ei [168] vor primi cu siguranță amprenta cea rea asupra caracterului. Cel familiarizat cu discuțiile în contradictoriu este atât de obișnuit să încețoșeze și să dea un alt înțeles dovezilor, chiar și Scripturii, încât va combate tot ce nu i se potrivește și nu este în armonie cu ideile sale, așezând piedici în calea Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu.

Există prea puțină dependență de Dumnezeu. Când Dumnezeu are o lucrare specială de făcut pentru înaintarea adevărului, atunci impresionează oameni care să lucreze în minele adevărului cu seriozitate însoțită de rugăciune, pentru a descoperi minereul prețios. Aceștia vor avea o perseverență asemenea lui Hristos. Ei nu vor da greș și nu se vor descuraja. Eu-l lor va fi pierdut din vedere, în Hristos. Se vor ridica bărbați în spiritul și puterea lui Ilie, pentru a pregăti calea în vederea celei de a doua reveniri a Domnului nostru Isus Hristos. Lucrarea lor este aceea de a îndrepta lucrurile strâmbe. Anumite lucruri trebuie să fie dărâmate, altele să fie zidite. Comorile cele vechi trebuie să fie așezate din nou, în cadrul adevărului. Ei au de predicat Cuvântul lui Dumnezeu; mărturia lor nu trebuie să fie influențată de ideile și opiniile ce au fost privite ca sănătoase, ci de Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și rămâne în veac. Lucrarea lor este de a-L înălța pe Hristos și de a chema pe păcătoși la pocăință. Lucrarea lor este de a exersa harul lui Hristos, de a avea o comportare deschisă, prin care să dărâme scepticismul, și să le prezinte tuturor responsabilitatea personală de a fi amabili și curtenitori, de a face binele și a câștiga suflete la Hristos.

Scriptura nu trebuie să fie tratată într-un stil de dispută. Cei ce s-au educat pentru dispute au un spirit atât de puternic de combativitate, încât sunt gata să pună tot felul de obstacole în fața Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a rezista și a se opune oricărui element ce este în dezacord cu ideile sau părerile lor. Ei se află în elementul lor când se ivește ocazia de a pune sub semnul întrebării și de a critica, căci este natural pentru ei să fie oricând gata de luptă. Ei se joacă cu cuvintele, le interpretează greșit și le citează greșit, pentru că acesta a devenit un obicei pentru ei, o a doua natură. Nimic nu este sigur în mâinile lor. Domnul dorește ca cei ce sunt în această stare să fie convertiți, să devină ca niște copilași – simpli, blânzi, dispuși să învețe, asemenea lui Hristos.

Trebuie să avem puterea lui Dumnezeu, ca să înmoaie și să schimbe trăsăturile aspre din caracterul nostru, ca să putem fi supuși influenței adevărului. Ar trebui să privim cu reverență Cuvântul lui Dumnezeu, ca pe ceva ce este sacru. Hristos este drept, și fără El noi nu știm nimic așa cum ar trebui să știm. În ce privește spiritualitatea adevăratei religii, suntem în lipsă.

Când iudeii au făcut primul pas pe calea respingerii lui Hristos, au făcut un pas periculos. Mai târziu, când s-au adunat dovezile că Isus din Nazaret era Mesia, au fost prea mândri să recunoască faptul că au greșit. Așa se întâmplă în zilele noastre cu cei ce resping adevărul. Aceștia nu își iau timp ca să cerceteze în mod sincer, cu rugăciune serioasă, dovezile adevărului, și se împotrivesc față de ceea ce nu înțeleg. Exact cum au făcut iudeii, se bazează pe faptul că au tot adevărul și [169] simt un fel de dispreț față de oricine ar presupune că are idei mai corecte decât ei despre adevăr. Orice dovadă ar fi adusă, se hotărăsc să nu o ia în

considerare, și le spun altora că învățătura nu este adevărată; iar după aceea, când văd dovezi care susțin ceea ce ei au fost gata să condamne, sunt prea mândri ca să spună „am greșit”; ei continuă să nutrească îndoiala și necredința, fiind prea mândri să-și recunoască convingerile. Din cauza aceasta, continuă să facă pași care conduc la rezultate pe care nici nu le visează.

Cei ce nu s-au obișnuit să gândească și să cerceteze în mod personal, cred anumite doctrine pentru că le cred cei cu care sunt asociați în lucrare. Aceștia se împotrivesc adevărului fără să meargă la Scriptură ca să învețe personal ce este adevărul. Din cauza faptului că cei în care au încredere se împotrivesc luminii, se împotrivesc și ei, fără să știe că resping sfatul lui Dumnezeu care le este adresat.

Dumnezeu are de făcut o lucrare în lumea noastră, lucrare pe care mințile noastre mărginite nu o văd și nu o înțeleg, iar când Dumnezeu descoperă adevărul în fața poporului Său, și acesta nu este în armonie cu ideile lor, mulți sunt gata să-l disprețuiască și să îl respingă. Vă rog fierbinte, fraților, fiți reverențioși față de Bibliile voastre. Cereți de la Dumnezeu lumină. Postiți și rugați-vă în cămăruța voastră, pe genunchi. Cereți lui Dumnezeu să vă conducă în tot adevărul. Spuneți-i că doriți adevărul așa cum este în Isus. Nu este înțelept ca vreunul dintre tineri să se supună unei hotărâri luate la conferința aceasta, în care la ordinea zilei este împotrivirea mai mult decât cercetarea. Scripturile trebuie să fie obiectul studiului nostru, și atunci veți ști că aveți adevărul. Deschideți-vă inima, pentru ca Dumnezeu să poată scrie adevărul pe tablele ei.

Dacă cineva vrea să-i învețe pe alții lucrurile sacre, nu ar trebui să înceapă să lucreze cu oamenii fără să fie pe deplin asigurat că are adevărul. Nu ar trebui să pornească dacă simte că probabil doctrina pe care o apără nu poate fi susținută cu totul din Biblie. Ceva mai puțin decât deplina convingere că ceea ce prezintă el este adevărul, va face ca predicarea să îi fie lipsită de putere, în afară de cazul în care se încumetă să prezinte simple declarații ca dovezi concludente. A face acesta nu este cinstit, și totuși așa fac de multe ori cei cu spirit ascuțit de dispută. Voi ar trebui să oferiți oamenilor autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu trebuie să credeți orice învățătură doar pentru că altcineva spune că este adevărată. Nu trebuie să credeți pentru că fratele Smith, sau fratele Kilgore, sau fr. Van Horn, sau fr. Haskell spun că acesta este adevărul, ci pentru că vocea lui Dumnezeu, prin Cuvântul Lui cel nepieritor, declară aceasta.

Adevărul va triumfa glorios, iar cei ce au primit adevărul pentru că Dumnezeu l-a descoperit în Cuvântul Său, vor triumfa împreună cu el. Cei ce vor neglija să cerceteze personal pentru a avea dovezi, și se sprijină pe ce spune altcineva, nu vor avea rădăcină proprie și nu vor fi capabili să dea socoteală despre nădejdea care este în ei. Porunca lui Dumnezeu trebuie să fie ascultată. El spune, „mergeți înainte”. Există terenuri imense de explorat. Sunt de descoperit mine în care se găsesc pietre [170] prețioase ale adevărului. Fie ca nimeni să nu închidă aceste mine, să nu înceteze să sape în căutarea adevărului, de frică să nu trebuiască să renunțe la anumite idei sau păreri preconcepute. Nu, fraților, e nevoie să cunoaștem adevărul și, să ne ferească Dumnezeu ca vreunul dintre noi să întoarcă spatele adevărului prețios, pur și simplu pentru că nu vrea să îl creadă.

Nimănui nu trebuie să i se permită să închidă bulevardul pe care trebuie să ajungă la popor lumina adevărului. De îndată ce se va face o astfel de încercare, Spiritul lui Dumnezeu va fi stins, deoarece Spiritul lucrează încontinuu ca să dea poporului Său tot mai multă lumină proaspătă din Cuvântul său. Lăsați iubirea lui Hristos să domnească în inimi. Fie ca toți să se supună puterii cerești care, doar ea, poate crea unitate prin înăbușirea ambițiilor egoiste și a mândriei omenești. Când Spiritul lui Dumnezeu găsește intrare, iubirea va lua locul dezbinării, pentru că Isus este iubire; dacă spiritul Lui ar fi fost nutrit aici, conferința noastră ar fi fost ca un șuvoi de apă în deșert.

Este primit în inimă adevărul, așa cum este în Isus? Primim gândurile lui Dumnezeu și căile Lui, în locul gândurilor noastre și al căilor noastre? Este legea lui Dumnezeu, standardul

nostru? Dacă este, principiile ei vor fi transpuse în viața noastră. Acolo unde domnește iubirea lui Isus, este pace cu Dumnezeu, bucurie în Dumnezeu; iar iubirea și pacea se reflectă asupra altora. Nu ne putem permite să fim înșelați de o asemănare, de o formă. Poate că citim adevărul Bibliei, și poate ne gândim că o formă de cuvinte poate să realizeze ceea ce numai Duhul lui Dumnezeu poate realiza prin puterea Sa transformatoare, de convertire. Poate că susținem cu fermitate anumite puncte din adevăr, și totuși refuzăm să lăsăm să pătrundă razele proaspete de lumină pe care le trimite Dumnezeu ca să ne arate frumusețea adevărului. Este periculos să facem un pas în nesiguranță. Nu ar trebui să respingem sau să ne împotrivim vederilor colaboratorilor noștri, pentru că nu se potrivesc cu ideile noastre, până când nu am folosit orice mijloc pe care îl avem la dispoziție ca să aflăm dacă vederile lor sunt corecte sau nu, comparând verset cu verset. – Manuscris 15, 1888.[171]

(paginile de la 15, până la sfârșit au fost descoperite recent într-o a doua schiță a manuscrisului. Le adăugăm acum în continuare la primele 14 pagini. Nov. 1984)

Dacă facem altfel, spiritul combativ se va trezi imediat ce apare ceva diferit de vederile noastre. Putem fi conduși de inamic să luăm poziție împotriva adevărului, pentru că acesta nu vine pe o cale ce ne convine nouă. Atunci, în spiritul iudeilor amăgiți, ne vom împotrivi luminii pe care o trimite Dumnezeu, iar lumina, în loc să fie binecuvântarea intenționată de cer pentru noi, ca să înaintăm în spiritualitate și în cunoașterea lui Dumnezeu, va deveni o piatră de poticnire de care ne vom împiedica încontinuu. Vom ajunge să fim iritați și indignați, căci dușmanul va lucra în inima noastră împotriva adevărului lui Dumnezeu. Dacă, mai târziu, sunt prezentate dovezile Scripturii, acestea nu vor fi primite de către cel ce a respins lumina. Bărbații din Nazaret și-au deschis inimile în fața necredinței și, ca rezultat, L-au lepădat pe Hristos. Spiritul combativ se va dezlănțui împotriva adevărului și vor fi folosite mijloace incorecte pentru a-i influența pe alții, făcând ca adevărul să nu aibă efect. Domnul vrea ca intelectul nostru să fie sfințit, înălțat, înnobilit ca să putem deosebi adevărul de minciună, și să aducem adevărul în templul sufletului ca să-și exercite influența asupra spiritului și caracterului nostru.

Cea mai teribilă amăgire care ar putea să vină peste noi ca popor este amăgirea fatală care a condus la ruină cetățile Horazin și Betsaida. Acestea au avut mare lumină, mari privilegii și binecuvântări. Isus a fost în mijlocul lor, însă ele nu au apreciat și nu au primit lumina pe care le-a transmis-o El. Lumina aceasta nu le-a adus într-o stare mai bună.

Aș vrea să-i avertizez pe frații mei slujitori ai evangheliei, îndeosebi pe cei tineri, să nu se mai atingă de cărțile necredincioșilor, să nu mai prezinte cârcotelile acestora. Unii au socotit că este esențial să înțeleagă aceste argumente, ca să poată da piept cu cei ce au obiecții. În [172] colegiul nostru tinerii sunt educați pentru a susține dispute, iar metoda folosită este luarea în considerare a obiecțiilor împotriva Bibliei. Acest lucru îl fac uneori studenții noștri, pentru a pune în contrast lumina adevărului cu argumentele necredincioșilor. Când sufletul va fi ispitit, Satana va face să încolțească aceste semințe ale îndoielii și să aducă roade. O astfel de disciplină este periculoasă pentru studenții noștri. Nu permiteți câtuși de puțin prezentarea de argumente necredincioase. Fugiți de ele ca de un șarpe, deoarece în ele există un venin ce va răni sufletul.

Principiile și practicile trebuie să fie păzite cu strictețe. Obiceiurile se formează prin instruirea minții într-un anumit fel de comportare. Ceea ce facem o dată, a doua oară vom face mai ușor, apoi ne vom purta într-un anume fel în virtutea obiceiului. Dacă ne educăm ca să căutăm peste tot nod în papură, ne vom trezi în îndoială și nesiguranță. Dacă nu locuiește Isus în suflet, tendința naturală spre îndoială, de punere sub semnul întrebării și de critică, se va îndrepta spre Cuvântul lui Dumnezeu ca și spre mărturii, iar obiceiul de a te lega de nimicuri va ruina sufletul. În loc de a se da pe față o teamă sfântă și reverență la folosirea Scripturii, se

va vedea aroganță evidentă, un spirit lăudăros, mândru, căruia îi place să lovească. Cele mai sacre lucruri vor fi privite cu ușurătate, cele mai sacre sentimente vor fi călcate în picioare. Dumnezeu are puțin de a face cu astfel de lucrători.

Noi trebuie să ne ținem strâns de fiecare iotă sau frântură de literă din adevărul ce ne-a fost descoperit prin Duhul lui Dumnezeu; însă nu trebuie să ne închipuim că acum cunoaștem tot adevărul care există pentru noi. Putem mai degrabă să ne întrebăm încotro alunecăm. Până și inspirația Scripturii este pusă la îndoială de judecata oamenilor mărginiți. Aceștia îi tratează pe purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu în același fel în care tratează mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, tăind și sfărtecând din ele după cum le place [173] lor. Făcând așa, le fac să fie fără efect. Cei ce fac așa ceva, nu își dau seama ce fac.

Dacă nu este căutat Domnul în mod serios, dacă nu are loc o lucrare zeloasă de pocăință, peste minți va coborî întunericul, iar întunericul acesta va fi pe măsura luminii ce nu a fost apreciată. Dacă inimile și mințile bărbaților ce stau în prima linie, nu vor fi stăpânite mai puțin de eu și mai mult de Duhul Sfânt, ei nu vor reuși să fie în armonie cu lucrarea providenței lui Dumnezeu; ei vor supune la felul de întrebări lumina pe care o trimite Dumnezeu, vor despica firul în patru, și vor întoarce spatele învățăturilor lui Hristos, încrezându-se în ei înșiși, încrezându-se în presupusa lor cunoaștere a adevărului. Așa cum iudeii au refuzat lumina lumii, mulți dintre cei ce pretind a crede adevărul prezent vor refuza lumina pe care Domnul o trimite poporului Său.

(Este citat Apocalipsa 3:14-21). Oare aceste avertizări solemne să nu cântărească nimic pentru noi?

Nu lăsați ca Satana să aibă în stăpânire puterile voastre. Ca popor, avem nevoie de umilință. La conferința aceasta, semănăm semințe ce vor produce o recoltă, iar rezultatul va dura cât veșnicia. Lucrătorii tineri vă urmăresc, ca să vadă ce spirit manifestați la această conferință, și cum îi tratați pe cei ce susțin vederi diferite de vederile voastre. Voi știți că a strălucit o lumină prețioasă în legătură cu legea lui Dumnezeu, când a fost prezentată neprihănirea lui Hristos în legătură cu această lege. Dr. Waggoner v-a prezentat lumină prețioasă, nu o lumină nouă ci lumina cea veche [174] ce a fost pierdută din vedere de către multe minți, însă care acum strălucește în raze clare. Lăsați spiritul de sinceritate să pătrundă. Dacă credeți că nu toate ideile lui despre acest subiect sunt corecte, nu faceți declarații false, nu citați greșit cuvintele lui. Nu îl puneți într-o lumină falsă; păstrați spiritul lui Hristos; păziți poruncile lui Dumnezeu, iubiți-L pe Dumnezeu în mod suprem, și pe aproapele ca pe voi înșivă.

Legea lui Dumnezeu spune „să nu mărturisești strâmb”. Sper că nimeni nu va pleca de la această conferință repetând declarațiile false ce au fost circulate aici, sau purtând cu ei spiritul ce s-a manifestat aici. Acestea nu sunt de la Hristos; vin din altă sursă. Toți cei ce au adevărul pot să-și permită să fie corecți. Băgați de seamă, frații mei, ca cuvintele oamenilor mărginiți să nu fie primite ca fiind glasul lui Dumnezeu. Este nevoie să fim creștini. Ar trebui să ne rugăm și să ne studiem mai mult Bibliile. Nimic nu este sigur dacă nu poartă acreditarea cerului. Dumnezeu să fie găsit adevărat, și orice om să fie găsit mincinos. Cuvântul Lui este nemărginit, și orice om să înțeleagă că acest Cuvânt este sigur și întărit pentru veșnicie. (sfârșit) [175]

EXPERIENȚA DUREROASĂ A ANULUI 1888

(Scrisă probabil la Minneapolis, circulară 1888)

Iubirea lui Hristos este un principiu care trebuie să rămână în inimă, să aducă roadele iubirii, sensibilității și respectului față de ceilalți. Iubirea față de adevăr, împlinirea Cuvintelor lui Hristos, vor muia și vor supune inimile. Puritatea, bunătatea și iubirea din inima lui Isus, trebuie să fie reflectate în inimile noastre și descoperite în caracterele noastre, ca să fim părtași de natură divină și să avem compasiune gingașă unii față de alții.

De ani de zile, cu pana și cu vocea, am rostit aceeași mărturie plină de apeluri și rugăminți dar, cât de dezamăgită am fost să văd cât de puțin este luată în seamă solia lui Hristos exprimată în Cuvântul Său, și cât de puțin este afectată purtarea multora dintre frații mei de către solia dată mie de Dumnezeu! Când nu puteam să dorm nopți la rând, Îl imploram pe Domnul în rugăciune, să îndepărteze povara care îmi cauza o durere de inimă atât de mare. Atunci îmi apărea foarte viu gândul că acele lucruri pe care le-a experimentat Răscumpărătorul divin pe când era în această lume, ca om al durerii și obișnuit cu suferința, așa zișii urmași ai lui Hristos de astăzi, le repetă.

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” Isaia 53:5

Hristos a locuit în această lume timp de treizeci și trei de ani însă, cum a fost tratat? Lumea L-a renegat, L-a batjocorit, a rostit sentința împotriva Lui în sala de judecată și, ca agenți ai prințului întunericului, au dat pe față spiritul lui, dându-L pe Hristos la moarte. A fost cel mai mare rău pe care putea să-l facă omenirea. Faptul că iubirea Lui nu a fost împărtășită, a frânt inima Fiului lui Dumnezeu. [176]

Până și cei doisprezece ucenici nu erau siguri față de ispitele lui Satana. Iuda l-a dat în mâinile dușmanilor Săi, iar în ceasul umilinței sale în sala de judecată, Petru l-a trădat. Isus a fost dezamăgit de ucenicii Săi, iar eu să-mi pierd curajul, când am în fața ochilor experiența și exemplul lui Hristos? Să mă prăbușesc oare sub povara cunoștinței care mi-a impresionat cu atâta putere mintea – că unii dintre cei ce pretind a crede adevărul prezent pentru acest timp, Îl dezamăgesc pe Mântuitorul în zilele noastre, datorită atitudinii și orbirii lor spirituale la fel cu a celor din vremea când Hristos a fost în lume în formă umană?

Isus nu poate să spună „Pace vouă”, dacă nu încetează toate bârfele, toate dezbinările, geloziile și bănuielile rele. Am fost foarte tare împovărată. Nu știam ce pot să fac. Am simțit uneori remușcare în suflet pentru că nu puteam face mai mult ca să-i trezesc pe frații și surorile mele să vadă și să simtă marea pierdere pe care o suferă, din cauză că nu și-au deschis inimile pentru a primi razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. În felul acesta nu au putut lăsa ca razele de lumină să lumineze pe alții cu iubire, credință, încredere în Dumnezeu, răbdare, bunătate și curăție.

Am purtat povara până când natura a cedat și, pe când eram la Healdsburg am căzut. Timp de aproape două săptămâni am fost ținută de o boală atât de severă încât nu am putut exercita credința. Eram atât de descurajată încât îmi părea că nu mă voi mai ridica niciodată deasupra. Curajul mi-a dispărut. Mi-am pierdut dorința de a mai trăi.

Printr-o scrisoare care ne-a sosit de la Oakland ni s-a spus că se țineau momente speciale de rugăciune pentru mine, ca Domnul să mă vindece de boala mea și să pot fi în stare să-mi dau mărturia în fața celor adunați la adunarea de tabără de la Oakland. Am încercat să depun efortul de a răspunde. Am încercat să răspund prin credință, așa cum făcusem în trecut. A fost făcut un pat pentru mine pe scaunele trăsuri și, în acest pat am zăcut până când a trebuit să luăm vaporul. Am fost întărită să pot ajunge la Misiunea din Oakland și, deși eram slăbită și tremuram, am fost întărită ca să-mi dau mărturia înaintea adunării, în mai multe ocazii.

În timpul acestui atac sever de boală, mi-a revenit foarte viu [177] în memorie experiența prin care am trecut când soțul meu era pe moarte. M-am rugat atunci împreună cu el, în marea mea slăbiciune. Am stat alături de el, cu mâna lui în mâna mea, până când a adormit în Isus. Făgăduințele solemne pe care le-am făcut atunci, să stau la postul datoriei mele, mi-au rămas adânc imprimate în minte – făgăduințe solemne de a-l dezamăgi pe vrăjmaș, de a susține un apel serios și constant către frații mei, referitor la cruzimea geloziei lor și a bănuielilor rele care strică bisericile. Am făgăduit să-i îndemn întotdeauna să se iubească unii pe alții, să-și păstreze inimile mereu sensibile prin amintirea iubirii pe care Isus a manifestat-o față de ei, în ceea ce a făcut pentru ei. El a spus: „să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu”. Nu pot să exprim cu pana sau cu vocea, lucrarea pe care am văzut-o atunci că se deschidea înaintea mea, când eram alături de soțul meu muribund. Nu am pierdut viziunea profundă a lucrării mele, pe când ședeam lângă patul soțului meu, ținându-i mâna muribundă în mâna mea.

Am încercat să-mi împlinesc angajamentul. Știam că pericolul care amenința biserica din Battle Creek, precum și bisericile din toate conferințele noastre, era nutrirea unui spirit aspru și nemilos. Unii dintre cei ce au fost prezenți când am stat singură la pupitru, după înmormântarea soțului meu, sunt aici de față. Ei știu că acele cuvinte pe care le-am rostit atunci profund îndurerată, au fost rostite sub influența Duhului Domnului. Știam că Satana se furișă pe lângă multe suflete care nu bănuiau născocirile lui. Am știut că vrăjmașul își va exercita puterea pentru a slăbi biserica. Satana lucra cu siguranță în copiii neascultării, pentru a distruge și a provoca dezbinare în biserică.

În slăbiciunea mea, m-am rugat ca Satana să nu găsească nici un loc și să nu tresalte de bucurie asupra poporului care a avut atât de mare lumină, ocazii și privilegii atât de mari. Am implorat poporul nostru din Battle Creek să întrețină în suflet sensibilitatea, bunăvoința și stima reciprocă, pentru a închide ușa în fața inamicului și pentru a cultiva acea iubire pe care a manifestat-o Isus față de copii oamenilor, supuși greșelii. El și-a dat propria viață, pentru ca ei să nu piară, ci să aibă viață veșnică.[178] Ucenicilor Săi le-a lăsat cu limbă de moarte mărturia: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Ioan 13:34-35.

Dacă iubirea aceasta are o astfel de putere, de ce nu o exprimăm unii față de alții, în cuvintele și în acțiunile noastre? De ce suntem atât de reci, atât de împietriți, atât de critici? Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, de ce nu se descoperă iubirea lui Isus în viețile noastre, de ce nu se exprimă, în felul în care ne tratăm unii pe alții? Când cineva coboară în mormânt, în amintire ar trebui să ne rămână tablourile plăcute ale unor cuvinte amabile, ale unor fapte binevoitoare, ale unui spirit de iubire frățească și răbdare plină de sensibilitate. Cuvintele rostite către voi în august 1881, au fost un apel și o avertizare. Încercarea și experiența care a urmat, arată că nu ați luat în seamă mărturia care v-a fost adresată.

Conferința la care luăm parte este cea mai tristă experiență din viața mea, totuși simt că pacea lui Hristos mă susține. Văd lucruri care îmi umple inima cu presimțiri foarte dezagreabile. Pe când eram în Europa, mi-au fost prezentate capitole din experiența viitoare a poporului nostru, capitole care se împlinesc în timpul acestei conferințe. Mi s-a spus că motivul este lipsa de pietate Biblică, lipsa spiritului și a gândirii lui Hristos. Vrăjmașul și-a pus amprenta asupra lucrării de ani de zile, căci cu siguranță aceasta nu este amprenta divină.

Acum doi ani Isus a fost întristat și abuzat, în persoana sfinților Săi. Muștrarea lui Dumnezeu este peste tot ceea ce este caracterizat de asprime, lipsă de respect și lipsă de iubire și sensibilitate între frați. Dacă lipsa aceasta se vede în cei ce sunt păzitori ai conferințelor noastre, ai instituțiilor noastre, păcatul este mai mare în ei decât în cei cărora nu le sunt încredințate responsabilități atât de mari. Aceștia trebuie să fie exemple pentru turmă. Ei trebuie să trăiască viața lui Hristos, să redea învățăturile Lui, atât prin cuvânt cât și prin exemplu.[179]

Nici un om nu poate fi cu adevărat creștin, dacă nu nutrește iubire pentru frații săi. Spiritul de critică, vorbirea de rău și sentimentele rele, sunt ca drojdia și și-au făcut lucrarea lor necreștinească și mai hotărât după conferința aceea. Sunt alarmată. Sunt plină de întristare. Dumnezeu v-a dat mărturii care condamnă tot ceea ce are un astfel de caracter, însă aceste mărturii trebuie să fie ascultate, nu lăsate să treacă pe lângă noi. Fraților, vreți să luați în serios faptul că noi ne îndepărtăm de Dumnezeu, că nu îndeplinim standardul cerut de Cuvântul lui Dumnezeu? Noi nu luăm în seamă lecțiile pe care ni le dă Isus.

„Nu orișicine Îmi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă.” Matei 7:21-25.

Fraților, de ce nu suntem mai sânguitori, nu numai în auzire ci și în împlinirea cuvintelor lui Hristos? „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Matei 4:4. Din cauză că se acordă atât de puțină atenție lecțiilor date nouă de Hristos, de aceea este atât de puțină sănătate spirituală și viață spirituală în mijlocul nostru. Duhul lui Dumnezeu este întristat din cauza faptului că disprețuim cuvintele Învățătorului ceresc, motiv pentru care nu avem pace, bucurie și discernământ ceresc. Dacă ar exista mai puțină luptă de cuvinte și mai multă rugăciune pentru a avea gândul acela care era în Hristos Isus, și pentru a avea har divin pentru a câștiga suflete, la întâlnirile noastre ar fi o cu totul altă atmosferă. [180]

„Însă ori și cine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare.” Matei 7:26-27.

Dintre cei ce mărturisesc a crede adevărul pentru timpul de față, mai mulți sunt reprezentați prin acei care aud cuvintele lui Hristos dar nu le fac, decât prin cei ce ascultă cu sânguință și împlinesc cuvintele Lui. Aceștia nu rezistă ispitei pentru că sufletele lor nu sunt fixate în Stânca cea veșnică. Ei sunt ascultători, nu împlinitori ai cuvântului. Credința lor religioasă este reprezentată prin casa zidită pe nisip. Vin furtunile ispitei, iar ea cade pentru că nu este zidită pe Stâncă.

Noi știm mai bine ce ar trebui să facem, decât am făcut. Nu există nici o scuză pentru acest spirit necreștinesc. Dacă Hristos ar fi locuit în suflet, nu am fi putut altfel decât să dăm pe față răbdarea lui Hristos, amabilitatea și iubirea lui Hristos. Spiritul acesta aspru, nemilos și nepolitic manifestat față de frați, este înregistrat în cărțile cerului ca manifestat față de Isus Hristos, pentru că interesul Lui se identifică cu cel al fraților Săi. „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” Matei 25:40.

M-am angajat printr-o făgăduință solemnă înaintea lui Dumnezeu, ca oriunde va exista spiritul de luptă, de asprime și lipsă de iubire, să-l expun clar în fața fraților, arătând păcătoșenia umblării lor și, dacă va fi posibil, să schimb cursul lucrurilor prin mărturii hotărâte. Dacă nu voi reuși, mă voi retrage de la întâlniri, pentru că mi-e teamă să particip la astfel de adunări ca nu cumva să mă cuprindă spiritul predominant. —Manuscris 21, 1888. [181]

Iubita mea fiică, Mary:

Conferința s-a terminat. Sabatul trecut am rostit ultimul discurs. Pentru prima oară, părea că există sentimente demne de considerație în adunare. I-am chemat în față pentru rugăciune, chiar dacă biserica era foarte aglomerată. Un număr destul de mare au venit în față. Domnul mi-a dat un spirit de cerere și binecuvântarea Lui a venit peste mine. Nu am lipsit de la adunarea din dimineața aceasta. A fost o adunare foarte laborioasă întrucât, împreună cu Willie trebuia să veghem la fiecare pas să nu se facă mișcări, să nu se adopte hotărâri, care s-ar dovedi în detrimentul lucrării viitoare.

Am vorbit aproape de douăzeci de ori, cu multă libertate, și credem că această adunare va fi urmată de mult bine. Noi nu cunoaștem viitorul, dar simțim că Isus stă la cârmă și că nu vom naufraga. Curajul și credința mea au fost în stare bună și nu m-au părăsit, cu toate că am avut cea mai grea și cea mai lipsită de înțeles bătălie, pe care am avut-o vreodată în poporul nostru. Situația nu poate fi explicată în scris decât dacă aș scrie multe, multe pagini, așa că mai bine nu mă angajez în aceasta.

Fratele Olsen va fi președintele Conferinței Generale, iar fratele Dan Jones din Kansas, îi va fi ajutor. Fratele Haskell va sluji până când fratele Olsen va veni din Europa. Nu pot spune ce ne rezervă viitorul, însă vom mai rămâne încă patru săptămâni în Battle Creek pentru a da o mărturie ce trebuie dată chiar acum, fără întârziere.[182] Apoi vom vedea cum decurg lucrurile la marele centru al lucrării. Suntem siliți să facem tot ce putem face în temere de Dumnezeu, pentru a ajuta poporul nostru în această stare de urgență.

Mintea unui om bolnav are o putere de control asupra Comitetului Conferinței Generale, iar slujbașii sunt umbra și ecoul fratelui Butler, și ei cred că aceasta este sănătos și pentru binele cauzei. Invidia, bănuiala rea, gelozia, lucrează ca drojdia până când pare că totul se strică.

Credem că fr. Butler a fost în slujbă cu trei ani prea mult, iar acum toată umiliința și smerenia minții l-au părăsit. El gândește că poziția îi dă o astfel de putere încât vocea sa este infailibilă. Să scoți aceasta din mintea fraților noștri este o problemă dificilă. Cazul său este greu de rezolvat, dar ne încredem în Dumnezeu.

Willie s-a dus câteva mile, la Minnehaha Falls – este prima oară când nu mai este pe post de sentinela – comitete, comitete și iar comitete. Încă nu s-a întors. Aici este destul de rece. Am fost răciți cu toții, deși am avut multă vreme bună și doar puțină ploaie. Am avut mâncare bună, de care ne-am putut bucura. Sarah este ceva mai bine după răceala ei. Nu am putut să-mi iau timp să o îngrijesc pentru o răceală, întrucât am lucrat în fiecare zi.

Duminică: Astăzi nu am participat la adunare, însă am făcut câteva vizite. Sunt recunoscătoare Domnului pentru tăria, libertatea [183] și puterea Duhului Său care mi-au însoțit mărturia, deși asupra multor minți aceasta a făcut cea mai slabă impresie, din toată viața mea. Se părea că Satana are putere să-mi împiedice lucrarea în mare măsură, și tremur gândindu-mă ce s-ar fi petrecut la această conferință dacă nu am fi fost aici. Dumnezeu ar fi lucrat într-un oarecare fel ca să împiedice spiritul adus la conferință, ca să nu aibă putere de stăpânire. Nu ne descurajăm câtuși de puțin. Ne punem încrederea în Domnul, Dumnezeul lui Israel. Adevărul va triumfa și credem că vom triumfa împreună cu el.

Ne gândim la voi și la toți cei de acasă și ne-ar face plăcere să fim cu voi, dar nu ne consultăm cu dorințele noastre. Domnul este Conducătorul nostru, El să ne conducă și vom merge acolo unde ne deschide calea.

Nădăjduiesc și mă rog ca sănătatea să ți se îmbunătățească și să te întărești în putere. Domnul este un vindecător puternic. Numele Lui să fie slăvit. Măine dimineață plecăm de aici spre Chicago, prin Iowa, unde ne vom întâlni cu Edson în aceeași zi, luni. Luni seara, la ora

șase, ne vom continua drumul spre Chicago. Nu am putut găsi loc la vagonul de dormit înainte de nouă și jumătate, iar la nouă vom fi în Chicago. Ne vom duce la misiune, unde vom petrece câteva ore, apoi vom lua trăsura spre Battle Creek, marți seara.

John, și alții împreună cu el, au plecat astăzi spre Chicago. Ne-am trimis bagajele și cuferele împreună cu delegații. Îți voi scrie mai mult de îndată ce voi putea, după ce ajungem la B.C. scuză acest pasaj scris în grabă. Multă dragoste întregii familii, dar mai ales pentru Ella și Mabel.

Mama [184]

P.S.

Am tricotat o pereche de șosete călduroase pentru Willie, iar a doua este aproape gata.

Când am împăturit scrisoarea s-a făcut pata aceasta mare de cerneală, care o face să arate atât de rău.

Mama [185]

*

H-7-88.

Battle Creek, Mich, Decembrie 9, 1888

Iubite frate Healey,

Nu ne-a fost prea ușor de când am părăsit coasta Pacificului. Prima adunare nu a fost ca la oricare altă Conferință Generală la care am participat. Gândul că unii frați se aventurau să întrețină idei contrare ideilor fraților conducători, a umplut mintea unora dintre frați cu așa prejudecăți încât nu au putut să participe cu sinceritate la o cercetare a poziției credinței noastre, însoțiți de sentimente creștine. Totul s-a petrecut mai mult după rânduiala dezvoltată de preoții, conducătorii și Fariseii din zilele lui Hristos. Pentru că am venit de pe coasta Pacificului, au considerat că am fost influențată de W.C. White, de dr. Waggoner și de A.T. Jones.

Fratele Butler mi-a scris o scrisoare care avea un singur țel, și în care făcea niște declarații tare grozave. Pe bărbații pe care i-a ales Dumnezeu să facă o lucrare specială, el i-a numit copilandrii. Mai mult, a spus că a primit scrisori din California centrală și de nord, prin care i se aducea la cunoștință că nu își vor mai trimite copiii la colegiu dacă vederile lui E.J. Waggoner și ale lui A.T. Jones sunt transmise acolo. Nu voi încerca să-ți spun totul în legătură cu această problemă, însă am înțeles că tu ești unul dintre cei ce au scris scrisori de avertizare către fr. Butler. L-am întrebat dacă pot să văd scrisoarea, însă mi-a spus că a distrus-o. Ciudat mod de a proceda! Fratele meu, Domnul este cel care te conduce? Sau vrăjmașul lucrează asupra minții tale, ca și asupra minții altora? Am ajuns la concluzia că aceasta este situația. Nu mi-am schimbat vederile referitor la legea în Galateni, însă nădăjduiesc să nu fiu lăsată niciodată să am spiritul care s-a manifestat la Conferința Generală. Pot să spun fără nici o ezitare că nu este Spiritul lui Dumnezeu. Dacă fiecare [186] idee pe care o menținem ca doctrină este adevăr, nu rezistă adevărul la cercetare? Se va clătina și va cădea în cazul în care va fi criticată? Dacă este așa, atunci să cadă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Spiritul care închide ușa față de cercetarea punctelor de adevăr într-o manieră creștină, nu este Spiritul care vine de sus.

Ai scris că planurile sunt făcute, că A.T. Jones, dr. Waggoner și W.C. White au pregătit toate lucrurile ca să dea o lovitură la Conferința Generală. Și l-ai avertizat pe fr. Butler – un biet om bolnav, neputincios și cu trupul și cu mintea, - să se pregătească pentru situația de urgență. Astfel, fr. Butler s-a simțit chemat să trimită la această conferință telegrame și scrisori lungi care spuneau: „rămâneți la vechile pietre de hotar”. Ca și cum Domnul nu ar fi fost prezent la Conferință, ca și cum El nu și-ar fi ținut mâna asupra lucrării!

Mărturia mea a fost ignorată. Niciodată, în toată experiența vieții mele nu am fost tratată așa cum am fost tratată la această conferință. Și tu, fratele meu, împreună cu alții, ați făcut tot ce ați putut ca să produceți această stare de lucruri. Poate ai crezut că faci cu adevărat un serviciu pentru Domnul, însă a slujit mai mult cauzei dușmanului decât cauzei lui Dumnezeu.

Aș vrea să-ți scriu mai pe larg, dar detaliile vor fi publicate toate, și le vei avea la vremea lor.

Prin interpretarea mărturiilor și a inspirației Scripturii, fratele Butler a făcut o lucrare pe care nu Domnul i-a dat să o facă, iar influența acesteia s-a simțit la Conferința Generală din Oakland, iar de atunci a lucrat ca drojdia. Aceeași prejudecată și iritare de spirit care s-au manifestat într-o măsură pe coasta Pacificului, le-am întâlnit și dincoace de munții Stâncoși. Am fost mâhnită și nefericită când mi-am dat seama că ai făcut lucrarea pe care au făcut-o și alții, de a agita mintea unui om bolnav, slăbit, și de a-l face să vadă lucrurile într-o lumină distorsionată. Datorită poziției de responsabilitate pe care a ocupat-o fratele Butler,[187] unii au privit mai mult la el decât la Dumnezeu. Ei au acceptat ideile lui exagerate, și au simțit că trebuie să stea „la vechile pietre de hotar”, așa cum le-a spus el. Îmi pare rău să aflu că ești dispus să lucrezi ca un trădător, împotriva fraților tăi. Pe cine ne putem sprijini? Și ce înseamnă toate acestea? A.T. Jones și dr. Waggoner susțin, în ce privește anumite puncte de doctrină care, după cum admit cu toții, nu sunt chestiuni vitale, idei diferite de ideile pe care le susțin unii dintre frații conducători ai poporului nostru. Dar este o chestiune vitală dacă suntem creștini, dacă avem un spirit creștin, dacă suntem sinceri, deschiși și fără ascunzișuri unii cu alții. Nu îmi place spiritul necreștinesc ce a predominat când s-a discutat acest subiect, atât la răsărit de Munții Stâncoși, cât și pe Coasta Pacificului. Nu vă puteți încrede în Dumnezeu ca El să administreze aceste lucruri? Nu a vorbit Domnul prin roaba Sa în ultimii patruzeci și cinci de ani, sau m-a lăsat singură? Dacă a fost vreodată un timp în care frații să aibă nevoie să le fie unși ochii cu alifia pentru ochi, acum este timpul. Nu vreau ca frații noștri să știe că tu ești unul dintre cei ce au comunicat fratelui Butler informațiile pe care i le-ai dat, de teamă să nu le creez suspiciunea că nu ești un om de încredere, că îi vei trăda dacă vei avea ocazia.

Cred că este timpul, mai mult ca oricând, să fim creștini în inimă. Starea actuală de lucruri este de așa natură încât cere efortul cel mai stăruitor și perseverent pentru a contracara lucrarea ce se face de câțiva ani de zile încoace. Mă bucur că a sosit vremea când ceva să provoace poporul nostru să cerceteze personal punctele credinței noastre. Nu ar trebui să gândim că fr. Butler sau fr. Smith sunt păzitorii doctrinelor adventiștilor de ziua a șaptea, și că nimeni nu poate îndrăzni să exprime vreo idee diferită de ideile lor. Tot timpul am implorat: cercetați Scripturile în mod personal, ca să știți personal ce spune Domnul. Nici un om nu trebuie să fie o autoritate pentru voi. Dacă el și-a primit lumina din Biblie, putem merge și noi [188] la aceeași sursă pentru a găsi lumina și dovada care să confirme doctrinele pe care le credem. Scriptura ne învață că trebuie să putem dovedi temeiul pe care îl avem pentru nădejdea care este în noi, dar să o facem cu blândețe și teamă.

Frate Healey, cel mai bine pentru noi este să privim la Dumnezeu și să ne încredem în Dumnezeu. Ideile pe care i le-ai transmis fratelui Butler, i-au pus într-o lumină falsă pe dr. Waggoner, pe A.T. Jones, pe Willie și pe mine. Informația care i-a sosit de pe Coasta Pacificului a cântărit mult pentru el. Cred că ar trebui să știm mai bine de ce fel de lucrători suntem legați, dacă aceștia sunt capabili să-și trădeze frații și să creeze suspiciuni și neîncredere, sau caută să promoveze pacea și armonia între cele două mari instituții, din est și din vest.

Ți-am spus că vederile mele referitoare la legea în Galateni nu s-au schimbat. Însă, dacă avem adevărul asupra acestui subiect, frații noștri nu au reușit să fie sfințiți prin el; roadele nu sunt după cum a rânduit Hristos, ci sunt amare ca fierea.

Am lucrat ca niciodată până acum. Am simțit că trebuie făcut ceva, căci dacă nu, multe suflete vor fi pierdute. Biserica din Battle Creek este ca valea plină de oase uscate. Trebuie să fie mișcați de o putere care să le dea viață. A trebuit să depunem eforturi, să ne rugăm și iar să depunem eforturi pentru ca fratelui Jones să i se acorde o ocazie de a vorbi la Battle Creek, iar mulți dintre frații noștri conducători, după ce l-au auzit vorbind, au fost provocați să se gândească la faptul că cei din poziții cu răspundere închideau ușa în fața luminii și a cunoștinței, lăsând afară tocmai lucrurile de care au nevoie. Dar nu am timp să scriu mai mult. [189]

*

B-18- 1888

Battle Creek, Mich, Decembrie 11, 1888

Iubite frate și soră Butler,

Nădăjduiesc cu sinceritate că nu veți pleca din Battle Creek decât după săptămâna de rugăciune. Haideți să căutăm împreună pe Domnul, să ne așezăm în calea luminii și să ne deschidem inimile în fața Spiritului divin. Cred că Domnul va lucra pentru noi. Nu pot accepta gândul să părăsiți Battle Creek chiar acum, întrucât plecarea voastră nu ne va lega inimile în armonie mai strânsă. Domnul așteaptă să-și arate îndurarea, și eu tânjesc ca voi să vedeți lucrurile într-o lumină diferită de cea în care le vedeți acum. Aș vrea foarte mult să nu plecați acum din Battle Creek. Să fiți convinși că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a ajunge la unitatea pentru care s-a rugat Hristos ca să existe între ucenicii Săi. Dacă suntem greșiți, avem nevoie să vedem lucrurile așa cum sunt, și să le îndreptăm. Vă rog, nu ascultați de ispititor, și nu plecați de aici până nu se termină săptămâna de rugăciune. Avem nevoie de favoarea lui Dumnezeu. Domnul poate să-Și facă lucrarea fără noi, dar noi nu putem face lucrarea Lui fără să avem prezența Lui divină.

Ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, și este nevoie să fim dreți cu Dumnezeu. Cred că Domnul va lucra pentru noi, dacă vom face ceea ce ne-a poruncit să facem. Noi nu suntem feriți de ispitire. Satana îi ispitește cu putere pe cei aflați în poziții de răspundere. Sunt sigură că voi aveți idei greșite; că v-ați imaginat multe lucruri care nu au nici un fundament. Cauza lui Dumnezeu, pe care o reprezentăm, ne cere să ne așezăm în fața luminii, ca Domnul să ne poată comunica voia Sa.

Te rog soră Butler, întrucât Domnul ți-a dat sănătate, să lauzi Numele Lui cel sfânt. Tu nu ți-ai făcut rău numai sufletului tău, ci și soțului tău, prin faptul că ai sugerat îndoială și spirit de critică, prin vorbire de rău și bănuială rea,[190] prin faptul că ai strâns tot ceea ce ți se părea că este greșeală și falsitate în alții, și ai vorbit despre aceste lucruri. Tu și fratele Butler ați considerat că aveți mare putere de pătrundere și discernământ, când de fapt în raportul ceresc ceea ce faceți este înregistrat ca gândire de rău, vorbire de rău, și hrănirea prejudecății și a presupunerilor rele. Acesta nu este spiritul lui Hristos, ci este un alt spirit. Soră Butler, dacă ai fi trăit cu adevărat în lumină, ai fi avut lumină ca să împărtășești și altora. Tu faci confuzie în mintea soțului tău, îi tulburi judecata, iar el țese în experiența sa, ideile și sentimentele tale. Acestea au fost introduse mai mult sau mai puțin în lucrarea sa. Drojdia suspiciunii te-a făcut să fii aspră în gânduri și lipsită de iubire în sentimente, ceea ce nu este plăcut Domnului.

Soră Butler, ai datoria solemnă înaintea lui Dumnezeu să înveți elocvența tăcerii; să spui mai puține cuvinte și să-ți închizi inima în fața geloziei pline de suspiciune. Dacă faci așa, Domnul va fi ajutorul tău. Pacea lui Hristos îți va cuprinde sufletul. Spiritul nedrept de critică este tot atât de mult un păcat ca orice altă greșeală, și este ofensator pentru Dumnezeu. Nădăjduiesc ca amândoi să vă așezați în poziția în care să nu mai gândiți răul. Harul lui Hristos trebuie să pătrundă în suflet, și după aceea va fi descoperit în caracter. Vă îndemn să

fiți atenți, să fiți atenți ca să nu fiți găsiți de partea vrăjmașului, făcând lucrarea vrăjmașului, în timp ce socotiți că slujiți lui Dumnezeu.

Dar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, evlavia, credința, blândețea, înfrânarea. Noi trebuie să fim creștini. Dacă nu dăm ascultare conducerii Duhului lui Dumnezeu, ne va ajunge orbirea minții. Suntem pe terenul dușmanului, iar el ne ispitește încontinuu ca sufletele noastre să nu rămână în supunere față de Spiritul lui Dumnezeu. „Astfel, deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și,[191] dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători.

Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.” Coloseni 3:12-16.

Am un sentiment foarte solemn, după ce am citit ultimele două Mărturii, numerele 31 și 32. Vă rog să recitiți aceste Mărturii, întrucât poate că ați uitat apelurile și avertizările importante pe care le conțin acestea. Dacă Dumnezeu a vorbit cu adevărat prin noi, să nu ne întoarcem inimile și urechile de la adevăr. Citiți în Mărturia 31, ultimele trei capitole: „Pecetea viului Dumnezeu”, „Un apel”, și „Unitatea creștină”. Apoi veți vedea dacă aceste Mărturii nu dau glas acelorași sunete de avertizare care răsună și acum. Vă rog, citiți aceste Mărturii cu atenție și cu rugăciune.

Și, pentru Hristos, soră Butler, încetează să tot culegi povești și să critici, ca nu cumva să pierzi din inimă Duhul lui Dumnezeu. Aș vrea ca voi, amândoi, să aveți un spirit cu totul diferit căci, vă spun în temere de Dumnezeu, amândoi aveți nevoie de o lucrare în dreptul vostru, și orice moment de amânare este periculos. Mărturia nr. 31, pagina 172. Citiți, vă rog, articolul despre „Dragostea frățească”, din aceeași Mărturie.

Cred că, dacă frații noștri din lucrare ar citi mărturiile pe care li le-a dat Domnul în îndurarea Sa, ar da pe față un alt fel de spirit. Dumnezeu îi va trage la răspundere pentru neglijarea și nesocotirea luminii date lor. Frate Butler, asupra ta sunt prea multe poveri, însă îți spun cu iubire că Domnul nu are plăcere de spiritul de luptă cu care promovezi reforma sanitară. Dacă ai fi cu adevărat și în adevăr un reformator al sănătății,[192] ai avea o sănătate mult mai bună și ai fi ferit de multe primejdii. Dumnezeu a dat lumină asupra acestui subiect, însă ai lucrat departe de lumină, iar influența ta a fost opusă lucrării pe care Domnul ar fi vrut să o facă pentru poporul Său, în ce privește acest subiect. Ai stat exact în calea lucrării lui Dumnezeu pentru reforma sanitară. Tu te-ai îmbolnăvit din cauză că obiceiurile pe care le ai cu privire la mâncare și muncă nu sunt în acord cu lumina pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său. Îmi pare rău că trebuie să scriu ceea ce am scris în legătură cu aceste lucruri. Dacă ai fi apreciat și ai fi luat seama la lumina dată ție de Dumnezeu, acum nu ai fi confuz în judecată și nu ți-ar fi atât de slăbite puterile nervilor și ale creierului. Tu atribui bolii tale cu totul alte cauze. Multe lucruri le interpretezi greșit. Ești un om supus greșelii, cu un caracter defectuos, și ai nevoie de harul lui Dumnezeu la fiecare pas.

Soția ta trebuie să-și schimbe atitudinea față de Dumnezeu și sentimentele față de frații ei, altfel va fi învinsă de înșelăciunile dușmanului și va dezvolta un spirit care nu este în armonie cu Isus Hristos. Vă iubesc pe amândoi. Aș vrea să fiți ajutați și binecuvântați la aceste adunări, așa că, haideți să-L căutăm împreună pe Dumnezeu.

Frate și soră Butler, știu că discernământul vostru nu este limpede. Nu faceți mișcări pripite, căci le veți regreta întotdeauna dacă le veți face. Veți fi asaltați de ispite puternice. Întotdeauna se întâmplă așa. Știți cum s-a întâmplat în experiența pe care o aveți cu alții, și știți cum conduce vrăjmașul mințile care sunt ispite, să interpreteze totul într-o lumină

greșită. În loc să caute să-și vadă propriile inimi și să le pună în rânduială, ei pun sub semnul întrebării și caută să vadă dacă nu pot găsi puncte slabe în Mărturii. Voi nu aveți alături pe nimeni care să vă întărească încrederea, ci doar pe cineva care vă sugerează multe lucruri pentru a vă mări îndoiala și necredința.[193]

Vă rog din nou fierbinte, să rămâneți aici pentru săptămâna de rugăciune. Biblia, doar Biblia, pusă în inimă și binecuvântată de Duhul lui Dumnezeu, poate să-l facă pe om drept și să-l păstreze drept. Tot ceea ce aș putea spune nu va avea nici o greutate pentru tine sau pentru soția ta, dacă nu se face o lucrare pentru inimile voastre. Voi veți contesta mărturiile și, dacă Spiritul lui Dumnezeu nu va avea putere de stăpânire, conștiința vă va fi deformată. Inima, izvorul vieții, este păzită numai când Cuvântul lui Dumnezeu este adus în suflet și stăpânește acolo. Tocmai poziția pe care ai ocupat-o se va dovedi o ispită pentru tine, ca să te împiedice să-L cauți pe Dumnezeu cu toată inima. Tu ești un om ferm, hotărât, și nu ești înclinat să faci nici o mărturisire. Ai o mândrie a sufletului care nu a fost răstignită. Te rog din suflet, dacă ai dificultăți de înțelegere, prezintă-le. Îți cunosc pericolul; tu nu-l cunoști, deși este mare. Doresc să participi la această săptămână de rugăciune, doresc să fi eliberat de sub puterea lui Satana. Vă iubesc pe amândoi, și nu pot să stau liniștită văzându-vă sub ispită, la fel de slabi ca orice alt om. Vă rog mult să veniți și să-L căutăm împreună pe Dumnezeu. Voi nu stați bine cu Dumnezeu. Nu sunteți în armonie cu Spiritul lui Hristos. Aveți eu-l foarte mare, ceea ce vă ține departe de Dumnezeu.

Vă spun că lucrarea pe care mi-a dat-o Domnul să o fac, nu a suferit și nu pare să sufere nici pe jumătate din partea celor ce se împotrivesc pe față, decât suferă din cauza celor ce sunt aparent prieteni, care par să apere Mărturiile, însă ei sunt cu adevărat cei ce le atacă, le slăbesc influența și le fac fără efect. Mă întrebi dacă spun aceasta în dreptul tău? Da, fratele meu. Îmi pare rău să spun aceasta, și o spun foarte hotărât. Dacă părăsești locul acesta în starea în care ești, am mari temeri că nu vei mai vedea niciodată clar drumul spre lumină. Dacă nu ți-ai fi deschis mintea față de scepticism și necredință, față de invidie, gelozie și bănuieli rele,[194] și dacă nu te-ar fi ajutat și alții să faci așa, nu ai fi fost în poziția în care ești acum înaintea lui Dumnezeu. Sănătatea ta este distrusă, dar nu permite minții tale să apuce pe o direcție greșită, căci odată ce ai pornit în direcția rea, îți va fi foarte greu să te întorci. Ai făcut aceasta încetul cu încetul de ani de zile. Frate Butler, vreau să fiu în armonie cu Dumnezeu și în armonie cu tine. Aș vrea să cazi pe stâncă și să fii zdrobit. Lasă eu-l să moară; Hristos să fie întronat în inimă. Frate, îți spun că eu nu am cel mai mic folos din străduința de a te face să fii în regulă. Cazul tău mi-a fost prezentat. Îți cunosc temperamentul, și știu că dacă cineva a avut vreodată nevoie de puterea convertitoare a harului lui Dumnezeu, tu ai acum această nevoie. Vreau să vii la această săptămână de rugăciune, ca să-L căutăm împreună pe Dumnezeu. Eu-l să fie sfârșit. Aceasta trebuie să se întâmple mai devreme sau mai târziu, dacă vrei să fii salvat. Isus te iubește și vrea să lucreze pentru tine și să te cuprindă în brațele Lui puternice dar, cât de multă nevoie ai ca vederea ta spirituală să fie unsă. Există multe lucruri pe care nu le vezi clar, iar sufletul tău este în primejdie. Doresc ca sora Butler să bea cu înghițituri mari din izvorul vieții, ca Hristos să fie în ea o fântână de apă ce țâșnește în viața veșnică.

(semnat) Ellen G. White [195]

SCRIPTURILE, O CĂLĂUZĂ SIGURĂ

Iubiți frați adunați pentru săptămâna de rugăciune:

Suntem convinși că acesta va fi un timp important pentru noi ca popor. Ar trebui să fie un timp de căutare stăruitoare a Domnului și de smerire a inimilor înaintea Lui. Nădăjduiesc că veți privi acest timp ca pe cea mai prețioasă ocazie de a ne ruga și a ne sfătui împreună. Și dacă porunca apostolului de a socoti pe alții mai presus de noi înșine, va fi luată în seamă, atunci vom putea să cercetăm Scripturile într-o stare de smerenie a minții, cu spiritul lui Hristos, pentru a înțelege ce este adevărul. Adevărul nu poate pierde nimic dacă este cercetat în amănunt. Lăsați ca Cuvântul lui Dumnezeu să se apere singur; lăsați-l să fie propriul Său interpret, și atunci adevărul va străluci ca pietrele prețioase în mijlocul gunoiului.

Mi-a fost arătat că sunt mulți printre noi care iau de bun ce li se spune, fără să cunoască personal, printr-un studiu critic și amănunțit al Scripturii, dacă ei cred adevărul sau cred o minciună. Dacă poporul nostru ar fi mai puțin dependent de predicare, dacă ar petrece mai mult timp pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, cerând să li se deschidă înțelegerea față de adevărul cuvântului Său, ca să poată știi personal că picioarele lor sunt pe stânca cea solidă, îngerii lui Dumnezeu ar fi în jurul lor, ca să-i ajute în străduința pe care o au. Cea mai uimitoare lenevie este îngăduită de mare parte din poporul nostru, care vor ca alții să cerceteze Scripturile în locul lor. Ei iau adevărul de pe buzele acestora ca pe o realitate, însă nu știu în urma propriei lor cercetări și datorită convingerilor profunde fixate de Duhul lui Dumnezeu în inimile și în mințile lor, că este adevăr biblic. Fie ca orice suflet să fie acum dezbrăcat de invidie, gelozie, de bănuiala rea, și să-și aducă inima într-o [196]legătură strânsă cu Dumnezeu. Dacă toți vor face așa, pe altarul inimii lor va arde acea iubire pe care a manifestat-o Isus pentru ei. Toate partidele vor avea bunăvoința și sensibilitatea creștină. Nu va mai fi ceartă, căci slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se certe. Nu va mai fi spirit de partidă, nu va mai exista ambiție egoistă.

Cei din poporul nostru, în mod individual, trebuie să înțeleagă mai profund adevărul Bibliei, pentru că vor fi duși cu siguranță înaintea conciliilor; vor fi criticați de minți ascuțite și severe. Una este să consimți în fața adevărului, și alta este să știi ce este adevărul, prin cercetare amănunțită, ca studenți ai Bibliei. Noi suntem înștiințați în ce privește pericolele noastre, în ce privește încercările și ispitele ce ne stau în față. Dacă sufletele neglijează să aducă adevărul în viețile lor și să fie sfințiți prin adevăr, ca să poată da socoteală de nădejdea pe care o au, cu blândețe și teamă, atunci vor fi înșelați de unele dintre numeroasele erori și erezii, și își vor pierde sufletele. Vă rog fierbinte, fraților, de dragul lui Hristos, nu întrețineți ambiții egoiste.

Pentru că vă veți aduna împreună la aceste adunări generale pentru rugăciune, vă implor să depuneți eforturi personale pentru a vă curăța sufletul și spiritul de orice influență care vă poate mânji și separa de Dumnezeu. Mulți, mulți vor fi pierduți pentru că nu și-au studiat Bibliile pe genunchi, cu rugăciune serioasă către Dumnezeu pentru ca pătrunderea cuvântului lui Dumnezeu să le dea înțelegere. Lăsați la o parte toate ambițiile egoiste, și cereți de la Dumnezeu ca Spiritul Său să coboare peste voi așa cum a căzut peste ucenicii adunați laolaltă în ziua Cincizecimii. „Erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” Fapte 2:1-4. Fiecare inimă să fie supusă în fața [197] lui Dumnezeu. Să căutăm prin credință vie, biruința asupra noastră înșine, biruința asupra lui Satana.

Dacă toți cei ce pretind a crede Biblia, ar crede că ea este glasul lui Dumnezeu, o comunicare divină efectivă, care învață orice suflet ce să facă pentru a fi salvat, cu totul alt efect ar avea toate eforturile lor! Dar pentru că atât de mulți dintre cei ce mânuiesc cuvântul lui Dumnezeu deschizând Scripturile în fața altora, nu sunt studenți sânguitori ai Scripturilor sau nu sunt împlinitori ai Cuvântului, ei cresc foarte încet în har pentru a ajunge la statura de om mare, de femei și bărbați deplin în Hristos Isus. Ei primesc în mare măsură interpretarea Scripturii de pe buzele altora, însă nu-și pun mintea la treabă ca să cerceteze dovezile în mod personal, ca să cunoască adevărul.

Toate înțelegerile greșite și controversate pot fi rezolvate în mod fericit și cu succes, cu ajutorul mărturiilor vii ale Cuvântului lui Dumnezeu. Una dintre cele mai mari piedici în calea succesului nostru spiritual, este marea lipsă de iubire și respect față de ceilalți. Ar trebui să căutăm în modul cel mai serios, prin orice cuvânt și faptă, să răspundem rugăciunii lui Hristos, și să încurajăm unitatea aceea care este exprimată în rugăciunea lui Hristos, ca noi să fim una așa cum El este una cu Tatăl. Orice sentiment de indiferență față de ceilalți, să fie biruit cu înverșunare, și orice lucru care tinde să ducă la divergențe între frați, să fie înlăturat. Iubirea lui Isus Hristos existentă în inimă, va consuma lucrurile mărunte sau mari, care tind să despartă inimile. Satana știe că în unitate există putere; că în divergențe și despărțire este slăbiciune. Este nevoie de iluminare cerească, astfel încât când privim chipul fraților noștri, să ne gândim: „aceștia sunt răscumpărați cu prețul sângelui lui Hristos. Ei sunt prețioși înaintea Sa. Trebuie să-i iubesc așa cum m-a iubit Isus pe mine. Aceștia sunt împreună lucrători în câmpul secerișului. Trebuie să fiu perfect unit cu ei; trebuie să rostesc doar cuvinte care îi vor încuraja și-i vor ajuta să înainteze.”

Frații mei, voi sunteți soldații lui Hristos, care duc o luptă agresivă împotriva lui Satana și a oștilor lui; dar este întristător pentru Duhul Sfânt ca voi [198] să vă bănuiți de rău unul pe altul, și să lăsați ca închipuirile minții voastre să fie stăpânite de puterea marelui acuzator, a cărui treabă este să-i acuze zi și noapte înaintea lui Dumnezeu. Satana își are soldații lui, pregătiți pentru lucrarea specială de distrugere a unirii între frați, unire pe care Hristos a realizat-o cu prețul unui sacrificiu atât de mare. Noi trebuie să fim legați unul de altul cu legăturile sacre ale unirii sfinte. Lucrarea vrăjmașului este aceea de a crea un spirit de partidă, de a insufla sentimente de partidă, iar unii simt că fac lucrarea lui Dumnezeu dacă întăresc prejudecățile și geloziile printre frați. Dumnezeu ar vrea să existe o rânduială sacră între colaboratorii Săi, ca aceștia să poată fi legați laolaltă prin Hristos, în Domnul Dumnezeu lui Israel. Noi trebuie să fim credincioși, deschiși și sinceri față de interesele fiecăruia. Noi trebuie să ascultăm încontinuu pentru a primi ordine de la Căpitanul nostru, dar nu trebuie să fim vinovați de a fi ascultat povești împotriva fraților noștri, sau închipuirile rele ale fraților noștri. Interesele noastre trebuie să fie legate de interesele fraților noștri și, în mod hotărât, este lucrarea diavolului aceea de a crea suspiciuni și gelozii între frați. Noi lucrăm pentru aceeași cauză, învățați de același Învățător. Există o singură lucrare: pregătirea poporului lui Dumnezeu pentru zilele din urmă. Prosperitatea și reputația fraților noștri trebuie să fie păzită cu zel, așa cum am dori ca și onoarea și reputația noastră să fie păzite. Orice seamănă a vorbire de rău, orice cuvânt care aduce a sarcasm, orice influență care are ca urmare denigrarea fraților noștri sau a vreunei ramuri din lucrarea lui Dumnezeu, lucrează împotriva rugăciunii lui Hristos. Satana este la lucru pentru ca rugăciunea lui Hristos să nu primească răspuns, și are ajutoare chiar în bărbații care pretind a face lucrarea lui Dumnezeu. Orice lucru spus pentru a crea suspiciune, pentru a defăima, sau pentru a discredita pe cei angajați în lucrarea rânduită lor, vine în ajutorul lui Satana. Aceasta nu aduce decât slăbiciune sufletelor noastre, și este o mare piedică în calea înaintării lucrării lui Dumnezeu.

De ani de zile mi-a fost arătat că tot ce are acest caracter întristează Duhul lui Dumnezeu, și dă ocazia dușmanilor credinței noastre de a interpreta greșit adevărul pe care lucrătorii lui Dumnezeu caută să-l propage.[199] Unii dintre cei ce cred că fac lucrarea Domnului, sunt

trădători ai cauzei. Invidia este mult mai des întâlnită decât ne închipuim, prejudecata este încurajată și se întărește prin îngăduință, în inimile celor ce ar trebui să-și dea seama de influența ei dăunătoare și să o izgonească din templul sufletului. Gelozia este tot așa de crudă ca mormântul, dar Satana o transformă într-o ispită măiastră, prin care îi înstrăinează nu numai pe prieteni ci și pe frați.

Este timpul ca de urgență fiecare suflet însărcinat cu responsabilități să-și examineze inima cu sânguință în lumina candeliei aprinse a cuvântului lui Dumnezeu, pentru a vedea dacă este cu adevărat în credință și în iubire față de adevăr. Spiritul de iubire pentru ceilalți, așa cum l-a manifestat Isus pentru noi, ne va conduce să examinăm îndeaproape fiecare impuls, fiecare sentiment și simțământ îngăduit, în lumina legii lui Dumnezeu, pentru ca inima să poată fi convinsă dacă păzim sau nu, principiile legii celei sfinte. Este o datorie concretă, pe care Dumnezeu a pus-o în dreptul sufletelor, aceea de a ne aduce voința și spiritul sub controlul influenței divine a Spiritului lui Dumnezeu. Dacă facem așa, vom fi înălțați deasupra simțămintelor neconsacrate și ieftine, și ne vom bucura de orice biruință obținută de frații noștri, ca și cum noi înșine am fi obținut-o.

Fraților, dacă vom fi împlinitori ai Cuvântului și nu doar ascultători, ne vom gândi mult mai puțin la noi, socotindu-i pe ceilalți mai presus de noi înșine. Marele blestem care există în mijlocul poporului nostru de astăzi, este umblarea după pozițiile înalte. Plini de importanță și apreciere de sine, nu simțim nevoia ca harul lui Hristos să lucreze încontinuu împreună cu toate eforturile noastre. Ceea ce ești în caracter, în puritate, în energie perseverentă, în evlavie devotată, îți va da poziție și îi va face pe ceilalți să te aprecieze. Ar trebui să cercetăm cu atenție glasul lui Dumnezeu. Veșmintele îndreptăririi de sine trebuie să fie date la o parte. Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl țineți în mână, să fie studiat cu simplitate. Priviți-l cu reverență și studiați-l cu sinceritate. Noi nu trebuie să ne stabilim ținta, și apoi să interpretăm totul în așa fel încât să ajungem acolo. Prin aceasta au dat greș unii dintre marii noștri reformatori, și acesta este motivul pentru care bărbații [200] care ar fi putut să fie luptători puternici pentru Dumnezeu și adevăr, se luptă împotriva adevărului. Fiecare gând, fiecare cuvânt și comportarea, să poarte miresma curtoaziei și politeții creștine față de ceilalți, pe care o poruncește Scriptura. Dumnezeu a stabilit ca noi să învățăm mai întâi din Cuvântul cel viu, și apoi de la semenii noștri. Aceasta este ordinea lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este marele detector de minciuni. Credem că totul trebuie să fie adus înaintea acestui cuvânt. Biblia trebuie să fie etalonul nostru pentru orice învățătură. Noi trebuie să o studiem cu reverență. Nu trebuie să primim opinia nimănui, fără să o comparăm cu Scriptura. Autoritatea divină este supremă, în probleme de credință. Cuvântul viului Dumnezeu este cel care trebuie să hotărască în toate controversile. Când oamenii amestecă inteligența omenească a lor cu cuvintele adevărului lui Dumnezeu, ca să dea lovituri iscusite celor cu care sunt în controversă, demonstrează că nu au nici o reverență sacră față de cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Ei amestecă umanul cu divinul, profanul cu sacrul, și în felul acesta minimalizează cuvântul lui Dumnezeu. În cercetarea Scripturilor trebuie să fim umpluți de o înțelepciune și de o putere mai presus de cea omenească, ceea ce va înmuia și va supune inima noastră de piatră în așa fel încât vom cerceta Scripturile cu sânguință, și vom primi cuvântul sădit în noi, ca să putem cunoaște adevărul și să-i putem învăța pe alții adevărul așa cum este în Isus.

O corectă interpretare a Scripturii, nu este tot ce cere Dumnezeu. El ne poruncește ca nu numai să cunoaștem adevărul, ci să-l trăim așa cum este în Isus. Trebuie să aducem în experiența noastră, în relația cu semenii noștri, Spiritul Celui care ne-a dat adevărul. Noi nu trebuie numai să căutăm adevărul ca pe o comoară ascunsă ci, dacă suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, este foarte necesar să ne supunem condițiilor trasate în cuvântul Său, și să primim Spiritul lui Hristos în inimi, pentru ca înțelegerea să ne fie consolidată și să devenim învățători capabili să le facem cunoscut altora adevărul așa cum ne este descoperit în cuvântul

Său. Orice frivolitate, orice glumă și ironie, orice spirit vulgar și ieftin, trebuie să fie îndepărtate din poporul lui Dumnezeu. Orice mândrie, orice invidie, orice [201] bănuială rea și orice gelozie, trebuie să fie biruite prin harul lui Hristos; seriozitatea, umilința, puritatea și evlavia trebuie să fie încurajate și date pe față în viață și în caracter. Trebuie să mâncăm trupul și să bem sângele Fiului lui Dumnezeu. Aceasta se întâmplă atunci când împlinim cuvântul Său, când ȋșesem în viața și în caracterul nostru, spiritul și faptele lui Hristos. Atunci suntem una cu Hristos, așa cum El este una cu Tatăl. Atunci suntem părtași de natură divină, scăpând de stricăciunea care este în lume prin pofte. Nu există nici o asigurare că învățătura noastră este corectă și lipsită de orice greșeală, decât dacă împlinim zilnic voia lui Dumnezeu. Dacă facem aceasta, vom ajunge să cunoaștem învățătura. Vom vedea adevărul în frumusețea lui sacră. Îl vom accepta cu reverență și cu teamă sfântă, iar apoi vom putea prezenta și altora ceea ce știm că este adevăr. Nu trebuie să existe nici o senzație de superioritate sau de înălțare de sine în lucrarea aceasta solemnă. Sufletul care este îndrăgostit de Dumnezeu și de lucrarea Lui, va fi la fel de limpede ca lumina zilei.

Mrs. E.G. White [202]

*

Ms-24-1888

PRIVIND ÎNAPOI LA MINNEAPOLIS

Doar prin credință m-am aventurat să traversez Munții Stâncoși, cu scopul de a participa la Conferința Generală ținută la Minneapolis. Am plecat din Oakland spre Minneapolis, Minnesota, în data de 2 octombrie. Mai mulți prieteni erau cu noi în același tren, și a fost o plăcere să povestim cu ei, dar a fost prea mult pentru puterile mele. Am avut nevoie de odihnă totală. Am avut un spasm al inimii, și toată noaptea și mai multe ore din zi am suferit până la epuizare. Starea aceasta proastă m-a sleit atât de mult încât am fost obligată, din cauza durerii severe de inimă, să rămân în cușetă aproape tot timpul călătoriei.

Am schimbat mijlocul de transport la Kansas City. Trenul care trebuia să ne ducă la Minneapolis plecase, și am avut de așteptat încă multe ore. Gălăgia neîncetată din gară era aproape insuportabilă. Nu am putut rămâne acolo în siguranță, așa că am ieșit afară, la aer. S-a găsit pentru mine un loc liber și m-am așezat pe un cufăr, dar după câteva minute au apărut cărucioarele mari încărcate cu bagaje, au fost descărcate, și cuvintele: „dă-te mai încolo, te rog, avem nevoie de spațiul acesta”, au fost atât de des repetate oriunde [203] m-aș fi așezat, încât nu am știut ce să mai fac. W.C. White, însoțit de un frate, au plecat să încerce să dea de urma vreunor frați care ar locui pe aproape, în timp ce fr. Jones împreună cu alți frați s-au uitat de bagaje.

Eram aproape de epuizare, când mâna mi-a fost strânsă și am auzit următoarele cuvinte: „Ei! Iat-o pe sora White! Ce mă bucur să vă revăd! Ați fost în casa tatălui meu. Numele meu este Mallory. Am venit să luăm trenul spre casă, dar trebuie să mă întorc la tata, pentru că se va bucura să vă vadă”. Am fost atât de recunoscătoare pentru acești prieteni, și pentru strângerea călduroasă a unei mâini prietenoase. În curând am fost înconjurați de frați și surori care s-au bucurat să ne vadă, iar noi ne-am bucurat să-i vedem.

Ne-au spus că era ultima zi a adunării lor de tabără. Locul taberei era cam la șase mile depărtare, la periferia orașului. Câțiva dintre cei ce aveau distanțe mari de parcurs plecaseră spre casă, dar mai erau încă destul de mulți în tabără. Au insistat să mergem și să le vorbim seara și dimineața. Fiul meu s-a întors, însoțit de fratele Shireman, iar după ce ne-am sfătuit împreună, am hotărât să rămânem în tabără peste noapte.

Fratele Dan Jones și soția sa ne-au oferit cu bunăvoință cortul lor, așa că ne-am instalat confortabil. Am întâlnit acolo mulți frați pe care nu-i mai întâlnisem de la moartea soțului meu. În seara aceea a vorbit fratele Haskell. În noaptea aceea au fost trimiși soli prin oraș și prin împrejurimi, soli care au umblat toată noaptea ca să-i informeze pe cei ce plecaseră,

despre sosirea prietenilor de pe Coasta Pacificului, și despre faptul că aceștia vor vorbi adunării din tabără. Credincioși și necredincioși au răspuns chemării. Am fost surprinsă să-i văd adunați în număr atât de mare. [204]

Am stat înaintea oamenilor cu mare greu, dar Domnul, care a fost sprijinul și tăria mea în toate eforturile mele, mi-a fost ajutor și de data aceea. Am simțit binecuvântarea Domnului peste mine în timp ce prezentam mesajul pe care mi l-a dat Domnul pentru ei: nevoia religiei biblice trăite, religia trăită acasă, adevărul care sfințește templul sufletului. M-am simțit îndemnată să mustru, să reproșez și să încurajez sufletele.

Printre cei care au avut mare lumină, multe avantaje și ocazii bogate, a pătruns un spirit de fățarnicie și nehotărâre, de amânare și o instabilitate șovăielnică. O, dacă ar folosi avantajele și ocaziile pe care le au, manifestând zel, statornicie și devotament față de Dumnezeu, corespunzător cu marea lumină ce strălucește pe cărarea noastră! Dumnezeu cheamă oameni care au scopul hotărât, caracterul ferm, ca să facă lucrarea Lui în aceste zile de pe urmă.

Mare lumină strălucește peste generația aceasta. Evlavia fermă și viețuirea curată înaintea lui Dumnezeu, vor deosebi poporul lui Dumnezeu de lume. Domnul nu vrea ca poporul Său să privească la descurajare, ci să privească la lucrurile care nu se văd, la cele veșnice. Atunci, dacă poporul Său va umbla prin credință pe drumul pe care îi conduce Isus, nu va mai exista decădere de la credință ci va fi înaintare, va fi pace cu providența lui Dumnezeu, care deschide calea. Atunci vom avea părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Lumea, împreună cu comorile ei, își pierde importanța dacă ochii noștri sunt fixați asupra comorii nepieritoare. Dumnezeu să fie ținta iubirii noastre supreme. Atunci, dinspre cei ce cred adevărul se va răspândi o influență hotărâtoare, spre cei din casa lor și spre cei din vecinătatea lor, influență care va fi la fel de vastă ca veșnicia.

Fratele A.T. Jones a vorbit poporului, de asemenea și fratele E.J. Waggoner, iar oamenii au auzit multe lucruri prețioase care aveau să le fie mângâiere [205] și tărie pentru credința lor. Ei au apreciat acest privilegiu foarte mare pe care l-au avut.

Adunarea s-a terminat, și am fost siliți să ne luăm în grabă rămas bun. Nu am fost în stare să vorbim cu toți frații și surorile, întrucât timpul nostru era scurt și trebuia să ne deplasăm spre gara din Kansas City. Am regretat faptul că nu am fost împreună cu poporul nostru, de la începutul adunărilor lor. Aveam multe lucruri de mare importanță, pe care ne-am fi bucurat să le prezentăm.

La Minneapolis am întâlnit un număr mare de slujitori ai evangheliei, delegați. Încă de la începutul conferinței am deosebit un spirit care m-a împovărat. Erau rostite discursuri care nu ofereau poporului hrana de care avea atât de multă nevoie. Înaintea oamenilor era prezentată fața întunecată și sumbră a tabloului care avea să le rămână în memorie. Aceasta nu oferea nici o lumină sau eliberare spirituală, ci descurajare.

M-am simțit profund mișcată de Spiritul Domnului, în Sabat după amiază, să atrag atenția celor prezenți la iubirea pe care o manifestă Dumnezeu față de poporul Său. Minții nu trebuie să-i fie îngăduit să stăruie asupra aspectelor celor mai neplăcute ale credinței noastre. Din Cuvântul lui Dumnezeu, care poate fi reprezentat printr-o grădină plină de trandafiri, de crini și de garoafe, putem aduna prin credință prețioasele făgăduințe ale lui Dumnezeu, să ni le însușim în inimă și să avem curaj – să ne bucurăm în Dumnezeu – sau putem să ne fixăm atenția asupra spinilor și măcăcinilor, rănindu-ne adesea și plângându-ne de soarta noastră cea grea.

Dumnezeu nu are plăcere ca poporul Său să păstreze în memorie tablouri întunecoase și dureroase. Fiecare suflet ar putea să adune trandafirii, crinii și garoafele, să-și umple memoria cu făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu care înfloresc peste tot în grădina lui Dumnezeu. El vrea să stăruim asupra lor,[206] cu simț ascuțit și curat, luându-le în toată bogăția lor, vorbind despre bucuria ce ne stă în față. El vrea să trăim în lume, totuși să nu fim din lume, afecțiunile noastre fiind legate de lucrurile eterne. El vrea să vorbim despre lucrurile pe care

le-a pregătit pentru cei ce Îl iubesc. Aceasta va avea putere de atracție asupra minților noastre, va trezi așteptările și speranțele noastre, și ne va întări sufletele pentru a suporta conflictele și încercările din viața aceasta. Pe măsură ce stăruim asupra acestor scene, Domnul ne va încuraja credința și încrederea. El va da perdeaua la o parte și ne va lăsa să vedem licăriri din moștenirea sfinților.

Pe măsură ce prezentam bunătatea, iubirea și compasiunea gingașă a Tatălui nostru ceresc, am simțit că Duhul Domnului se odihnea nu numai peste mine ci și peste popor. Lumină, eliberare și binecuvântare au venit peste ascultători, iar cuvintelor rostite li s-a răspuns din inimă. Adunarea de părtășie care a urmat, a dovedit faptul că Cuvântul găsisese loc în inimile ascultătorilor. Mulți au mărturisit că aceasta fusese ziua cea mai fericită din viața lor, și au fost momente cu adevărat valoroase, întrucât știam că prezența Domnului Isus era acolo, ca să binecuvânteze. Am știut că descoperirea specială a Duhului lui Dumnezeu a avut un scop, de a înăbuși îndoielile, de a face să dea înapoi curentul necredinței care pătrundea în inimi și în minți, referitor la sora White și la lucrarea pe care i-a dat-o Domnul să o facă.

Acesta a fost un timp de înviorare pentru multe suflete, dar efectul nu a rămas asupra unora. De îndată ce au văzut că sora White nu este de acord cu toate ideile lor și nu consimte la propunerile și la rezoluțiile care urmau să fie supuse votului în cadrul conferinței, dovada pe care au primit-o nu a avut mai multă greutate pentru unii decât au avut cuvintele rostite de Isus în sinagogă către nazariteni. Inimile acestora au fost atinse de Duhul lui Dumnezeu. Au auzit, cum și era, pe Dumnezeu vorbindu-le prin Fiul Său. Au văzut, au simțit, [207] influența divină a Duhului lui Dumnezeu, și toți au mărturisit despre cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui. Dar Satana era lângă ei cu necredința, și ei au primit suspiciunile și îndoielile, după care a urmat necredința. Spiritul lui Dumnezeu a fost stins. În furia lor l-ar fi aruncat pe Isus de pe buza prăpăstiei dacă Dumnezeu nu L-ar fi protejat, ca mânia lor să nu-I facă rău. Odată ce Satana are stăpânire asupra minții, el face nebuni și demoni din cei care fuseseră apreciați ca oameni de caracter. Prejudicata, mândria, și încăpățânarea, sunt elemente teribile prin care el ia în stăpânire mintea omenească.

Am primit o epistolă lungă din partea fratelui Butler, pe care am citit-o cu atenție. Am fost surprinsă de conținutul ei. Nu am știut ce să fac cu scrisoarea dar, întrucât se părea că sentimentele exprimate în ea erau aceleași cu cele care lucrau și îi stăpâneau pe frații mei predicatori, i-am chemat pe câțiva într-o cameră de sus și le-am citit scrisoarea. Nici unul dintre ei nu a părut să fie surprins de conținutul ei, și majoritatea au spus că ei știau ce gândește fr. Butler, întrucât îl auziseră declarând aceste lucruri. După aceea le-am explicat multe. Le-am spus care era ceea ce știam că este calea dreaptă și neprihănită pe care trebuie să o urmeze frate față de frate, în timpul cercetării Scripturii. Știam că cei din fața mea nu vedeau toate lucrurile într-o lumină corectă, de aceea le-am spus multe lucruri. Toate declarațiile mele arătau principiile corecte pe baza cărora trebuie să se acționeze, însă m-am temut că cuvintele mele nu vor face nici o impresie asupra lor. Ei înțelegeau lucrurile în felul lor, iar lumina care le spuneam că îmi fusese dată, li se părea o poveste stupidă.

Am fost foarte îndurerată în inimă văzând starea de lucruri. Am adresat cele mai serioase apeluri, fraților și surorilor mele care erau prezenți la adunarea de dimineață, și am stăruit să facem din această ocazie un timp [208] valoros, cercetând împreună Scripturile, cu umilință de inimă. I-am rugat fierbinte să nu mai fie atâta libertate în vorbire, în legătură cu lucrurile despre care nu știu decât puțin. Toți aveau nevoie să învețe lecții în școala lui Hristos. Isus ne-a chemat: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu Sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30). Dacă învățăm zilnic lecțiile umilinței și smereniei inimii, nu vor mai exista atitudini de felul celor care există la această conferință.

Există diferențe de vederi în legătură cu anumite subiecte dar, este acesta un motiv pentru atitudini tăioase și dure? Ca invidia, bănuiala și imaginația rea, ura și gelozia să fie întronate în inimă? Toate acestea sunt rele și foarte rele. Ajutorul nostru este numai în Dumnezeu. Haideți să petrecem mult timp în rugăciune și în cercetarea Scripturilor cu un spirit corect – plini de dorința de a învăța, și dispuși să fim corecți și îndreptați în punctele în care greșim. Dacă Isus este în mijlocul nostru și inimile noastre sunt înmuiate și sensibilizate datorită iubirii Lui, vom avea una dintre cele mai frumoase conferințe pe care le-am avut vreodată.

Sunt multe de făcut. Lucrarea s-a extins. Au fost înființate noi misiuni și noi biserici. Totul ar trebui să fie plin de armonie, să fim liberi să ne consultăm împreună, ca frați la lucru în marele câmp al secerișului, lucrând cu toții în diferite ramuri, gândindu-ne fără egoism cum ar putea fi făcută lucrarea Domnului în modul cel mai favorabil. Dacă a fost vreodată un timp când, ca și conferință, să avem nevoie de harul special și de lumina deosebită a Duhului lui Dumnezeu, este la această conferință. O putere din adânc pune în mișcare agențiile, ca să se facă o schimbare în constituție [209] și în legile națiunii noastre, prin care se va constrânge conștiința tuturor celor ce păzesc Sabatul biblic, specificat clar în porunca a patra, ca ziua a șaptea.

A sosit timpul ca fiecare om să fie găsit făcându-și datoria, cu toate capacitățile pe care le are, pentru a înălța și apăra legea lui Dumnezeu înaintea poporului nostru și înaintea lumii, folosindu-și până la extrem abilitățile și talentele încredințate. Mulți sunt orbiți, înșelați de oameni care pretind a fi slujitori ai evangheliei, care îi influențează pe mulți să creadă că ar face o lucrare bună pentru Dumnezeu, când de fapt este lucrarea lui Satana. Satana ține ședințe, ca să hotărască cum să aducă la tăcere vocea și penița adventiștilor de ziua a șaptea. Dacă poate să le distragă atenția și să le risipească puterile într-o direcție prin care să-i slăbească și să-i dezbine, planul său are succes.

Satana și-a făcut lucrarea cu oarecare succes. S-a produs o luptă de sentimente, și dezbinare. A apărut multă gelozie și bănuială rea. S-au făcut multe discursuri, insinuări și remarci nesfințite. Mințile bărbaților care ar trebui să fie trup și suflet pentru lucrare, pregătiți să facă lucruri mari pentru Dumnezeu în timpul de față, sunt absorbite de probleme de importanță minoră. Pentru că ideile unora nu sunt cu totul în acord cu ideile lor proprii, în puncte de doctrină care implică idei și teorii minore, care nu sunt chestiuni vitale, marea problemă a libertății religioase a națiunii, care implică atât de multe în prezent, pentru mulți apare doar ca o problemă nesemnificativă.

Satana a dus lucrurile pe făgașul lui. Dar Domnul a ridicat bărbați și le-a dat o solie solemnă pe care să o vestească poporului Său, ca să trezească pe bărbații cei puternici să se pregătească de luptă, pentru ziua pregătirii lui Dumnezeu. Această solie, Satana a căutat să o facă fără efect și, tocmai când fiecare voce și fiecare peniță ar fi trebuit puse mai intens la lucru ca să oprească acțiunile și puterile [210] lui Satana, ei s-au tras la o parte; au apărut diferențe de opinii. Aceasta nu a fost deloc calea Domnului. La această conferință a fost pus înaintea slujbașilor subiectul legii în Galateni. Acest subiect a mai fost adus în cadrul conferinței, acum trei ani. Avem o scrisoare, din care vom prezenta extrase, scrisoare scrisă pe când mă aflam la Basel, Elveția, și care a fost trimisă fraților A.T. Jones și E.J. Waggoner.

Știm că dacă toți ar fi vrut să se apropie de Scriptură cu inimile supuse și stăpânite de influența Spiritului lui Dumnezeu, atunci mințile adunate pentru cercetarea Scripturilor ar fi fost calme, fără prejudecăți și fără mândrie de opinie. Lumina de la Dumnezeu ar fi strălucit asupra cuvântului Său, și adevărul ar fi fost descoperit. Dar este nevoie de eforturi sânguinoase, însoțite de rugăciune, și de multă răbdare pentru a răspunde rugăciunii lui Hristos ca ucenicii Lui să fie una așa cum El este una cu Tatăl. Rugăciunea serioasă și sinceră va fi ascultată și Domnul va răspunde. Duhul Sfânt va înviora facultățile mentale, și ne vom privi ochi în ochi. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate.” (Psalmi 119:130)

Fratele E.J. Waggoner a avut privilegiul de a vorbi limpede și de a-și prezenta vederile în legătură cu îndreptățirea prin credință și cu neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Aceasta nu a fost lumină nouă, ci a fost lumină veche așezată la locul ei în cadrul soliei întreit. Care este povara soliei? Ioan vede un popor. El spune: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12). Pe acest popor Ioan îl vede chiar înainte să-L vadă pe Fiul omului care avea „pe cap o cunună din aur; iar în mână, o secere ascutită.” (vers.14). [211]

Credința lui Isus este trecută cu vederea și tratată cu indiferență și cu nepăsare. Ea nu este proeminentă, așa cum i-a fost descoperită lui Ioan. Credința în Hristos ca singura nădejde a păcătosului, este în mare măsură lăsată pe dinafară, nu numai în discursurile rostite, ci chiar în experiența religioasă a multora dintre cei ce pretind a crede solia întreită. În cadrul acestei conferințe am dat mărturie despre faptul că cea mai prețioasă lumină a strălucit din Scripturi, prin prezentarea marelui subiect al neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea. Aceasta ar trebui să fie ținută încontinuu înaintea păcătosului, ca fiind singura sa nădejde de salvare. Aceasta nu a fost lumină nouă pentru mine, întrucât mi-a fost descoperită de către o autoritate mai înaltă în ultimii patruzeci și patru de ani, iar eu am prezentat-o poporului nostru cu penița și cu vocea, prin mărturiile Spiritului Său. Însă foarte puțini au răspuns mai mult decât numai prin a consimți față de mărturiile date referitor la acest subiect. S-a vorbit și s-a scris mult prea puțin în legătură cu această chestiune atât de măreață. Discursurile unora pot fi foarte bine reprezentate ca semănând cu jertfa lui Cain: fără Hristos.

Standardul prin care măsurăm caracterul este legea împărătească. Legea este detectorul păcatului. Prin lege vine cunoștința păcatului. Dar păcătosul este atras încontinuu spre Isus, datorită manifestării uimitoare a iubirii Lui, prin care s-a umilit într-atât încât să moară o moarte rușinoasă pe cruce. Ce subiect de studiu poate fi acesta! Îngerii se străduiesc, tânjesc cu seriozitate, să pătrundă taina aceasta uimitoare. Este un subiect de studiu care pune la încercare cea mai strălucită inteligență umană: ca omul, căzut, înșelat de Satana, trecut de partea lui Satana, să poată fi refăcut după chipul Fiului Dumnezeului celui infinit – ca omul să fie ca El; că, datorită neprihănirii lui Hristos acordate omului, Dumnezeu să-l iubească pe om, căzut însă răscumpărat, întocmai cum L-a iubit pe Fiul Său. Citiți aceste lucruri din gura viului cuvânt. [212]

Aceasta este taina evlaviei. Acest tablou este de cea mai mare valoare. Este de meditat asupra lui, este de pus în fiecare discurs, de fixat în memorie, de vorbit de către buzele omenești, și de urmat de către ființele omenești care au gustat și au văzut ce bun este Domnul. Acest subiect trebuie să fie temelia fiecărui discurs. Se prezintă teorii uscate, iar sufletele prețioase flămânzesc după pâinea vieții. Nu aceasta este predicarea cerută, sau care poate fi acceptată de cer, întrucât este fără Hristos. Descrierea divină al lui Hristos trebuie să fie ținută înaintea ochilor oamenilor. El este Îngerul învăluit în soarele cerului. De la El nu vine nici o umbră. Îmbrăcat în atributele Dumnezeirii, încunjurat de slava Dumnezeirii, și în asemănarea viului Dumnezeu, așa trebuie să fie înălțat înaintea oamenilor. Când toate acestea sunt puse înaintea oamenilor, meritele creaturii își pierd orice valoare. Cu cât privește ochiul mai mult la El, cu cât este studiată mai mult viața Lui, lecțiile Lui, desăvârșirea Lui de caracter, cu atât păcatul este văzut mai păcătos și mai dezgustător. Privind, omul nu poate decât să Îl admire și să fie tot mai atras spre El, tot mai încântat, și tot mai dornic să semene cu Isus, până când își însușește chipul Său și dobândește mintea lui Hristos. Ca Enoh, omul umblă cu Dumnezeu. Mintea îi este plină de gândurile lui Isus. Isus îi este cel mai bun Prieten.

Suntem îndurerați să vedem, când slujbașii sunt mult împreună și lucrează mult împreună, că unul copiază felul de a fi, atitudinea, gesturile, felul de a vorbi, chiar tonul vocii altuia, până când identitatea i se pierde în cea a asociatului său. Așa ceva îmi produce durere de inimă, întrucât știu că dacă ar fi privit la Isus, dacă s-ar fi gândit la Isus, ar fi vorbit despre iubirea Lui și i-ar fi copiat caracterul, asupra lui ar fi fost pusă amprenta lui Isus și nu a unei

ființe mărginite care, prin cuvinte, maniere și spirit, nu poate să-L reprezinte decât foarte slab pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.[213] Dacă fiecare slujitor ce spune că Îl iubește pe Isus, ar fi copleșit de farmecul Lui și și-ar însuși chipul Lui, ce exemplu ar fi pentru frații Săi și pentru lume! Cu cât slujitorii sunt mai mult în compania lui Isus și comunică cu El, cu atât vor fi mai tare legați de Hristos. Surprinzând înfățișarea Lui sfântă și copiind felul Său sfânt de a fi, ei vor fi transformați după chipul Său. Despre ei se va putea spune cu adevărat că Îl reprezintă pe Isus Hristos.

„De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus.” (Evrei 3:1). Studiați-L pe Hristos. Studiați caracterul Său, trăsătură cu trăsătură. El este Modelul nostru, pe care este necesar să-l copiem în viețile și în caracterele noastre, căci dacă nu, nu vom reuși să-L reprezentăm pe Isus ci, vom prezenta lumii o copie contrafăcută. Nu imitați pe nici un om, căci oameni au defecte în obiceiuri, în vorbire, în maniere, în caracter. Eu vă prezint pe Omul Isus Hristos. Voi trebuie să-L cunoașteți personal ca Mântuitor al vostru, înainte să-L puteți studia ca model și exemplu pentru voi. Pavel spune: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.” ... Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu.” (Romani 1:16-19).

Suntem profund și solemn recunoscători lui Dumnezeu că au fost trezite minți de către Spiritul lui Dumnezeu, ca să-L vadă pe Hristos în Cuvântul cel viu, și să-L reprezinte înaintea lumii, nu doar prin cuvinte. Aceștia înțeleg cerințele Scripturii, că toți cei ce se declară urmași ai lui Hristos sunt sub obligația de a călca pe urmele Lui, de a fi plini de Spiritul Său,[214] și de a-L prezenta astfel pe Isus Hristos înaintea lumii, pe Cel ce a venit în lumea noastră ca să-L reprezinte pe Tatăl. Reprezentându-L pe Hristos lumii, noi reprezentăm pe Tatăl. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” (Romani 8:9). Haideți să ne punem întrebarea: reflectăm noi, în biserică și înaintea lumii, caracterul lui Isus Hristos? Ni se cere un studiu mult mai profund, în cercetarea Scripturii. Așezând neprihănirea lui Hristos în lege, în mod distinct este descoperit Dumnezeu în adevăratul Său caracter, iar Legea este descoperită ca sfântă, dreaptă și bună, glorioasă cu adevărat când este văzută în adevăratul ei caracter.

Dacă toți frații noștri predicatori ar fi putut să-și ia Bibliile împreună, cu spiritul lui Hristos, respectându-se unul pe altul, și cu adevărată politețe creștină, Domnul ar fi fost învățătorul lor. Dar Dumnezeu nu are nici o șansă să impresioneze mințile asupra cărora Satana are atât de mare putere. Tot ceea ce nu se armonizează cu mintea lor și cu judecata lor omenească, pentru ei este în umbră și în întuneric.

Eu-l are de-a face cu experiența noastră religioasă mult mai mult decât ne putem imagina. Când eu-l este crucificat, când încăpățânarea se va supune, limbajul inimii va fi: „nu voia mea să se facă, o, Doamne, ci a Ta, căci sunt al Tău și Ție îți slujesc”, și „vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă”. Atunci nimeni nu va mai fi rece și rigid, ca stelele ce nu se mișcă. Demnitatea lumească și egoistă, nu va mai fi întreținută. Atunci va fi o împletire plină de frumusețe a purității, a unui spirit înalt și a nobleței, care este înțelepciune de sus, cu blândețea și smerenia lui Isus Hristos. Mielul nevinovat a fost ales ca reprezentare a lui Hristos.

Egoismul este înscris în inima omenească cu caractere clare și inconfundabile. De îndată ce iubirea lui Dumnezeu își găsește locul acolo, se înscrie chipul și antetul lui Isus Hristos. Întreaga Sa viață în mijlocul unei lumi pline [215] de mândrie și egoism, a fost fără excepție o întruchipare a acelei iubiri care „este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, nu pizmuiește; nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de

adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.”(1Cor. 13:4-7) Aici ne sunt prezentate roadele harului lui Dumnezeu, pe care fiecare urmaș al lui Hristos le va manifesta în viață și le va descoperi în caracter. Dacă aceste manifestări lipsesc, trebuie căutat Dumnezeu cu cea mai mare seriozitate. Prin pocăință și credință în Isus Hristos, putem primi spiritul lui Hristos, descris în aceste roade, și atunci putem fi numiți cu adevărat copii ai lui Dumnezeu și nu copii ai celui rău. Trebuie să avem o credință mai mare; atunci vom avea mai mult din Hristos.

Povara mea de-a lungul conferinței, a fost de a-L prezenta pe Isus și iubirea Lui înaintea fraților mei, pentru că am văzut dovezi marcante că mulți nu au spiritul lui Hristos. Mintea mea a fost în pace, s-a odihnit în Dumnezeu, și m-am întristat văzând că un spirit străin a pătruns în experiența fraților noștri predicatori, și că acesta strica tabăra. Mi-am dat seama că în minților multora era o orbire remarcabilă, încât nu deosebeau unde era Duhul lui Dumnezeu și ce înseamnă adevărata experiență creștină. Gândul că aceștia erau păzitorii turmei lui Dumnezeu, era dureros. Lipsă de adevărată credință, brațele atârând, pentru că nu fuseseră înălțate în rugăciuni sincere! Unii nici nu simțeau nevoia să se roage. Propria lor judecată, simțeau că le este suficientă, și nu-și dădeau seama că dușmanul oricărui bine le călăuzea judecata. Erau precum soldații care se duc la luptă fără arme și fără armură. Și atunci ne mai putem mira că predicile au fost lipsite de spirit, că apa cea vie din râul vieții nu a putut curge prin canalele înfundate,[216] și că lumina cerului nu a putut pătrunde prin ceața densă a stării de încropeală și de păcătoșenie?

Nu am putut dormi decât puține ore. Am scris în toate orele dimineții, trezindu-mă în mod frecvent la două și la trei a.m., ușurându-mi mintea prin faptul că scriam despre subiectele care îmi fuseseră prezentate. M-a durut inima să văd spiritul care îi stăpânea pe unii dintre frații noștri predicatori, spirit care părea să fie contagios. Se vorbea prea mult.

Când am declarat înaintea fraților mei că auzeam pentru prima dată vederile fratelui E.J. Waggoner, unii nu m-au crezut. Le-am spus că am auzit adevăruri prețioase, la care pot răspunde cu toată inima mea căci, aceste adevăruri mari și glorioase, neprihănirea lui Hristos și tot sacrificiul făcut în favoarea omului, nu au fost oare imprimate pentru totdeauna în mintea mea de către Spiritul lui Dumnezeu? Nu a fost prezentat acest subiect de atâtea ori în mărturii? Când Domnul a dat fraților mei povara de a vesti această solie, am fost profund recunoscătoare lui Dumnezeu, căci am știut că este solia pentru timpul de față.

Solia îngerului al treilea este vestirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Poruncile lui Dumnezeu sunt vestite, dar credința lui Isus Hristos nu este vestită de către adventiștii de ziua a șaptea ca fiind de egală importanță, așa încât legea și evanghelia să meargă mână în mână. Nu găsesc cuvinte să pot exprima acest subiect în toată complexitatea lui.

„Credința lui Isus”. Se vorbește despre ea, dar nu este înțeleasă. Ce înseamnă credința lui Isus, care este o parte din solia îngerului al treilea? Isus a devenit purtătorul păcatelor noastre, ca să poată fi Mântuitorul care ne iartă păcatele. El a fost tratat așa cum meritam să fim tratați noi. A venit în lumea noastră și a luat păcatele noastre, ca noi să putem primi neprihănirea Lui. Credința în capacitatea lui Hristos de a ne salva pe larg, pe deplin și complet, este credința lui Isus. [217]

Unica siguranță pentru Israeliți a fost sângele pus pe ușorii ușii. Dumnezeu a spus: „când voi vedea sângele, voi trece pe alături” (Ex.12:13). Orice alte planuri făcute pentru a fi în siguranță, nu aveau nici o valoare. Nimic altceva în afară de sângele de pe ușorii ușii nu putea închide calea, ca îngerul morții să nu intre. Nu există mântuire pentru păcătos, decât în sângele lui Isus Hristos, care ne curăță de orice păcat. Omul cu intelectul cultivat poate avea resurse vaste de cunoștințe, se poate angaja în speculații teologice, poate fi înălțat și onorat de oameni, poate fi considerat depozitarul cunoștinței, însă dacă nu are o cunoștință mântuitoare a lui Hristos răstignit pentru el, și dacă nu se prinde prin credință de neprihănirea lui Hristos,

este pierdut. Hristos a fost „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53:4). „Mântuiți prin sângele lui Isus Hristos”, va fi unica noastră speranță și cântecul nostru de-a lungul veșniciei.

Când le-am spus clar care era credința mea, mulți nu m-au înțeles și au spus că sora White s-a schimbat; sora White a fost influențată de fiul ei, W.C. White și de fratele A.T. Jones. Sigur că astfel de declarații ieșite de pe buzele celor ce mă cunosc de ani de zile, care au crescut împreună cu solia îngerului al treilea și au fost onorați cu încredere din partea poporului nostru, nu se poate să nu aibă influență. Am devenit subiectul remarcilor și al criticilor, însă nici unul dintre frații noștri nu a venit să mă întrebe sau să-mi ceară vreo explicație. Am încercat cu stăruință să-i facem pe frații noștri predicatori care erau găzduiți în casă, să se adune într-o cameră liberă, și împreună să ne unim în rugăciune, dar nu am reușit decât de două sau de trei ori. Au ales să stea în camerele lor și să discute și să se roage separat. Nu părea să fie nici o ocazie[218] pentru a sfărâma prejudecata care era atât de fermă și de hotărâtă. Nu ni s-a dat nici o șansă să îndepărtăm înțelegerea greșită în privința mea, a fiului meu, a lui E.J. Waggoner și a lui A.T. Jones.

Am încercat să fac încă un efort. În dimineața aceea, la o oră timpurie, am scris lucruri pe care să le pun în fața fraților noștri, pentru ca astfel cuvintele mele să nu fie interpretate greșit. Au fost de față destul de mulți dintre frații noștri conducători cu răspundere, însă am regretat profund faptul că nu au venit mai mulți la acest conciliu. Unii dintre cei prezenți au început să vadă lucrurile într-o lumină diferită, și mult mai mulți ar fi putut beneficia dacă ar fi folosit ocazia să audă ceea ce aveam de spus. Aceștia nu au luat la cunoștință explicațiile mele și nu au beneficiat de pe urma lor și de pe urma unui „așa zice Domnul”, pe care l-am prezentat.

Mi s-a pus întrebarea: „Sora White, credeți că Domnul are vreo lumină nouă, mai mare, pentru noi ca popor?” Le-am răspuns: „Cu siguranță. Nu doar cred așa, ci pot să spun lămurit. Știu că există adevăr prețios care ne va fi descoperit, dacă noi suntem poporul care trebuie să reziste în ziua de pregătire a lui Dumnezeu”.

Apoi s-a pus întrebarea, dacă eram de părere ca lucrurile să se oprească în stadiul în care erau, după ce fratele Waggoner își va expune vederile în legătură cu legea în Galateni. La care am zis: „cu nici un chip. E nevoie de tot, de ambele părți ale chestiunii.” Le-am spus că spiritul pe care l-am văzut manifestându-se la conferință, era nerațional. Am insistat să se dea pe față un spirit corect, creștin, așa cum manifestase fratele E.J. Waggoner în toate prezentările sale; această problemă nu trebuia să fie dezbătută în stil combativ. Am insistat ca problema aceasta să fie discutată într-un spirit creștin, și să nu se dea lovituri la adresa fraților [219] care aveau păreri diferite. Așa cum E.J. Waggoner s-a purtat ca un gentleman creștin, să se poarte și ei la fel, prezentându-și deschis argumentele.

Le-am spus că mi-a fost arătat că unii dintre frații noștri și-au educat un spirit de dispută. Procesul acestei educații, și tiparul imprimat în urma unei astfel de educații nu sunt după rânduiala lui Dumnezeu și nici nu au aprobarea lui Dumnezeu. În multe privințe, oamenii instruiți în astfel de școli își pierd capacitățile de a putea fi păstori ai oilor și ai mieilor. Combaterea unui oponent, pe calea discuțiilor, de obicei mai mult vatămă decât să aducă ceva bun. Spiritul combativ este stârnit de ambele părți, și se transformă într-un spirit sfidător și împietrit atunci când calea le este barată. Apoi încep să critice, și nu folosesc Scriptura cu sinceritate, ci se luptă cu ea în mână ca să-și apere punctele de vedere.

S-au făcut remarci de felul: „dacă vederile noastre despre Galateni nu sunt corecte, atunci nu avem solia îngerului al treilea, iar poziția noastră se duce de râpă; nu se mai alege nimic de credința noastră”. Am spus: „fraților, tocmai aceasta vă spuneam. Declarația pe care ați făcut-o nu este adevărată. Este o declarație extravagantă, exagerată. Dacă va fi făcută în timp ce se discută această chestiune, voi simți de datoria mea să clarific problema înaintea celor adunați și, fie că vor să audă sau nu vor, le voi spune că declarația este incorectă. Chestiunea

în discuție nu este una vitală și nu ar trebui să fie tratată în felul acesta. Magnitudinea și importanța extraordinară a acestui subiect este exagerată. Din acest motiv – datorită concepțiilor greșite și a ideilor pervertite – vedem spiritul care predomină la această conferință, un spirit necreștin, pe care nu ar fi trebuit să-l vedem niciodată manifestat printre frați. Un spirit fariseic a pătruns printre noi, împotriva căruia îmi voi ridica glasul oriunde se va da pe față.” [220]

Un frate a întrebat din nou: „poate că vă gândiți să nu se spună nimic de cealaltă parte a chestiunii”. Fiul meu Willie și eu, le-am spus hotărât că nu vrem ca discuțiile să se încheie aici cu nici un chip, ci dorința noastră era ca toți să aducă toate dovezile, de ambele părți, pentru că nevoia noastră este ca adevărul, adevărul Bibliei, să fie prezentat înaintea poporului.

Cât de mare mi-a fost surpriza să aflăm în dimineața următoare, că se ținea o adunare în care ei au declarat că se simțeau prost pentru că sora White nu voia ca celălalt aspect al chestiunii să fie discutat! Cineva dintre cei prezenți la adunare s-a dus după fiul meu, W.C. White, care nu știa nimic despre adunarea aceea, și l-a sfătuit să vină. În mod evident avea loc o prezentare tristă a situației, care crea mare simpatie pentru frații care fuseseră blocați fără să li se dea ocazia să-și expună ideile. Fiul meu a spus că vrea să vorbească în favoarea mamei sale, care dorea foarte mult – acum că fratele Waggoner vorbise – să audă tot ce este de spus și de cealaltă parte a chestiunii; și că ea vorbise despre aceasta în mod hotărât înaintea unei adunări de predicatori, în seara anterioară. Astfel lucrurile s-au limpezit în fața celor prezenți.

Când a început adunarea de dimineață, am fost surprinsă să-l aud pe fratele ----- vorbind în felul în care a vorbit, în fața unui larg auditoriu format din credincioși și din necredincioși, - - vorbire care știam că nu este dictată de Spiritul Domnului. După el a urmat fratele -----, care a făcut remarci de același fel, înainte ca fratele ----- să-și înceapă vorbirea, care a fost în așa fel calculată încât să creeze simpatie, ceea ce nu era după rânduiala lui Dumnezeu. Era omenesc, dar nu divin. Pentru prima oară am început să mă gândesc că poate noi nu avem vederi corecte în ce privește legea în Galateni, căci adevărul nu are nevoie de un astfel de spirit pentru a fi susținut. [221]

Fratele -----, care a vorbit mai întâi, cu un limbaj hotărât și nepotrivit, a deplâns faptul că s-a introdus subiectul legii în Galateni. El a declarat iar și iar, că deplângea introducerea acestei chestiuni în discuție, și că îi părea atât de rău că era luat în discuție tocmai când fr. Butler era bolnav și nu putea fi prezent pentru a conduce lucrările. Plin de emfază, a declarat că era o lașitate abordarea acestei probleme când fr. Butler nu putea să fie prezent, întrucât el era cel mai pregătit să susțină această chestiune. Au fost spuse multe lucruri care m-au umplut de uimire, atât de către fratele ----, cât și de fratele ----- . Oamenii aceștia spuneau aceste lucruri înaintea unei adunări formate din tot felul de oameni. Sala era plină. Și aceștia erau cei ce simțeau că nu trebuie adus spre cercetare acest subiect decât înaintea fraților predicatori!

Fratele Waggoner a vorbit deschis, fără să facă aluzie la personalități, fără să lovească sau să ridiculizeze pe cineva. El a susținut subiectul așa cum trebuie să o facă un gentleman creștin, într-o manieră amabilă și politicoasă. Acest fapt a fost recunoscut și de cei ce întrețineau vederi opuse. O, dacă fratele ---- ar fi făcut la fel, și și-ar fi început lucrarea fără acele introduceri făcute înaintea întregii adunări în care se aflau mulți străini de credința noastră! Felul lor de acțiune nu se armonizează cu ideile și obiecțiile pe care le-au exprimat, ca să nu se prezinte aceste subiecte nici măcar înaintea poporului nostru!

Am putut vedea o mare lipsă de discernământ înțelept și de o bună judecată. Răul care decurge din aceasta mi-a fost prezentat adesea. Diferențele de păreri au fost expuse atât înaintea credincioșilor cât și înaintea celor necredincioși. Lucrurile acestea au făcut așa o impresie asupra minții mele, încât am simțit că frații mei aveau în față o mare schimbare. Problema aceasta mi-a fost pusă în față pe când mă aflam [222] în Europa, prin imagini și simboluri, dar explicațiile mi-au fost date mai târziu, așa că nu am fost lăsată în întuneric cu privire la starea bisericilor noastre și a fraților noștri predicatori.

Limbajul nu poate exprima povara și suferința sufletului meu. Am trecut prin frământări profunde și dureroase în Elveția, când mi-a fost prezentată conferința desfășurată la Battle Creek acum trei ani. Acum m-a cuprins aceeași stare de suferință și de durere a minții. Nu am avut nici o îndoială în legătură cu problema. Cunoșteam lumina care ne-a fost prezentată în termeni clari și limpezi.

Frații aveau toate dovezile pe care le-ar fi putut avea, că s-au rostit cuvintele adevărului în legătură cu neprihănirea lui Hristos. Știam că dacă ar fi deosebit vocea adevăratului Păstor, dacă și-ar fi deschis inimile ca să primească lumina, nu ar fi fost rostite niciodată astfel de discursuri pentru a stârni simpatia, discursuri care lăsau asupra adunării impresia că eram dezbinați și dușmani unii față de alții.

Au adus vreun bine eforturile pe care le-am făcut față de unii dintre bărbații proeminenți aflați în poziții de răspundere? Toate eforturile mele păreau să fie în zadar. Era un spirit asupra fraților noștri, pe care nu l-am mai văzut în ei până acum.

M-am întors în camera mea, întrebându-mă care era cea mai bună cale de urmat. Multe ore din noaptea aceea le-am petrecut în rugăciune, în legătură cu legea în Galateni. Acesta era doar o mostră. Oricare cale ar fi fost în acord cu un „așa zice Domnul”, sufletul meu voia să spună, Amin și Amin. Dar spiritul care îi stăpânea pe frații noștri semăna atât de puțin cu spiritul lui Isus, era atât de contrar spiritului pe care trebuie să-l exercite unii față de alții, încât mi-a umplut sufletul de suferință. [223]

În dimineața următoare, în cadrul adunării predicatorilor am avut de spus câteva lucruri clare, pe care nu am îndrăznit să nu le spun. Sarea își pierduse puterea, aurul cel curat se întunecase. Peste popor era întuneric spiritual și mulți dovedeau faptul că erau mișcați de o putere de jos, căci rezultatele erau cele care trebuiau să fie din moment ce nu erau sub iluminarea Duhului lui Dumnezeu. Ce pagini de istorie erau scrise de îngerii raportori! Drojdia și-a săvârșit lucrarea ei precisă, și a stricat aproape tot aluatul. Aveam o solie de muștrare și de avertizare pentru frații mei, știam aceasta. Sufletul îmi era apăsător de chin. A spune aceste lucruri fraților mei, îmi producea mie mai multă suferință decât a produs asupra celor cărora le erau adresate. Prin harul lui Hristos am experimentat o putere divină care m-a constrâns să rezist înaintea fraților mei predicatori, în Numele Domnului, nădăruind și rugându-mă ca Domnul să le deschidă ochii orbi. Am fost întărită ca să rostesc cuvintele pe care secretara mea le-a stenografiat. (Cuvinte redată în „Cuvântarea de dimineață”, din octombrie 24. – vezi Ms.9, 1888)

Credeam că am făcut tot ce puteam face pentru a prezenta lumina pe care mi-o dăduse Dumnezeu, și că mă voi retrage în liniște de la conferință, pentru a răspunde solicitării fraților și surorilor de a le vorbi la Kansas City. Există o împotrivire fermă și hotărâtă față de orice aș fi putut spune, care nu se armoniza cu ideile celor prezenți, în legătură cu felul în care îi tratau pe frații A.T. Jones și E.J. Waggoner și pe cei ce nu erau cu totul de acord cu vederile lor. Suspiciuni, multă vorbire, și discursuri grele dovedeau ce fel de spirit era în cei care le rosteau. Declarații și bănuieli false erau la ordinea zilei, [225] dar nici unul nu a venit să mă întrebe dacă era ceva adevărat din acele lucruri. Eram în mijlocul lor. Aș fi vorbit deschis cu oricare dintre ei și le-aș fi luminat mintea dacă ar fi avut vreo dorință să fie luminați.

Era evident că de ani de zile un anumit spirit era în acțiune pentru a produce această stare de lucruri. Nu s-a întâmplat totul dintr-o dată. Frații noștri nu au avut și nu vor avea niciodată vreo dovadă mai mare a faptului că Dumnezeu a fost cu mine, lucrând cu mine și prin mine pentru poporul Său, decât au avut la această conferință. Era evident că înșelăciunea era asupra fraților noștri. Ei și-au pierdut încrederea în sora White, nu pentru că sora White s-ar fi schimbat, ci pentru că un alt spirit i-a luat în stăpânire și îi controlează. Scopul lui Satana este ca prin planurile sale să facă fără efect mărturiile Spiritului lui Dumnezeu. Dacă poate să conducă mințile poporului lui Dumnezeu să vadă lucrurile într-o lumină pervertită, ei își vor

pierde încrederea în soliile pe care le trimite Dumnezeu prin slujitorii Săi; atunci poate să amăgească și mai cu succes, fără să poată fi detectat.

Dacă frații noștri ar fi fost eliberați de prejudecăți, dacă ar fi avut Spiritul lui Hristos și discernământul spiritual, socotind lucrurile de la cauză la efect, nu ar fi dat mărturii false în defavoarea mea. Nu ar fi declarat că sora White a fost influențată de W.C. White, de A.T. Jones și de E.J. Waggoner.

Învinuirea că aș fi influențată mi-a fost adusă de adventiștii de ziua întâia, și de către cei cărora Domnul le-a trimis avertizări, sfaturi și muștrări. „Cineva o influențează pe sora White” spun aceștia, „cineva îi spune aceste lucruri”. Astfel de acuzații am întâlnit din prima zi a lucrării mele. Oricine a fost muștrat și a căzut de la credință, spune aceleași lucruri. [224]

Un lucru știu mulți, și anume că sunt vinovați de lucrurile pentru care au fost muștrați, însă decât să-și umilească inimile mândre și să-și mărturisească păcatele, ei trec cu totul pe terenul lui Satana, pentru a face rău. Ei sunt dintre aceia despre care Hristos a spus: „nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață” (Ioan 5:40). „Oricine face răul urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu-i fie muștrate faptele”. (Ioan 3:20).

Domnul a încercat și a supus la probă pe poporul Său care a avut mare lumină, ca să vadă dacă vor umbla în lumina aceasta sau se vor întoarce de la ea căzând sub ispită. Doar puțini își dau seama de ce spirit sunt conduși, până când ajung în circumstanțe care pun la încercare spiritul care îi împinge la acțiune. În mulți, inima firească are putere de dominație, totuși ei nu se gândesc că hrănesc mândria și prejudecata ca pe niște oaspeți dragi, și că lucrează împotriva luminii și adevărului, prin cuvintele și faptele lor.

Frații noștri care ocupă poziții de conducere în lucrarea și în cauza lui Dumnezeu, ar fi trebuit să fie atât de strâns legați de Izvorul oricărei lumini, ca să nu numească lumina întuneric și întunericul lumină. Ei au în față exemplul celor care au pretins a crede adevărul, dar care, atunci când au fost muștrați cu milă din cauza păcatului și a greșelilor, au lăsat să se dezlanțue temperamentul lor natural și s-au împotrivit lucrării Spiritului Domnului. I-au văzut pe aceștia pășind tot mai mult în întuneric, până când au pierdut adevărul. Cu toate acestea, nu-și dau seama că sunt în cea mai mare primejdie dacă, fără să țină cont de umblarea și de exemplul clar al altora, se împiedică precum orbii pe aceeași cărare a îndoielii, necredinței și respingerii luminii trimise de Dumnezeu, din cauză că nu coincide cu ideile lor. Se pare că ei nu înțeleg că, dacă Domnul le trimite muștrări, o face pentru că îi iubește. [226]

Creștinul este cel mai mare tip de om, deoarece seamănă cu Hristos, însă când se depărtează de principiile rânduite de Dumnezeu, adesea nu-și dă seama că face rău. Atunci Domnul îi prezintă situația așa cum este, și pe el așa cum este. El nu îi detaliază toate greșelile, dar îi dă șansa să dovedească faptul că este copil adevărat al lui Dumnezeu, prin pocăință și mărturisire nu numai a păcatelor specificate, ci și a celor pe care i le descoperă conștiința.

În realizarea acestei lucrări (a deveni ca Hristos), el demonstrează că a rupt-o pe față cu Satana și cu păcatul. El își simte slăbiciunea, se ține de puterea lui Dumnezeu cu dorință neclintită și cu credință vie, și este biruitor. Mare este pacea și bucuria lui, căci vine de la Domnul și, nu este nimic mai acceptabil în ochii Domnului decât continua umilire a sufletului înaintea Lui. Aceste dovezi arată fără greș că Domnul a atins inimile prin Duhul Său cel Sfânt. Mai minunat decât miracolul vindecării fizice, este miracolul făcut în copilul lui Dumnezeu, în lupta împotriva defectelor naturale și obținerea biruinței asupra lor. Universul lui Dumnezeu privește la el cu bucurie mult mai mare decât spre cea mai splendidă afișare exterioară. Caracterul interior este modelat după Tiparul divin.

Dar, dacă bărbații din poziții înalte de încredere, aflați sub presiune, sunt gata să spună că sora White este influențată de vreo ființă omenească, atunci cu siguranță nu mai au nici un folos din soliile care vin dintr-o astfel de sursă. Așa ceva s-a spus fără sfială la conferința de la Minneapolis, și încă de pe buzele celor care mă cunosc, îmi cunosc felul de viață și caracterul

lucrării mele, care până acum au folosit mult mărturiile pentru corectarea relelor existente în biserică, care au susținut fără ezitare autenticitatea lor – faptul că poartă acreditare divină. A fost contrar felului de a lucra al Domnului, trimiterea de solii către predicatori și către biserici? Nu s-a purtat în același fel cu poporul Său, în trecut? [227]

De ce nu le-a fost teamă acestor bărbați, care știau aceste lucruri, să-și ridice mâna împotriva mea și împotriva lucrării mele, fără să aibă alt motiv decât imaginația lor, că nu sunt de acord cu spiritul lor și cu purtarea lor față de bărbații pe care ei și eu avem motive să-i respectăm? Bărbații aceștia sunt tot așa de sinceri ca și cei ce-i critică, bărbați corecți în principii – dar care nu se armonizează cu vederile lor în ce privește legea în Galateni. Am știut cum privește Domnul spiritul și acțiunea lor și, dacă au făcut aceasta din ignoranță, datorită ideilor pervertite, au toate ocaziile pe care le poate da Dumnezeu, ca să știe că El a dat acestor bărbați (A.T. Jones și E.J. Waggoner) o lucrare de făcut și o solie de vestit, solie care este adevăr prezent pentru timpul acesta. Au putut să-și dea seama că oriunde ajunge această solie, roadele sunt bune. Energia și vigoarea vitală pătrunde în biserică și, unde solia este primită, speranța, curajul și credința strălucesc în înfățișarea celor care își deschid ochii să vadă, înțelegerea să priceapă și inimile ca să primească marea comoară a adevărului.

A înălța pe Hristos ca singura sursă a puterii noastre, a prezenta iubirea Lui inegalabilă arătată prin faptul că vinovăția păcatelor oamenilor a fost pusă peste El și neprihănirea Lui a fost socotită omului, aceasta în nici un caz nu înlătură legea și nu micșorează din demnitatea ei. Mai degrabă o așează în poziția în care lumina corectă strălucește asupra ei și o glorifică. Aceasta are loc doar prin lumina reflectată de la crucea Calvarului. Legea este completă și deplină în marele plan de mântuire, doar dacă este prezentată în lumina care pornește de la Mântuitorul răstignit și înviat. Aceasta nu poate fi deosebită decât în mod duhovnicesc. Ea aprinde în inima celui care privește, credință arzătoare, nădejde și bucurie că Hristos este neprihănirea sa. Bucuria aceasta o au numai cei care iubesc și păzesc cuvintele lui Isus, care sunt cuvintele lui Dumnezeu. Dacă frații mei ar fi fost în lumină, cuvintele pe care mi le-a dat Domnul pentru ei ar fi găsit răspuns în inimile celor pentru care am lucrat. [228]

Văzând că inimile după care tânjeam să fim în armonie, erau încuiate datorită prejudecății și necredinței, am socotit că e mai bine să-i părăsesc. Planul meu era să plec de la Minneapolis în prima zi a săptămânii. Fratele Kilgore a venit să-mi ceară să vorbesc în ziua următoare, dar am răspuns: „nu, frate, nu pot spune altceva, ce majoritatea fraților mei predicatori să considere că are vreo valoare. Nu trebuie să lucrez și să-mi epuizez puterile dacă nu e nevoie. Trebuie să plec și să văd ce-mi dă Domnul de făcut în altă parte, pentru că știu că am o solie de dus poporului Său.”

Îmi doream să meditez, să mă rog, (ca să pot să știu) în ce fel puteam lucra pentru a prezenta subiectul păcatului și al ispășirii în lumina Bibliei, înaintea poporului. Aceștia au mare nevoie de acest fel de învățătură, ca să poată transmite lumina altora și a avea privilegiul binecuvântat de a fi lucrători împreună cu Dumnezeu, de a aduna și aduce acasă oile turmei Lui. Ce putere trebuie să avem de la Dumnezeu pentru ca inimile de gheață, care au doar o religie legalistă, să vadă lucrurile mai bune pregătite pentru ei – Hristos și neprihănirea Sa! Este nevoie de o solie dătătoare de viață, pentru a aduce la viață oasele uscate. --- Ms. 24, 1888. („Privind înapoi spre Minneapolis”, scrisă în noiembrie sau în decembrie, 1888) [229]

Către R.A. Underwood

Iubite frate,

Pe când eram la Conferința Generală ce s-a ținut la Oakland, anumite lucruri mi-au impresionat mintea foarte tare, lucruri pe care trebuie să le aștern pe hârtie. Îmi pare foarte rău că te-ai implicat activ în conducerea lucrurilor pentru înființarea instituției din Ohio, deoarece nu cred că Dumnezeu te-a condus la aceasta. M-am gândit la declarația ta în legătură cu lipsa de bunăvoință a fratelui Gilmore de a-și investi mijloacele în vreo întreprindere a cauzei lui Dumnezeu, în afară de sanatoriul pe care dorește ca el să-l conducă în cea mai mare măsură. Poziția lui nu este o poziție corectă. Dumnezeu este gata să ne binecuvânteze, însă noi trebuie să stăm în mâinile Lui. Trebuie să ne cercetăm cu seriozitate, ca să știm și să facem voia lui Dumnezeu. Dacă ai fi fost în stare să-i dai fratelui Gilmore un sfat înțelept, el și-ar fi folosit cu totul altfel banii, timpul și talentul. El are abilități pe care le-ar fi putut angaja cu folos în lucrarea și în cauza lui Dumnezeu, în loc să fie folosite într-o întreprindere nesigură.

Eu nu-l condamn pe fratele Gilmore. A fost tânăr în adevăr și a privit la tine ca la un om cu discernământ și cu înțelepciune, care nu-l va sfătui să aleagă o cale nesăbuită. El va avea încercări. Va fi dezamăgit și, Domnul să-l păzească să nu facă greșeli dureroase. Să privească la Dumnezeu în credință și să-și pună încrederea în El.

Am adresat scrisori din Europa către mai mulți frați, cerând ajutor pentru lucrarea externă. Fratele Gilmore este unul dintre cei cărora le-am scris, dar mi-a răspuns că mijloacele sale sunt investite toate în institutul sanitar și că nu poate ajuta lucrarea misionară din Londra. Nu am primit [230] nici un dolar de la nimeni din Iowa, în afară de fratele Smouse, care mi-a dat 100.00.

Nu pot crede că ai lucrat cu înțelepciune prin înființarea acestei instituții, și nu pot ajunge la altă concluzie decât aceea că nu Dumnezeu a inspirat această investiție. Nu văd nici o lumină în aceasta și nu pot să o aprob.

Cleveland este un loc important și, dacă păzitorii Sabatului ar fi trezi, ar vedea nevoia de a construi pentru a facilita lucrarea în acest oraș precum și în vecinătate. Dar, cine va veni acum în față, ca să-și investească mijloacele în această întreprindere esențială? Fratele meu, tu ai pus poveri peste tine, pe care nu Domnul ți le-a dat. Înființarea institutului sanitar la Mount Vernon a fost o întreprindere personală, și nu văd corect să ceri mijloacele din bisericile din Ohio pentru a o susține, și nu văd nici un motiv pentru care să fie pusă pe umerii Conferinței Generale care, are deja destule poveri de purtat. Misiunile externe, precum și întreprinderile care se dezvoltă continuu pentru răspândirea adevărului, cer o mare cheltuială de mijloace, exercitarea unei gândiri atente, disciplinarea forțelor eficiente pentru realizarea planurilor, și toate acestea cer destulă grijă, fără a fi nevoie de poveri suplimentare.

Partea cea mai importantă a unei întreprinderi nu este aceea de a înălța o clădire în care să-i tratezi pe bolnavi. Este nevoie să asiguri manageri înțelepți, competenți și prevăzători, și să asiguri facilitățile cu ajutorul cărora instituția să aibă succes. Din experiența pe care o avem cu Sanatoriul și cu Institutul de Recuperare, am învățat cât de greu este să asiguri aceste lucruri esențiale. Este nevoie de ani de zile pentru a echipa o instituție și a o pune în stare bună de funcționare. Nu putem găsi oriunde oameni ca dr. Kellogg pentru a administra astfel de instituții. Este o mare povară pentru cineva să-și asume administrarea [231] unei întreprinderi ca aceasta, și să o facă să fie un succes. Afacerea aceasta din Mount Vernon pare și mai neînțeleaptă dacă ne uităm la marea cerință atât de oameni cât și de mijloace care există în problemele de interes vital legate de cauza adevărului. Câmpuri noi se deschid în toate părțile. Nu numai de aici, ci și din câmpurile externe se aude strigătul macedonean „vino și ajută-ne”. Ar fi înțelept să permitem ca întreprinderea din Mount Vernon să blocheze alte

ramuri mai importante ale lucrării? Are plăcere Dumnezeu de astfel de invenții? Este în planul Lui ca această instituție să fie adusă la existență, ca să consume mijloacele, timpul și să ducă în confuzie pe slujitorii lui Dumnezeu, împiedecându-i să lucreze pentru salvarea sufletelor, în timp ce există deja o instituție care să facă lucrarea pentru care ei zic că au înființat-o? Dacă o instituție nu este condusă cu înțelepciune, va lucra împotriva adevărului.

Nădăjduiesc ca nimeni să nu se descurajeze datorită eșuării planurilor și speranțelor legate de instituția aceasta. Domnul își revărsa binecuvântările peste noi, dacă ne supunem condițiilor pe care ni le-a făcut de cunoscut. Ne va binecuvânta dacă suntem în armonie cu legile Sale. Ne putem gândi că ne lipsește ceva ce este esențial pentru a avea succes; dar cu timpul vedem că nu întotdeauna avem succes atunci când obținem ceea ce dorim. Poți să fi încercat ca aurul în foc, dar dacă treci cu bine prin încercare, sufletul tău poate să aibă un beneficiu mai mare decât dacă ai fi primit prosperitatea pe care ai dorit-o. Fratele meu, fi umil, păstrează un spirit de blândețe. E nevoie să fi un ostaș al lui Isus plin de succes și îndrăzneală. E nevoie să fi biruitor de valoare. Să dea Domnul să câștigi cununa vieții!

Am ceva ce să-ți spun de-a dreptul. Tu ai o responsabilitate pe care ai putut foarte bine să ți-o îndeplinești înainte să devii interesat de chestiunea din Mount Vernon. Această grijă suplimentară nu te-a ajutat să mergi [232] pe o cale pe care să câștigi încrederea fraților tăi. Nu te-a ajutat să-ți păstrezi nervii liniștiți și caracterul echilibrat pe care l-ai fi putut da lucrării pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu.

Dacă ești un om dezamăgit, vei fi foarte nefericit. Ai nevoie de un alt tipar pentru caracterul tău, ca să poți să fi foarte folositor. E nevoie să ai mai mult din iubirea lui Hristos, pentru ca voința să poată să-ți fie supusă. Tu nu ți-ai înțeles responsabilitățile pe care le ai față de Dumnezeu, de a fi răbdător, binevoitor și respectuos față de frații tăi predicatori și față de orice membru din biserică. Ai nevoie de bunătatea, de curtoazia, de blândețea și smerenia lui Hristos. Tu ai cele mai valoroase calificări care pot fi desăvârșite pentru a realiza cea mai înaltă slujire în cauza lui Dumnezeu.

Ar trebui să-ți simți nevoia de a te apropia de frații tăi, nu cu asprime și cu severitate, ci cu bunătate și curtoazie. Prin cuvintele și purtarea ta tăioasă, îi îndepărtezi de tine. Predicatorii din conferința ta își pierd inima și curajul de a face ceea ce ar putea să facă, dacă ți-ai face datoria față de ei, acordându-le încredere și iubire. Prin felul de a te purta, ai îndepărtat de tine inimile fraților tăi, iar sfatul tău are slabă influență asupra lor spre bine. Nu așa ar fi vrut Domnul să fie.

Domnul nu are plăcere de atitudinea pe care o ai față de frații tăi. Dacă trăiești prin credință în Hristos, voia ta va fi sub stăpânirea voinței lui Dumnezeu. Hristos va rămâne în sufletul tău prin credință. Atunci vei fi în armonie cu voia divină. Fericirea nu ți-o vei găsi în posesiunile pe care le ai, nici în ceea ce ești sau poți fi, ci va consta în faptul că voia ta este una cu voia lui Dumnezeu. Fericirea și slava locuitorilor cerului este desăvârșită, pentru că voia lui Dumnezeu este desfătarea lor supremă. Lucrarea harului va înainta până la desăvârșire în inima ta dacă tu, în mod voluntar, nu vei refuza să fi modelat de influența sfințitoare a adevărului. [233]

Adevărul trebuie să sfințească sufletul credinciosului căci dacă nu, nu are valoare de adevăr pentru el. Ai nevoie să înveți zilnic în școala lui Hristos. Apostolul a spus: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric” ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. ...

Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.” 2 Corinteni 4:5-10.

Ți se cere ca faptele să-ți corespundă cu adevărul pe care spui că îl crezi. Suficiența apostolului nu stă în sine însuși, ci în prezența și în puterea Duhului Sfânt, a cărui influență umple inima, aducând orice gând în supunere față de Hristos. În caracterul tău trebuie să ai

sentimente plăcute. Tu nu îți dai seama de răul pe care îl faci prin atitudinea ta ascuțită, tăioasă și dominatoare față de frații tăi. Tu îi încurajezi pe unii să facă anumite lucrări și, cu toate că se dovedesc nevrednici și sunt o insultă pentru cauza lui Dumnezeu atât prin lucrare cât și prin influență, îi susții prin încrederea pe care le-o acorzi și prin care în mod virtual spui: „starea ta e bună”.

Am multe să îți spun, pentru că țin la sufletul tău. Dar oare îți va face bine cu adevărat? Vei primi ce îți spun doar ca pe „opinia sorei White”? Poziția adoptată de unii dintre frații care au greșit, face din cuvintele mele doar expresia unei opinii, iar acest fel de a vedea lucrurile este susținut și are influență spre rău în rândurile noastre.

Îți repet porunca apostolului: „cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință, puneți-vă la încercare”. Cercetați caracterul motivelor voastre, al scopurilor, al gândurilor, al cuvintelor și al faptelor. Vrei să vezi dacă ai discernământ? Dacă acționezi cu înțelepciunea lui Dumnezeu sau nu? Ești un exemplu pentru credincioși, în spirit,[234] în răbdare și îndelungă răbdare? Dai tu pe față roadele neprihănirii? Fratele meu, dacă tu nu îți cercetezi cu atenție inima în lumina Scripturii, vei ajunge să fi neglijent. Trebuie să fii blajin ca un copilăș, căci dacă nu, nu îți vei înțelege marea ta nevoie.

Viețile noastre pot să pară distruse și tulburate din cauza eșecurilor și a mizeriilor. Dar dacă această stricăciune este văzută, există speranță ca ceva mai bun să ia locul trăsăturilor condamnabile. Înțelepciunea lui Dumnezeu trebuie să fie înălțată, înțelepciunea omului trebuie să fie aruncată în țărână. Nădăjduiesc să îți vezi lipsurile, în lumina adevărului divin. Dacă există iubire de sine, aceasta te va împinge să îți supraestimezi capacitatea și puterea pe care o ai. Tu trebuie să privești adânc în inima ta, ca să poți să înțelegi nevoia pe care o ai de compasiune din partea Răscumpărătorului tău ceresc. Dacă Domnul te-ar trata așa cum îi tratezi uneori tu pe colaboratorii tăi atunci când crezi că au nevoie de corectare, atunci starea ta ar fi cu adevărat tristă.

Ai nevoie de harul sfințitor. Îți spun, fratele meu, ai nevoie să ajungi la un standard mai înalt. Poziția și lucrarea ta, cer să fii un ghid și un exemplu pentru alții, în răbdare, bunăvoință și compasiune. Ca să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, trebuie să fii un creștin în continuă creștere. Credința ta trebuie să fie tare, consacrarea totală, zelul arzător, iubirea desăvârșită. Trebuie să înaintezi neîncetat în cunoștința iubirii lui Hristos, ca să poți să vezi în cei aflați în grija ta, că eforturile tale înmulțesc roadele Spiritului printre ei. Ai nevoie de discernământ spiritual ca să-ți păstrezi ochii ațintiți doar asupra slavei lui Dumnezeu, pentru ca înaintarea ta să fie cunoscută de toți.

Nu aduna peste tine prea multe poveri, ca să te tulbure și să te ducă în confuzie. Strânge în suflet făgăduințele lui Dumnezeu. Stai de partea însângerată a lui Isus. Încurajează sensibilitatea și compasiunea. Folosește orice mijloc al harului, pentru ca dragostea ta să se înmulțească tot mai mult, [235] ca să poți avea înțelepciune cerească, să poți aprecia lucrurile ireproșabile, ca să poți fi umplut cu roadele neprihănirii care vin prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.

Folosința ta din prezent și din viitor depinde de legătura vie pe care o ai cu Dumnezeu. Inima ta va fi atunci umplută cu iubire pentru frații tăi. Poziția pe care o ai nu-ți dă nici o libertate să fii sever, critic și poruncitor. Petru i-a instruit pe prezbiteri să hrănească „turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei. Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” Smeriți-vă, deci, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.” 1 Petru 5:2-7.

Biserica de pe pământ nu este desăvârșită. Nu este biserica ce va fi, când Sionul va triumfa. Pământul nu este cerul. Biserica este alcătuită din bărbați și femei supuși greșelii, care necesită eforturi dureroase și răbdătoare pentru a fi educați, instruiți și disciplinați, prin învățătură și exemplu, ca să-și facă lucrarea cu bucurie și să fie încununați cu slavă și nemurire în viața viitoare.

Dacă bărbații puși în poziții importante, nu cultivă tactul în felul în care tratează mințile umane, într-o măsură mai mare decât au făcut-o, va avea loc o mare pierdere atât pentru predicatori cât și pentru biserică. Unul aflat într-o poziție ca a ta are o lucrare delicată de făcut, întrucât are de întâmpinat înstrăinare, amărăciune, invidie, gelozie, și este nevoie de spiritul lui Hristos pentru a pune lucrurile în rânduială. „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică, blândă, ușor de înduplecat, [236] plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.” Iacov 3:17-18.

Te rog stăruitor, să lucrezi cu sârguință pentru eternitate. Avem prea puțin timp în viața aceasta. Avem nevoie să fim conduși de Spiritul lui Hristos la fiecare pas. Noi nu trebuie să stărnim niciodată certuri, prin cuvinte și acțiuni poruncitoare. Înlătură orice comportare aspră și caută să umbli tot mai mult cu Dumnezeu. Tu erai mai blând și mai smerit decât ești acum. Ai nevoie de harul curățitor al lui Dumnezeu, de blândețea lui Hristos. Ți s-a încredințat o lucrare, pe care nimeni nu o poate face în locul tău. Ținând „sus Cuvântul vieții”, trebuie să arăți în viața ta un exemplu de creștin. „Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar.” Filipeni 2:14-16.

După lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea, știu că cei care au stat mult timp în poziții de răspundere, sunt înclinați să simtă că au dreptul să exercite mai multă autoritate decât o justifică poziția pe care o ocupă. Dumnezeu nu va aproba nici o tiranie, nici o dictare tăioasă; așa ceva respinge în mod natural sufletele, care sunt afectate spre rău din cauza manifestării acestui spirit dezagreabil, care stârnește cele mai rele pasiuni ale inimii omenești. Dacă bărbații aflați în poziții de răspundere, nu se poartă cu părtinire, ci exercită răbdarea și bunătatea lui Isus, își vor da seama că o astfel de umblare este mult mai cu efect decât rostirea de predici, exercitarea puterii, sau prezentarea de argumente invincibile. Influența liniștită a unui caracter creștin va fi asupra oamenilor ca razele soarelui din cer. Dumnezeu să te ajute să procedezi drept, pentru că este drept.

Feb. 12, 1889. Pentru că m-ai întrebat prin scrisoare dacă am ceva [237] pentru tine, cred că e mai bine să-ți trimit acum scrisoarea aceasta, sperând să nu aibă un efect rău asupra ta.

Pari să fi surprins că privesc lucrurile în lumina în care le privesc. Tu vorbești despre rezoluția despre care ai crezut că trebuia să fie votată la Conferința Generală. Ce cuprindea rezoluția aceea? În mod virtual ea spunea ca nimic să nu se predea la colegiu în afară de ceea ce fusese predat anul trecut. Fratele meu drag, nu vreau să-ți rănesc sentimentele, nu vreau să-ți mâhnesc sufletul, sau să te descurajez, dar trebuie să-ți prezint clar câteva lucruri. Am vorbit despre conferința care s-a ținut în trecut, care mi-a fost arătată, în legătură cu rezoluțiile care se refereau cam la aceleași lucruri. Am declarat că se învață multe lucruri în colegiu, care sunt ca o sămânță semănată în minte, și care vor produce o recoltă de care nu ne vom bucura să o secerăm. Am declarat că am lumină în legătură cu această problemă.

Atât în tabernacolul din Battle Creek cât și în colegiu, se discută subiectul inspirației și, oameni mărginiți își asumă autoritatea de a spune care lucruri din Scriptură sunt inspirate și care nu. Mi s-a arătat că nu Domnul a inspirat articolele referitoare la inspirație, publicate în Review, și nici nu a aprobat ca ele să fie date tinerilor noștri de la colegiu. Când oamenii se aventurează să critice cuvântul lui Dumnezeu, se aventurează pe un teren sacru, sfânt, și ar trebui ca mai bine să le fie teamă, să tremure și să-și socotească propria înțelepciune, nebulie.

Dumnezeu nu a dat nici unui om să-și rostească judecata asupra Cuvântului Său, selectând anumite lucruri pe care le consideră inspirate, și discreditând altele ca neinspirate. Mărturiile au fost tratate în același fel; dar Dumnezeu nu este în lucrarea aceasta.

Argumente necredincioase au fost predate la colegiu, cu scopul de a-i instrui pe tinerii noștri cum să argumenteze împotriva necredinței. Semințele necredinței poate că nu lucrează imediat, totuși își vor trăda existența atunci când vine ispita. Mi-a fost arătat [238] că vor pătrunde îndoielile în inimă, argumente în favoarea necredinței se vor fixa în minte, iar în final se va ajunge la scepticism, ca rezultat al acestui curs.

Nu am dorit să prezint toate aceste amănunte la conferință, pentru ca delegații să nu le deformeze și să le interpreteze greșit, dar am spus suficient în legătură cu ceea ce Domnul a binevoit să-mi arate. Am declarat că nu pot lăsa ca rezoluția să fie votată, că trebuie să existe o lumină specială pentru poporul lui Dumnezeu pe măsură ce ne apropiem de scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ. Era de așteptat să vină din cer un alt înger cu o solie, și tot pământul să fie luminat de slava lui. Era imposibil să spunem cum avea să vină această lumină suplimentară. Putea să vină în cel mai neașteptat mod, într-un fel care să nu corespundă cu ideile pe care mulți le întrețin. Nu este nicidecum contrar căilor și acțiunilor lui Dumnezeu, sau nepotrivit pentru El, să trimită lumină poporului Său pe căi neașteptate. Ar fi drept ca orice cale să fie închisă pentru școlile noastre, astfel încât studenții să nu poată beneficia de lumina aceasta? Nu era nevoie de această rezoluție.

Mi-a fost arătat că conferințele noastre sunt supra împovărate cu rezoluții. A zecea parte din ele ar fi mai de folos decât un număr atât de mare. Am arătat clar aceste lucruri, dar voi tot ați insistat ca rezoluția să fie tradusă în acțiune. Voi ați arătat prin aceasta că dacă Dumnezeu mă conduce pe mine, atunci cu siguranță pe voi nu vă conduce. Împotrivirea voastră față de cuvintele mele, și manifestarea unor astfel de sentimente exprimate prin înfățișarea voastră deprimantă, cât și cuvintele voastre hotărâte, m-au impresionat foarte nefavorabil.

O altă rezoluție a fost votată în noaptea aceea și a fost pusă pe masă. Este cea referitoare la instruirea tuturor licențiaților în lucrarea de colportaj, înainte de a li se permite să intre în lucrare. Aceasta avea să fie o regulă absolută și, fără să se țină cont de tot ceea ce am avut de spus împotriva ei, a fost votată. Nu a fost corect să fie votată de conferință. Nu a fost [239] după planul lui Dumnezeu, și se va dovedi fără putere. Eu nu o susțin, căci nu vreau să lucrez împotriva lui Dumnezeu. Acesta nu este felul de a lucra al lui Dumnezeu, și nu îi voi acorda sprijin nici pentru o clipă.

Fratele meu, cum pot spera să lucrez în armonie cu tine, când Minneapolis cu experiența de acolo îmi sunt așa de vii în memorie? Frații mei predicatori au venit la conferință cu un spirit care nu era Spiritul lui Dumnezeu. Ei se aflau sub puterea unei amăgiri în legătură cu mine. Dacă Spiritul lui Dumnezeu le-ar fi impresionat și le-ar fi controlat inimile, nu ar fi luat poziția atât de deplasată de a mă judeca pe mine, poziția și lucrarea mea. După ce mi-am declarat clar poziția, am spus că atât timp cât frații mei cred că am fost influențată în judecată și în lucrare de W.C. White, de A.T. Jones și de dr. Waggoner, atunci nu au nevoie să mă mai cheme să particip la adunările lor de tabără sau la conferințe, căci dacă aș veni nu le-aș aduce nici un bine.

Nu poate exista nici o armonie în lucrarea noastră, dacă frații noștri sunt atât de orbiți încât nu pot să recunoască Spiritul lui Dumnezeu în felul în care a lucrat prin mine la Minneapolis. Cu toate că am arătat limpede ceea ce a binevoit Domnul să îmi prezinte, și care m-a făcut să mă opun rezoluției, mâna voastră s-a ridicat pentru adoptarea ei. Voi credeți că sora White ar fi stat împotriva voastră a tuturor la conferința aceea, dacă nu ar fi avut cele mai întemeiate motive pentru a face așa? Voi ați crezut că judecata voastră proprie este superioară luminii pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Ar fi logic să mă unesc cu voi, dacă voi aveți aceeași gândire ca la Minneapolis? Am vreun motiv să cred că nu veți manifesta același spirit pe care l-ați manifestat atunci, dacă veți avea circumstanțe favorabile? Nu, fratele meu. Nu pot aproba

spiritul care a predominat la Minneapolis, nici nu pot să am încredere că cei ce au fost conduși de acel spirit, umblă în lumină. [240]

Să zicem că dr. Waggoner ar fi susținut vederi care nu sunt cu totul corecte. Atunci ar fi fost creștinească manifestarea spiritului care a fost nutrit? Binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu a fost peste conferința aceea, dar Domnul nu a putut să lucreze asupra inimilor atât de pline de opinii greșite în legătură cu soliile Sale, și atât de baricatedate împotriva lor. Rapoartele care au fost duse la Battle Creek au fost în acord cu spiritul care a predominat la conferință. Au fost circulate falsități, pe care încă nu m-am simțit chemată să le contrazic înaintea bisericii.

În Battle Creek se face o lucrare bună. Domnul mă binecuvântează din abundență, și doresc ca toți să aibă binecuvântarea aceasta. Însă trebuie să lupt pentru fiecare palmă de teren pe care am câștigat-o la Battle Creek. Frații nu vor să-l cheme pe fratele A.T. Jones să predice în tabernacol. Sunt foarte indignată din cauza eforturilor persistente de a închide ușa față de fiecare rază de lumină cerească. Am de dus cea mai grea povară pe care am avut-o vreodată în Battle Creek dar, într-o măsură am câștigat biruința. Totuși încă mai trebuie făcută o lucrare foarte serioasă. Trebuie să se vadă un spirit de convingere, care va da pe față faptul că suntem născuți din nou. Trebuie să aibă loc o revoluție spirituală în toate bisericile, pentru ca roadele neprihănirii să se vadă în viața noastră de zi cu zi.

Viața zilnică a creștinului nu trebuie să discrediteze credința noastră cea sfântă. Motivele inimii, precum și cuvintele și acțiunile, sunt cântărite pentru aprecierea valorii noastre morale. Cei care L-au respins pe Hristos, Domnul slavei, nu au știut că El era Prințul vieții, căci dacă ar fi știut nu L-ar fi răstignit. Încrederea pusă în forme și în ceremonii, nu ne va salva. Învățătorul legii, pe care Hristos l-a găsit cu lipsă în iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele, care este tocmai esența religiei, s-ar fi putut apăra pe terenul corectitudinii ceremoniale. El ar fi putut [241] spune împreună cu Pavel că, în ce privește legea, era fără pată. Dar Domnul definește religia Bibliei ca pe un principiu existent în suflet, nu doar împlinirea unor fapte de virtute, cu toate că faptele de virtute sunt roadele naturale ale principiului existent în suflet. Spiritul în care sunt făcute aceste fapte, contează mai mult înaintea lui Dumnezeu decât faptele în sine. Omul poate să dea tot ce are pentru a hrăni săracii, poată să-și dea trupul să fie ars, totuși dacă nu este împins să facă aceasta de principiul viu al iubirii față de Dumnezeu și față de om, lucrarea lui este un eșec. Dumnezeu privește la inimă. Trebuie să ne pocăim și să credem.

Mulțumim Domnului că nu este prea târziu ca relele să fie îndreptate. Hristos privește la spirit și, dacă ne vede purtându-ne cu credință povara, sfințenia Lui desăvârșită face ispășire pentru defectele noastre. Când facem tot ce putem, El devine neprihănirea noastră. E nevoie de fiecare rază de lumină pe care ne-o trimite Dumnezeu, pentru a ne face lumina lumii.

Nu am nimic altceva decât iubire și bunăvoință în inimă față de tine. Tânjesc după o armonie perfectă cu frații mei, dar trebuie să fac lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu, chiar dacă aceasta mă desparte de frații mei și de prieteni.

Cu respect,

(semnat) E.G. White [242]

Către R.A. Underwood:

Iubite frate,

În timpul Conferinței Generale ce s-a ținut la Oakland, anumite lucruri mi-au impresionat puternic mintea, lucruri pe care trebuie să le scriu. M-am gândit la cuvintele tale în legătură cu fratele Gilmore, cum că el nu își va da banii pentru cauza lui Dumnezeu, ci îi va investi într-un sanatoriu pe care îl va putea controla într-o mare măsură. Este aceasta o poziție corectă, pentru oricare dintre noi? Dumnezeu este doritor să ne binecuvânteze, însă noi trebuie să stăm liniștiți în mâinile Sale. Noi ar trebui să căutăm cu sârguință să cunoaștem voia Sa, și să o împlinim. Dacă tu, fratele meu, ai fi fost în starea în care să poți să dai fratelui Gilmore sfaturi înțelepte, cât de diferit și-ar fi folosit mijloacele, timpul și munca. El are capacități care ar putea fi implicate în eforturi bine direcționate, în lucrarea lui Dumnezeu. Pe vremea când am scris fraților noștri, cerând ajutor pentru câmpul din Europa, misiunile noastre de acolo erau în mare nevoie. Fratele Gilmore ar fi putut ajuta în multe feluri, dacă ar fi căutat zelos să cunoască voia lui Dumnezeu, din motive neegoiste, dezinteresate. I-am scris, dar mi-a răspuns că mijloacele lui erau investite sau legate de institutul sanitar, și că nu era capabil să ajute lucrarea misionară din Europa (Londra). Nu am primit nici un dolar, de la nici unul dintre frații cărora le-am scris, cu excepția fratelui Smouse din Iowa, care a dat o sută de dolari. Nu vreau să-l condamn pe fratele Gilmore. Era tânăr în credință, și credea că tu, frate, ești un om cu discernământ, un sfetnic înțelept, care nu îl sfătuiește pe o cale care nu este cea mai bună. Acum el va avea încercări și va fi dezamăgit. Domnul să-l păzească, ca să nu meargă pe o cale rea, ci să privească la Dumnezeu prin credință și încredere. [243]

Îmi pare foarte rău că ai luat parte activă, de bază, la înființarea instituției din Ohio, căci nu pot să cred că Domnul te-a mișcat să faci aceasta. Dacă păzitorii sabatului ar fi treziți în Cleveland, care este un câmp important, ai vedea nevoia de a se construi acolo o casă de închinare, pentru a facilita lucrarea. Dar unde sunt mijloacele pentru aceasta? Cine va pași în față ca să investească acolo unde este cu adevărat nevoie de mijloace? Fratele meu, tu ai luat asupra ta poveri pe care nu Domnul ți-a cerut să le iei. Sanatoriul din Mount Vernon este o întreprindere privată, și nu vād de ce să ceri mijloace de la bisericile din Ohio pentru a o susține. Nici nu vād dreptate în încercarea de a pune povara acestei instituții asupra Conferinței Generale, care are atât de multe poveri și atât de grele, pentru a asigura cele necesare pentru misiunile externe cât și pentru alte ramuri ale lucrării.

Toate întreprinderile noi care cer o mare cheltuială de mijloace, necesită o gândire prevăzătoare și forțe bine disciplinate pentru a le pune în funcțiune. Pentru înființarea unui institut sanitar, partea cea mai grea a lucrării nu este aceea de a ridica o clădire în care să-i tratezi pe bolnavi. Cea mai grea parte vine abia după aceea, pentru asigurarea unor manageri competenți, și pentru a face rost de facilități pentru ca instituția să fie bine dotată. Știm cât este de dificilă această problemă, din experiența pe care o avem cu instituțiile de sănătate din Battle Creek și St. Helena. Este nevoie de ani de zile ca să dotezi complet o instituție și să o pui în stare de funcționare, și este o responsabilitate grea ca cineva să conducă o astfel de instituție și să o facă să aibă succes. Nu avem câte un dr. Kellogg pentru toate sanatoriile noastre, ca să le administreze. Dacă o instituție de sănătate nu este administrată cu înțelepciune, acțiunea ei va fi împotriva adevărului.

Trebuie să luăm de asemenea în calcul marea cerere pentru mijloace care să fie investite în interesele vitale ale cauzei lui Dumnezeu, în câmpurile noi care se deschid [244] peste tot. Nu sunt cereri pentru lucrare doar în diferitele părți ale țării noastre, îndeosebi în marile noastre orașe, ci și din Europa se aude strigătul macedonean: „vino și ajută-ne”. În situația aceasta, este înțelept să creezi noi poveri pe care să le poarte slujitorii lui Dumnezeu? Să lăsăm ca

sanatoriul din Mount Vernon să blocheze alte ramuri ale lucrării? Are plăcere Dumnezeu de invențiile voastre? Este după planul Lui ca această instituție să fie adusă la existență pentru a consuma mijloace, pentru a risipi timpul și a face confuzie în gânduri, când există deja o instituție accesibilă, și când ne presează atâta lucrare ce are mai directă legătură cu salvarea sufletelor?

Nădăjduiesc ca nimeni să nu se descurajeze din cauza eșuării planurilor și speranțelor arzătoare. Binecuvântarea lui Dumnezeu este promisă întotdeauna pe baza unor condiții. El ne va binecuvânta în armonie cu legile Sale. S-ar putea să ni se pară că ne lipsește ceva ce ne-ar asigura succesul, dar cu timpul vom vedea că succesul nostru nu este mai mare după ce obținem ceea ce am dorit. S-ar putea să fii încercat ca aurul și, dacă treci cu bine prin încercare, sufletul tău s-ar putea să aibă mai mult folos decât dacă ai fi în mare prosperitate. Fratele meu, rămâi smerit, rămâi blând și umilit. Ai nevoie să fii un soldat al lui Hristos plin de îndrăzneală și succes. Ai nevoie să fii un învingător de valoare. Să dea Domnul să câștigi cununa vieții.

Frate Underwood, ai avut toate responsabilitățile pe care le-ai putut purta, înainte să fii interesat de problema din Mount Vernon. Gria aceasta suplimentară nu te va ajuta să umbli pe o cale care să câștige încrederea fraților tăi. Nu te va ajuta să-ți păstrezi nervii liniștiți și un caracter echilibrat, pentru a face lucrarea pe o are Domnul pentru tine. Dacă ești un om dezamăgit, vei fi foarte nefericit. Pentru a fi de mare folos, ai nevoie de mai mult din iubirea lui Isus, pentru a-ți supune voința. Tu nu te simți sub obligația clară față de Dumnezeu de a fi răbdător, blând și [245] respectuos față de frații predicatori și față de fiecare membru al bisericii. Ei își pierd încrederea în tine, apoi influența ta este blocată. Ai nevoie de bunătatea, curtoazia, blândețea și umilința lui Hristos. Tu ai multe calificări valoroase, ce pot fi desăvârșite pentru o slujire mai înaltă, dacă sunt sfințite lui Dumnezeu. Ar trebui să simți nevoia de a-ți apropia frații, cu bunăvoință și curtoazie, nu cu asprime și severitate. Nu îți dai seama de răul pe care îl faci cu spiritul tăios și poruncitor pe care îl ai față de ei. Predicatorii din conferința ta ajung să fie fără tragere de inimă, să-și piardă curajul pe care l-ar fi avut dacă le-ai fi acordat respect, bunăvoință, încredere și iubire. Prin felul tău de a te purta, ai îndepărtat de tine inimile fraților tăi, așa încât sfatul tău nu mai are prea multă influență asupra lor, pentru bine. Nu așa ar fi vrut Dumnezeu să fie. Lui nu-i place atitudinea pe care o ai față de frații tăi.

Dacă trăiești prin credință în Hristos, voința ta va fi controlată de voința lui Dumnezeu; Hristos va rămâne în sufletul tău. Fericirea ta nu constă în ceea ce ai, nici în ceea ce ești sau ai putea fi; ea constă în unitatea voinței tale cu voința lui Dumnezeu. Fericirea și slava locuitorilor lumii spirituale este desăvârșită în cauză că voința lui Dumnezeu este voința lor, suprema lor desfătare.

Lucrarea harului va înainta în inima ta, dacă tu, în mod voluntar, nu refuzi să lucreze asupra ta în armonie cu adevărul pe care îl crezi. Adevărul trebuie să sfințească sufletul credinciosului, altfel nu îi este de nici un folos. Ai nevoie să înveți zilnic în școala lui Hristos. Apostolul spune: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis:[246] „Să lumineze lumina din întuneric” ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” Apostolul spune despre sine: „purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.” În toate eforturile tale, trebuie să dai pe față spiritul lui Hristos. Suficiența apostolului nu era în sine însuși, ci în prezența și în puterea Duhului Sfânt, a cărui influență îi umplea inima, aducând orice gând în supunere față de Hristos.

Frate Underwood, ai greșit prin faptul că ai încurajat persoane să intre în lucrarea lui Dumnezeu, când ar fi trebuit să-ți dai seama că sunt nevrednici. Cu toate că faptele și

influența lor sunt o insultă pentru cauza lui Dumnezeu, tu îi măgulești prin faptul că îi ții în poziția pe care o au. În felul acesta tu spui păcătosului: „ești bine”.

Am multe să îți spun, pentru că țin la sufletul tău. Dar oare îți va face bine cu adevărat? Vei primi ce îți spun doar ca pe „opinia sorei White”? Aceasta este poziția pe care unii au adoptat-o față de lucrarea mea. Este poziția adoptată, în legătură cu mărturiile mele, după conferința de la Oakland de unii dintre frații care au greșit, și are o mare influență pentru a slăbi influența mărturiei. Îți repet porunca apostolului: „cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință, puneți-vă la încercare”. Cercetați caracterul motivelor voastre, al scopurilor, al gândurilor, al cuvintelor și al faptelor. Vrei să vezi dacă ești condus de înțelepciunea lui Dumnezeu?

Fratele meu, dacă tu nu îți cercetezi cu atenție inima, vei ajunge să fi neglijent și nu îți vei înțelege marea ta nevoie. Trebuie să fii blajin ca un copilăș. Viața noastră poate să pară distrusă și marcată de eșecuri și mizerii, dar dacă vrem să ne vedem adevărata stare,[247] ceva mai bun poate să ia locul trăsăturilor condamnabile. Înțelepciunea lui Dumnezeu trebuie să fie înălțată, înțelepciunea omului trebuie să fie aruncată în țărână. Nădăjduiesc să îți vezi lipsurile, în lumina adevărului divin. Dacă iubirea de sine este îngăduită, aceasta te va împinge să ai despre tine o părere mult mai bună decât este corect sau este sigur să ai. E nevoie de o privire adâncă în inima ta, care să-ți descopere marile tale nevoi, mai presus de toate fiind nevoia de compasiune și milă infinită din partea Răscumpărătorului nostru divin. Dacă Domnul te-ar trata așa cum îi tratezi uneori tu pe colaboratorii tăi care crezi că au nevoie de corectare, atunci starea ta ar fi tristă.

Ai nevoie de harul sfântor. Îți spun, fratele meu, ai nevoie să ajungi la un standard mai înalt. Poziția și lucrarea ta, cer să fii un ghid și un exemplu pentru alții, în răbdare, îndelungă răbdare, bunăvoință și compasiune. Ai nevoie să fii strâns legat de Dumnezeu. Ca să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, trebuie să fii un creștin în continuă creștere. Credința ta trebuie să fie tare, consacrarea totală, zelul arzător, iubirea desăvârșită. Trebuie să înaintezi neîncetat în cunoașterea iubirii lui Hristos, ca să poți să mărturisești în cei aflați în grija ta, roadele valoroase ale Spiritului. Ai nevoie de discernământ spiritual. Păstrează ochii ațintiți doar asupra slavei lui Dumnezeu, pentru ca înaintarea ta să fie cunoscută de toți. Nu aduna peste tine prea multe poveri, ca să te tulbure și să te ducă în confuzie. Strânge în suflet făgăduințele lui Dumnezeu. Stai de partea însângărată a lui Isus. Încurajează sensibilitatea și compasiunea. Folosește orice mijloc al harului, pentru ca dragostea ta să se înmulțească tot mai mult, ca să poți avea înțelepciune cerească, să poți aprecia lucrurile ireproșabile, să poți fi umplut cu roadele neprihănirii care vin prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu. Folosința ta din prezent și din viitor depinde de legătura vie pe care o ai cu Dumnezeu. [248]

Poziția pe care o ai nu-ți dă nici o libertate să fii sever, critic și poruncitor. Petru i-a instruit pe prezbiteri să hrănească „turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei. Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” Smeriți-vă, deci, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.” 1 Petru 5:2-7.

Biserica de pe pământ nu este desăvârșită. Biserica luptătoare nu este biserica triumfătoare. Pământul nu este cerul. Biserica este alcătuită din bărbați și femei supuși greșelii, care necesită eforturi dureroase și răbdătoare pentru a fi educați, instruiți și disciplinați, prin învățătură și exemplu, ca să-și facă lucrarea cu bucurie aici, în viața aceasta, și să fie încununăți cu slavă și nemurire în viața viitoare.

Dacă voi, cei puși în poziții importante, nu cultivați tactul în felul în care tratați mințile umane, într-o măsură mai mare decât ați făcut-o, va avea loc o mare pierdere atât pentru voi cât și pentru biserică. Unul aflat într-o poziție ca a ta are o lucrare delicată de făcut, întrucât are de întâmpinat înstrăinare, amărăciune, invidie, gelozie. Este nevoie de o lucrare înțeleaptă, bine direcționată, ca a lui Hristos, pentru a pune lucrurile în rânduială. „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.” Iacov 3:17-18. Te rog stăruitor, să lucrezi cu sârguință pentru eternitate. Avem prea puțin timp în viața aceasta [249] și e nevoie să semănăm cu Hristos. Nu stârni niciodată cearta, printr-un spirit poruncitor. Înlătură orice comportare aspră și caută să umbli tot mai mult cu Dumnezeu. Tu erai mai blând și mai smerit decât ești acum. Ai nevoie de harul curățitor al lui Dumnezeu, de blândețea lui Hristos. Ți s-a încredințat o lucrare, pe care nimeni nu o poate face în locul tău. Ținând „sus Cuvântul vieții”, să arăți în viața ta un exemplu de creștin. „Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar.” Filipeni 2:14-16.

După lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea, știu că cei care au stat mult timp în poziții de răspundere, încep să simtă că trebuie să exercite mai multă autoritate decât o cere poziția pe care o ocupă. Dumnezeu nu va aproba nici o tiranie, nici o dictare tăioasă, pentru că aceasta respinge în mod natural și adesea stârnește cele mai rele pasiuni ale inimii omenești. Dar dacă bărbații aflați în poziții de răspundere vor exercita răbdarea și bunătatea lui Isus, va fi mult mai cu efect decât autoritatea sau prezentarea de argumente invincibile. Influența liniștită a unui caracter creștin va fi asupra oamenilor ca o rază de soare. Dumnezeu să te ajute să procedezi drept, pentru că este drept.

(semnat) Ellen G. White [250]

*

U-3-89

Washington, D.C., Ianuarie 26, 1889

Iubite frate Underwood,

Am ajuns aici în seara trecută. Din anumite motive, Willie nu a putut să ne însoțească. El vine astăzi. Sora Bolton m-a însoțit.

Îi mulțumesc Tatălui meu ceresc pentru că mi-a dat sănătate, dar mai mult decât pentru orice altceva, îi mulțumesc slăvitului Mângâietor pentru pacea, odihna și iubirea Sa pe care mi le-a pus în inimă.

Când am ajuns la misiune, am găsit două scrisori, una de la tine și una de la fratele ---, în legătură cu venirea noastră la Ohio. Fratele meu, tu înțelegi bine poziția pe care o ai față de mine și față de lucrarea mea din timpul conferinței de la Minneapolis. Ideile și vederile mele în ce privește starea de lucruri existentă printre frații noștri predicatori, nu s-au schimbat. Mărturia pe care am dat-o la acea conferință, este aceeași mărturie pe care am dat-o și înainte și după conferință. Domnul mi-a împărtășit atunci din Spiritul Său într-un fel special, dar nu am avut nici o îndoială în legătură cu datoria de a vă transmite solia pe care am transmis-o. Voi, însă, nu ați recunoscut vocea adevăratului Păstor care vorbea prin slujitorii Săi. Din nou și din nou mi-am dat mărturia înaintea celor adunați, clar și cu putere, dar mărturia nu a fost primită. Când am venit la Battle Creek, am repetat aceeași mărturie în prezența fratelui Butler, dar aici nu a fost nici unul care să aibă curajul să stea alături de mine [251] și să-l ajute pe fr. Butler să vadă că el, ca și alții, au adoptat poziții greșite și au înțeles rău cuvintele mele și că au idei false în legătură cu poziția și lucrarea mea. Prejudicata fratelui Butler a fost și mai

mare după ce a auzit tot felul de relatări din partea fraților noștri predicatori despre conferința de la Minneapolis. Fr. Butler mi-a pus problema în față printr-o scrisoare, în care declara că atitudinea pe care am avut-o la conferință aproape că a frânt inimile unora dintre frații noștri predicatori care au participat la conferință.

Nu vreau să dau alte detalii, însă trebuie să știi că nu mi-am schimbat ideile și nici poziția. Felul în care văd lucrurile și l-am arătat clar la Minneapolis. Sunt neschimbată în gândire, în spirit și în credință. Din cauza ideilor care au fost dezvoltate și care au predominat, fiind transmise prin scrisori de la conferință și prin declarații ulterioare, mi-am povestit experiența și lucrarea din ultimii patruzeci și cinci de ani, înaintea voastră, la Minneapolis și la Battle Creek. Dar, dacă unii dintre frații mei mă văd în lumina în care mă văd, și consideră că judecata mea nu are mai multă valoare decât cea a oricărui om, decât cea a unuia care nu a fost chemat la așa o lucrare specială, dacă ei consideră că sunt sub influența fiului meu Willie sau a altora, de ce o mai chemați pe sora White să ia parte la taberele voastre sau la adunări speciale? Nu pot veni. Nu vă pot face nici un bine, și nu aș face altceva decât să tratez ușuratic responsabilitățile sacre pe care le-a pus Domnul peste mine.

Nu mi-ai spus nici un cuvânt care să dea de înțeles [252] că poziția ta sau sentimentele tale s-au schimbat, sau că m-ai vedea pe mine sau lucrarea mea într-o altă lumină. Dacă aș răspunde chemării și aș veni, iar ideile mele nu s-ar armoniza cu ideile voastre, sfatul meu nu s-ar potrivi cu sfaturile voastre, nu s-ar trezi din nou același spirit și atitudine manifestate la Minneapolis? Dacă ne-am potrivi în idei și ar înainta lucrarea pe care ați dori cu sinceritate să o facem, mărturiile sorei White ar fi de mare folos. Dacă Domnul îmi va da cea mai mică dovadă că vrea să vin la voi, voi veni cu bucurie, pentru că a face voia Lui cea sfântă este pentru mine mai mult decât mâncarea și băutura. Dar nu văd cum Domnul va fi slăvit, dacă voi face așa. Ați făcut vreun efort pentru a corecta înțelegerea greșită a fratelui Butler, pe care o are datorită ideilor false pe care i le-ați prezentat, tu și alții, în legătură cu lucrarea mea? Cred că frații mei au de făcut o lucrare înainte să se aștepte ca Domnul să le dea lumină prin sora White, căci au neglijat mărturia ei și au arătat dispreț față de lucrarea pe care i-a dat-o Domnul să o facă. Am o lucrare de făcut, pentru cei ce vor să fie ajutați chiar dacă lumina dată nu se armonizează cu ideile lor. Ei vor recunoaște lumina de la Dumnezeu, pentru că au roadele lucrării pe care Domnul a binevoit să o facă prin unealta Lui umilă în ultimii patruzeci și cinci de ani. Ei recunosc că lucrarea aceasta este de la Dumnezeu, de aceea sunt dispuși să fie corectați în ideile lor și sunt gata să-și schimbe purtarea. Dar cei ce vor să-și păstreze [253] ideile și țin la ele și, din cauză că sunt corecți ajung la concluzia că sora White este influențată să se poarte într-un anume fel care nu este în armonie cu ideile lor, care se simt liberi să-și pronunțe judecata față de mărturia ei din cauză că le condamnă ideile și le corectează greșelile, nu au nici un beneficiu. Nu consider că astfel de prieteni ar fi de ajutor în situații grele, îndeosebi în timp de criză.

Acum știi ce gândesc. Nu vreau să fac lucrarea lui Dumnezeu de mântuială. Vreau să știu care îmi este datoria și să acționez în armonie cu Spiritul lui Dumnezeu.

Ca să stau să-i învăț și să-i sfătuiesc pe frații mei care nu au încredere în judecata și în sfatul meu, pentru mine ar fi o risipă de timp și de energie. Lăsați-mă să lucrez cu cei ce nu au fost stricați din cauza prejudecăților și a necredinței, care nu au luat poziții hotărâte ca să facă fără efect cuvintele care știu că mi-au fost date de Dumnezeu pentru binele lor. Cu lucrarea lui Dumnezeu nu se glumește. Nu este și da și nu. Este da și amin în Isus Hristos. Nu vreau să mă supun unei experiențe asemănătoare celei de la Minneapolis, decât dacă Domnul îmi dă de înțeles că este de datoria mea să o fac. Nu mi-am schimbat ideile și spiritul de atunci încolo. Tu și le-ai schimbat? Dacă da, fă-mi plăcerea și spune-mi. Nu știu ce mărturie ar putea să-mi dea Domnul pentru tine, dar voi vorbi cuvintele pe care mi le dă Domnul, căci nu sunt a mea însămi, ci sunt sub controlul Stăpânului meu, Isus Hristos. Cuvintele pe care mi le-a dat să le rostesc la Minneapolis,[254] le voi rosti fie că place, fie că displace. Adeseori nu mă gândesc

dinainte să spun ceea ce spun atunci când vorbesc înaintea poporului. Dumnezeu poate să-mi dea cuvinte de mustrare, de avertizare, sau de încurajare, după cum vede El de cuviință, pentru binele sufletelor. Voi rosti cuvintele acestea, și poate că ele vor tăia calea fraților mei pe care îi iubesc și îi respect cu sinceritate și în adevăr. Mă aștept ca cuvintele mele să fie distorsionate și înțelese greșit de cei necredincioși, fără să fie o surpriză pentru mine. Dar ca frații mei, care cunosc misiunea și lucrarea mea, să trateze ușuratic solia pe care mi-a dat-o Domnul să o transmit, aceasta măhnește Spiritul Său, iar pe mine mă descurajează. Să scoată pasajele care le plac lor din mărturii, pe care construiesc pentru a-și justifica felul lor de acțiune, dând impresia că acceptă acele pasaje ca pe vocea lui Dumnezeu, iar apoi când se ivesc alte mărturii care aduc dezaprobarea asupra căilor lor, când se rostesc cuvinte care nu coincid cu opiniile lor și cu judecata lor, să îl dezonoreze pe Dumnezeu afirmând: „O, așa ceva nu pot să accept – este doar părerea serei White, și nu este mai bună decât părerea mea sau a altcuiva. Astfel de lucruri îl dezonorează pe Dumnezeu și măhnesc Spiritul Său.

Calea mea este blocată de către frații mei. Nu pot ajunge la cei la care vrea să ajungă Dumnezeu și să-i ajute. Când frații mei îmi vor spune că au acționat după o idee greșită în ce mă privește pe mine și lucrarea mea, când vor încerca, în temere de Dumnezeu, să repare ceea ce au făcut dinainte să vină la Minneapolis și fac de atunci încolo,[255] când vor arăta respect și onoare față de lucrarea Spiritului lui Dumnezeu prin oricine alege El să lucreze, atunci lucrarea mea va fi limpede și voi face orice mi se cere. Dar nu trebuie să acționez orbește și în incertitudine, ci cu inteligență. Acum îmi înțelegi poziția, și nădăjduiesc că vei îndrepta lucrurile strâmbe, și vei vedea limpede. Să lăsăm aceasta acum.

Cu multă pace în Dumnezeu, rămân sora ta în Hristos,

(semnat) Ellen G. White [256]

*

Ms-16-1889

Cir. Ian. 1889

DEOSEBIREA ADEVĂRULUI

De multe ori în experiența mea, am fost chemată să dau piept cu atitudinea unei anumite clase, care recunoșteau că mărturiile sunt de la Dumnezeu, însă în ce privește anumite chestiuni, susțineau că este doar opinia și judecata serei White. O astfel de atitudine place celor ce nu iubesc mustrarea și îndreptarea și care, dacă ideilor lor sunt contrazise, folosesc ocazia ca să explice diferența dintre uman și divin.

Dacă părerile preconcepte sau ideile lor particulare sunt contrazise, fiind mustrate de mărturii, ei simt dintr-odată povara de a-și declara clar poziția și de a face deosebire între mărturii, definind care este judecata omenească a serei White, și care este cuvântul lui Dumnezeu. Tot ceea ce susține ideile lor dragi, este divin, iar mărturiile date pentru a corecta greșelile lor, sunt omenești – opinia serei White. Ei fac fără efect sfatul lui Dumnezeu, datorită tradiției lor.

Fratele B. este pe o cale greșită. Dumnezeu nu i-a dat în mâini lucrarea, ca să-și înalțe înțelepciunea lui omenească, să pună mâna pe chivotul cel sacru al lui Dumnezeu. Când începe să judece cuvintele ce ies din gura lui Dumnezeu, crede el că Dumnezeu i-a încredințat lucrarea de a judeca ce este inspirat în Cuvântul lui Dumnezeu și ce nu este? I-a încredințat Dumnezeu lucrarea de a declara în ce măsură există inspirație în anumite declarații și în ce măsură lipsește inspirația din altele? Oricare ar fi gândurile lui în această privință, dacă le păstrează pentru sine, nu vor face rău altor suflete.

A pus Dumnezeu povara aceasta peste el? Eu spun că nu. El niciodată nu pune [257] astfel de poveri asupra nici unui om muritor. Dacă nu ar fi fost exaltat, n-ar fi îndrăznit să-și pună mâna pe lucrurile sacre ca să taie și să cioplească Scriptura sacră, așa cum s-a aventurat să o facă.

Cuvintele spuse lui Iosua sunt valabile și pentru fratele B. „Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este un loc sfânt”. Iosua 5:15. Tu ești dus în rătăcire de către inamic și, în timp ce faci o lucrare pe care Domnul nu a încredințat-o niciodată minților muritoare să o facă, ești extraordinar de zelos în ce privește orice diferență de opinie care a fost prezentată în legătură cu legea în Galateni. Tu vorbești despre poziția pe care am luat-o eu în legătură cu aceasta, și despre scrisoarea pe care ți-am scris-o, ca și cum aceasta ar fi cauza îmbolnăvirii tale. Poate că aceasta este interpretarea ta personală a lucrurilor, însă eu am motive să atribui bolii tale cauze pe care tu nu le vezi.

Dumnezeu nu are plăcere de lucrarea ta. Condamnarea Lui este peste tine. Aceste idei sceptice, care subminează toată inspirația, sunt predate în colegiul nostru și sunt tipărite în ziarele bisericii noastre. Semințele au încolțit și trebuie să seceri recolta. Sentimentele acestea nu ar fi trebuit să vadă niciodată lumina zilei. Niciodată nu ar fi trebuit să fie puse pe hârtie. Își scoate ochii poporul lui Dumnezeu, ca să nu poată deosebi adevărul de minciună, și sacrul de profan? Frate B., nu-ți va face plăcere să-ți vezi recolta în ziua lui Dumnezeu.

Mă doare inima, pentru că mi-a fost arătat că, dacă frații noștri ar fi stat la locurile lor, căutând sfatul lui Dumnezeu și încrederea în Dumnezeu, nu l-ar fi pus pe fratele B. în locul lui Dumnezeu, și judecata fratelui B. nu ar fi fost socotită ca judecata lui Dumnezeu.

Când, în cadrul conferinței, s-au făcut presiuni pentru votarea rezoluției ca în colegiu să nu se predea nimic contrar cu ceea ce se predă, am fost foarte afectată, pentru că am știut că cel ce a formulat rezoluția nu-și dădea seama ce face.[258] Când unul dintre prezbiterii bisericii a fost întrebat dacă nu ar trebui ca fratele Jones să fie invitat să vorbească și să-și prezinte vederile în legătură cu „national reform” și cu legea duminicală, răspunsul a fost că fratele B... credea că era mai bine să nu fie invitat, pentru că are vederi ciudate. Și s-au făcut aranjamente ca să fie dat afară din școală, de teamă ca s-ar putea introduce ceva diferit de ceea ce se preda în școală. A fost aceasta o conștiinciozitate inspirată de Spiritul lui Dumnezeu? Cu siguranță, asupra ta nu a fost spiritul inspirației de la Dumnezeu, ci dintr-o altă sursă.

Când penița ta a scris lucrurile acelea, mi-am zis că fratele B. nu înțelege Scriptura nici pe jumătate. Noul și Vechiul Testament nu sunt înțelese de mințile mărginite așa cum vor fi înțelese. Comunicarea de informații crește, pe măsură ce Cuvântul lui Dumnezeu se deschide înțelegerii.

Oh, cât de puțin înțeleg ființele mărginite, lucrurile adânci ale Domnului, Dumnezeu! Cât de puțini înțeleg, sau încearcă să-și lămurească taina lepădării Iudeilor și a chemării Neamurilor! Biblia prezintă adevăruri frumoase pe care oricine poate să le înțeleagă dar, în același timp, conține și taine adânci și învățături care cer o gândire profundă pentru a le înțelege. Însă, nimic nu trebuie să fie interpretat greșit, aplicat greșit sau făcut fără putere ca și cum ar fi inspirat doar parțial sau chiar deloc. Dumnezeu nu umblă cu jumătăți de măsură. Cuvântul Lui este inspirat. Dumnezeu a rânduit ca oamenii să primească Scriptura ca pe Cuvântul Lui inspirat, și orice om care se aventurează să facă deosebire între diferite părți ale Cuvântului lui Dumnezeu, înălțând o parte și neglijând alta, chiar dând-o la o parte, se pune într-o poziție periculoasă.

Există adevăruri foarte prețioase pe care trecerea timpului și despărțirea de Dumnezeu, izvorul luminii, le-a înlăturat din adevărata lor poziție. Principiile lor s-au stins. Hristos a venit să dea la o parte [259] gunoiul care a ascuns vederii aceste adevăruri. El le-a prezentat ca pe niște pietre prețioase într-un cadru nou al adevărului. Le-a pus înaintea oamenilor. El a arătat că, departe de a desconsidera repetarea adevărilor vechi, familiare, El a venit ca să le facă să se vadă în adevărata lor forță și frumusețe, cu o slavă pe care oamenii nu o observaseră niciodată până atunci. Adevărurile acestea le-a pus în forme noi și le-a pus la dispoziția oamenilor, reluate, îmbrăcate în simplitatea lor originală și reînnoite.

Principiile și importanța adevărului a dispărut din mințile oamenilor pe măsură ce s-au despărțit în inimă și în viață, de Dumnezeu și de adevăr. Aceste principii au fost acoperite de superstiții, forme și obiceiuri. Oamenii, în starea lor stricăță, au interpretat greșit adevărurile descoperite și le-au explicat în așa fel încât să se potrivească cu starea lor lipsită de consacrare, cu lipsa lor de spiritualitate și de iubire de la Dumnezeu. El Însuși Autorul acestor adevăruri, Hristos a putut să le deschidă din nou și să le dea iarăși viață. Aceasta a fost lucrarea de a restaura semnificația adevărului și de a arăta clar care este voia divină.

Hristos a avut puterea de a reconstitui adevărurile importante, eliberându-le de formele și obiceiurile în care fuseseră închistate, care le-au lipsit de viață și de putere vitală, și le-a redat lumii în toată prospețimea și forța lor originală, și în caracterul lor sacru și elevat. El Însuși generatorul adevărului, a putut să explice principiile lui vaste și adevărate. Nu a împrumutat nimic de la intelectul pământesc, chiar de cel mai înalt rang. El Însuși a creat orice gând, orice talent, iar mințile oamenilor cu cea mai înaltă inteligență nu au fost capabile să înțeleagă decât o mică parte din întregul infinit.

Hristos s-a umilit până într-atât încât să-și asume natura umană, dar puterile pipernicite ale omului nu au fost capabile, datorită ignoranței, să înțeleagă sau să distingă divinul. Isus nu a fost scutit de nevoia de a-și defini și apăra natura divină,[260] din cauză că mințile oamenilor erau atât de cu totul umane, încât nu puteau deosebi divinul ascuns sub haina omenescului. Pentru a da forță învățăturilor Sale, El a fost silit, când astfel de impresii i-au împiedicat utilitatea, să facă referire la caracterul Său divin și misterios, conducându-le mințile într-un lanț de gânduri favorabil puterii transformatoare a adevărului.

El a folosit lucrurile naturale, cu care erau familiarizați, pentru a prezenta învățătura divină pe înțelesul lor, pregătind astfel calea ca semințele adevărului să fie aruncate în solul pregătit al inimii. I-a făcut să simtă că El se identifică cu natura lor și cu interesele lor. În același timp, au avut ocazia să vadă contrastul dintre virtuțile Lui superioare și cele ale celor mai onorați și populari dintre învățătorii rabini. Desăvârșirea Lui în toate învățăturile Sale a fost descoperită într-o simplitate, demnitate și putere care aveau atracție asupra tuturor celor ce ascultau cuvintele Lui, cu excepția preoților și conducătorilor, care Îl urau tocmai din cauza harului ce influența poporul să-i lase pe ei și să meargă la Isus ca să-I asculte învățăturile.

Ce am putea spune, pentru a prezenta lucrurile acestea așa cum sunt, și pentru a le face pe înțelesul învățătorilor adevărului precum și pe înțelesul celor ce ascultă adevărul? Ce poate face ignoranța și puterile mărginite cu acest subiect? Hristos Și-a înălțat ochii spre cer și, cu o voce care răsună patetic datorită milei și simpatiei față de ignoranța omului căzut, S-a rugat: „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut” Ioan 17:25. „Nimeni nu-L cunoaște pe Fiul, decât Tatăl; și nimeni nu-L cunoaște pe Tatăl, în afară de Fiul și cel căruia vrea Fiul să i-L facă cunoscut”. Matei 11:27. „Am făcut cunoscut Numele Tău celor pe care Mi i-ai dat din lume”. Ioan 17:6.

Dacă vreun popor are nevoie de o lumină limpede și crescândă din cer, acesta este poporul pe care Dumnezeu l-a făcut depozitar al legii Sale. Bărbații cărora Dumnezeu le-a încredințat responsabilități sacre, au nevoie să fie spiritualizați, înălțați, vitalizați [261] prin adevărul sacru pe care mărturisesc a-l crede. Dacă istoria cauzei și lucrării noastre descoperă faptul că bărbații care ocupă poziții de responsabilitate sacră, care învață pe alții adevărul, sunt găsiți necredincioși și cu spatele întors poruncii sfinte ce le-a fost dată, cât de grijulii ne conduce aceasta să fim! Câtă lipsă de încredere în sine! Cum ne dezbracă aceasta de mulțumirea de sine și de mândrie spirituală! Cât de umile vederi ar trebui să avem în ce privește înțelepciunea și insuficiența noastră! Cum ar trebui să simțim faptul că suntem păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință!

Dumnezeu vorbise mai înainte oamenilor de multe ori și în nenumărate chipuri. Cu toate că dăduse oamenilor înțelegeri prețioase despre caracterul Său divin, lumina aceasta nu i-a salvat. Când și-a început Solomon pe vremuri lucrarea, a cunoscut manifestări remarcabile ale

puterii divine. El a zidit Templul lui Dumnezeu și a înălțat cea mai remarcabilă rugăciune la consacrarea lui, și cu toate acestea a putut, ba chiar a părăsit templul pentru a se închina la idoli. 2Împărați 9:2-10. [262]

*

U-23-1889

Battle Creek, Mich. Feb. 8, 1889

Frate Underwood,

Fiul meu mi-a pus în mână o scrisoare din partea ta, prin care ne pui întrebări în legătură cu fratele Rice. După ce l-ai pus în poziție de încredere, de ce ne întrebi ce știm despre el? Nu mă simt liberă să scriu fraților mei detaliile unor lucruri care îl privesc pe el, și să mă încredințez hârtiei, prezentând fapte care ar putea fi folosite împotriva fratelui Rice. El a mărturisit în umilința sufletului tot ce a făcut.

În timpul întâlnirii de la Minneapolis am trecut printr-o experiență dureroasă, din cauza atitudinii fraților noștri predicatori, despre care am știut că nu erau în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. De atunci încoace nu mai am încredere că ei sunt cu totul sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu, și trebuie să admit că sub presiunea circumstanțelor (datorită unor motive pe care nu voi încerca să le explic), unii dintre frații noștri din lucrare pot să fie conduși de un alt spirit. Nu îndrăznesc să am încredere să le comunic lucruri legate de frații mei, căci în circumstanțe favorabile pentru aceasta, vor folosi greșit lumina dată și le vor face rău lor, sau mie. Sunt tristă să spun aceste lucruri.

Doresc fraților mei prosperitate, fiecăruia dintre ei; dar tremur pentru sufletele lor, când îi văd că urmează propriei lor înțelepciuni și propriei judecăți, și primesc impresii greșite de la unul la altul, impresii care știu că îi vor pune în dificultate și îi vor despărți de Dumnezeu.

Nu ți-a spus fiul meu anumite lucruri în legătură cu fratele Rice?

În ce privește instituția de sănătate ce se ridică la Mount Vernon, nu pot să-ți dau încurajarea pe care o dorești. Dacă în Conferința Ohio ar fi existat bani din belșug, încât frații să poată investi în astfel de întreprinderi fără să rețină mijloacele de la alte misiuni importante care necesită ajutor, așa încât adevărul să fie dus în fața multor oameni care acum sunt[263] în întuneric și în minciună, atunci nu m-aș fi simțit atât de tristă în legătură cu această problemă. Dar această instituție de sănătate este un canal prin care se iau mijloacele necesare pentru alte ramuri mult mai importante ale cauzei, care sunt blocate din cauza lipsei tocmai a acelor mijloace care se investesc și se vor investi pentru a face să funcționeze această instituție.

Tu, personal, ai asupra ta o grijă și o responsabilitate care îți absoarbe gândul și energia care ar putea fi devotate pe deplin intereselor vitale legate de ultima mare lucrare pentru acest timp. Tu vei fi dispus să îndrepti mințile fraților tăi din biserici, către această întreprindere, să o prezinți înaintea lor în lumina cea mai favorabilă și plină de speranță, pentru a le solicita mijloacele, dar așteptările lor de a vedea succes nu vor fi realizate, iar dacă își investesc mijloacele vor fi ispitiți, și dacă nu le investesc tu vei fi ispitit de sentimente inumane și nedemne de frați. Toată investiția o văd ca o greșeală. Încă de la început am văzut-o așa. Planul nu a fost făcut de Domnul.

În Cleveland aveți nevoie de clădiri care să ridice lucrarea la standardul cuvenit, potrivit cu măreția adevărului pe care îl credem, iar aceasta s-ar putea face dacă frații noștri ar putea investi acum în aceste clădiri de care este mult mai multă nevoie, mijloacele care sunt înghițite de clădirea din Mount Vernon. În timp ce o datorie grea apasă asupra acelei clădiri, nu este prea mare tragere de inimă pentru a solicita bisericile din Ohio să facă lucrarea care le-ar sta în putere să o facă, dacă întreprinderea din Mount Vernon nu le-ar sta în drum.

Considerând că frații din Ohio au acționat fără înțelepciune, nu pot să-mi folosesc influența în nici un fel pentru a-i face să înainteze cu această întreprindere, fără să am nici o dovadă că Domnul îmi aprobă efortul și că lucrează împreună cu mine pentru aceasta. Știu că în

administrarea unei astfel de instituții vor apărea încontinuu probleme grave; căci nu cred că este posibil să aduci o astfel de instituție în starea în care ar trebui să fie, decât dacă există un spirit de jertfă de sine și dacă se exercită o mare economie de către toți [264] cei ce au interesele legate de ea, inclusiv de către medici și de către cei ce ajută.

Unii au pornit greșit, și nu vor avea niciodată succes până când nu vor fi profund convertiți. Și ceea ce face ca situația lor să fie și mai grea, este faptul că ei nu simt nevoia de îmbunătățire exact în lucrurile în care au atâtă nevoie. Eu Îl caut pe Domnul zilnic ca să-l cunosc voia, ca să pot să o fac. Nu suntem în siguranță dacă urmăm căile noastre sau judecata noastră proprie. Fiecare dolar pe care ni l-a încredințat Domnul trebuie să fie investit cu înțelepciune, ca să se cunoască la cel mai înalt interes al lucrării și al cauzei lui Dumnezeu.

Mi-a fost arătat că dușmanul lui Dumnezeu și al omului este încontinuu la lucru pentru a inventa planuri și întreprinderi care să absoarbă mijloacele, așa încât lucrarea care are mare nevoie de ele, să fie împiedicată și blocată. Aceste întreprinderi, ce vor fi mai puțin eficiente spre bine decât altele, vor duce la continuă confuzie pentru că vor solicita mijloace și capacități suplimentare, care ar putea fi folosite în alte direcții cu mult mai mare succes. Domnul vrea să privim lucrurile în față, cinstit, și să luăm în considerare părțile frumoase, cererile și obligațiile fiecărei lucrări noi sau întreprinderi în care ne angajăm. Trebuie să privim cu mințile bine echilibrate condițiile succesului. Tot ceea ce începem să facem în această perioadă ce are o importanță atât de solemnă, trebuie să fie întreprins sub călăuzirea înțelepciunii divine. Este esențial ca lucrarea să fie începută în unirea și cooperarea de care are nevoie. Dacă se face o greșală la început, a merge pe calea greșită va îndepărta tot mai mult de calea siguranței și a succesului. A înainta pe o cale îndoielnică, nu va face decât să întârzie mișcările care ar trebui făcute în lucrarea serioasă de salvare de suflete. Dacă inamicul poate angaja mijloacele și abilitățile în ceva de puțină importanță, ca să împovăreze interesele mai mari și mai vitale, consideră că lucrarea lui are succes.

Este nevoie de clădiri să fie ridicate pentru închinare înaintea lui Dumnezeu, în diferite biserici din Ohio. Sunt misiuni care trebuie să fie pregătite și, dacă cei ce trebuie să susțină aceste întreprinderi esențiale, sunt împovărați cu alte interese,[265] sunt în stare de confuzie, de îngrijorare și apăsare din cauza unor întreprinderi pe care Dumnezeu nu le-a pus în sarcina lor. Ei nu se pot angaja în lucrurile mai importante decât cu o inimă și minte împărțită.

Principiile egoismului s-au manifestat încă de la cele dintâi aranjamente și planuri legate de înființarea instituției voastre. Peste tot există nevoi urgente, care trebuie să fie satisfăcute pentru ca sufletele pe cale de a pieri, să poată fi salvate. Există persoane care pot fi împreună lucrători cu Dumnezeu, care pot avea parte dezinteresată, lipsită de egoism, în lucrarea agresivă ce trebuie să fie făcută împotriva minciunii și a păcatului. Întreaga inimă și tot sufletul trebuie să fie angajate în lucrarea de câștigare de suflete pentru Stăpânul nostru. Lucrarea trebuie să fie făcută în mod inteligent, și cu credință.

Orice tact, pietate și devoțiune, care pot fi atinse prin Isus Hristos, vor trebui exercitate pentru a întâmpina revolta îndrăznească împotriva autorității lui Dumnezeu. Satana știe bine că va fi demascat, că planurile și scopul său va întâmpina împotrivire și, cu cât poate inventa mai multă confuzie pentru a absorbi mijloacele și posibilitățile lucrătorilor, cu atât mai mult poate să le ia din forța care ar trebui să fie folosită în ramurile mai mari și mai necesare ale lucrării. Dar, voi încheia aici. [266]

Adunări la South Lancaster, Mass.
De Ellen G. White

Adunările speciale din South Lancaster au început vineri, 11 ianuarie. Ne-am bucurat să vedem biserica plină de persoane care au venit să beneficieze de aceste adunări. Au fost prezente multe persoane pe care nu le-am mai văzut până atunci, iar prezența lor a mărturisit despre puterea lui Dumnezeu de a converti suflete și de a îndrepta picioarele oamenilor pe calea poruncilor Lui. Au fost prezenți delegați din Maine, Connecticut, Massachusetts, și din alte state. Ne-am dat seama că este de lucrat pentru a pune lucrurile în ordine, lucrare pe care cele mai de seamă eforturi ale omului nu o pot realiza fără ajutorul lui Dumnezeu. Inimile noastre s-au strâns în cereri stăruitoare înaintea lui Dumnezeu, ca El să lucreze pentru noi. Aveam un mesaj al adevărului prezent, pentru popor; dacă ei voiau să devină canale de lumină, aveau să fie pregătiți să facă pentru alții o lucrare similară cu cea care trebuia să fie făcută pentru ei.

În Sabat după amiază am vorbit cu libertate atunci când am prezentat poporului necesitatea de a fi supus legii lui Dumnezeu. Nu este destul să spunem că noi credem. Trebuie să avem acea credință veritabilă care lucrează prin dragoste și purifică sufletul. Dumnezeu ne-a dat în legea Sa, un standard desăvârșit de neprihănire. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele ca pe tine însuși.” Aceasta cuprinde toată datoria omului față de Dumnezeu și față de aproapele său. Noi datorăm lui Dumnezeu viața noastră și tot ce face ca viața să fie plăcută, iar când refuzăm să-I oferim ascultare, noi ne jefuim și ne înșelăm propriile noastre suflete. Nici un om nu poate alege să aibă calea lui, fără să aibă profundă necunoaștință față de Dumnezeu; făcând așa, îi înapoiază lui Dumnezeu vrăjmășie în schimbul iubirii.

Ne simțim împovărați pentru cei ce au dus altora solia adevărului, ca să nu-și închidă inimile înaintea razelor prețioase de lumină cerească pe care li le-a trimis Dumnezeu. Isus se bucură atunci când urmașii Lui primesc solia adevărului Său. Odată și-a ridicat ochii spre cer și a spus: „Îți mulțumesc Tată, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și prevăzători, și le-ai descoperit pruncilor”. Iubitul Mântuitor, care a adus la lumină viața și nemurirea, s-a bucurat pentru că planul de mântuire poate fi înțeles de cei ce sunt umili în spirit, deși cei mândri și mulțumiți de sine nu puteau să-i înțeleagă tainele. Cel ce are înțelepciune luminează nu poate să vadă frumusețea adevărului, pe care Hristos îl deschide încontinuu înțelegerii celor ce au o dorință copilărească, binevoitoare, de a fi loiali lui Dumnezeu. Pentru cel umil, adevărul este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

În Sabat după amiază, multe inimi au fost atinse, și multe suflete au fost hrănite cu pâinea care coboară din cer. După cuvântare, ne-am bucurat de o adunare de părtășie, prețioasă. Domnul a venit foarte aproape, și a convins sufletele despre marea lor nevoie de a avea harul și iubirea Lui. Am simțit nevoia de a-L prezenta pe Hristos ca pe un Mântuitor care nu este undeva departe, ci este aproape de tot. Când Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze asupra inimilor oamenilor, roadele se văd în mărturisirea păcatului și în repararea răului. În tot timpul adunărilor, pe măsură ce oamenii au căutat să se apropie de Dumnezeu, au dat pe față fapte vrednice de pocăință, mărturisindu-și unii altora greșelile pe care le-au făcut față de ei prin cuvinte sau fapte. Strigătele și manifestările zgomotoase și sălbătice, nu sunt o dovadă că Duhul lui Dumnezeu ar fi la lucru. Domnul s-a descoperit lui Ilie printr-un susur blând și liniștit. Hristos spune: „Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.” Păcătosul însuși este cel ce a închis ușa.

Vrea el să dea jos zăvoarele? Vrea să deschidă ușa? Toate încuietorile sunt de partea ușii de către el, nu de partea Mântuitorului.

Mulți, chiar dintre predicatori, au văzut adevărul așa cum este în Isus, într-o lumină în care nu-l mai văzuseră până atunci. L-au văzut pe Mântuitorul, ca pe un Mântuitor iertător al păcatelor, și au văzut adevărul ca pe ceva ce sfințește sufletul. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele, și să ne curățească de orice fărâdelege”. Dacă vrem să fim părtași cu Hristos în slava Sa, trebuie să fim dispuși să fim părtași împreună cu El și la umilința Sa. „Măcar că era Fiu, a învățat să fie ascultător, prin ceea ce a suferit”. Aceasta trebuie neapărat să fie experiența fiecărui adevărat copil al lui Dumnezeu. „Astfel, deci, fiindcă Hristos a pătimat în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pătimat în trup, a sfârșit-o cu păcatul”

Nu ar trebui să murmurăm dacă suntem chemați să ne împărtășim din suferința religiei. Există mulți care nu sunt de acord să sufere, însă aceștia nu exercită credința simplă și vie. Ei spun că nu știu ce înseamnă să-L crezi pe Dumnezeu pe cuvânt. Ei au o religie a formelor și ceremoniilor exterioare. Este dureros să vezi necredința care există în inimile multora dintre urmașii declarați ai lui Dumnezeu. Noi avem adevărurile cele mai prețioase dintre cele ce au fost încredințate muritorilor, iar credința celor ce primesc aceste adevăruri, e necesar să fie pe măsura măreției și valorii acestora. Există mulți care par să simtă că au o mare lucrare de făcut înainte să poată veni la Hristos pentru a fi salvați. Ei par să creadă că Isus va interveni la sfârșitul luptei lor, și le va veni în ajutor, când va face ultimul lucru care mai trebuie făcut în lucrarea lor de o viață. Pare dificil pentru ei să înțeleagă că Hristos este un Mântuitor în totalitate, capabil să salveze până în cel mai mic detaliu, pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. Ei pierd din vedere faptul că El este „Calea, Adevărul și Viața”. Când fiecare, individual, ne sprijinim pe Hristos, cu deplina asigurare a credinței, încrezându-ne numai în capacitatea sângelui Său de a ne curăța de orice păcat, vom avea pace, crezând că Dumnezeu poate să înfăptuiască ceea ce a făgăduit. Așa cum Hristos L-a reprezentat pe Tatăl, la fel și noi suntem chemați să-L reprezentăm pe Hristos în lume. Nu putem să ne transferăm obligațiile asupra altora. Dumnezeu dorește să vă facă de cunoscut care sunt bogățiile slavei Sale, ca să puteți predica taina mântuirii celor din jurul vostru – pe Hristos în voi, nădejdea slavei.

Pe măsură ce frații și surorile noastre și-au deschis inimile în fața luminii, au primit o cunoștință mai mare despre ce este credința. Domnul a fost foarte iubitor; El a fost gata să-Și întărească poporul. Adunările s-au întins cu o săptămână mai mult, peste data în care trebuiau să se încheie. Școala s-a terminat și toți au început să-L caute cu seriozitate pe Domnul. Fratele Jones a venit de la Boston, și a lucrat foarte serios pentru popor, vorbind de două și chiar de trei ori pe zi. Turma lui Dumnezeu a fost hrănită cu hrană nutritivă pentru suflet. Solia pe care Domnul a trimis-o pentru poporul din zilele noastre, a fost prezentată în cuvântări. Adunările se desfășurau de dimineața devreme, până noaptea, și rezultatele au fost extrem de satisfăcătoare.

În adunările de dimineața devreme, am încercat să prezint iubirea și grija părintească a lui Dumnezeu față de copiii Săi. Cunoștința iubirii lui Dumnezeu este cunoștința cea mai folositoare care poate fi obținută, pentru a putea obține un caracter înnobilat, rafinat și elevat. Isus trebuie să fie Modelul nostru. Domnul are pentru noi lecții [267] de cea mai mare importanță, pe care să le învățăm. El ne conduce ca pe copii, să vedem ceva din bunătatea, mila și iubirea Lui, prin viața simplă și smerită a iubitului nostru Răscumpărător. Hristos a îndreptat întotdeauna mințile ucenicilor Săi către Dumnezeu, ca spre un Tată iubitor. El Și-a educat urmașii să privească la Dumnezeu cu încredere și iubire. Când suntem copleșiți de măreția și dreptatea lui Dumnezeu, suntem îndreptați spre Isus, spre caracterul Său nepătat și spre iubirea Lui Infinită. Acolo Îl vedem pe Tatăl, descoperit în Fiul, Căci Dumnezeu este dragoste.

Atât studenți cât și profesori, s-au împărtășit pe săturate din binecuvântările lui Dumnezeu. Mișcările profunde ale Duhului lui Dumnezeu au căzut aproape peste fiecare inimă. Mărturia care a fost dată în general de către cei ce au participat la adunări, a fost că au obținut o experiență mai presus de tot ce au cunoscut până atunci. Și-au mărturisit bucuria pentru că Hristos le-a iertat păcatele. Inimile lor s-au umplut de mulțumiri și de laude pentru Dumnezeu. O pace dulce era în sufletele lor. Au avut iubire față de ceilalți și au simțit că se pot odihni în iubirea lui Dumnezeu.

Nu am mai văzut o lucrare de reînviore, care să înainteze cu atâta profunzime, și totuși să rămână neatinsă de excitații nepotrivite. Nu s-au făcut apeluri și invitații. Nu au fost chemați oamenii în față, în schimb a fost o înțelegere solemnă a faptului că Hristos nu a venit ca să-i cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși. Cei cu inima sinceră au fost gata să-și mărturisească păcatele, și să aducă roade înaintea lui Dumnezeu, prin pocăință și reparare a răului, atât cât le-a stat în putere. Se părea că respirăm chiar în atmosfera cerului. Cu adevărat erau îngeri în jurul nostru. Vineri seara, adunarea de părtășie a început la ora cinci, și nu s-a terminat până la nouă. Nici un moment nu a fost pierdut; fiecare a avut o mărturie vie de dat. Adunarea ar mai fi durat încă multe ore, dacă i s-ar fi îngăduit să-și urmeze cursul; dar s-a considerat că e mai bine să se încheie la momentul respectiv. În noaptea aceea nu am putut să dorm până aproape spre ziuă. Domnul își cercetase poporul. Și a fost bucurie în cer printre îngeri pentru păcătoșii pocăiți, care se întorceau la Tatăl. Ce priveliște frumoasă a fost pentru univers, să vadă că pe măsură ce bărbații și femeile priveau la Hristos, erau schimbați, primind imprimarea chipului Său în sufletele lor.

Au fost mulți cei care au mărturisit că pe măsură ce au fost prezentate adevărurile cercetătoare, au fost convinși, în lumina legii, că sunt călcători ai ei. Ei se încrezuseră în propria lor neprihănire. Acum vedeau această neprihănire a lor ca pe niște haine murdare, în comparație cu neprihănirea lui Hristos, care este singura acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă nu erau călcători pe față ai legii, s-au văzut pe ei înșiși depravați și cu o inimă degradată. S-au văzut că își pusese alți dumnezei în locul Tatălui lor Ceresc. Se străduiseră să se abțină de la păcat, dar se încrezuseră în propria lor putere. Noi trebuie să mergem la Isus exact așa cum suntem, să ne mărturisim păcatele, și să ne aruncăm sufletele neajutorate în brațele Răscumpărătorului nostru plin de compasiune. Aceasta supune mândria inimii și este o răstignire a eu-lui. În parabolă, Tatăl a văzut că se întoarce fiul rătăcitor. I-a văzut pocăința și părerea de rău din suflet, s-a umplut de milă față de el și a fugit, a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat. Fiul și-a rostit cuvintele pline de căință: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.” Fiul cel rătăcitor și-a mărturisit păcatul pe deplin. Nu a căutat nici o scuză pentru răul pe care l-a făcut, și a fost iertat și restabilit în casa tatălui său.

Mulțumim Domnului, ne bucurăm pentru că nu este prea târziu ca rătăcitorii să se întoarcă, cu mărturisiri umilite, și să primească un bun venit în casa Tatălui – să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos. Mulțumesc pentru aceasta lui Dumnezeu, în fiecare zi, cu inima plină. Ar trebui să fim cele mai nerecunoscătoare dintre creaturile Lui, ca să fim indiferenți, în timp ce El lucrează pentru copiii oamenilor într-un astfel de mod minunat. Ar trebui să fim ca un pământ uscat din deșert, dacă nu lăudăm pe Dumnezeu atunci când vine binele. Știu că este bucurie în cer datorită lucrării bune ce s-a făcut în South Lancaster; și dacă îngerii se bucură, de ce să nu ne bucurăm și noi, care am mărturisit întoarcerea fiilor rătăcitori de la întuneric la lumina minunată a iubirii Lui?

A cunoaște pe Dumnezeu, este cea mai minunată cunoștință pe care o poate avea omul. Oamenii lumești pot avea multă înțelepciune; dar cu toată înțelepciunea lor, ei nu privesc

frumusețea și maiestatea, dreptatea și înțelepciunea, bunătatea și sfințenia Creatorului tuturor lumilor. Domnul umblă în mijlocul oamenilor prin intermediul providențelor Sale dar, pașii Lui maiestuoși nu sunt auziți, prezența Lui nu este observată, mâna Lui nu este recunoscută. Lucrarea ucenicilor lui Hristos este aceea de a străluci ca lumini, descoperind lumii caracterul lui Dumnezeu. Ei trebuie să prindă razele tot mai luminoase din cuvântul lui Dumnezeu, și să le reflecte către oamenii învăluiți în întunericul înțelegerii greșite a lui Dumnezeu. Slujitorii lui Hristos trebuie să reprezinte în mod corect înaintea oamenilor, caracterul lui Dumnezeu și al lui Hristos. Apostolul spune: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. [268]

*

Ms-19-1889

JURNAL – martie 1889

Battle Creek, Sabat, Martie 2, 1889

Am vorbit în Tabernacol înainte de masă, din Apocalipsa 3. Am recomandat cu insistență poporului, nevoia de religie în casele lor, și nevoia de a-și educa și instrui copiii așa încât să aibă caractere bine echilibrate, pe care să le poată aproba Domnul.

După amiază am vorbit cam treizeci de minute, după care am avut o adunare de părtășie. Din nou am insistat asupra nevoii după o lucrare profundă în viața zilnică. Cât timp aceste datorii sunt neglijate, nu putem aștepta binecuvântarea de la Dumnezeu. Domnul va lucra împreună cu eforturile noastre, dar nu va face toată lucrarea pe care ne-a dat-o nouă să o facem.

Battle Creek, Duminică, Martie 3, 1889

Mi-am devotat timpul pentru a scrie scrisori importante către dr. Maxson și soția sa, și către fratele T. Din Oregon, în legătură cu investirea banilor într-o instituție din Fresno. Dr. Maxson nu a procedat corect părăsind instituția de sănătate.

M-am întâlnit cu slujbașii în capela colegiului. Am vorbit cam patruzeci de minute cu multă libertate, apoi au vorbit și ei, la rândul lor. Am avut momente de înviore.

L-am vizitat pe fratele Olsen.

Battle Creek, Luni, Martie 4, 1889,

Astăzi am avut simptome proaste ale inimii. Aceasta mă neliniștește. Sunt anumite lucruri care mă tulbură în legătură cu scrierile mele – cât să scriu și cât să las la o parte.

Seara am participat la adunare și am vorbit unei adunări serioase, despre [269] datoria părinților față de copiii lor, prezentându-le starea de lucruri care atrage peste noi neplăcerea lui Dumnezeu. S-au dat multe mărturii, dar încă ei nu văd și nu-și dau seama de răul pe care îl fac, neglijând instruirea corespunzătoare a copiilor lor.

Battle Creek, Marți, Martie 5, 1889

Am fost împreună cu echipa lui dr. Kellogg, până la Richard Godsmark. Emma White și sora Whitney au venit cu mine. Drumurile nu au fost foarte rele. Sora Godsmark era la Battle Creek. Otho, care era împreună cu soția și cu sora soției sale la familia fratelui Godsmark, a venit la Battle Creek, la mama sa și am luat cina împreună.

Miercuri, Martie 6, 1889

Am fost să o vedem pe sora --- și pe soțul ei, ca să vorbim despre banii sorei Klose. Sora Klose era pe moarte.

La ora cinci p.m. am fost anunțați de moartea sorei Klose.

L-am vizitat pe Henry Miller și am avut câteva discuții care cred că au fost de folos. Am căutat să vedem unde era Mary Steward cu lucrul, cu pregătirea pe volume a tot ceea ce am scris și a fost tipărit. La șapte p.m. am făcut o baie cu curenți electrici. Am vizitat-o pe mătușa Mary. Am ascultat-o citind manuscrisul pentru volumul 1.

Battle Creek, joi, martie 7, 1889

Am trimis scrisori fratelui Fulton. Am ascultat citindu-se manuscrisul pentru Volumul 1. Am conversat cu fratele Hanson.

Seara am participat la adunare în tabernacol. Am vorbit în jur de o oră, după care i-am chemat pe cei ce se răciseră în credință să vină în față pentru rugăciune. Au răspuns în jur de treizeci. Mulți dintre ei au vorbit și au fost făcute câteva mărturisiri. În timp ce ne rugam pentru cei care solicitaseră rugăciunile, binecuvântarea Domnului a venit peste mine, și am fost mângâiată și încurajată. [270]

Când am plecat de la adunare eram transpirată. Era nouă și jumătate. Camera mea era rece și am început să tremur. Nu am putut să adorm până spre miezul nopții.

Battle Creek, vineri, martie 8, 1889

Mulțumesc Domnului că în dimineața aceasta sunt atât de bine. Nu simt nici un efect de boală datorat expunerii din noaptea trecută. Cu siguranță Domnul este bun, și eu voi lăuda numele Lui cel sfânt.

Am avut o întrevedere folositoare cu sora Rankin, intendentă colegiului. Ne-am ocupat de anumite probleme din orașul Battle Creek. În timpul vizitei, am fost solicitată să am o întrevedere cu un frate tânăr în credință, pe nume Kellogg. El este în confuzie și nu știe dacă să studieze ca să devină doctor sau predicator. L-am sfătuit să se roage în credință pentru ca Dumnezeu să-i dea lumină, întrucât făgăduința Lui este sigură: „dacă îi lipsește cuiva înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu care dă tuturor cu mână largă ... și îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască”. Iacov 1:5,6.

Seara ne-am consultat împreună cu fratele A.T. Jones și cu fratele Daniel Jones, în legătură cu lucrarea care trebuie să fie făcută în biserica aceasta. Am fost nespus de preocupați ca biserica întreagă să iasă din starea de căldicel.

Battle Creek, Sabat, martie 9, 1889

Fratele A.T. Jones a ocupat timpul dinainte de masă, vorbind despre porunca a cincia. Domnul i-a dat libertate în vorbire când s-a adresat poporului. După amiază am vorbit din Evrei 2. Am simțit asupra mea o povară solemnă pentru biserică și am insistat asupra nevoii de a-și împlini datoriile neglijate în familii. Este nevoie de religie acasă. Adunarea a fost trezită întrucâtva. [271]

După aceea i-am chemat pe cei ce s-au pierdut în credință și pe păcătoși să vină în față, și au răspuns cam în jur de o sută, majoritatea tineri și tinere. Am avut momente de rugăciuni fierbinți, iar după aceea au fost rostite multe mărturii extraordinare. Mulți și-au mărturisit mândria, decăderea de la credință, împărtășirea din spiritul lumii, precum și hotărârea pe care au luat-o de a trăi o altfel de viață.

Battle Creek, joi, martie 14, 1889

Am vorbit înaintea poporului adunat în tabernacol. Am simțit profund starea bisericii. Povara apăsă greu asupra mea.

Battle Creek, vineri, martie 15, 1889

Am fost bolnavă toată ziua. Am avut frisoane și o febră destul de mare. A trebuit să stau în pat toată ziua.

Sabat, martie 16, 1889

Am fost bolnavă sâmbătă; nu am putut merge la adunare.

Duminică, martie 17, 1889

Duminică, bolnavă. Sunt slăbită și neputincioasă.

Luni, martie 18, 1889

Mulțumesc Tatălui meu din cer pentru că sunt în stare să gândesc și am puțină putere ca să scriu.

Joi, martie 21, 1889

Am foarte slăbită, dar am încercat să fiu astăzi la adunarea comitetului. După ce am fost ajutată să urc scările, aproape că am leșinat, așa că W.C. White m-a ajutat să cobor și m-a dus acasă.

Vineri martie 22, 1889

Am încercat din nou să iau parte la adunarea comitetului, și am reușit. Le-a spus câteva lucruri foarte clare în legătură cu spiritul care a predominat la Minneapolis.

Sabat, martie 23, 1889

După amiază am luat parte la adunare, unde fratele A.T. Jones a prezentat subiectul celor două legăminte. Nu mi-a făcut plăcere [272] spiritul manifestat de fratele Underwood. Părea că pune întrebări, nu ca să dobândească lumină, ci ca să creeze confuzie și nedumerire prin întrebările pe care nici el nu le credea.

Am simțit de datoria mea să declar fraților mei că cei ce au avut o parte atât de necreștinescă la Minneapolis, au de făcut o lucrare de mărturisire a spiritului care i-a împins la acțiune, și să caute ca, atât cât le stă în putere, să înlăture impresia pe care au lăsat-o asupra altor minți, prin care i-au prezentat greșit pe frații lor și pe mine. Dacă toți cei ce fac greșeli ar simți că Isus ne iubește și mai mult din cauză că am fost ispitiți, am cedat, și apoi ne-am mărturisit greșeala, decât dacă nu am fi greșit, atunci nu am mai avea nici o gaură în armură.

Miercuri, martie 27, 1889

Am avut o discuție lungă cu fratele Conradi, în care am vorbit clar despre spiritul necreștinesc din care s-au împărtășit aproape toți frații noștri predicatori. Când s-a pus întrebarea, plină de interes serios, „Străjerule, cât mai este din noapte?”, fețele palide au privit cu încordare în întuneric. Răspunsul este: „vine noaptea, și de asemenea și dimineața”.

Joi, martie 28, 1889

Am plecat din Battle Creek la ora doisprezece p.m., însoțită de sora Bolton. Am ajuns la Chicago la șapte și jumătate. Ne-am întâlnit în gară cu fratele Sisley, care ne-a însoțit la misiune. A durat mai mult de o oră până am ajuns la destinație. Am fost primiți bine; a fost pregătită pentru noi o cameră foarte drăguță – un salonaș și un dormitor despărțit de salon printr-o draperie. [273]

Iubite frate Morrison,

Întrucât se apropie timpul când trebuie să ne hotărâm la care dintre tabere să participăm și la care să nu participăm, invitația ce mi-a fost adresată pe când luam parte la adunările din Des Moines, face necesar să-ți transmit câteva cuvinte, prin scrisoare.

Am simțit o durere în inimă să citesc din partea ta, scrisori ce dovedesc că încă ești plin de îndoială și necredință, în ce privește solia despre care știu că este adevăr prezent în timpul de față, pentru poporul lui Dumnezeu. Am crezut că lumina și binecuvântarea lui Dumnezeu care au însoțit adunarea la care am fost împreună, te vor ajuta să dai la o parte îndoiala și necredința atât de naturală pentru tine, și că vei renunța la prejudecată, vei veni în lumină, vei umbla în lumină, și vei fi în armonie cu lucrarea din timpul de față. Însă nu am dovada că ar trebui să iau parte la tabăra voastră, întrucât nu cred că veți lucra în armonie.

Eu voi lucra după solia ce mi-a dat Dumnezeu pentru poporul Său, iar tu mă vei trata așa cum m-ai tratat, pe mine și lucrarea mea, la Minneapolis. Știu că Domnul nu vrea să colaborez cu tine la adunări de tabără în care eu să transmit o solie, care știu că este solia actuală, iar tu, fratele Nicola și alții, să lucrați [274] pentru a face solia mea fără efect. Este greu destul să fac față scepticismului, necredinței, prejudecății și bănuielilor rele din partea celor care nu au credința noastră. În plus față de aceasta, ca tocmai cei din conducerea conferințelor noastre să stea gata să blocheze roțile, ori de câte ori li se oferă ocazia să lucreze cu cei ce au îndoieli și care urmează aceeași cale ce a fost urmată la Minneapolis, este prea mult pentru puterile mele. Nu aș avea nici o încredere că lucrarea pe care aș putea să o fac, va fi acceptată.

Dacă ați fi umblat în lumină, așa cum ar fi vrut Domnul, ați fi văzut și ați fi înțeles ce fel de spirit ați avut la Conferința Generală; dar pentru că nu aveți nimic de spus în legătură cu felul în care v-ați purtat la conferință, nu îndrăznesc să mă unesc cu voi până când nu voi avea vreo dovadă că în voi s-a produs o schimbare decisivă de la întâlnirea de la Minneapolis încoace.

Mi-ar face plăcere să-mi dau mărturia în fața celor din Iowa, dar atât timp cât voi stați în drum ca să stricați ceea ce mă îndeamnă Domnul să fac, lucrurile vor ajunge să fie mai rele decât înainte. Căci eu am de dus o solie specială. Trâmbița nu trebuie să dea nici un sunet nesigur. Îmi voi ridica glasul și voi căuta să trezesc poporul ca să facă lucrarea pe care încerc eu să o fac. Nu am altă poziție în ce privește problema contestată din Galateni. Nu am nici o neliniște în privința subiectului, căci știu că lumina nu va veni până când noi, ca popor, nu vom fi într-o cu totul altă stare spirituală. Singura mare povară pe care o am acum, este ca predicatorii noștri,[275] îndeosebi președinții conferințelor noastre, să fie bărbați convertiți și să aibă blândețea și umilința lui Hristos, să fie în starea în care să-l poată predica pe Hristos și pe El răstignit, și neprihănirea lui Hristos.

Se rostesc atât de multe predici fără Hristos, și atât de multe teorii, încât sărmana turmă suferă de foame, flămânzind după hrana la vremea potrivită. Aceasta este povara mea, și știu că atunci când vom face voia lui Dumnezeu, vom ajunge să cunoaștem învățătura. Dar este nevoie de multă rugăciune și de mult mai multă umilință și blândețe, înainte să putem vedea mântuirea lui Dumnezeu printre noi ca popor. Atunci vom avea de dat o mărturie vie, care va atinge inimile. Inimile vor fi zdrobite. Toată necredința și prejudecata aceasta crudă, care sunt atât de ofensatoare înaintea lui Dumnezeu, vor fi măturate, și tot spiritul acesta de piatră va fi îndepărtat de la noi.

Nu scriu mai multe de data aceasta. Vă iubesc pe toți cu duioșie, dar dacă nu are loc nici o schimbare în spiritul și în credința voastră, față de ce a fost la Minneapolis, știu că Domnul nu va pune peste mine povara de a mă uni cu voi, decât dacă îmi dă o dovadă tot așa de clară ca cea pe care mi-a dat-o la Minneapolis. Am de făcut o lucrare hotărâtă și, oriunde voi merge, voi lucra în același spirit, vestind aceeași solie, cum am făcut la Minneapolis, la Des Moines.

Domnul să vă ajute să vedeți că El are mare lumină pentru noi, în timpul de față, aceasta este rugăciunea mea.

Ellen G. White [276]

*

B-85-1889

Cir. Aprilie, 1889

Iubiții mei frați:

Trebuie să vă vorbesc în legătură cu întâlnirile de la Minneapolis. Odinioară m-am hotărât să plec de la conferință, pentru că am văzut și am simțit spiritul puternic de opoziție, care predomina. Nu am putut să recunosc pe loc spiritul care îi mișca cu o putere de control pe frații Morrison și Nicola. Nu mă îndoiesc nici un moment ce fel de spirit ați avut. Cu siguranță nu a fost Spiritul lui Dumnezeu, și vă scriu acum ca să nu mai rămâneți prinși în această înșelăciune.

În noaptea aceea, după ce m-am hotărât să nu mai rămân la Minneapolis, într-un vis sau într-o viziune de noapte – nu pot spune sigur ce a fost – o persoană înaltă, cu înfățișare impunătoare, mi-a transmis o solie și mi-a descoperit că era voia lui Dumnezeu ca eu să stau la postul datoriei mele, și că Dumnezeu Însuși va fi ajutorul meu și mă va susține ca să rostesc cuvintele pe care mi le va da. El a spus: „pentru lucrarea aceasta te-a ridicat Domnul. Brațele lui nepieritoare te susțin. De la această întâlnire se vor lua decizii fie pentru viață, fie pentru moarte; nu că cineva ar trebui să piară, dar mândria spirituală și încrederea în sine vor închide ușa, pentru ca Isus și puterea Duhului Său celui Sfânt să nu fie acceptate. Ei vor mai avea o șansă ca să scape de înșelăciune, să se pocăiască, să-și mărturisească păcatele, și să vină la Hristos ca să fie convertiți și să-i vindece.”

El a zis: „Urmează-mă”. Mi-am urmat călăuza, și el m-a condus în diferitele case în care erau cazați frații mei, și mi-a spus: „ascultă cuvintele rostite aici, pentru că sunt scrise în cartea de aducere aminte; aceste cuvinte vor avea puterea de a condamna pe toți cei ce au luat parte la lucrarea aceasta, care nu este după spiritul înțelepciunii de sus, ci după spiritul care nu vine de sus, ci de jos.”

Am ascultat cuvintele rostite, cuvinte care ar trebui să-i facă pe cei ce le-au rostit, să le fie rușine. Remarci sarcastice treceau de la unul la altul, ridiculizându-i pe frații lor: A.T. Jones, E.J. Waggoner, pe Willie C. White și pe mine. [277] Se făceau comentarii nestingherite despre poziția și lucrarea mea, din partea celor care ar fi trebuit să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu și să-și pună inimile în rândul lui. Erau evident fascinați ca să stăruie asupra relor imaginare și asupra expresiilor imaginației care nu au nici un fundament în adevăr, în ce-i privește pe frații lor și lucrarea acestora, ca să se îndoiască, să vorbească și să scrie lucruri amare ca rezultat al scepticismului, al îndoielii și necredinței.

Ghidul mi-a spus: „acestea sunt scrise în cărți ca fiind făcute împotriva lui Isus Hristos. Spiritul acesta nu se poate armoniza cu Spiritul lui Hristos, al adevărului. Ei sunt intoxicați cu spiritul împotrivirii și nu știu mai mult decât știe bețivul, ce spirit le controlează cuvintele și acțiunile. Păcatul acesta este o ofensă adusă personal lui Dumnezeu. Spiritul acesta nu seamănă cu spiritul adevărului și neprihănirii, mai mult decât spiritul care i-a determinat pe Iudei să se unească pentru a se îndoii, a critica și a-L spiona pe Hristos, Răscumpărătorul lumii.

Ghidul meu mi-a spus că un martor a fost de față la vorbirea necreștinească, o vorbire agitată care a scos în evidență spiritul care le inspira cuvintele. Când s-au întors în camerele lor, îngerii cei răi i-au însoțit, pentru că au închis ușa în fața Spiritului lui Hristos și nu au vrut să asculte glasul Lui. Nu a existat o umilire a sufletului înaintea lui Dumnezeu. Glasul rugăciunii a fost rareori auzit, în schimb critica, declarațiile exagerate, presupunerile,

suspiciunile, gelozia, bănuiala rea și acuzarea neîntemeiată, erau ceva curent. Dacă ochii le-ar fi fost deschiși, ar fi văzut ceea ce i-ar fi alarmat: pe îngerii cei răi jubilând. Ar mai fi văzut și un Veghetor care asculta fiecare cuvânt și înregistra aceste cuvinte în cărțile din cer.

Am fost informată că în momentul de față era inutil să se ia vreo hotărâre în ce privește punctele doctrinale, pentru a se hotărî care este adevărul, și era inutil să te aștepti la un spirit de cercetare sinceră, întrucât se formase o confederație pentru a nu se permite nici o schimbare în idei sau în vreun punct sau în vreo poziție pe care o primiseră, mai mult decât au îngăduit Iudeii așa ceva. Multe mi-au fost spuse de către ghidul meu, lucruri pe care nu am libertatea să le scriu.[278] Mi-am dat seama că ședeam pe pat, cuprinsă de un spirit de mâhnire și suferință, precum și cu un spirit de hotărâre fermă de a sta la postul datoriei mele până la încheierea conferinței, după care să aștept instrucțiunile Spiritului lui Dumnezeu, care să îmi spună cum să acționez și ce cale să urmez.

Există căi prin care Domnul își conduce și își călăuzește poporul. Dumnezeu are toată înțelepciunea și toată cunoștința. El a spus: „dacă îi lipsește cuiva înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și îi va fi dată”. Iacov 1:5. Oh, dacă toți cei ce pretind a fi slujitorii aleși ai lui Dumnezeu, ar fi simțit că au nevoie de înțelepciune, în loc să simtă suficiența pe care au simțit-o. Nu a fost nevoie de atâta vorbire și incitare reciprocă, de ridiculizarea celor pe care i-a ridicat Dumnezeu ca să facă o lucrare specială. Aceștia, ca frați, și-au luat Bibliile, au cercetat Scripturile și și-au plecat genunchii în rugăciune serioasă înaintea lui Dumnezeu, cerând împlinirea promisiunii Lui, de a oferi călăuzire divină. În acest timp de primejdie, pe măsură ce ne apropiem de vremea unei mari crize, este foarte rațional să ne așteptăm să apară ceva ce să descopere poporului o lumină mai mare. Cum ar putea bărbații, care au permis ca mințile să le fie umplute de prejudecată și gelozie, să știe că Dumnezeu a făcut din bărbații aceia soli care să dea poporului lumină și adevăr? Ce drept au să se înroleze în oștirea morții, împotriva acestor slujitori ai lui Hristos, chiar dacă au crezut că ideile lor vin în conflict cu unele dintre ideile pe care le-am crezut până acum? De ce să nu petrecem orele împreună, în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, în post și în cercetare profundă a inimii? ”Dar să ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc. Pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul”. Iacov 1:6-7. Căutătorul adevărat și serios va renunța la calea lui, pentru căile Domnului, pentru a fi călăuzit pe cărările pe care alege Domnul să îl conducă, acolo unde Domnul îl așteaptă cu mari binecuvântări, chiar dacă ființelor omenesti cu vederea îngustă li se pare că totul este numai pierdere și dezastru.[279] „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre, și gândurile Mele față de gândurile voastre”. Isaia 55:8,9.

Mi-a fost arătată starea de slabă spiritualitate a bisericilor din Iowa, și am știut că influența fr. Morrison și a altora care s-au unit cu el nu sunt de natură să ridice poporul, decât dacă Spiritul lui Dumnezeu produce mari schimbări în credința lor și în felul lor de a lucra. Hristos Și-a unit natura Lui divină cu natura omenirii, pentru a ne arăta că Dumnezeu vrea să fim în cea mai strânsă legătură cu El. ”Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

* * * * *

Aprilie 7, 1889

Am plecat din Battle Creek spre Chicago, însoțită de sora Fanny Bolton, pe data de 28 martie. De atunci până acum, 7 aprilie, avem adunări aproape încontinuu. Fratele A.T. Jones a muncit cu credincioșie ca să-i învețe pe cei adunați, frângând pentru sufletele lor Pâinea Vieții. Ne-a părut rău că această lumină prețioasă a adevărului, care a fost atât de clar prezentată, nu au putut să o aibă nu doar fiecare biserică adventistă, ci fiecare biserică,

indiferent de credință și doctrine. Știu că ar fi fost un ospăț bogat pentru foarte multe suflete care nu sunt de credința noastră, să vadă prezentat planul de mântuire atât de clar și de simplu. Trebuie să ne amintim că Domnul are foarte multe suflete în toate bisericile din întreaga lume, care trăiesc după cea mai bună lumină pe care o au; dacă aceste suflete flămânde, precum și cei de credința noastră, dacă ar fi putut primi învățăturile care s-au dat aici în ultimele zece zile, și dacă inimile lor ar fi acceptat lumina și adevărul evangheliei, ar fi fost foarte mult binecuvântați. [280]

Religia lui Hristos nu a fost definită atât de clar cum ar fi putut să fie, pentru ca sufletele care caută să cunoască planul de mântuire să poată înțelege simplitatea credinței. În cadrul acestor întâlniri, acestea au fost prezentate atât de clar, încât și un copil ar putea înțelege că este vorba de o predare imediată, de bună voie și încrezătoare, a inimii înaintea lui Dumnezeu – o intrare în legătură cu Hristos în încredere și supunere iubitoare pentru a împlini toate poruncile Sale prin meritele lui Isus Hristos. A încredința Domnului păzirea sufletului său, este un act decisiv al individului. Acceptarea neprihănirii lui Hristos ca un dar gratuit este o prindere de Hristos, o lipire de Hristos. Voința este supusă lui Hristos. Prin credință în neprihănirea lui Hristos, este mântuire.

L-a aceste adunări s-a dovedit cât de departe este credința și neprihănirea lui Hristos, de viața chiar a acelor care au pretenția că păzesc poruncile lui Dumnezeu. Este o mare nevoie de cunoaștere a lui Isus Hristos. Nevoia care există în experiența religioasă, este acceptarea lui Isus Hristos așa cum este prezentat în evanghelie. Sunt mulți care încă nu L-au primit pe Hristos. Au acceptat teoria adevărului și, în mare măsură s-au mulțumit cu acest gen de experiență. Cât de greu este să impresionezi mințile acestea cu necesitatea îndreptăririi prin credință! „Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină fii ai lui Dumnezeu, și anume celor ce cred în Numele Său” Ioan 1:12 – KJV.

Credința în neprihănirea lui Hristos în favoare fiecărui suflet, ar trebui prezentată înaintea oamenilor ca fiind subiectul pe care să-l studieze și să-l contemple în amănunțime. Niciodată nu va fi prea mult și prea des ca să studiezi această temă. Oamenii suferă, având nevoie de evanghelia lui Hristos. Minte și inima are nevoie să fie informată și educată cum să creadă în Hristos. Adevărul trebuie să fie comunicat și, prin eforturi dureroase însoțite de răbdare, oamenii trebuie să învețe cum să înainteze în credință. Toți cei care au minți care pot fi educate, toți cei ce sunt lipsiți de prejudecăți, vor vedea simplitatea credinței în Isus Hristos. [281]

Mi s-a părut chiar descurajator la început să văd cât de greu le era unora să renunțe la dependența de propriile lor merite. Dar pe măsură ce mințile se concentră asupra adevărului prezentat am sperat că starea de împietrire datorată necredinței, care paralizează toate puterile minții și ale sufletului, va fi zdrobită; și că cuvintele rostite în mod atât de potrivit nu vor fi socotite de ascultători ca niște povești nefolositoare. Isus a spus despre cei care Îl ascultau că au urechi dar nu aud, au ochi dar nu văd, ca să nu fie convertiți și Isus să îi vindece. O ascultare cu atenție, însoțită de dorința de a cunoaște adevărul, va deschide înțelegerea pentru ca sufletul să poată avea cu adevărat adevărul, ca să poată fi sfințit prin adevăr. Fiecare suflet, personal, trebuie să accepte adevărul pe care Dumnezeu i l-a trimis prin solii Săi. Dacă acceptați cuvintele pline de har, Îl onorați astfel pe Dumnezeu, Cel care cu iubire v-a trimis o solie.

Lucrarea aceasta a fost făcută pentru ascultători și, au urmat mărturisiri ale greșelilor și păcatelor. Inimile lor au început să se înmoaie și s-a văzut că îndreptățirea de sine nu are nici o valoare. Ei nu pot să înțeleagă marea taină a evlaviei. Ei nu pot să înțeleagă felul în care păcatele noastre pot să fie îndepărtate de către Înlocuitorul nostru, și cum neprihănirea lui Hristos poate fi socotită păcătoșilor, care merită mânia. Minte este neputincioasă în efortul ei de a pricepe și defini aceste lucruri. Dar, nu le-a spus Dumnezeu? Nu a spus El destul de clar în cuvântul Său, că jertfa lui Isus Hristos ispășește vinovăția umană? „Și sunt socotiți

neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Rom. 3:24-26.

Nu este adevărată această declarație a lui Dumnezeu? Așa trebuie să o socotim. S-ar putea să nu înțelegem cum se întâmplă toate acestea; teologii pot încerca să le explice și noi [282] tot să nu le putem vedea mai bine, și atunci nu putem face altceva decât să credem că Dumnezeu are dreptate. El spune că este așa, și așa trebuie să fie. Primiți darul plin de har al făgăduințelor lui Dumnezeu, credeți tot ce ne spune Scriptura, chiar în cele ce nu le puteți explica și nimeni nu vi le poate explica. În acestea credința este încercată. Hristos a murit pentru cei păcătoși.

Am lucrat cu seriozitate și cu perseverență pentru a încuraja credința în frații noștri. Lucrarea aceasta ni s-a părut la fel de dificilă ca aceea de a învăța un copil să facă singur primii pași. Dar, slavă Domnului, toate aceste eforturi nu au fost în zadar. Spiritul îndurător al lui Dumnezeu mărturisește în favoarea cuvintelor rostite, iar cei ce le-au auzit au putut să înțeleagă doar pe măsură ce au acționat în credință. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” Romani 10:10. Sufletele sunt dependente de făgăduințele puterii harului lui Isus Hristos, care să coopereze cu efortul omenesc. Acestea acționează prin credință, nu după sentimente. Acest fel de eforturi sunt recunoscute de către Dumnezeu. Duhul Sfânt convinge inimile bărbaților și femeilor despre faptul că: „despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”.

Mărturiile date joi, au avut un caracter cu totul diferit. Tonusul căldicel și searbăd a dispărut. Mărturiile au fost caracterizate de simțire profundă și serioasă. Bărbați și femei au mărturisit cât a fost de lipsită experiența lor religioasă de iubirea lui Hristos în suflet, și de iubire față de frații lor. Cu umilință și cu mulțumire și-au exprimat recunoștința față de lumina primită. Înainte se ținuseră tare de propria lor neprihănire; acum prin credință ei se încred în tăria, în puterea și în neprihănirea lui Hristos. Cu adevărat, ei nu pot face nimic fără ajutor divin. Rugăciunile lor sunt acum pline de o credință simplă și serioasă, care Îl crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Acum cu toții par că au inimi fierbinți. Iubirea lui Hristos le dă asigurarea că sunt primiți, și ei sunt dornici să recunoască și să vorbească despre marea bunătate a lui Dumnezeu, care le-a dat o neprihănire curată, fără pată, și efectivă. Putem avea încredere în Isus? Cine este mai vrednic de încredere și de onoare, decât Cel ce a suferit și a murit pentru noi? [283]

Ne bucurăm în Domnul pentru că frații și surorile noastre au început să vadă și să înțeleagă ce înseamnă Isus pentru ei. Discernământul și aprecierea pe care le vor avea față de Isus Hristos sunt direct proporționale cu măsura în care se umilesc pe ei înșiși. Domnul este în mijlocul nostru. Lăudați Numele Lui cel Sfânt.

Vineri a fost o zi valoroasă. Gunoiul dinaintea ușii inimii a fost îndepărtat, și ei au deschis ușa lui Isus. Nu a fost nici o excitare sau extravaganță. Aluatul neprihănirii lui Hristos a fost introdus în experiență și a înviorat sufletul. O, dacă ar continua să lucreze, cu puterea lui misterioasă, până când influența sa va trezi sufletele încropite cu care ajunge în contact. Într-un mod blând și liniștit, puterea Spiritului divin își face lucrarea, trezind simțurile adormite, înviind sufletul și trezindu-i sensibilitățile, până când fiecare membru al bisericii va fi cu adevărat lumina lumii.

Când a sosit Sabatul, la apusul soarelui, ne-am adunat să-i întâmpinăm orele sacre, cu laude și cu mulțumiri. Mulți au dat mărturii prețioase despre faptul că ei nu L-au iubit pe Isus niciodată, și că nu L-au văzut așa cum Îl văd acum, ca pe un Prieten plin de îndurare.

Dimineața, toată natura a părut să fie plină de bucurie. Ne-am adunat la cinci și jumătate pentru o adunare de părtășie. Duhul Domnului a fost în mijlocul nostru. Mulți au declarat că

veniseră la adunare cu inimile tari ca piatra dar că, de îndată ce și-au deschis buzele ca să-și mărturisească credința în iubirea lui Isus, lumina a pătruns în ei și inimile le-au fost înmuiate și supuse de iubirea lui Isus. Un frate a spus că a dorit să-și dea mărturia pentru că știa că este dreaptă, deși nu avea nici un fel de sentiment. Însă inima i-a fost zdrobită; a căzut pe Stâncă și a fost atât de impresionat de iubirea lui Isus încât a început să plângă tare. Slujitorii evangheliei au mărturisit că atunci când veniseră la adunare, erau reci și inimile le erau împietrite dar, când în credință și-au mărturisit lui Dumnezeu decăderea, [284] au știut că Isus le iertase păcatele și erau foarte fericiți, convertiți din nou, iar acum mărturisesc în mod liber și cu bucurie. „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” [285]

*

W-1-1889

Chicago, Ill.
Aprilie 7, 1889

Iubitul meu fiu, Willie,

Ne simțim profund recunoscători pentru binecuvântarea lui Dumnezeu care a venit aici peste adunare. Am fost binecuvântați cu toții, cu adevărat. Joi a început să izbucnească, iar vineri am avut adunări excelente, însă, oh, cât de greu a fost să învățăm oamenii să-și întoarcă privirile de la ei, spre Isus și neprihănirea Sa. A trebuit să depunem un efort continuu. Sunt sigură că cei ce sunt prezenți încep să vadă ce au pierdut până acum datorită necredinței, și datorită predicilor lipsite de Hristos ce le-au fost prezentate. Dacă solia ce s-a predicat aici, nu este adevăr prezent pentru timpul de față, atunci nu-mi dau seama cum am putea ști ce este adevăr.

Ți-am spus că Mrs. Miles Grant a fost printre ascultători joia trecută? Mi-a fost prezentată în camera mea, și am avut o întrevedere plăcută. Mi-a spus că nu știuse dacă mă va interesa întâlnirea cu nevasta lui Miles Grant, întrucât el și eu eram într-o opoziție atât de ascuțită. I-am spus că nu eu l-am atacat pe soțul ei, ci el mă urmărea și mă ataca. Ea a vorbit într-un mod foarte plăcut și și-a exprimat aprecierea față de modul în care ne facem lucrarea în orașe ca Chicago. Mi-a mărturisit că îi spusese soțului ei că noi ca popor dăm pe față un zel de apreciat în trăirea lucrării misionare, în timp ce ei, ca popor, făceau foarte puțin și erau pe cale de a se usca, lipsindu-le metodele de lucru pe care le folosesc adventiștii de ziua a șaptea.

Vineri dimineața, lucrarea lui Dumnezeu s-a manifestat în adunarea noastră. Inimile au fost mișcate de Spiritul lui Dumnezeu, și s-au făcut multe mărturisiri.[286] Inima mi s-a umplut de bucurie pe măsură ce azeam poporul recunoscând că primiseră o educație în ce privește credința, cum nu mai avuseră până acum, și că Isus era foarte drag sufletului lor. Au afirmat că nu au știut până acum, din experiență, cum este iubirea lui Dumnezeu, dar acum au auzit, au crezut și vor merge să predice așa cum nu au mai prezentat până acum, meritele unui Mântuitor răstignit și înviat. Au simțit că au fost convertiți din nou cu adevărat. Sufletele le-au fost eliberate, păcatele le-au fost iertate, iubirea lui Isus era în inimile lor. Sensibilitatea inimii și căința spiritului, acestea dovedesc lucrarea Duhului Sfânt și a harului lui Hristos în suflet. Sabatul a sosit pentru noi ca o bucurie, o binecuvântare. Am sfințit Sabatul cu inimi recunoscătoare, și a fost cel mai frumos Sabat de care ne-am bucurat vreodată. Adunarea de la cinci și jumătate a început după ce adunarea de după amiază s-a terminat. Fiecare inimă părea să răspundă iubirii lui Dumnezeu, iar sufletele au simțit povara de a exprima iubirea minunată pe care o găsiseră.

Mărturia tuturor este că regretă profund faptul că nu au văzut și nu au cunoscut mai repede ceea ce înțeleg acum. Acum, ei au asigurarea favorii lui Dumnezeu, și au pacea lăuntrică a lui Hristos. Suflet după suflet, au mărturisit despre o nouă convertire. Adunările noastre au fost cu adevărat momente emoționante. Știm că Isus a fost în adunările noastre. Bucuria s-a amestecat cu lacrimile. Mă bucur în Domnul să văd progresând lucrarea cea bună.

În Sabat dimineată, fratele A.T. Jones a susținut un discurs plin de hrană grasă și miezoasă. După amiază am vorbit cu multă libertate, unui auditoriu vast, despre mărețul plan de mântuire. Am rămas apoi la o adunare de părtășie binecuvântată și, cât de diferite au fost mărturiile pe care le-am auzit acum, față de cele de la începutul seriei de adunări. Mărturiile au fost pline de bucurie și de laudă la adresa lui Dumnezeu, pentru lumina prețioasă pe care o primise sufletul lor. Frații au exprimat [287] faptul că acum Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu, datorită luminii pe care au primit-o. Acum ei înțeleg într-o măsură mult mai mare caracterul Său, bunătatea Lui, îndurarea și dragostea Lui. Au înțeles mai mult din ce înseamnă să ai o credință vie. Ei au afirmat că au acum o înțelegere mult mai inteligentă despre ce înseamnă să rămâni în Hristos, și Hristos să rămână în ei. Multe mărturii au fost rostite de către frații lucrători, arătând că acum pot să vadă cât de puțin din neprihănirea lui Hristos prezentaseră în predicile lor, cât de ignoranți fuseseră în ce privește cunoașterea Scripturilor și a puterii lui Dumnezeu. Ei simt acum că pot porni la datoria lor cu un curaj și o speranță nouă, și că Îl pot prezenta acum oamenilor pe Isus și iubirea Sa.

De la începutul Sabatului, până la încheierea lui, a fost o zi plină de binecuvântări deosebite, și este una dintre cele mai prețioase imagini pe care le voi păstra în memorie, amintindu-mi de ea cu plăcere și cu bucurie. Bun este Domnul și vrednic de laudă! Frații Kilgore și Starr au trimis telegrame fraților din bisericile învecinate, care au lipsit de la adunare din cauza ocupațiilor lor vremelnice. Au sosit și aceștia vineri, și s-au bucurat, adăpându-se din spiritul adunării.

Duminică, 7 aprilie, ține acum de trecut. Capela a fost plină, iar holurile și camerele învecinate au fost de asemenea ocupate. Adunările au început la cinci și jumătate dimineata, și au continuat toată ziua, abia fiind nevoie de câte o pauză. Desigur, a fost rezervat și un anumit timp pentru mâncare. Fratele Jones și eu am susținut orele de predicare, iar Domnul a împărtășit vorbitorilor harul Său, în măsură bogată. Cei de față au fost profund interesați, și mulți dintre cei ce erau nehotărâți s-au înclinat în direcția cea bună. Credem că mulți se vor hotărî pentru adevăr în urma acestor adunări. Pacea și liniștea cea dulce a lui Dumnezeu pare să fie în toți. Nu au existat izbucniri de fanatism, ci mai degrabă s-a manifestat pacea și bucuria care aparține cerului.[288] Cu ochi înlăcrimați și cu buze tremurătoare, au fost rostite mărturii pline de credință și nădejde, curaj și bucurie.

Avem motive să lăudăm pe Dumnezeu cu inima, cu sufletul și cu glasul. După adunarea de seară, unsprezece candidați au fost botezați în bazin. Acum, că a venit iluminarea Spiritului lui Dumnezeu, toți par să învețe repede; dar la început lecțiile prezentate li s-au părut ciudate și noi, iar inimile și mințile nu au putut să le rețină. Acum într-o singură zi se poate face mai mult decât la început într-o săptămână, pentru că acum ei au inimile deschise față de Isus, și El locuiește în ei. Cu toții regretă faptul că au fost atât de mult timp neștiutori față de ce este adevărata religie. Le pare rău că nu au știut că adevărata religie este o dependență totală de neprihănirea lui Hristos, și nu de propriile merite.

Aprilie 8, zece și jumătate a.m. Am avut o adunare foarte prețioasă în această dimineată, la ora cinci și jumătate. I-ar fi făcut bine sufletului tău dacă ai fi auzit mărturisirile rostite din inimă. Fratele John Sisley a rostit în mod liber o mărturie din toată inima. Fratele Ballanger s-a arătat a fi un om convertit, și mărturia lui sună bine. El spune că acum se poate îngriji de lucrare mult mai bine ca înainte, pentru că până acum nu știuse cum să exercite credința și cum să se prindă de neprihănirea lui Hristos. Mi-ar fi plăcut să-l auzi și să-l vezi pe fratele Kilgore. El spune exact ce are în suflet. Plânge și se bucură. El afirmă că a fost convertit din nou, că i s-au deschis ochii și că acum, în experiența lui religioasă, nu mai vede oamenii ca pe niște copaci care umblă, ci vede limpede că trebuie să se sprijine pe neprihănirea lui Hristos, căci dacă nu, este un om pierdut. Fratele Tait a venit de asemenea în lumina cea limpede, iar mărturia lui răsună pe un ton hotărât. L-a găsit pe Isus și este foarte fericit. El spune că la adunarea noastră participă tineri ce au fost aduși la adevăr datorită eforturilor lui, și ne putem

imagina cât de fericit se simte [289] văzând lucrarea profundă a Duhului lui Dumnezeu în inimile lor și auzindu-i cum își exprimă bucuria și recunoștința pentru faptul că lumina a strălucit peste noi.

Oh, dacă aceștia ar fi cunoscut ceea ce înțeleg cum, încă de când au îmbrățișat adevărul, cât de înaintați ar fi fost în viața dumnezeiască. Oh, cât de mult timp, câte ocazii au fost risipite, pentru că poporul lui Dumnezeu nu a avut credința și iubirea lui Isus, în experiența lor religioasă! Fratele Tait spune, „Oh, dacă aș fi predicat evanghelia lui Hristos sufletelor pentru care am lucrat, ar fi fost mult mai bine pentru ei! De acum înainte voi predica pe Isus Hristos și pe El răstignit, în toată lucrarea mea misionară”. Fratele Kilgore este foarte bucuros în Domnul. El vede acum greșelile pe care le-a făcut la Minneapolis, și se bucură atât de mult de privilegiul pe care îl are, de a participa la aceste adunări. Adunarea din dimineața aceasta a fost, după cum au afirmat unii, ca vinul cel bun care vine la urmă. Atât de fericite sunt fețele! Atâta mulțumire și recunoștință au fost exprimate de către poporul lui Dumnezeu, și ne bucurăm cu toții în Domnul.

Willie, sunt neliniștită pentru bietele oi din Iowa. Ce vină au ele de trebuie să rămână necercetate? Păcatul păstorului nu trebuie pus asupra oilor. Mă doare inima când mă gândesc la cei care lucrează pentru bisericile din Iowa. Nu s-ar putea organiza adunările de tabără în așa fel încât fratele A.T. Jones să meargă cu mine la Iowa? Am putea merge fără să așteptăm ca păstorii aceia orbi să-și manifeste dorința să mergem acolo. Știi că ți-am spus că frații de acolo m-au invitat, prin vot cu ridicare de mână, să particip la adunarea de tabără din Iowa. Mă voi duce, dacă se pot aranja lucrurile în așa fel încât fratele Jones să mă însoțească. Dacă nu se poate aranja, te rog să-mi spui, iar dacă se poate, anunță-mă imediat. Mulți frați mă așteaptă să particip la tabăra din Illinois, însă eu consider că li s-a dat o pornire bună odată cu aceste adunări, de aceea ar trebui să mergem în altă parte, unde [290] nu se cunoaște lucrarea noastră. Nu m-am gândit la aceasta pentru că mi-ar fi propus cineva, ci pentru că simt că acele oi sărmene au nevoie tocmai de ajutorul pe care putem să li-l dăm. Anunță-mă prin telegraf despre părerea ta.

Cred că fratele A.T. Jones ar trebui să participe la cât mai multe tabere, ca să transmită atât fraților cât și vizitatorilor noștri, subiectul prețios al credinței și neprihănirii lui Hristos. Este un potop de lumină în ce privește acest subiect, iar dacă el participă numai la adunările colportorilor, cum poată să ajungă subiectul la marea masă? Nu e de așteptat ca vreunul dintre colportori să poată prezenta subiectul acesta în lumina în care el îl prezintă. Cred că jefuim bisericile de lumină și de solia actuală, dacă el nu participă la tabere.

Vizitatorii noștri trebuie lăsați să înțeleagă că noi predicăm evanghelia la fel cum predicăm și legea, iar atunci ei se vor desfăta cu aceste adevăruri și mulți vor trece de partea adevărului. Vă rog să vă gândiți bine la aceste lucruri, și după ce vă rugați, luați o hotărâre. Și încă ceva. Nu văd de ce jumătate din timpul pentru Kansas nu ar putea fi acordat pentru Iowa, sau pentru alt loc aflat în nevoie. Sunt gata să merg acolo unde este cea mai mare nevoie.

Un număr mult mai mare de oameni ar fi trebuit să participe la această adunare, pentru că adevărul a fost prezentat puțin câte puțin, învățătură peste învățătură. Fratele Jones i-a instruit cu răbdare pe oameni, vorbind de câte patru ori pe zi. Cea de a treia ocazie de vorbire din zi era la ora patru, fiind rezervată scandinavilor din partea de vest.

Aici voi încheia. Aștept vești cât mai repede posibil și, dacă vezi vreo posibilitate să particip la taberele din Pennsylvania sau Iowa, anunță-mă. Dacă se poate să particip la ambele. Salutări pentru Mary. Domnul să o binecuvânteze din belșug, este rugăciunea mamei tale.

Mama [291]

Lt-14a-1889

Fragment din Scrisoarea către Edson White

Chicago, Ill.

Cir. Aprilie 7, 1889

Dacă voi putea să scap de întâlnirea de la scandinavi, o voi face și mă voi întoarce acasă să văd ce se întâmplă la voi. M-aș bucura să fie gata Nr.33, pentru că poporul are nevoie de ea. De la trei dimineața tot scriu. Sunt multe întrebări care trebuie să fie luate în considerare și rezolvate. Se înțelege că tu te duci la adunarea din Kansas. Eu nu am problema aceasta limpede în minte.

Am ceva gânduri despre Iowa, de felul: Morrison și Nicola au condus conferința până când aceasta abia mai are puțină viață și suflare în ea. Întrebarea este, nu ar trebui ca fratele Jones și cu mine să participăm acolo la conferință, ca să aducem hrană bietelor oi și mieilor?

Niciodată nu am văzut o așa stare a lucrurilor ca ceea ce s-a petrecut aici. Oamenii păreau să fie dezorientați. Păreau că nu pot să înțeleagă subiectele prezentate, până joia trecută (4apr.); atunci s-au rupt barierele, și de atunci încoace adunările au devenit tot mai interesante, iar oamenii au beneficiat mult. Fratele Kilgore este un om liber. El nu mai vede oamenii ca pe niște copaci umblând. Trâmbița lui va da un sunet clar. Este un om schimbat.

Fratele Tait este altul care a fost foarte binecuvântat și care va da un sunet clar de trâmbiță. Fratele Ballanger a fost într-o mare tulburare a minții, dar acum este liber și convertit din nou. Îi face bine sufletului meu să-i văd pe acești tineri și bătrâni adăpându-se din Spiritul lui Dumnezeu și punându-și picioarele pe Stânca cea Tare.

M-aș fi bucurat dacă tu și Frank v-ați fi împărțășit din binecuvântările acestor adunări, pentru că amândoi luați parte la lucrarea lui Dumnezeu, [292] și de aceea aveți nevoie să fiți hrăniți cu harul divin, pentru ca faptele voastre să fie făcute în Dumnezeu. Eu văd că este mare nevoie de mai puțin eu și mai mult – mult mai mult – Isus. Este mare nevoie ca tineri și bătrâni să fie legați de cer și să se familiarizeze cu credința și cu neprihănirea lui Hristos.

Dar, nu trebuie să mai scriu acum.

Este nevoie ca Mărturia să fie gata cât mai repede posibil. Cred că nu voi mai rămâne aici, deși ei vor să rămân. Sunt singură și nu am cu cine să mă consult. Pe Fannie o văd rareori; doar în adunare și seara, câteva momente. Nu știu ce face, decât că participă la adunare, ceea ce, sunt sigură că înseamnă foarte mult pentru ea. Nu o voi mai lua să călătorească cu mine.

Adunarea de la Kansas este oare cumva inexplicabilă pentru mine. Nu pot să înțeleg un lucru – de ce patru săptămâni de lucrare să fie rezervate pentru un loc, în timp ce alte locuri, unde este nevoie de mărturia mea, să fie ocolite.

Sunt chiar îngrijorată de problema din Iowa – chiar nu trebuie să merg acolo, iar fratele Jones trebuie să meargă în alte locuri? Va trebui să renunț la Pennsylvania. Dacă m-aș fi gândit că nu vei participa deloc la adunarea aceasta, mi-aș fi făcut socotelile altfel. Acum, nu știu ce să fac. Chiar cred că este lucrarea vrăjmașului în faptul că nu ai venit deloc la această adunare. Ai fi putut aștepta aici vești de la Emma, dacă ar fi fost mai rău, și atunci lucrurile ar fi decurs în așa fel încât ai fi primit beneficiile acestei întâlniri, de care știu că ai nevoie. Îmi pare rău, foarte rău; dar trebuie să închei.

(semnat) Mama [293]

Iubite frate Fargo:

Am citit scrisoarea fratelui Butler, prin care mi-a răspuns la ceea ce i-am scris chiar înainte de săptămâna de rugăciune. În această scrisoare a declarat că poziția pe care am luat-o la Conferința Generală, aproape că a zdrobit inima fraților noștri lucrători, și că el crede că rana nu a fost vindecată și nici nu va putea fi vindecată. Mi-a spus că frații Goodrich, Fargo, și alții dintre cei mai buni prieteni ai mei au făcut astfel de declarații față de el.

Frate Fargo, dacă ai plecat de la conferința aceea și ai făcut astfel de declarații față de fratele Butler, nu ai avut nici o dovadă, ca să-ți schimbi părerea? Cum ai putut să-i prezinți astfel lucrurile fratelui Butler, care este slăbit la minte și are trupul bolnav, și este în acea stare în care exagerează orice declarație făcută? Cum privește Dumnezeu asupra lucrării bunilor mei frați conlucrători? Dacă ai luat parte la lucrarea aceasta datorită orbirii minții, ca să-l ajuți pe fratele Butler să rămână sub puterea amăgirii, făcând față de el declarații pe care el, cu imaginația lui bolnavă avea să construiască în cea mai proastă lumină posibilă, Dumnezeu nu privește cu nici o plăcere asupra acestei lucrări. Dacă lucrarea ta este de la Dumnezeu, atunci nu El m-a condus pe mine. Nu ai văzut destul la acea conferință, - în afară de cazul în care mintea ți-a fost sub influența rea ce a început să lucreze dinainte de întâlnirea de la Minneapolis, - ca să-ți dai seama că Dumnezeu nu a fost cu cei ce erau atât de agitați în ce privește Legea în Galateni? Nu ai avut dovada că spiritul care domina la acea adunare, nu era Spiritul lui Hristos? Ce dovadă ai primit tu sau altcineva la conferința aceea, că m-aș fi schimbat în ce privește relația cu lucrarea lui Dumnezeu, și ce ai văzut în ceea ce am vorbit poporului, ca să spui că mărturiile pe care mi le-a dat Dumnezeu au avut un alt caracter și o altă ordine ca până acum? Când am fost la Potterville, am rostit aceleași mărturii. Ai găsit în solia pe care am transmis-o, vreun sunet nesigur ce să te facă să presupui că „nu a fost vocea adevăratului Păstor rostită prin solul Său umil”?

Te îndemn să privești înapoi, de la adunarea de la Minneapolis încoace, [294] și să te gândești dacă îți faci datoria păstrând tăcerea și păstrând aceeași poziție pe care ai avut-o la conferință. Este slăvit Dumnezeu prin poziția aceasta? Îți aduce aceasta putere sau speranță? Ai toate dovezile pe care le poți avea, că Domnul mi-a dat povara soliei pentru poporul Său pe când erau adunați la Minneapolis. Tu ai dovada faptului că Dumnezeu a fost cu mine la Potterville, însă nu ți-ai schimbat sentimentele și nici atitudinea și, dacă rămâi tot în poziția în care ai fost la Minneapolis, nu ți se va da nici o altă lumină. Vei fi socotit ca unul care nu vrea să-și deschidă ochii ca nu cumva să vadă, și nu-și deschide urechile ca să nu audă. Dacă rămâi în poziția în care ai fost la Minneapolis, va veni întunericul peste tine. Nu mi s-a dat nici o dovadă despre faptul că tu, fratele Howard Miller și fr. Rupert, ați fi recunoscut cât de puțin că ați avut vederi și sentimente greșite față de mine, de W.C.W., de A.T. Jones și E.J. Waggoner. Dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, vă spun cu hotărâre că ați fost înșelați. Ați venit înșelați la conferință. Ați avut idei greșite despre frații voștri și, tu și frații noștri predicatori ați lucrat conduși de o impresie falsă. Ați avut ocazia să verificați spiritele de la adunarea aceea. Dacă nu ați fi fost orbiți, ați fi putut vedea și înțelege că spiritul introdus în adunare nu era spiritul lui Hristos. Faptul că existau vederi diferite în ce privește Legea în Galateni nu ar fi trebuit să producă astfel de manifestări. Eu nu am nici cea mai mică povară în ce privește acest subiect. Nu Dumnezeu a inspirat toate acele sentimente intense în legătură cu subiectul. Eu nu am nici o povară legată de subiectul acesta. Singura mea durere este poziția lucrătorilor prezenți la conferință, care au manifestat atât de puțin din spiritul lui Hristos, și au avut mult mai mult din spiritul care i-a stăpânit pe cărturarii și Fariseii care, au pus la cale trădarea lui Hristos și au jucat cel mai important rol în suferința produsă lui

Hristos, prin declarații false, prin acuzarea lui Hristos și prin faptul că l-au făcut să apară înaintea oamenilor în cea mai proastă lumină cu putință.

Repetând acele declarații, au acționat asupra minților și inimilor omenești, stârnind cele mai rele elemente ale caracterului inimii firești, care nu este sfințită prin adevăr. Când am simțit la conferință care era starea de lucruri, am știut că Dumnezeu nu va lumina mințile aprinse în felul acesta, de către cine? De spiritul vrăjmașului, căci nu a fost altceva. Adevărul lui Dumnezeu nu avea nevoie de un astfel de spirit [295] pentru a fi apărat. Am știut că erau acolo oameni nevrednici, care susțineau în gura mare adevărul, ale căror inimi erau vase de ocară.

Am avut solii de mustrare pentru unii, dar spiritul care a predominat, și care nu a fost al lui Hristos ci al vrăjmașului, a făcut fără efect cuvintele mele. Hristos a fost lovit și rănit în casa prietenilor Lui. Nu prin mine a fost dezonorat Hristos! Ci prin frații mei, care nu au avut nici un motiv întemeiat ca să facă fără efect eforturile mele. Eram gata să plec de la conferință, spre Kansas, pentru că nu puteam să văd cum voi mai fi de folos dacă voi rămâne. Fratele Kilgore m-a solicitat să vorbesc în Sabat. Am spus „Nu, pentru că nu vreau să fiu vinovată de a-mi fi risipit timpul și energia pentru niște oameni plini de prejudecată și bănuieli rele, care se împotrivesc eforturilor mele și pe care nu-i pot convinge de adevăr. După amiază voi vorbi scandinavilor, pentru că ei doresc atât de mult să o fac.”

În noaptea aceea îngerul Domnului a stat lângă patul meu și mi-a spus multe lucruri pe care nu voi încerca să le scriu aici, însă mi s-a poruncit să stau la postul datoriei mele; mi-a spus că exista un spirit care lua bisericile în stăpânire, și care, dacă va fi îngăduit, le va separa de Dumnezeu tot așa cum au fost despărțite de Dumnezeu bisericile cărora Dumnezeu le-a trimis solii de avertizare și de lumină ca să poată înainta, în ce privește a doua Sa venire pe pământ.

Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu nu este pe deplin luminat în ce privește nenumăratele înșelăciuni ale dușmanului necruțător cu care au de luptat. Cei care ar fi trebuit să aibă o experiență mai mare, în mare măsură sunt ignoranți în ce privește lucrările lui Satana, așa că vor fi luați prin surprindere. Trebuie să aibă loc un mare atac, de pe un front unit, împotriva dușmanului. Satana obține mari victorii deoarece există diferențe de păreri în rândurile noastre în ce privește subiecte din Scriptură care nu sunt de importanță vitală. Mi-a fost arătat că bărbați ce pretind a crede adevărul își vor da pe față adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu. Călăuza mea mi-a spus: „urmează-mă”. Apoi am fost dusă în diferitele case unde erau cazați cei din poporul nostru. Am auzit conversațiile, remarcile făcute în legătură cu mine. Se comenta despre mărturiile rostite în cadrul adunărilor. Se vorbea despre W.C.W., fiind prezentat în cea mai ridicolă lumină. Am putut recunoaște vorbitorii după vocile lor. [296] Se vorbea despre A.T. Jones în aceeași manieră; la fel despre E.J. Waggoner. Călăuza mea mi-a spus: „Unde este rugăciunea serioasă și căutarea lui Dumnezeu cu o inimă smerită, pentru a primi lumină?” În diferite încăperi, am ascultat remarcile sarcastice, comentariile necreștinești, declarațiile excitate, exagerate, făcute toate pentru că exista o diferență de vederi în ce privește Legea în Galateni. O, consecvență, te-ai îndepărtat din mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea? După ce am ascultat o vreme cuvintele necreștinești, nestingherite, mi-a fost arătată lucrarea mea.

Mi-a fost spus că spiritul acesta s-a întărit tot mai mult de ani de zile, iar influența lui stricăcioasă era la lucru făcând ca viața spirituală să se stingă din biserici. În pregătirea lor pentru conferință s-a dat pe față ușurătate, superficialitate, glume, ironii, un spirit care displace lui Dumnezeu. Mi-a fost promis că dacă voi sta credincioasă la postul datoriei mele, Domnul mă va susține pentru a face lucrarea dată mie de Dumnezeu. Brațele Lui veșnice mă vor susține, însă eu trebuie să rostesc solia pe care mi-o dă Domnul, fie că oamenii ascultă, fie că nu ascultă. Am încercat să fac așa. Am anunțat că voi vorbi după amiază, și am vorbit, și nu am plecat de la conferință până când nu mi-am sfârșit lucrarea. Mi-am dat mărturia la

Battle Creek, însă acolo nici unul dintre frații mei nu a avut curajul moral de a sta alături de mine, de a-și retrage cuvintele, sau de a mărturisi că au procedat greșit și că i-au judecat greșit pe frații lor și pe mine.

Mi-am dat mărturia în Pottersville. Spiritul Domnului m-a însoțit, dar nici unul dintre cei ce au băut din spiritul îndoielii și al chestionării, care nu mai au încredere în mine și în lucrarea pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu, nu și-au mărturisit greșelile și amăgirea de care au fost cuprinși. Domnul a lucrat pentru poporul Său din Battle Creek dar, fără să țină seama de dovezile lucrării lui Dumnezeu, nici unul dintre cei ce au fost pătrunși de spiritul îndoielii, al suspiciunii și al bănuielilor rele, nu au avut nici un cuvânt de mărturisire, după ce au văzut că viața, libertatea și binecuvântarea lui Dumnezeu au fost aduse în biserici prin solia rostită tocmai de cei pe care i-au judecat greșit, i-au prezentat cu defecte și le-au citat declarațiile în mod greșit și fals. Ei nu și-au recunoscut greșelile, nu și-au mărturisit erorile, și nu au luat poziție hotărâtă de partea dreptății. Au fost prea mândrii ca să o facă? Ce a venit peste poporul nostru? Eu am [297] de transmis aceleași mărturii pe care le-am transmis tot timpul în ultimii patruzeci și cinci de ani. Am insistat ca frații noștri să acționeze la Minneapolis ca creștini, ceea ce majoritatea nu au făcut. Voi sunteți foarte conștienți că puterea lui Dumnezeu a însoțit soliile pe care le-am transmis poporului, dar toate acestea sunt neutralizate de vorbirile din auzite, de sentimentele puternice pe baza cărora se lucrează, și de sugestiile făcute de către fratele Butler, sugestii pe care mi le prezintă fără nici o delicatețe în scrisorile lui. Îți spun, de dragul lui Hristos, așa cum le-am spus și altora – renunță la ideile tale false și nu fii amăgit.

În legătură cu tabăra din Kansas, nu aveam mai mult de o noapte de când eram acolo, când mi-a fost deschisă în fața ochilor adevărata stare de lucruri. Drojdia de la Minneapolis a fost adusă din Iowa și a început să lucreze pentru a face fără efect eforturile fratelui A.T. Jones și lucrarea mea. În dimineața următoare am vorbit hotărât despre această problemă și am arătat clar, în esență ceea ce am prezentat în scrisoarea aceasta cu stilou și cu cerneală. Fratele Hall, președintele conferinței Kansas s-a ridicat în picioare și a spus: „încrederea mea în mărturiile pe care le dă Domnul sorei White este confirmată. Eu am fost într-una dintre încăperile pe care ea le menționează. Declarațiile făcute sunt foarte clar descrise, mai clar decât aș fi putut eu însumi să le descriu. Minneapolis a fost prima conferință generală la care am participat. Eram doar un copil în adevăr, aveam doar trei ani. În mod implicit, aveam încredere în frații noștri lucrători. Credeam că ei își fac lucrarea cu conștiinciozitate. Priveam la ei, mă încredeam în ei, îi respectam, dar remarcile pe care le ascultam zi după zi au lăsat o impresie asupra minții mele. Am suportat acest fel de vorbire, gândind că așa trebuie să fie, dar a ajuns să fie prea greu pentru mine, și într-o ocazie am explodat. Le-am spus exact ceea ce credeam despre o astfel de vorbire și despre manifestarea unui astfel de spirit. Pentru scurt timp a fost mai bine, dar ori de câte ori apărea ceva nou, totul se repeta din nou și mai intens. Mi-am spus că dacă acesta este spiritul care se dă pe față la Conferința Generală, nu vreau să mai particip la nici o altă Conferință Generală.” A mărturisit plin de umilință faptul că a fost tras de curent, și s-a pocăit din inimă pentru aceasta. Fr. McReynolds a mărturisit că descrierea redată de sora White este reală în cel mai mic amănunt. El a avut nefericirea să fie în cameră cu frații din Iowa și [298] timp de două săptămâni s-a simțit nenorocit. El nu s-a implicat, dar curentul a devenit prea puternic încât și-a pierdut controlul și, mărturisește el, în oarecare măsură s-a unit cu ei în spirit. El afirmă că, așa cum a spus sora White, timp de două săptămâni nu a fost înălțată nici o rugăciune cu voce tare în acea încăpere. Înainte de aceasta a făcut mărturisiri cu umilință, față de mine, mărturisiri pe care le-a repetat în adunare. Adunarea noastră s-a terminat înainte să putem merge mai departe. Tânărul frate Washburn împreună cu soția lui au venit la cortul nostru unde am vorbit nestingheriți, și le-am spus că dacă au venit la mine le voi explica totul, spre satisfacția lor. A venit și fratele Porter. Am vorbit cu el în mod liber, și nu le-am spus nici pe jumătate din tot ce ți-am spus ție când ai fost la Battle Creek, și aceasta

a ajuta minții lor. Vineri, Domnul mi-a dat din nou să transmit o mărturie hotărâtă, care a făcut o impresie hotărâtoare asupra minților.

În ziua de Sabat, fratele Porter a fost teribil de neliniștit. Era în adunare. El spune următoarele: „credeam că voi leșina. Simțeam ca și cum aș fi pe moarte. Mi-am aplecat capul pe scaunul din fața mea și, când mi-am ridicat capul, s-a schimbat totul. Fiecare punct care mai înainte fusese învăluit în întuneric, devenea foarte clar în timp ce fratele A.T. Jones îl prezenta. Mi-am luat notițe pe măsură ce Domnul îmi prezenta în trăsături limpezi, de la Adam încoace, neprihănirea lui Hristos în lege.”

Duminică, în adunarea de dimineață, am rostit o mărturie legată de același subiect, în ce privește bănuielile rele și interpretările greșite, necreștinești, care au fost manifestate la Minneapolis de către frații noștri lucrători. Schimbarea s-a produs, slavă lui Dumnezeu! Cuvintele mele nu li s-au părut ca niște povești inutile. Fratele Porter, slujbaş în Iowa, s-a ridicat și a spus: „am venit aici fiind în întuneric total. Satana a lucrat asupra mea ca să-mi stârnească spiritul combativ, și am ajuns să fiu din ce în ce mai întunecat, dar acum sunt convertit. Acum văd lumina. Eu nu am fost la Minneapolis. Dacă aș fi fost, mă tem că aș fi fost printre cei mai răi dintre frații mei, dar acum mă bucur în Domnul. Acum pot să văd limpede. Acum sunt hotărât să lucrez în direcția opusă celei în care am lucrat până acum. Aș dori, fraților, să mă iertați pentru orbirea și încăpățânarea mea”. Fratele Washburn, tânărul, s-a ridicat și a vorbit destul de mult. A spus că pe când era la Minneapolis, a fost printre cei ce gândeau că sora White nu spune adevărul când a mărturisit că nu a avut [299] nici o conversație cu A.T. Jones și cu E.J. Waggoner în California. El nu a spus că sora White minte, deși ar fi putut-o spune, dacă a spus altora că nu poate fi așa cum spune sora White; și dacă nu credea că sora White a spus adevărul. Însă el a mărturisit: „Mărturisesc toate acestea spre rușinea mea. Le-am mărturisit sorei White, și le mărturisesc înaintea lui Dumnezeu. Mă căiesc de toate acestea cu părere de rău infinită”. El a fost făcut liber în Domnul. Fratele Wakeham a mărturisit de asemenea în mod liber, că el și cu fr. Conradi erau într-una din camerele unde erau găzduiți mulți dintre predicatori, și că a luat parte la discuții. El s-a bucurat de binecuvântarea lui Dumnezeu în ultimele douăzeci și patru de ore, mai mult decât se bucurase în toată viața lui. După aceea în adunare a intervenit tot mai multă libertate, și binecuvântarea lui Dumnezeu a venit peste oameni. Ți-am scris toate aceste detalii ca să-ți dai seama dacă ai făcut tot ce trebuia să faci, pentru a îndepărta impresia pe care tu și alții ai lăsat-o asupra minții fratelui Butler, impresie care l-a condus pe o cale greșită. El era, sărmanul om, bolnav atât la trup cât și la minte, cu nervii slăbiți, și totuși a fost tratat ca unul care ar fi sănătos, iar închipuirile lui ca și cum ar fi gândurile lui Dumnezeu.

Apoi, bietul frate Ostrander, când a venit la conferință era atât de dezechilibrat mintal, încât era aproape de demență. Frații săi au fost atât de orbi, erau atât de ambalați în privința subiectului legii în Galateni, încât nu au putut discerne adevărata lui stare, și comitetul, care m-a vizitat, m-au întrebat foarte solemn în privința fratelui Ostrander: nu ar trebui ca numele lui să fie pus pe lista celor ce candidează la președenția Conferinței Generale? Omul acesta era periculos și la casa lui, datorită demenței sale, așa mi-a spus soția lui despre el. Totuși, fratele Butler, în starea lui slăbită, a avut deplină încredere în el și omul acesta a lăsat impresii puternice asupra minții sale. După cum a declarat fratele Butler, cei mai buni și cei mai experimentați dintre frații lucrători i-au spus că inimile le-au fost aproape zdrobite din cauza poziției pe care a luat-o sora White la Conferința Generală. Aș fi vrut, de dragul acestor lucrători, ca inima lor să fi fost mult mai zdrobită, căci atunci s-ar fi produs o reformă și, asupra lor ar fi fost pusă amprenta lui Dumnezeu în loc de amprenta oamenilor. Aș fi vrut ca oamenii aceștia să fie iluminați de spiritul lui Dumnezeu, în loc să continue [300] să umble în lumina scânteilor tăciunilor lor. Ei vorbesc în ceață, în mijlocul îndoielilor, în întuneric, dar nu-și deschid inimile pentru ca lumina pe care le-o trimite Dumnezeu să împrăștie

întunecimea. Ei își închid inimile în fața cunoștinței pe care Dumnezeu vrea să le-o dea, dar și le deschid în fața îndoielilor care circulă de la unul la altul.

Lucrarea pe care ar trebui să o facă, ei nu o fac, și Dumnezeu nu le va da o lumină mai mare decât cea pe care o au, până când nu recunosc lumina pe care deja le-a dat-o. Ei l-au făcut pe fratele Butler să se poticnească. Ei trebuie să îndepărteze pietrele de poticnire din calea lui și să netezească drumul înaintea lui, pentru ca ologul să nu se rătăcească. Domnul nu acceptă scuze pentru respingerea luminii din partea nimănui care pretinde a crede în adevăr în zilele noastre, mai mult decât a scuzat pe evrei pentru respingerea luminii care a venit la ei prin agențiile rânduite de Domnul. În zilele noastre, refuzul de a umbla în lumină îl lasă pe om cu totul în întuneric. [301]

*

Ms-2-1889

CĂUTĂTORI DE GREȘELI

Predica de dimineață, de E.G. White

Ottawa, Kansas, 12 mai, 1889

Dușmanul lucrează prin cei ce au adoptat îndoiala și necredința. Aceștia nu se mulțumesc să fie doar ei așa, ci tot timpul caută să-i întărească și pe alții în aceeași direcție, voind ca și ceilalți să creadă așa cum cred ei. După lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, nu a fost niciodată vreo lumină nouă care să fi venit din cer, în care Satana să nu fi găsit ceva de care să se lege. Așa se întâmplă și cu unii dintre oamenii zilelor noastre – se leagă de lucruri mărunte. Ei au nevoie de lumină, dar intervine vrăjmașul așa cum a făcut cu oamenii din Nazaret și, cu toate că Duhul lui Dumnezeu le-a spus că Isus era cel uns, iar Hristos le-a spus care era lucrarea Sa – de a sfârâma puterea dușmanului și de a-i elibera pe cei apăsăți, de a rupe legăturile răutății și de a predica săracilor evanghelia (vezi Luca 4:18) – au rămas în îndoială și necredință.

Mi se pare că nu înțelegem aceste lucruri și că nu învățăm din ele lecțiile pe care ar trebui să le învățăm. S-a trezit spiritul de necredință, de care diavolul s-a folosit și a început să lucreze. Așa că au început să spună între ei: „cine este acesta? Nu este fiul Mariei și al lui Iosif?” În clipa în care le-a venit în minte gândul acesta, au acționat în conformitate. Și știți cum au acționat. S-au ridicat în picioare, au pus mâna pe Isus și L-au dus pe marginea prăpăstiei, fiind gata să-l distrugă. De atunci încolo, natura umană nu a suferit nici o îmbunătățire. Natura umană este tot natură umană.[302] Dacă există vreun punct cât de mic prin care să poată distrage atenția, ei fac tot posibilul să o facă. Se poate vedea acestea când se sfătuiesc împreună. Mi-a fost prezentat acest lucru, iar și iar. Ei (conducătorii bisericii) fac planuri pentru lucrarea lui Dumnezeu, încercând să facă în așa fel încât lucrarea lui Dumnezeu să înainteze, și atunci se trezește cineva care încearcă să blocheze roțile. Așa cum i-am spus unui frate nu cu mult timp înainte, „ai făcut mai mult decât zece sau douăzeci de dușmani pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să dea înapoi, din cauză că interpretezi anumite lucruri într-un fel surprinzător, și ai ținut comitetul pentru a discuta nimicuri ore întregi, atâta doar că ai pus o piedică pentru a bloca roțile. Timpul a fost risipit, iar hotărârile bune care ar fi trebuit luate, s-au pierdut. Tu vii în mijlocul lor și ei cred că ești un om bun, moral, și ce spui tu este corect, dar întotdeauna tu ai o minge de aruncat pe teren, iar ei sunt împovărați în sfătuire, și nu se realizează nimic din ce ar trebui realizat, din cauza acestei piedici.”

Fraților, vreau să vă spun că, atunci când Spiritul vine în mijlocul vostru, impresionează mințile dispuse să îl primească. Dar, dacă mințile nu sunt deschise ca să-l primească, vor fi gata să rostească judecata asupra solului și asupra cuvintelor transmise. În loc să vină înaintea lui Dumnezeu, cerând să le dea o inimă nouă și o minte nouă pentru ca influența transformatoare a harului lui Dumnezeu să fie peste ei, încep să găsească defecte și să caute

greșeli. Nu-i impresionează, căci trebuie să se armonizeze cu ideile lor; ei se pun în poziția de judecător, și rămân așa până când aceste lucruri sunt date la o parte din drum. Așa s-a întâmplat la Minneapolis. [303]

Spun aceste lucruri pentru că știu că același spirit este și aici, și că nu trebuie să-l îngăduim nici pentru o clipă. Știu că în timp ce Spiritul lui Dumnezeu lasă impresii asupra minților omenești, dușmanul intervine și scoate în evidență cel mai mărunț lucru de care se poate lega, iar aluatul începe să dospească pentru că diavolul vrea să fie așa. Fraților și surorilor, vreau să vă pun în gardă. Vreau să vă întreb dacă sunteți mulțumiți cu răceala voastră, cu necredința și cu căderile voastre. Nu vă ajunge cum ați avut până acum? Dacă nu, diavolul vă va mai da cât vreți. Dar noi nu mai dorim aceste lucruri.

Observăm că nu suntem într-o stare mai bună decât era poporul Iudeu. Dumnezeu le-a dat lumina clară, ca să poată fi poporul lui sfânt și deosebit. Le-a dat profeți, apoi Hristos însuși a venit ca să le prezinte adevărul. Dar când propriul Său popor l-a respins, El s-a îndepărtat de ei. Le-a spus: „aveți urechi și nu auziți, aveți ochi și nu vedeți” (cf. cu Ieremia 5:21). Ei au zis: „doar n-om fi și noi orbi”, la care Isus a răspuns: „dacă ați fi orbi nu ați avea păcat, dar aveți păcat pentru că lumina a venit și ați ales întunericul în locul luminii” (vezi Ioan 9:41). Era acela un întuneric real? Nu, nu era. Lumina adevărului strălucea peste ei, dar Satana și-a aruncat vâlul său peste ochii lor, iar ei nu au primit lumina.

Fraților, aici este o binecuvântare pentru voi. Poate că vi se pare ciudat să vă vorbesc despre aceste lucruri, dar este de datoria mea să o fac. Nu vrem ca aceste lucruri să se repete încă odată pe pământ. Dacă Dumnezeu îmi dă putere, [304] o voi face. Vreau să vă întrebați: care este starea sufletului meu? Vreți să primiți lumina, sau vreți să stați de o parte, plângându-vă nemulțumiți? Este timpul să ne cunoaștem starea. Ar trebui să folosim ocazia de a ne ruga, de a vorbi cu Dumnezeu și de a-L căuta. Avem nevoie de Domnul, nu de altceva. Și Îl avem, în cuvintele lui Zaharia: Iosua stătea în picioare înaintea Domnului, iar Satana era la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre, Satano!” „Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3:2).

Aceasta este situația poporului lui Dumnezeu, și Dumnezeu vrea să vă pregătiți pentru marea zi a mântuirii, ca să-i puteți pregăti și pe alții. El vrea să fiți așa de înzestrați încât să puteți vesti oamenilor solia care își va croi drumul prin inima firească, și să puteți plânge între tindă și altar: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta” (Ioel 2:17). Deschideți-vă urechile față de adevărul pe care îl aveți, și înlăturați îndoielile, necredința și bănuielile necreștinești.

Dumnezeu vrea să veniți și să beți din apele cele limpezi ale izvoarelor din Liban, iar după ce veți bea voi înșivă, îi veți chema și pe alții să bea. Mi-au fost prezentați unul după altul cei convertiți, care nu știu ce înseamnă să ai credință în Hristos. Parcă ar fi pe moarte; nu este nici o lumină în ei; sunt pe moarte din cauză că le lipsește Dumnezeu.

Am participat la o tabără la care am putut rămâne doar timp de trei zile, timp în care am vorbit de șapte ori. Au stăruit de mine să mai rămân. Păreau să fie leșinați de foame, trebuiau să se ridice și să vorbească despre cât de multă nevoie au ei de adevărul și lumina aceasta, dar diavolul a fost pregătit să introducă ceva [305] ce să astupe lumina, și mulți sunt gata să lase lucrurile așa. Ei nu cunosc atmosfera cea curată, dar fie ca Domnul să ne ajute să fim înconjurați de lumina cea limpede a slavei Sale. Să ne ajute Dumnezeu să stăm pe un teren avantajos față de inamicul nostru, așa încât mințile noastre să se rupă de lucrurile de jos, și să se lege de lucrurile de sus.

Pe când vorbea cu cei din vremea Lui, Hristos le-a spus că ei și-au închis ochii și și-au astupat urechile ca să nu vadă cu ochii, să nu audă cu urechile, ca să nu fie convertiți și Isus să nu-i poată salva (vezi Matei 13:15). Lumina le-a fost dată, dar nu au vrut să o primească. Peste ei a rămas întuneric, și au început să caute greșeli în lucruri mărunte ca să îndepărteze mințile oamenilor de adevărurile solemne ce se prezentau. Cum rămâne cu noi? Nu noi

trebuie să ne omorâm aici lucrând pentru voi, ci voi trebuie să lucrați pentru voi înșivă. Este nevoie să știm că binecuvântarea cea bogată a Domnului este peste noi, și ne dăm seama că El își revarsă peste noi slava și lumina Lui bogată. Aceasta este rugăciunea mea. – Manuscris 2, 1889 [306]

*

Lt.-14-1889

REFLECȚII ASUPRA CONFERINȚEI DE LA MINNEAPOLIS

(12 mai, 1889, Ottawa, Kansas)

Iubiți copii ai casei: am vești bune pentru voi în dimineața aceasta. S-a produs o schimbare în atmosfera adunării. Domnul să fie laudat, El lucrează pentru poporul Său. Am simțit că dușmanul lui Hristos și al oricărei neprihăniri a fost prezent cu siguranță. Câțiva frați lucrători din Iowa au venit pregătiți și echipați pentru a strica tabăra cu același spirit care a predominat la Minneapolis. Fratele Jones a depus eforturi în fiecare zi, vorbind de trei ori pe zi, însă părea atât de greu să poată să producă vreo impresie.

Am sosit aici marți seara (7 mai). Miercuri am participat la adunarea de dimineață și am transmis o mărturie hotărâtă, îndemnându-i pe toți cei prezenți să nu facă așa ca la Minneapolis, și să nu fie ca cei descriși de Pavel în Evrei 4:2. I-am îndemnat apoi să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu, să dea la o parte păcatele prin pocăință și mărturisire, și să primească solia pe care Dumnezeu le-o trimite prin slujitorii Săi aleși.

Joi am participat la adunarea de dimineață, unde am simțit că trebuie să fiu și mai explicită. Am fost condusă să vorbesc foarte liber despre conferința ce s-a ținut la Minneapolis și despre spiritul pe care frații noștri l-au adus cu ei acolo. Am simțit că nu era destul să vorbesc doar în termeni generali, prezentând adevăruri la care oamenii pot consimți, dar care nu taie adânc în tablele firești ale inimii. Lucrarea care trebuia fie făcută cerea mai mult decât cuvinte moi, pentru că Domnul Își îndreaptă mustrarea către oricine și către orice seamănă cu spiritul și cu influența [307] manifestate la Minneapolis – punere la îndoială, cârcotire, speculare asupra cuvintelor, întoarcerea spatelui față de mustrările directe ale Duhului lui Dumnezeu și privirea lor ca fiind povești inutile, ridiculizarea, reprezentarea greșită și vorbire în doi peri.

Toate acestea au fost o ofensă față de Dumnezeu și nu trebuia să se mai repete la această adunare. Sufletele flămânzeau din lipsă de hrană și trebuia să fie hrănite. Le-am relatat ce mi-a descoperit Duhul lui Dumnezeu când am fost condusă în camerele celor ce veniseră la conferință. Atunci am fost făcută să aud conversațiile, sarcasmul, sentimentele răutăcioase exprimate, circularea de relatări false, tratarea cu ușurătate a soliei trimise de Dumnezeu și a solului care aducea solia. Mi s-a spus că aceasta era o înțelepciune de jos, în contrast evident cu înțelepciunea de sus, descrisă de Dumnezeu prin apostolii Săi. (este citat Iacov 3:13-18).

În adunarea de joi dimineața am relatat câteva aspecte legate de conferința de la Minneapolis. Le-am spus în ce fel mi-a prezentat Domnul starea spirituală a multora dintre cei ce veniseră la conferință. Ei erau sub puterea unei amăgiri, având în minte impresii false. Aceasta a fost lucrarea lui Satana, pentru că Domnul era pe cale să-și învioreze poporul și să le dea lumină în raze distincte și clare, ceea ce ar fi condus la preamărirea lui Hristos. Porunca Domnului transmisă prin solii Săi, a fost: „Mergeți înainte”. Iar Satana a fost hotărât să țină poporul departe de lumină, pentru ca binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu să nu poată veni peste delegați.

Satana a tras semnalul de alarmă. Ei au crezut că se va pune problema Legii în Galateni, și au venit pregătiți și înarmați ca să se împotrivescă față de orice ar veni din partea bărbaților de pe Coasta Pacificului, fie nou fie vechi.

Niciodată, în toată viața mea, nu am lucrat sub o influență mai puternică și mai directă a Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu mi-a dat hrană la vremea potrivită pentru popor,[308] dar

ei au refuzat-o, pentru că nu a venit exact în felul și pe calea pe care ar fi vrut ei să vină. Frații Jones și Waggoner au prezentat oamenilor lumină prețioasă, dar prejudecata și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor, ca nu cumva să poată pătrunde în inimile lor ceva din această sursă.

De-a lungul celor patruzeci și cinci de ani de experiență mi-au fost arătate viețile, caracterul și istoria patriarhilor și profeților, care s-au dus la oameni cu o solie din partea lui Dumnezeu, în timp ce Satana stârnea povești răutăcioase, sau provoca diferențe de opinie, sau deturna interesul în altă parte, pentru ca poporul să fie lipsit de binele pe care Dumnezeu voia să-l reverse peste ei. Acum, în cazul de față, un spirit ferm, hotărât și îndărătnic a luat inimile în stăpânire, iar cei care cândva au cunoscut harul lui Dumnezeu și au simțit puterea lui transformatoare, acum au fost vrăjiți, plini de zel orb, lucrând sub puterea amăgirii pe toată durata conferinței, stare în care o sămânță cât de firavă de îndoială găsea teren roditor în inimile celor ce nu aveau o legătură vie cu Dumnezeu, ale căror inimi erau împietrite și insensibile. Pasiunile firești le-au fost stârnite și au avut ocazia de a da pe față spiritul de gloată.

Zi după zi, în minte mi s-a format un tablou tot mai viu al felului în care au fost tratați reformatorii, a felului în care diferențe mici de opinie au dat naștere unor furtuni de sentimente. Tot așa a fost și în timpul trădării, chinurii și răstignirii lui Isus – toate acestea mi-au trecut prin fața ochilor punct cu punct. Spiritul satanic a preluat controlul și a acționat puternic asupra inimilor omenești care erau deschise îndoielii și amărăciunii, mâniei și urii. Toate acestea au predominat la conferința aceea. M-am hotărât să părăsesc conferința, să plec de la Minneapolis. Am refuzat să vorbesc din nou poporului nostru, însă am căzut de acord să vorbesc scandinavilor. [309]

În timpul nopții, un sol al lui Dumnezeu a stat în picioare lângă mine și m-a întrebat: „Nu te-am ridicat Eu pe când erai bolnavă pe moarte în Healdsburg? Nu am pus Duhul Meu peste tine și nu te-am susținut ca să îți rostești mărturia la Oakland? Nu te-am întărit Eu, Domnul, ca să faci o călătorie atât de lungă până aici? Nu ți-am păstrat Eu mintea în pace, în mijlocul confuziei și încurcăturii limbilor? Am o lucrare pentru tine, să o faci în locul acesta. Brațele Mele veșnice te susțin. Îți dau o solie de transmis. Îți voi arăta multe lucruri.”

Am fost condusă în clădirea unde erau cazați frații noștri. Acolo era multă conversație și sentimente excitate, precum și remarci usturătoare și, după aprecierea lor, ascuțite și spirituale. Slujitorii, pe care Domnul i-a trimis, erau caricaturizați, ridiculizați și prezentați într-o lumină ridicolă. Comentariile au trecut apoi asupra mea și lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat-o să o fac era prezentată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White era rostit cu ușurință, fiind ridiculizat și acuzat, la fel și numele fraților Jones și Waggoner.

Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în rebeliune și, cei cu care am lucrat în anii trecuți, fără să aibă vreo dovadă sau vreo informație sigură că în sora White s-ar fi produs vreo schimbare, erau fermi, îndrăzneți și hotărâți să o învinuiască. Dintre toți cei care vorbeau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit să mă întrebe dacă toate acele relatări și supoziții era adevărate. S-a afirmat că am spus lucruri neadevărate atunci când am declarat că nu discutasesm nici un cuvânt cu frații Jones și Waggoner și nici cu Willie, despre legea din Galateni. Dacă ar fi fost la fel de deschiși față de mine, cum erau când vorbeau unii cu alții împotriva mea, aș fi putut să le clarific situația. Am repetat aceasta de mai multe ori, pentru că am văzut că erau hotărâți să nu ia în seamă [310] mărturia mea. Ei au crezut că noi am venit la conferință înțeleși să facem opoziție în ce privește legea în Galateni.

După ce am auzit toate acestea, mi-a pierit orice putere. Niciodată nu mi-am imaginat ce înseamnă să-ți pui încrederea în cei care pretind că ne sunt prieteni, când spiritul lui Satana este primit în inima lor. M-am gândit la criza viitoare, și simțăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte, m-au copleșit. (este citat Marcu 13:9, 12).

Toate acestea mi-au trecut prin minte ca un fulger luminos, și am simțit cât de puțin putem să ne încredem sau să ne sprijinim pe prietenia oamenilor, atunci când gândurile și pasiunile umane sunt lăsate să conducă. Atunci când i se permite dușmanului să conducă, ne putem aștepta la orice. Prietenia omenească, legăturile, relațiile se rup, și pentru ce? Pentru că există o diferență de păreri în interpretarea Scripturilor. Este același spirit care L-a condamnat pe Domnul slavei și al vieții. Adevărul care sfințește sufletul nu produce spini sau măcăciuni. „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:20). Atunci mi s-a spus: „Sprijină-te pe tăria Celui Atotputernic. El este un Prieten care nu te va părăsi și nu te va trăda niciodată. El este locul tău de adăpost. Nici o furtună nu te poate clinti. În Dumnezeu este tăria ta. Credința în Dumnezeu este scutul și pavăza ta. Harul Lui îți este de ajuns.”

Ce anume a provocat toată agitația aceasta de pasiuni omenești ieșite din înverșunarea spiritului? Faptul că unii dintre frați au îndrăznit să nutrească idei contrare ideilor susținute de alți frați ai lor, ceea ce, după înțelegerea lor, era un atac asupra vechilor învățături. [311]

Ghidul care m-a însoțit, m-a informat despre starea spirituală, înaintea lui Dumnezeu, a acestor bărbați care rosteau judecăți în dreptul fraților lor. Ei nu-și păstrau sufletele în iubirea lui Dumnezeu. Dacă ar fi crescut în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, ar fi putut deosebi lumina de întuneric și adevărul de minciună.

Îmi declarasem intenția de a părăsi conferința imediat ce se va încheia Sabatul, dar când mi s-a dat asigurarea că am de făcut o lucrare, că trebuie să stau la postul datoriei mele și că Dumnezeu mi-a dat o solie de transmis în Numele Lui, chiar dacă am prevăzut consecințele, nu am putut să o evit, și să-mi păstrez pacea. Lucrarea mea nu trebuia să se oprească aici, căci mărturia mea, cu acest caracter, trebuia să continue sub călăuzirea lui Dumnezeu, până când relele acestea aveau să fie scoase afară din biserici. Dacă mărturiile credincioase nu sunt repetate încontinuu în auzul poporului lui Dumnezeu, amprenta care a fost lăsată asupra lucrării nu va putea fi îndepărtată.

Am fost informată că există lipsuri în înțelegere nu numai în dreptul mărturiilor, ci și în dreptul Bibliei. Oamenii s-au înălțat pe ei înșiși și s-au socotit prea înțelepți, ceea ce i-a făcut să-i acuze pe alții și să rostească judecăți în dreptul fraților lor. Invidia, gelozia, vorbirea de rău, bănuiala rea, judecarea altora, au fost considerate daruri deosebite de discernământ, date lor de Dumnezeu, când de fapt aduc mai degrabă cu spiritul marelui acuzator care-i învinuiește pe frați zi și noapte înaintea lui Dumnezeu. S-a manifestat un spirit de fariseism, un spirit ferm, lipsit de simpatie față de cel supus greșelii, o îndepărtare de unii și lăsarea lor în descurajare, ceea ce este asemenea cu părăsirea oii pierdute ca să piară în pustie. Oamenii au fost socotiți așa cum numai Dumnezeu trebuia să fie. [312]

Voi trebuie să vă faceți lucrarea cu fidelitate. Sub influența constrângătoare a iubirii lui Hristos, trebuie să faceți lucrarea pe care v-a dat-o Dumnezeu. Nu lăsați zelul vostru să se răcească. Lăsați rezultatele pe seama lui Dumnezeu. Aceasta nu este tot ce s-a spus, însă nu am ezitat nici un moment în hotărârea mea. M-am rugat ca Domnul să mă unească și mai mult cu El. Am hotărât că trebuie să lucrez, să transmit solia pe care mi-o va da Dumnezeu, fără să calculez consecințele, fie că oamenii vor vrea să asculte fie că nu vor vrea. Eu nu trebuie să schimb nici o iotă sau o frântură de slovă din solia care mi se dă de transmis, pentru a căuta favoarea vreunui muritor, sau din cauza fețelor încruntate și a faptului că unii se înstrăinează de mine.

I-am trimis vorbă fratelui Kilgore că voi vorbi după amiază scandinavilor, iar dimineața voi vorbi fraților americani. Le-am spus fraților că am continuat lucrarea aceasta de la Minneapolis încoace. Eforturile mele au fost însoțite de succes, însă un singur om a avut curajul moral de a mărturisi că a făcut rău și a vorbit de rău atât față de mine cât și față de lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Ceilalți nu s-au pocăit de faptele lor rele. Am avut mărturii pentru persoane care erau în păcat, dar nu am avut libertatea de a-i muștra, pentru că erau uniți cu cei aflați în poziții de răspundere și pentru că aveau un spirit de gloată, spiritul

diavolului, de a ocări, de a falsifica și de a inflama mințile celor care ar trebui să aibă spiritul lui Isus. --- Letter 14, 1889, pp.1-7. (Către familia Ellenei White, mai 12, 1889). [313]

Letter C-14-1889

(Paginile următoare au fost descoperite într-un dosar cu scrieri de mână, și le punem acum la locul lor – TLP, martie, 1987)

Pe când mă aflam în Europa, în diferite momente și în diferite locuri, m-am adresat poporului din America și i-am avertizat, i-am îndemnat să fie prevăzători și am stăruit de ei ca spiritul și faptele lor să corespundă cu caracterul adevărului pe care pretind că îl cred și îl iubesc. Mi-a fost arătat că în rândul Sabatiștilor pătrundea un spirit de mulțumire de sine. (Un spirit de mulțumire de sine) era nutrit de către tinerii aflați în poziții de răspundere. Înțelepciunea luminează lua locul înțelepciunii de sus. Oamenii se încredeau în oameni. Formele și ceremoniile luau locul adevăratei evlavii.

Oamenii erau aproape cu totul lipsiți de iubire. Pe cei care îi laudau și îi slăveau, îi laudau și ei la rândul lor, și îi slăveau. Cei care aveau o părere prea înaltă despre capacitățile lor, s-au înălțat mai presus de simplitatea lucrării. Ei dădeau un curs lucrării după direcția lor, dar Dumnezeu avea să-i dezamăgească și să acționeze în felul Său tainic în împlinirea minunilor Lui. Și căile Domnului urmau să nu fie văzute și recunoscute de către cei care au făcut ca propriul lor spirit să ia locul Spiritului lui Dumnezeu.

Ceea ce mi s-a prezentat la Minneapolis mi-a descoperit adevărata stare a multora dintre lucrătorii conferinței. Dacă mărturiile, pe care ai au mărturisit atât de mult că le cred, le taie cumva calea, sau îi mustră pentru a le corecta greșelile, ei se gândesc că trebuie să fie o eroare în mărturie.

Le-am spus lămurit că poziția și lucrarea pe care mi le-a dat Dumnezeu la conferință, au fost privite cu ochi răi aproape de către toți. Răzvrătirea era în masă. Purtarea lor era o insultă adusă Spiritului lui Dumnezeu. Domnul m-a susținut prin Duhul Lui cel Sfânt și mi-a spus că lucrarea mea este să stau la postul datoriei mele pentru a face lucrarea pe care mi-a stabilit-o Dumnezeu, pentru care m-a ridicat din patul bolii, asigurându-mă că puterea Lui susținătoare [314] avea să fie cu mine și că brațele Lui nepieritoare mă sprijină; mi-a spus că spiritul manifestat la acea conferință era zel fără pricepere; că ideile greșite și spiritul care nu vine de la Dumnezeu, de ani de zile preluau controlul asupra celor aflați în poziții de răspundere. Aceștia erau înălțați în slăvi și preamăriți.

Mi-au fost specificate multe lucruri care erau nutrite ca adevăr, însă care nu erau în armonie cu solia adevărului, și în mare măsură lucrurile au mers după placul lui Satana. El trăgea foloase de pe urma naturii umane. Dispozițiile și trăsăturile puternice de caracter care nu au fost aduse în supunere față de Spiritul lui Dumnezeu, au fost agitate și puse în acțiune în același fel în care au acționat împotriva lui Isus Hristos la prima Sa venire, conducându-i să facă primul pas în lepădarea lui Hristos. Apoi, odată ce piciorul a călcat pe calea greșită, mândria, gelozia și îndreptățirea de sine nu le-a mai permis să recunoască faptul că au făcut o greșală.

Mulți au fost atrași în această cursă prin interpretarea greșită oferită de alții, fără să știe ce fac, și fără să înțeleagă pentru ce erau agitați. O putere de vrajă însoțește orice răzvrătire, de orice fel. După ce au luat poziție alături de cei mai răspunzători de încercarea de a-L distruge pe Fiul lui Dumnezeu după discursul Său din Nazaret, ei nu s-au pocăit și nici nu le-a părut rău. Isus le-a oferit ocazia, după ce caracterul și lucrarea Sa au fost cunoscute mai pe deplin. A făcut minuni. A făcut fapte pe care nici un alt om nu le-a făcut și nici nu le va putea face vreodată, însă ei nu s-au pocăit nici după aceea, și nu I-au dat slavă.

Am fost încurajată să mă împotrivesc cu fermitate impulsurilor umane care se luptau cu putere împotriva luminii și adevărului date de Dumnezeu pentru poporul Său, pentru timpul

acesta.[315] Mi s-a spus că se va părea că sunt aproape singură; dar nu eram singură, căci Duhul lui Dumnezeu mișca multe inimi ale celor care aveau mintea condusă de Duhul lui Dumnezeu. (Dumnezeu mi-a spus), „Am o mărturie, pe care să o transmiți poporului Meu care flămânzește după adevăr. Să nu ai o inimă îndoielnică, și nu te descuraja. Cuvântul Meu va fi ca un ciocan care sfarmă inimile insensibile. Fi plină de zel numai pentru onoarea lui Dumnezeu.”

Președintele Conferinței Kansas mi-a cerut o întrevvedere și mi-a spus că încrederea lui în mărturie este acum mai mare decât înainte, pentru că el se afla în acea casă pe care am descris-o ca fiind lipsită de rugăciune și evlavie. Bărbați, despre care el nu ar fi crezut că vor rosti astfel de cuvinte, au făcut comentarii referitoare la mine și la lucrarea mea, care l-au uimit în așa măsură încât a simțit că trebuie să vorbească și să le aducă la cunoștință că nu este de acord cu ei. El a mustrat spiritul și cuvintele care au fost rostite.

Au fost și alții în casa aceea și au declarat același lucru. Ei s-au gândit să nu mai spună nimănui ce s-a întâmplat acolo, dar acum simțeau că trebuie să vorbească. Ei au recunoscut că fiecare cuvânt pe care l-a rostit sora White este adevărat, că numele ei, lucrarea ei, mărturiile ei din partea Duhului lui Dumnezeu au fost comentate fără reținere; că s-a afirmat că sora White este sub influența lui Willie White, a lui A.T. Jones și a lui E.J. Waggoner, și că aceștia nu sunt vrednici de încredere. Au recunoscut că frații aceștia amintiți, au fost caracterizați cu cuvinte grele și au fost învinuiți de multe lucruri, și că, așa cum am spus, s-a dat pe față un spirit rău. Ei au regretat profund că s-au aflat în compania celor în mijlocul cărora multă vreme nu a fost înălțată nici o rugăciune cu voce tare, dar în mijlocul cărora a fost destulă vorbărie pentru a face confuzie în mintea celor lipsiți de experiență în ce privește lucrarea sorei White. [316]

Joi după amiaza am vorbit poporului, deși eram slăbită din cauza presiunii atmosferice apăsătoare. Cuvântul a fost primit de către fiecare ascultător după cum îi era spiritul. Cei care căutau să vadă un vorbitor la care să găsească greșeli, ale căror inimi erau baricatedate în spatele necredinței, au apreciat că sora White nu a vorbit cu prea mult spirit. Cei care doreau lumina și adevărul, au fost hrăniți și au considerat că cuvintele rostite vin din partea lui Dumnezeu. Am avut o convorbire îndelungată cu tânărul frate Washburn, care și-a deschis toată inima în fața mea.

Vineri dimineața am citit din nou câteva lucruri înaintea poporului adunat, în legătură cu Minneapolis și cu felul în care frații mei i-au tratat pe slujitorii pe care Dumnezeu i-a trimis la ei cu solia adevărului. După aceea mai multe persoane și-au mărturisit experiența pe care au avut-o la conferința de la Minneapolis; cu toate acestea încă nu s-a produs nici o schimbare.

În Sabat, fratele A.T. Jones a vorbit despre subiectul îndreptățirii prin credință, și mulți au primit aceste cuvinte ca fiind lumină și adevăr. Eu am vorbit după amiază, și Domnul m-a întărit ca să depun mărturie cu ușurință. Au urmat apoi multe mărturii, mărturisind că ei apreciază lumina și adevărul care le-au fost prezentate. Însă părea dificil celor ce se aflau într-o atmosferă de îndoială, să devină învățați. Aceștia stăruiau asupra unor lucruri mărunte care nu aveau nici o relevanță. Drojdia celor din Conferința Iowa, lucra în mijlocul nostru.

Duminică dimineața am participat la adunare, m-am rugat și am vorbit. În fața celor adunați, am rostit o mărturie limpede, lămurită, tăioasă, însoțită de mustrare solemnă față de păcatul îndoielilor și necredinței noastre. Am arătat că în fiecare biserică, Satana are agenții lui, chiar în mijlocul nostru, prin care poate lucra. Capacitățile acestora, naturale sau dobândite, el le va folosi dacă are ocazia să o facă. [317]

Există bărbați talentați și educați, care trăiesc într-o atmosferă de îndoială, care participă la adunările noastre speciale pentru administrare și sfătuire, și prin care lucrează Satana pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. Când se propune ceva ce ar duce la înaintarea lucrării, când este luată în considerare slava lui Dumnezeu, acești bărbați care cred despre ei înșiși că sunt înțelepți și cu judecată clarvăzătoare, se agață de lucruri de o importanță minoră, discută

despre aceste lucruri și fac pe toată lumea să vorbească despre acestea, împiedicând lucrarea care altfel ar fi înaintat spre desăvârșirea ei. Odată ce aceștia încep să facă ceva, se țin cu tenacitate de ideile lor. Ei consideră a fi o virtute, ceva de lăudat, să pară că sunt foarte prevăzători și că au o clarviziune deosebită, în timp ce de fapt ei pun pietre înaintea roților. Lucrarea în cadrul adunărilor pentru administrare este astfel împovărată din cauză că aceștia își permit să facă observații, pe când atât cei din ceruri cât și cei de pe pământ ar fi rostit un „bine ai făcut” în dreptul lor, dacă ar fi păstrat tăcerea.

Domnul impresionează mintea servilor Săi cu anumite lucruri care ar trebui făcute, și acestea nu sunt făcute la vremea potrivită din cauză că acești bărbați își trâmbează propriile idei în urma sugestiilor făcute de diavolul asupra minții lor, pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu și pentru a provoca dezgustul celor ce ar vrea să vadă lucrare înaintând. Se fac sugestii, pe care nu Dumnezeu le-a pus în mintea celor ce le propun. Satana participă la fiecare ședință de comitet, la fiecare ședință administrativă, la fiecare ședință a fraților și, dacă poate inspira mintea cuiva să facă obiecții sau să facă propuneri care vor prelungi durata acestor ședințe și îi vor obosi pe cei care participă, este foarte mulțumit. Planul lui a fost cel realizat. Iar ședințele care ar trebui [318] să se desfășoare repede, însă cu inteligență, sunt prelungite și devin plictisitoare din cauza elementelor omenești, nesfințite, din caracterul unora dintre cei aflați în poziții de responsabilitate, care nu știu când să vorbească și când să tacă.

Acesta este modul în care Satana lucrează printre noi cu efect. Dacă bărbații aceștia nu sunt convertiți, (bărbații aceștia) care sunt gata să blocheze roțile, care se împotrivesc lucrurilor ce se recomandă singure judecății tuturor celor ce participă la ședințe, atunci să fie scoși din comitet întrucât, cu toate că pot să aibă calități deosebite, ei le amestecă cu îngăduința de sine și cu ideile pe care vor să le vadă că au câștig de cauză, ceea ce înseamnă realizarea planului lui Satana. Ei sunt o pagubă, o piedică pentru ședințele voastre administrative, făcându-le să fie nesatisfăcătoare, lipsite de demnitate și provocând întârzieri foarte plictisitoare în efectuarea lucrărilor care ar fi trebuit executate cu rapiditate și seriozitate.

Un alt mod prin care Satana își folosește puterea, este prin lucrarea lui asupra elementelor umane pentru a dezvolta necredința; aceștia trăiesc și respiră în atmosfera necredinței până când devine pentru ei o a doua natură aceea de a vâna îndoieli și a semăna semințele îndoielii. Ei pot avea calități deosebite dar, când îndoiala și obiceiul de a despica firul în patru pune stăpânire pe mintea lor, toate darurile și talentele cu care i-a înzestrat Dumnezeu sunt folosite ca arme ale întunericii. Ei nu știu că sunt sub influența marelui înșelător, ca să împresoare cele mai sacre lucruri ale lui Dumnezeu cu zeificarea nenorocită a eu-lui lor. Puterea pe care o posedă și încrederea acordată lor de alte minți, ei le folosesc pentru a întări și mai mult legăturile necredincioșiei, a punerii sub semnul întrebării, și al îndoielilor exact asupra acelor adevăruri pe care Dumnezeu ar vrea ca ei, poporul Său, să le respecte și să le trateze cu reverență. [319]

Acestora le spun: nu-i înșelați pe aceștia. Nu vă folosiți greșit influența pentru a-i înșela pe alții, ca să iasă așa cum vreți voi. Va exista o hotărâre din partea Adevăratului Veghetor, care cântărește cu alte unități de măsură decât cei ce sunt prinși în înșelăciune. Voi nu vă folosiți timpul în așa fel încât, la hotărârea finală să fie rostit în dreptul vostru un „bine rob bun și credincios”.

Nu vă gândiți că Veghetorul ceresc vă vede necredința și împotrivirea? Nu vă gândiți că cuvintele voastre batjocoritoare vă vor fi puse cândva în față? Până și revărsarea Duhului lui Dumnezeu ați tratat-o cu dispreț și ați pronunțat asupra ei judecata voastră nesfințită. Iar când vi s-au adresat mesaje care v-au spus că trebuie să vă întoarceți la Dumnezeu, oh, cât de greșit ați înțeles și cât de mult ați pervertit înțelesul acelor cuvinte. Vocea necredinței și a disprețului față de lucrarea lui Dumnezeu și față de slujitorii lui Dumnezeu, a fost socotită ca vocea lui

Dumnezeu de către cei orbiți din cauza egoismului și a autoamăgirii. Însă, o mână atotputernică este la lucru pentru a îndepărta de la ei spiritul eu-lui, materialul acela josnic despre care ei au vrut să creadă că este aur.

Cine îi va mângâia pe slujitorii lui Dumnezeu când sunt mâhniți și dezamăgiți? Îi va conduce credința lor în siguranță? Vor fi ei creștini, navigând printre stânci fără să eșueze? Lui Dumnezeu nu-i face plăcere să ne dezamăgească așteptările și să facă sufletele noastre să i se închine îndurerate. Dumnezeu va împlini dorințele celor ce sunt credincioși în împlinirea cererilor Sale. Însă noi nu trebuie să-i prescriem timpul, locul sau felul în care să o facă. El nu va îngădui ca slujitorii Săi să-și cheltuiască energia pe nimic. În aparență va părea că ei sunt frustrați pentru o vreme. Aceasta este pentru binele lor, pentru că succesul nu depinde nici de cel ce vrea nici de cel ce aleargă. [320]

Domnul își are ochii ațintiți asupra lucrătorilor. El îngăduie să intervină obstacole și eșecuri aparente, pentru ca înțelepciunea și puterea Sa să fie și mai evident manifestate, și ca Numele Lui să fie glorificat, deoarece numai Domnul trebuie să fie înălțat. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să meargă pe calea datoriei și să se încredințeze pe ei înșiși, lucrarea lor, timpul și talentele lor, lui Dumnezeu.

Prin providența lui Dumnezeu, mi-am rostit mărturia în Battle Creek, în Potterville, în Des Moines. Acolo au fost circulate relatări în legătură cu conferința de la Minneapolis, dar Dumnezeu mi-a dat deplină libertate în fața fraților slujitori ai bisericii. Însă cei care m-au reprezentat greșit și au făcut declarații după sentimentele lor, nu au spus nimic pentru a repara lucrarea rea pe care au făcut-o asupra minții fratelui Butler și asupra altor minți.

Isus spune foarte solemn: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:36). În timp ce Hristos îi învăța pe oameni adevărul cel mai important, s-a stârnit o discuție între unii dintre ucenicii lui Ioan și Iudei, despre curățire. Acesta este unul dintre felurile în care Fariseii acționau atunci când vedeau că adevărul afectează conștiința oamenilor. Începeau discuții legate de probleme de mică importanță, pentru a crea dispute și astfel să distragă atenția celor care începeau să fie convinși.

Acest plan al lui Satana este folosit și mai departe de-a lungul veacurilor. El este gata să lucreze asupra anumitor minți pentru a le atrage în dispute cu privire la anumite lucruri din biserică, ori de câte ori Domnul începe să-și re-învieze poporul. El ține elementele umane din biserică legate de lucruri care ar putea foarte bine să nu fie băgate în seamă, pentru a înăbuși spiritul acțiunii armonioase și pentru a distrage atenția de la adevărurile vitale. În fiecare adunare [321] a bisericii pentru închinare, și Satana este prezent, pentru a folosi fiecare element din natura umană pe care îl poate folosi, pentru a-și atinge scopul. Pe acestea le va folosi ca să producă necredință, bănuieli rele, și se va strădui să afișeze lucruri secundare ca să distragă atenția de la cele vitale; de aceea Domnul Isus ne avertizează să veghem și să ne rugăm ca să nu cădem în ispită.

Când frații noștri s-au angajat în lucrarea lor nesfântă de a disprețui pe frații lor, pe care Domnul i-a trimis la ei cu o solie, au crezut că slujesc lui Dumnezeu? Nu le-a trecut prin minte că de fapt cădeau în ispită? Ei nu s-au rugat. Nu au fost dispuși să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu, să înceteze lupta și să ceară de la Dumnezeu iluminarea Spiritului Său.

Nu au destule exemple, atât în trecut cât și în prezent, care să le arate că steagurile rebeliunii împotriva soliilor pe care le trimite Dumnezeu și împotriva slujitorilor Săi, flutură în jurul nostru? Nu sunt destui hulitori și disprețuitori care resping lumina și aruncă sfatul Său înapoia lor? Trebuie să existe chiar în mijlocul nostru, persoane care pretind că fac lucrarea lui Dumnezeu, dar care profanează pe față Numele Lui, prin cuvinte, în spirit și în acțiune? Și va continua lucrarea aceasta nesfinită, până când măsura nelegiurii o va întrece pe a acelora

din pildele pe care le avem, înainte ca biserica să simtă importanța luptei cu Dumnezeu, pentru ca El să-și descopere puterea?

Trebuie ca grupe să se asocieze laolaltă, fără rugăciune, datorită spiritului lor de opoziție față de lumină și de adevăr, însă nu pentru a căuta pe Domnul din toată inima? Cei care au format o confederație, cred oare că aceasta este influența sfințitoare pe care o are adevărul asupra lor? Speră ei ca Domnul [322] să-i conducă în tot adevărul, în timp ce ei sunt atât de încropiți și plini de mulțumire de sine, încât simt că nu au nevoie să-și păzească cu sârguință inimile, din care ies izvoarele vieții? Evlavia personală, evlavia practică și o gândire spirituală nu sunt păzite, prin rugăciunea în taină și cea făcută cu voce tare. Nu este aceasta adevărata stare a lucrurilor? Purtarea celor adunați în casele acelea, a fost de așa natură încât să aprindă focul iubirii evlavioase în inimile lor?

Lumina care mi-a fost dată mi-a arătat că, după câteva realizări superficiale, în particular sau în public, ei s-au umplut de spiritul acuzării, de bănuieli rele, și mulți au recunoscut că ei nu au vrut să spună că sora White a mințit, ci au spus că ei nu cred că ea a spus adevărul când a declarat că nu a avut nici o discuție cu W. C. White, cu fratele Waggoner sau cu fratele Jones. Nu au fost conduși aceștia, frații mei, de către Satana ca să mă judece astfel? Totuși, nici unul dintre ei nu a căutat vreo întrevvedere cu sora White. Nici unul nu a încercat să o întrebe pe ea care este adevărul. În toate momentele de rebeliune de până acum, în nici unul nu am mai fost învinuită că nu spun adevărul, și dacă ei mă judecă pe mine în felul acesta, aprinși de un zel care vine cu siguranță de jos, atunci au gândit și au spus lucruri mult mai rele despre frații Jones și Waggoner. Aceasta este purtarea pe care trebuie să o avem când apărăm „vechile pietre de hotar”? Acesta este zelul pentru Domnul oștirilor și pentru binele spiritual al fraților lor?

Unde este spiritul pe care l-a avut Moise când a plâns cu stăruință înaintea lui Dumnezeu zi și noapte, pentru ca Domnul să-și slăvească Numele printre neamuri? Unde este devotamentul dezinteresat care l-a făcut pe Moise să înalte rugăciunea aceea, „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta”? [323] Există ceva de acest fel în zelul fraților aceștia? Să ne ferească Dumnezeu să se mai ivească ceva de felul celor ce s-au dat pe față la Minneapolis. Toată excitarea aceea nepotrivită a sentimentelor naturale de supărare și de iritare, nu a fost zelul ceresc pentru apărarea adevărului.

Nu ar vrea Dumnezeu ca cei ce au luat parte la această lucrare să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu, după ce au cugetat, ca să vadă că au greșit față de sora White și față de frații lor, ca să fie la fel de umili ca Willie White și să facă mărturisiri la fel de curate cu cea pe care a făcut-o el, o mărturisire suficient de amănunțită încât să acopere rănilor pe care s-a temut că le făcuse? Ceea ce a făcut el, i-a făcut să roșească și să se rușineze pe cei ce au provocat neplăcere lui Dumnezeu și au vătămat pe frații lor în modul cel mai necreștinesc, când au fost conduși în întuneric și confuzie, atrași de propriul lor spirit și de inimile lor firești.

Poate că vă plictisesc scriindu-vă aceste lucruri, dar vă veți bucura dacă veți vedea lucrurile așa cum sunt, dacă vi se vor deschide ochii să vedeți întunericul spiritual și stricăciunea din propriile voastre inimi, și să vă pocăiți.

!3 mai. În dimineața acesta a avut loc o adunare prețioasă, de mărturisire. Frații Porter, Washburn, și Wakeham, au cedat în împotrivirea lor și s-au predat lui Dumnezeu. Fratele Wakeham a mărturisit că în ultimele 24 de ore s-a bucurat de Spiritul lui Dumnezeu mai mult decât s-a bucurat în toată viața lui. El a fost eliberat și s-a bucurat în Domnul.

Fratele Porter a rostit o mărturie limpede și cu eliberare. Fratele Washburn s-a bucurat și el în Dumnezeu. Cât de recunoscător este sufletul meu să-i văd pe aceștia, care fuseseră înfășurați într-o atmosferă de necredință, că acum vorbesc despre credință și îmbrățișează neprihănirea lui Hristos; și cei care, din neștiință în necredință, au îngăduit [324] în inimile lor gânduri și sentimente nesfinte, mahnind Spiritul lui Dumnezeu, Îl caută pe Dumnezeu câtă vreme poate să fie găsit, Îl cheamă câtă vreme este aproape.

Sentimentele voastre, cuvintele voastre, care au fost rostite împotriva fraților voștri, au fost înregistrate ca martore împotriva voastră în cărțile din ceruri, ca și cum le-ați făcut față de Isus Hristos în persoana sfinților Săi. „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.”

Pocăiți-vă înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu te pocăiești, „voi veni la tine și-ți voi muta sfeșnicul din locul lui”. Atunci, rezultatul va fi întuneric moral. Am participat la adunarea de după amiază și, după ce fratele Jones a vorbit despre credință, au fost rostite multe mărturii. Câte șase și câte opt erau în același timp în picioare, și semănau cu oile flămânzite îndelung, care acum se hrăneau cu hrana potrivită la vremea potrivită.

Mă rog ca lucrarea aceasta bună să continue și ca Sionul să se trezească, pentru că lumina sa vine și slava Domnului răsare peste el. Fie ca fiecare membru al bisericii, personal să se umilească înaintea lui Dumnezeu și să accepte solia care aduce vindecare pentru rănilor și vânătăile sale.

(Semnat) Ellen G. White [325]

*

ZVONURI NEFONDATE

De mai multe ori, în iarna trecută [1888-89], am auzit relatându-se că la conferința de la Minneapolis „la sora White i s-a arătat că judecata, care a început în 1844 cu cei drepti ce au murit, a trecut acum asupra celor vii”. Acest lucru nu este adevărat. Un zvon similar, care circulă de vreo doi ani a pornit de la următoarele: într-o scrisoare scrisă din Elveția unui frate din California, am făcut o remarcă ce sună în esență, cam așa: „de mai bine de patruzeci de ani se desfășoară judecata asupra celor morți, și nu știm cât de curând va trece asupra celor vii”. Scrisoarea a fost citită mai multor persoane și, ascultători neatenți au spus mai departe ceea ce au gândit ei că au auzit. Așa a pornit zvonul. Zvonul de la Minneapolis a pornit din neînțelegerea cuiva a vreunei declarații de același fel cu cea pe care am citat-o din scrisoare. Nu există vreun alt fundament pentru un astfel de zvon.

Un alt zvon spune că unul dintre slujbașii care trăiește acum, a fost văzut de către mine în viziune, salvat în împărăția lui Dumnezeu, în felul acesta fiind arătat că mântuirea lui finală este asigurată. Declarația aceasta nu este adevărată. Cuvântul lui Dumnezeu prezintă clar condițiile mântuirii noastre și, atârnă cu totul de noi dacă ne vom supune lor sau nu.

În Apocalipsa ni se spune: „Totuși ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” „De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină, [326] și în pace.” „Voi deci, prea iubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuți, și să vă pierdeți tăria”. „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi, ca să vi se întărească inimile, și să fiți fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi”. „Și cel neprihănit va trăi prin credință: „dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.” Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.”

Alegerea Bibliei ne este prezentată lămurit. În ea ne este arătat cine va fi încoronat în cetatea lui Dumnezeu și cine nu va avea parte cu cei drepti.” „Binecuvântați sunt cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate! (KJV)”.

Al treilea zvon spune că, la conferința de la Minneapolis „sora White a mărturisit că în unele dintre remarcile pe care le-a făcut la conferința aceea, ea a greșit și a manifestat un spirit

nepotrivit”. Zvonul acesta nu are absolut nici un fundament. Nu m-am putu reține la conferință, ca să nu transmit lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Lumina aceasta am prezentat-o atât în solii de avertizare și de mustrare, cât și în cuvinte de nădejde și credință. Dar, nimic din ceea ce am spus la Conferința aceea nu am retractat și nu am mărturisit că ar fi fost greșit. Și acum văd lucrurile la fel, așa cum le-am văzut la Minneapolis. Însă, toate primejdiile pe care le-am văzut atunci, și care m-au împovărat atât de mult, mi s-au limpezit și mai mult de atunci încolo. Pe măsură ce cunosc tot mai mult starea bisericilor noastre, îmi dau seama că a fost nevoie de fiecare avertizare pe care am rostit-o la Minneapolis.

Influența acestui zvon de la Minneapolis a tins să distrugă încrederea în toate muștrările și avertismentele pe care le-am adresat poporului. Voi descrie un exemplu de acest fel. [327]

O soră aflată în legătură cu una dintre misiunile noastre, a fost muștrată din cauza influenței rele pe care o avea asupra tinerilor cu care era asociată. Ea încuraja un spirit ușuratic, glumeț și frivol, ceea ce mătnea Duhul lui Dumnezeu și îi demoraliza pe slujitorii Lui. Când, printr-o scrisoare de la Minneapolis, a sosit zvonul că sora White a greșit și că a fost nevoie să mărturisească aceasta, rudele sorei T au remarcat imediat: „dacă sora White a greșit în ce privește problemele de la Minneapolis, poate că a greșit și în ce privește solia pe care a adresat-o surorii mele, și poată că ar trebui să mărturisească și aceasta”. Astfel au încurajat pe cel rău în purtarea sa. Oricum, de atunci încolo sora T a recunoscut răul pentru care a fost muștrată. Acei care au dat naștere zvonului și l-au răspândit, au exercitat o influență care i-a încurajat pe cei greșiți să respingă muștrările, și sufletele au fost puse astfel în pericol. Cei care s-au angajat în lucrarea aceasta, să ia seama ca nu cumva sângele acestor suflete să fie găsit asupra lor în marea zi a judecării finale.

Cazurile menționate ne arată cât de puțină încredere se poate acorda zvonurilor legate despre ceea ce am făcut sau am spus. În decursul eforturilor mele în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, nu am făcut un obicei din a-mi apăra propria cauză sau din a contrazice zvonurile care circulă în legătură cu mine. A face așa, mi-ar ocupa timpul în defavoarea lucrării pe care mi-a rânduit-o Dumnezeu. Lucrul acesta l-am lăsat în seama Lui, a Celui care îngrijește de slujitori Săi și de cauza Sa.

Însă, vreau să spun fraților mei: Fiți atenți la încrederea pe care o acordați acestor zvonuri. Mântuitorul i-a avertizat pe ucenicii Săi: „Luați seama, deci, la felul cum ascultați” (Luca 8:18). El vorbește despre o anumită clasă care aude și nu vrea să înțeleagă ca să nu fie convertiți și vindecați. Și iarăși spune: „Luați seama la ce auziți” (Marcu 4:24). „Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu” (Ioan 8:47).

Cei care au ascultat cuvintele lui Hristos, au auzit și [328] au spus mai departe învățăturile Lui, după spiritul care era în ei. Așa se întâmplă întotdeauna cu cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu. Felul în care îl înțeleg și îl primesc depinde de spiritul care locuiește în inimile lor.

Mulți oameni construiesc ei pe ceea ce aud, făcând ca ideea să apară cu totul altfel decât ceea ce s-a străduit să exprime vorbitorul. Unii, ascultând prin intermediul prejudecăților sau a cunoștințelor lor anterioare, înțeleg așa cum vor ei să înțeleagă – cum să se potrivească mai bine cu planurile lor – și așa transmit mai departe. Urmând îndemnurile unei inimi nesfințite, ei construiesc spre rău ceea ce, dacă ar fi fost înțeles corect, ar fi putut face mult bine.

Mai mult, o expresie foarte corectă și adevărată în sine, poate fi complet distorsionată, dacă este transmisă prin intermediul mai multor minți ciudate, nepăsătoare, sau a unora care caută greșeli. Persoane bine intenționate, adesea sunt neglijente și fac greșeli grave, și nu este probabil că alții le vor spune mai corect. Cineva care nu a înțeles pe deplin intenția vorbitorului, repetă o remarcă sau o afirmație, dându-i propria sa interpretare. Ea face impresie asupra ascultătorului, după cum îi sunt prejudecățile și închipuirile. Acesta le spune unui al treilea, care în schimb mai adaugă ceva și spune mai departe. Înainte ca ei să-și dea

seama ce fac, realizează planul lui Satana de a planta semințele îndoielii, geloziei și ale suspiciunii, în multe minți.

Dacă ascultă cineva solia lui Dumnezeu de muștrare, avertizare și încurajare, în timp ce inimile îi este plină de prejudecată, nu va înțelege adevărata importanță a soliei ce i s-a dat ca să fie o mireasmă de viață spre viață. Satana îi stă alături, ca să îl facă să înțeleagă totul într-o lumină falsă. Dar sufletele care flămânzesc și însetează după cunoștința divină, vor auzi corect și vor obține binecuvântarea prețioasă pe care Dumnezeu a rânduit-o să le fie transmisă. Mintea lor este sub influența Duhului Său cel Sfânt, de aceea ei aud corect. Dacă inimile sunt curățate de egoism și de egocentrism, sunt în armonie cu solia pe care o trimite Dumnezeu. Percepțiile sunt trezite și sensibilitățile sunt rafinate. Asemănarea apreciază asemănarea. „Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu”

Tuturor care doresc adevărul, vreau să le spun: nu dați crezare relatărilor neautentice despre ceea ce a făcut, a spus sau a scris sora White. Dacă vreți să știți ce a descoperit Domnul prin ea, citiți scrierile ei publicate. Dacă există subiecte interesante despre care ea nu a scris, nu prindeți repede orice zvon, transmițându-l mai departe, ca și cum ea ar fi spus-o. – Testimonies for the Church, vol.5, p.692-696; [329]

*

M-5-1889

Între Elmira și Canton
Iunie, 1, 1889

Iubite frate Howard Miller:

Sunt îngrijorată pentru tine. Din când în când cazul tău mi-a fost prezentat în legătură cu lucrarea și cu cauza lui Dumnezeu. În adunările în care ai fost prezent, am prezentat principii generale, știind că dacă ai urechi de auzit și inimă ca să înțelegi, le vei primi ca pentru tine. Când eram la Minneapolis am avut o mărturie din partea Domnului pentru poporul Său; dar tu ca și alții, nu ai recunoscut vocea. Nu ai răspuns, având înțelesuri denaturate în mintea ta. Acționând tu însuși sub o impresie falsă, ai creat și altora impresii false.

Când am vizitat Pottersville, ai luat și tu parte la adunare. Dar nu ai fost chiar în armonie cu mine în lucrarea pe care mi-a dat-o Domnul de făcut. Solia pe care mi-a dat-o El să o transmit, a ajuns la niște urechi surde și la niște inimi insensibile. Dacă tu și alții, care au căzut într-o înșelăciune similară, v-ați fi adunat acolo și ați fi recunoscut că ați văzut lucrurile în mod greșit, ați fi ieșit din întuneric la lumină. Dar mândria voastră, îndreptățirea voastră de sine, a fost la fel cu aceea pe care au nutrit-o Iudeii; și v-a împiedicat să primiți lumina, la fel ca Iudeii. Ceea ce a fost o lumină și o binecuvântare pentru cei care au primit-o, a fost întuneric pentru cei ce au respins-o. Am avut o solie de la Dumnezeu pentru popor, dar voi nu ați primit-o.

De ani de zile ești într-o mare lipsă spirituală, și nu ai sesizat nevoia de a-l avea pe Hristos întrețesut în toate eforturile tale. Ar trebui să ai mai puțin eu și mai mult din Isus. În mod natural tu nu ești convingător,[330] și este esențial pentru tine să ai o putere dătătoare de viață care să confere mai multă seriozitate eforturilor tale. Când ești pus într-o poziție în care te simți autorizat să dictezi și să stăpânești cu putere, îți slăvești slujba; dar nu ești dispus să devii un ucenic. Tu nu accepți să fi sfătuit. Ești înclinat să faci după propria ta judecată, să dictezi, să critici și, îngăduindu-ți aceste obiceiuri ți-ai întărit tendințele pe care le ai în direcția aceasta. În mare măsură ai fost plin de fariseism. Isus privește la tine cu durere, căci ai dovedit prin faptele tale că dacă ai fi trăit în zilele lui Hristos ai fi făcut așa cum au Fariseii, respingându-l pe Hristos.

Poate că tu arăți spre unii dintre frații noștri conducători care nu au primit lumina și nu s-au bucurat de ea, ci s-au interpus între lumină și popor, ca să nu ajungă la ei. Aceștia trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu pentru poziția lor. Ei lucrează cu siguranță despărțiți de Hristos în loc să lucreze în armonie cu El; însă, atitudinea și poziția lor va fi o scuză pentru că

tu întorci spatele luminii pe care Dumnezeu a revărsat-o pe cărarea ta? Îmi pare rău că te afli într-o orbire atât de mare încât nu ești capabil să deosebești vocea lui Dumnezeu de vocea vrăjmașului. În mod repetat am prezentat înaintea ta și a altora, faptul că va veni un timp de cernere, când tot ce poate fi scuturat va fi scuturat, ca să rămână acele lucruri care nu pot fi scuturate. Acum intrăm în acel timp. Spiritul tău este o ofensă față de Dumnezeu, pentru că tu nu primești lucrurile lui Dumnezeu, ci te înrolezi de partea dușmanului pentru a te împotrivi lui Dumnezeu tocmai în lucrarea pe care o face în acest timp. Discursurile tale sunt uscate și lipsite de spiritualitate. Tăria ta este slăbiciune, cu toate acestea tu te sprijini pe înțelepciunea ta. Dacă nu cazi pe Stâncă să fi zdrobit, tiparul lui Dumnezeu nu poate fi pus asupra ta. [331]

Hristos nu ar fi putut face nimic în timpul slujirii Lui pe pământ pentru salvarea omului căzut, dacă divinul nu ar fi fost întrețesut cu umanul. Capacitatea limitată a omului nu poate explica taina aceasta uimitoare – îmbinarea celor două naturi, divinul și umanul. Aceasta nu va putea fi explicată niciodată. Omul trebuie să se umple de uimire înaintea ei și să stea în tăcere. Cu toate acestea, omul are privilegiul de a fi făcut părtaș de natură divină, și în felul acesta el poate într-o anumită măsură să pătrundă taina aceasta. Demonstrația aceasta minunată a iubirii lui Dumnezeu a fost făcută pe crucea Calvarului. Divinitatea a luat natura omenirii. Cu ce scop? Pentru ca prin neprihănirea lui Hristos omenirea să poată deveni părtașă a naturii divine. Unirea aceasta dintre divin și uman, care a fost posibilă în Hristos, nu încapă în mintea omenească. Lucrurile uimitoare care se vor produce în lumea noastră – cel mai mare eveniment al tuturor veacurilor – nu pot fi înțelese de mințile lumești; nu pot fi explicate cu ajutorul științelor omenești. Puterile cerurilor vor fi clătinate. Hristos vine cu putere și cu slavă mare, însă venirea Lui nu este atât de mult o taină cât sunt cele ce vor avea loc înainte de evenimentul acesta. Omul trebuie să devină părtaș de natură divină, ca să poată rezista în vremurile rele care vin, când tainele agențiilor satanice vor fi la lucru. Numai cu puterea divină unită cu cea omenească, pot rezista sufletele în acele vremuri de încercare. Hristos spune, „despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Aceasta înseamnă că trebuie să existe mult mai puțin eu și mult mai mult Isus.

Formele exterioare nu pot lua locul evlaviei interioare. Învățătorii Iudei se înălțau pe ei înșiși ca fiind neprihăniți. Pe toți cei ce erau de altă părere decât ei îi numeau blestemați, și închideau porțile cerului în fața lor, declarând că cei care nu au învățat în școlile lor nu sunt neprihăniți. Însă cu tot criticismul și rigurozitatea lor, cu toate formele și ceremoniile lor, ei erau o ofensă față de Dumnezeu. Ei priveau de sus și îi disprețuiau pe cei ce erau prețioși în ochii lui Dumnezeu. De asemenea, printre cei ce pretind a crede [332] doctrinele credinței noastre, există persoane pline de fariseism. Dacă aceștia nu se prind în fiecare clipă de meritele sângelui Mântuitorului răstignit și înviat, atunci vor predica predici lipsite de Hristos și vor deveni pietre de poticnire pentru sufletele care întreabă de calea mântuirii. Strategiile omenești, planurile omenești și sfaturile omenești vor fi fără putere. Numai în Isus Hristos va fi capabilă să stea în picioare biserica din imediata apropiere a venirii lui Hristos. Răscumpărătorul ei îi cere să înainteze în evlavie, să crească în zel, să înțeleagă tot mai bine pe măsură ce se apropie de sfârșit, că înalta ei chemare este „de la Dumnezeu în Isus Hristos”.

Există încă adevăruri glorioase de descoperit înaintea poporului lui Dumnezeu. Privilegii și datorii despre care ei nici nu bănuiesc că ar exista în Biblie, vor fi descoperite clar în fața urmașilor lui Hristos. Pe măsură ce pășesc pe cărarea ascultării pline de umilință, împlinind voia Sa, aceștia vor cunoaște tot mai mult cuvintele vii ale lui Dumnezeu, și vor fi întemeiați în învățăturile drepte. Botezul Duhului Sfânt va risipi închipuirile omenești, va dărâma barierele înălțate de eu, și va face să dispară sentimentul că „eu sunt mai sfânt decât tine”. Se va vedea atunci un spirit mai umil, mai multă credință și dragoste; eu-l nu va mai fi înălțat. „Privește și trăiește”. Spiritul lui Hristos, exemplul lui Hristos va fi demonstrat în poporul Său. Vom urma atunci mai îndeaproape, căile și faptele lui Isus. Amvonul, editura și biserica vor da pe față mai multă umilință, mai multă stăpânire de sine, mai multă răbdare și bunătate,

iar iubirea lui Isus ne va umple inimile. Îmi este imposibil să vă descriu rezultatul unei asemenea influențe.

Pe când eram la Pottersville am încercat să vă prezint se s-ar fi întâmplat dacă am fi fost cu toții într-o relație corectă cu Dumnezeu. Am declarat cât de esențial era ca bărbații pricepuți și cu experiență în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, să aibă legătură cu fratele Van Horn, pe care l-au ales să fie președintele lor. Dacă toate poverile vor fi lăsate să cadă [333] peste el, el nu va fi în stare să îndeplinească lucrarea destinată lui. El nu este atât de ager în a deosebi nevoile situației, și nici atât de îndemânat în a rândui mijloacele în așa fel încât să fie împiedicate relele care ar putea să apară. Nici un om nu este perfect. Dar, dacă cei asociați cu el ca bărbați de comitet, vor sta pe poziția lor și își vor face partea lor cu interes neegoist, atunci vor putea face o lucrare bună, ca un întreg desăvârșit.

Michigan are nevoie în toate bisericile ei, de bărbați care să lucreze, nu după înțelepciunea lor mărginită, ci sub iluminare divină. Inima mea tremură pentru Michigan. Starea de lucruri este tristă aici. Întrucât am văzut că tu și fratele Fargo nu ați înțeles adevărul pentru acest timp, că luminii din cer i s-a opus rezistență, nu am nici o speranță ca comitetul asociat pe lângă fratele Van Horn să-i fie de ajutor, ci îi vor fi mai mult o povară. El nu se va simți liber să acționeze fără să consulte comitetul; iar aceștia nu umblă în lumină și nu înaintează împreună cu lucrarea, așa că nu vor fi pentru el nici ajutor, nici tărie și nici lumină. Dacă datorii solemne vor fi neglijate, cei care au stat direct în calea lui vor fi vinovați înaintea lui Dumnezeu de a fi neglijat lucrarea Stăpânului lor.

(semnat) Ellen G. White

Frate Howard Miller, v-am scris o scrisoare cuprinzătoare, ție și fratelui Madison Miller însă, nu am reușit să fac câte o copie pentru voi amândoi, deoarece am fost obligată să mă ocup de o mulțime de lucruri urgente. Trebuie să vă spun că, întrucât sunteți orbi spiritual, nu sunteți capabili să-i ajutați pe frații voștri. Când te vei întoarce la Dumnezeu, întărește pe frații tăi. În eforturile tale vei semăna semințe a căror recoltă nu îți va face plăcere să o seceri. Spiritul tău nu este drept înaintea lui Dumnezeu. Tu ai impresia că ești calificat să faci o lucrare mare, însă aceasta este din cauză că nu te cunoști. [334] Te îndemn să-ți umilești inima înaintea lui Dumnezeu și să fi convertit. Hristos a spus, „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Nu încerca să-i ajuți pe alții cât timp tu însuși ești în întuneric și ai nevoie să vezi lucrurile în cu totul altă lumină. Roagă-te mult, umilește-te înaintea lui Dumnezeu, întrucât aceasta este unica ta siguranță.

(semnat) Ellen G. White [335]

Iubite frate Smith:

Noaptea trecută m-am trezit la miezul nopții cu o povară grea ce îmi apăsa sufletul din cauza ta. Te-am văzut că mergeai pe o cărare ce aproape imperceptibil se îndepărta de calea cea dreaptă. O persoană nobilă a apărut lângă mine și mi-a spus: „Uriah Smith nu este încă pe marginea prăpăstiei, dar este pe drumul care în scurt timp îl va duce pe margine și, dacă nu este avertizat acum, în curând va fi prea târziu. El poate acum să se oprească. El intră ca un om orb, în plasa pe care i-a pregătit-o vrăjmașul, însă nu simte nici un pericol din cauză că pentru el lumina s-a schimbat în întuneric și întunericul a devenit lumină. Unica lui șansă este să fie scos din înșelăciune.”

M-am trezit și m-am gândit că trebuie să fie spre ziuă dar, când am aprins lampa și am privit ceasul, era de abia doisprezece. În dimineața aceasta am citit articolul tău din Review. Tu nu ai fost chemat să scrii ceea ce ai scris. L-ai prezentat pe fratele Jones într-o poziție falsă, așa cum ați făcut și la Minneapolis, tu, fratele Morrison și Nicola, și alții.

(incomplet) [336]

*

Ms-5- 1889**HRISTOS ȘI LEGEA**

(predică rostită la Rome, New York, Iunie 19, 1889)

(Este citat Matei 5:14-16)

În versetul următor, versetul 17, citim: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.” Ce i-a făcut să creadă că El vrea să strice Legea? Faptul că, cu toate că Hristos era cel reprezentat în jertfele și rânduielile simbolice, ei nu puteau să-și scoată din minte ideea că ei trebuie să se țină de lege, lege și iar lege, ca să poată intra în cer. Iar Hristos a intervenit cu învățătura Lui, nu ca să-i despartă de lege ci, să le descopere lucrurile vechi în forme noi. El a venit ca să descopere lumina aceea în cadrul evangheliei, pentru ca ei să poată înțelege că este esențial pentru ei să aibă lumina aceasta.

El le-a arătat dimensiunile imense ale legii lui Iehova – caracterul ei nemărginit – și le-a prezentat-o într-o lumină pe care ei nu au înțeles-o până atunci. În momentul în care a făcut aceasta, s-a stârnit împotrivire față de lumină. De ce să accepte ei așa ceva? Nu era așa cum învățau ei. Totul era într-o formă nouă, pe care ei nu o puteau armoniza cu ideile lor greșite.

Hristos le-a citit gândurile, și a știut că ei gândeau că El nu făcea legea atât de proeminentă cum o făceau ei. Pornind de la gândurile lor, le-a spus: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc ... Așa că, ori cine va strica [337] una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.” (vers. 17,19). Ba încă le-a spus și mai clar: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (vers.20). Ei zidiseră peste lege și lângă lege, tot felul de reguli, împovărând legea cu propriile lor legi și idei izvorâte din niște minți omenești, mărginite, până când nu au putut să îndeplinească acea lege în felul în care o interpretau, nici măcar litera ei; era imposibil.

Hristos venea să le spună care erau principiile legii, și le arăta că acestea atingeau părțile cele mai profunde ale minții. Astfel le-a prezentat care erau intențiile legii lui Dumnezeu.

Când a venit Hristos în lume, El era originea adevărului. Învățăturile transmise prin profeți, fuseseră așezate într-o lumină falsă, iar lucrarea Lui a fost să le prezinte în lumina cea adevărată. El era temelia și originea întregului adevăr, iar lucrarea sa a fost aceea de a-l curăța de toate tradițiile oamenilor, întrucât oamenii învățau poruncile oamenilor în locul poruncilor

lui Dumnezeu. Cei ce își obțineau educația în școlile rabinice erau socotiți că ar avea cunoștințe mai înalte decât toate neamurile și toate popoarele de pe fața pământului. Dar Isus s-a întors spre ei și le-a spus: „vă răstăciți, căci nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Matei 22:29). Ei vedeau copaci care umblă în loc de oameni. De ce nu era adevărul clar în mintea lor? Motivul era acela că ei nu erau în legătură cu Dumnezeu în întregului adevăr. [338]

O parte din marea lucrare a lui Hristos pentru lume, a fost aceea că a venit în lume ca reprezentant al Tatălui. Dar lumea nu l-a cunoscut pe Dumnezeu. În mare măsură, în timpul de față există aceeași situație, chiar printre cei ce au pretenția că urmează adevărul. Voi m-ați auzit în anii trecuți când spuneam: „atât de mult doresc să vă fac cunoștință cu Isus Hristos, ca să-L cunoașteți ca pe un Hristos iubitor, plin de îndurare, simpatie și compasiune gingașă.”

Cineva a venit atunci la mine și m-a întrebat: „sora White, poți să-mi spui, de unde pot să știu că Isus îmi iartă păcatele atunci când mă pocăiesc de ele?” „Da, pot. Îți îndrept privirea spre Calvar, spre Mântuitorul muribund pe cruce.” Aceasta este dovada pe care o prezentăm minții. Este dovada pe care poți să o vezi, că Hristos iartă păcatele. Lumina reflectată de la crucea Calvarului ne vorbește despre sângele lui Isus Hristos care a fost vărsat pentru iertarea păcatelor, și ne spune că noi putem să fim curățați și sfințiți.

Îmi aduc aminte de o femeie care spunea: o, dacă Domnul ar voi să-i arate într-un vis că El se îndură de ea și o mântuiește! Ei bine, El a învățat-o și i-a spus aceste lucruri printr-un vis, după care prima ei impresie a fost: „este visul acesta o temelie mai sigură decât un „așa zice Domnul!”?” Aș vrea ca fiecare dintre voi să țină cont de acestea, pentru că mi-am dat seama că ori de câte ori am cerut o lumină specială, vreo dovadă mai puternică, am avut de așteptat mult timp până să o primesc. Am înțeles că trebuie să iau ceea ce spune Domnul, și să cred ca și cum mi-ar fi spus mie. Eu sunt una dintre fiicele lui Adam, una dintre cele pentru care a murit Hristos, și am dreptul să mă sprijin pe meritele sângelui unui Mântuitor răstignit și înviat, pentru că sunt o păcătoasă. [339]

Iar când diavolul vine să îți arate păcatele și fărădelegile îngrozitoare, spune-i: „da, sunt păcătos, dar Hristos este Mântuitor, iar El spune, „n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” (Matei 9:13). În felul acesta vei fi înarmat cu toată armura neprihănirii lui Hristos. Cum se face că nu v-ați îmbrăcat cu armura neprihănirii lui Hristos? Pentru ce a venit El în lumea aceasta? Dacă ar fi fost posibil să fim aduși înapoi la păzirea poruncilor lui Dumnezeu, El nu ar fi venit niciodată în lumea aceasta; dar a venit aici pentru că era imposibil ca omul să se răscumpere singur și să se pună singur în starea în care a fost Adam înainte de cădere. Și atunci, ce trebuia să facă El? A venit. Hristos înlocuitorul și siguranța noastră.

Înainte să vină El, iudeii se aflau sub jug; dar Hristos era deasupra legii, El fiind dătătorul legii, așadar nici un jug nu era peste El. Îngerii se supuneau lui Hristos, Cel ce nu se afla sub jug. Isus a putut să vină ca unul egal cu Tatăl, a putut să-și deschidă inima pentru tot vaiul, pentru toată nenorocirea, păcatul și mizeria și, dându-se pe Sine, a putut să dea viață și nemurire prin lumina evangheliei. Aceasta este singura nădejde de viață și, când Hristos a strigat: „s-a sfârșit”, planul a fost împlinit. El a murit în favoarea omenirii, ca o jertfă de bună voie adusă lui Dumnezeu. Nu a fost obligat să o facă, dar și-a asumat singur aceasta, pentru a putea să mântuiască omenirea căzută. Așa că a intrat în mormânt și a ieșit din mormânt.

Satana a triumfat la moartea lui Isus, dar aceasta a fost nu cu mult timp înainte să-și dea seama că a trecut dincolo de hotar. Căutând să provoace moartea și răstignirea Fiului lui Dumnezeu, ce a făcut de fapt? Pe când era în cer,[340] iar astăzi în mijlocul lumii creștine, el a pretins că înlăturând legea lui Dumnezeu, poate fi instaurată o alta, mai bună. Întreg universul cerului aștepta să vadă care va fi rezultatul acestei pretenții.

De ce nu l-a adus Dumnezeu pe Satana la inexistență? De ce nu a făcut să înceteze păcatul? Satanei i s-a permis să-și dezvolte caracterul și, dacă nu ar fi avut posibilitatea

aceasta, ar fi aruncat toată vina pentru nemulțumirea lui, asupra lui Hristos și a Tatălui. Însă aici, în lumea aceasta i s-a dat ocazia să-și dezvolte principiile lui cele noi, și să arate unde ar fi condus acestea. Noi vedem același lucru în lumea noastră de astăzi – unde vor conduce principiile unei viețuiri fără lege.

Vrăjmășia a lucrat și încă lucrează. Diavolul s-a coborât cu putere mare, iar Spiritul lui Dumnezeu se retrage de pe pământ. Dumnezeu Își retrage mâna. Nu trebuie decât să privim la Johnstown (Pennsylvania). Dumnezeu nu l-a oprit pe diavol ca să nu șteargă tot orașul de pe fața pământului. Astfel de lucruri se vor înmulți până la sfârșitul istoriei acestui pământ, pentru că diavolul s-a coborât cuprins de o mânie mare, și lucrează cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării. Ce face el acum? Dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită. Ce se întâmplă când îi vede pe cei care se împotrivesc luminii, care nu mai sunt sub protecția lui Dumnezeu? Își va exercita puterea lui nemiloasă asupra lor. Ne putem aștepta la aceasta.

Ce să facă Dumnezeu pentru poporul Său? Să-i lase fără nici o lumină nouă? El spune că „voi sunteți lumina lumii”. De aceea trebuie să primim mai multă lumină de la tronul lui Dumnezeu, și să avem tot mai multă lumină. Noi nu vă spunem [341] că în soliile care v-au fost prezentate aici și în alte locuri, există o mare lumină nouă, ci este lumina cea veche scoasă de sub obroc și pusă în forme noi. Isus a dat lumină, cea mai minunată lumină, când a vorbit din stâlpul de nor. Chiar înainte să vină timpul pentru copiii lui Israel să iasă din Egipt, plagă după plagă au căzut peste egipteni din cauză că Faraon a refuzat să-i lase pe Israeliti să meargă să se închine lui Dumnezeu. În cele din urmă Dumnezeu a îngăduit ca primul născut al fiecărui om și al fiecărui animal să fie ucis, iar când Faraon a privit spre trupurile acelea muribunde, a început să înțeleagă cine este marele EU SUNT – a înțeles că exista o putere superioară, cu care Faraon, împăratul Egiptului, nu se putea lupta și pe care nu o putea învinge cu toată experiența și împotrivirea sa. De aceea a spus copiilor lui Israel: „duceți-vă”.

Însă ce trebuiau să facă ei în cea din urmă noapte? Trebuiau să înjunghie un miel și cu sângele acestuia să ungă pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii. De ce? Ca să dovedească întregului Israel, când vor vedea aceste lucruri, că există ceva ce îi ține în legătură cu Dumnezeu. Iar când îngerul avea să treacă prin țară ca să ucidă pe întâii născuți, văzând sângele pe cei doi stâlpi și pe pragul de sus al ușii, avea să treacă pe lângă cei ce aveau sângele pe ușori.

Chiar înainte de venirea Fiului omului, există și a existat de ani de zile din partea dușmanului, o hotărâre de a arunca umbra lui infernală tocmai între om și Mântuitorul său. De ce? Pentru ca omul să nu vadă că pentru el s-a făcut o jertfă completă și s-a dat un Mântuitor complet. Apoi le spune că nu trebuie să respecte legea, deoarece căutând păzirea legii, omul va fi unit cu puterea divină, iar Satana va fi înfrânt. [342] Pentru a păzi legea, omul se va uni cu puterea divină. Cu toate că este asaltat de infirmitățile omenescului, omul poate să devină părtaș al naturii divine, fugind de stricăciunea care este în lume prin poftă. Aceasta este răscumpărarea.

Isus nu a venit să strice legea, căci El spune: „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Așadar aceasta există și astăzi. Nu s-a schimbat nici o iotă sau frântură de slovă, așa că orice om este sub lege. Aceasta este situația actuală. Iar dacă cineva se împotrivesc legii, pe aceștia îi condamnă Dumnezeu, deoarece noi nu suntem lăsați în nesiguranță.

Am nevoie să păzesc legea lui Dumnezeu și să trăiesc. Dar omul păcatului a îndrăznit să schimbe porunca a patra, și a deviat-o spre un sabbat fals, pentru a-și demonstra măreția și puterea lui de a se înălța pe sine mai presus de tot ce este Dumnezeu sau vrednic de închinare.

Acum urmează testul între sabbatul pe care l-a introdus omul fărădelegii, și Sabbatul Domnului Dumnezeu Iehova, ziua a șaptea.

În fața noastră stau vremuri de încercare, și ce vrea Dumnezeu? El vrea să căutăm să înțelegem ce vrea El să ne comunice. Noi nu am înțeles aceasta; așa că noi mergem mai departe gemând și suspinând. Vreau să fac binele, dar răul se ține de mine, iar păcatul lucrează într-una pentru a-și menține supremația. Dacă ați fi putut să vedeți cine este Hristos, că este Cel care poate mântui cu desăvârșire pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El, atunci ați fi avut credința aceea care lucrează. [343]

Însă, trebuie ca faptele să vină mai întâi? Nu, ci credința vine cea dintâi. Cum? Crucea lui Hristos este înălțată între pământ și cer. Aici vine Tatăl și toți îngerii cei sfinți; și, apropiindu-se de cruce, Tatăl se apleacă spre cruce și jertfa este primită. Apoi, omul păcătos vine cu povara lui de păcat la cruce, își ridică privirea spre Hristos răstignit pe crucea Calvarului, și își depune păcatele la piciorul crucii. Aici îndurarea și adevărul se întâlnesc, dreptate și pacea se sărută. Iar Hristos spune: „după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”.

Poate să spună cineva: „deci nu poți să fi primit până când nu te pocăiești”. Dar, cine ne conduce la pocăință? Cine ne atrage? Legea lui Dumnezeu îl condamnă pe păcătos. Ea arată defectele de caracter. Însă, dacă stai toată viața înaintea legii și îi spui, „curăță-mă. Pregătește-mă pentru cer”, poate să o facă? Nu. În lege nu este putere pentru a salva pe călcătorul legii în păcat. Și atunci? În legea aceea trebuie să se vadă Hristos neprihănirea noastră, iar apoi Hristos este Cel înălțat. „După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32).

Noi privim la crucea Calvarului. Cine ne face să privim acolo? Hristos ne atrage. În lumea aceasta îngerii lui Dumnezeu lucrează cu mințile omenești, iar omul este atras spre Cel care îl ridică; și Cel ce îl ridică pe om, îl atrage spre pocăință. În aceasta nu este nici o lucrare a omului; nu există nimic din ce ar putea face omul, care să aibă vreo valoare, decât să creadă.

Privindu-L pe Hristos atârând pe crucea de pe Calvar, înțelege că El îi iubește pe păcătoși, pe cei ce erau în stare de vrăjmășie față de Dumnezeu. Omul începe să se minuneze și este umilit. [344] Din ce cauză? Pentru că el vede că există o lege pe care a călcat-o, și pe care omul nu o poate respecta, dar Îl vede și pe Hristos și, cu nădejde și credință cuprinde brațul puterii infinite și se pocăiește la fiecare pas. Pentru ce se pocăiește? Pentru că a violat orice principiu al legii lui Iehova.

Pavel spune că el a predicat din casă în casă pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul Isus Hristos. Pentru ce a venit Isus Hristos în lumea noastră? Ca să atragă mintea și să o conducă la pocăință. În felul acesta este manifestată iubirea Tatălui, în faptul că a dat pe Fiul Său să moară pentru omul căzut, pentru ca acesta să poată păzi legea lui Iehova.

Isus a venit în lumea noastră, având divinitatea îmbrăcată în omenesc, iar omul trebuie să fie îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos. Atunci, prin neprihănirea lui Hristos, poate sta fără vină înaintea lui Dumnezeu.

O, cât de mult mă bucur pentru că am un Mântuitor! Trebuie să avem Duhul Sfânt împreună cu efortul omenesc. Fără Hristos, noi nu putem face nimic. „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3:20). Mă bucur atât de mult că putem fi părtași de natură divină, și că prin Isus Hristos putem fi biruitori. Aceasta este biruința – credința voastră, sentimentele și faptele bune? Aceasta este? Nu. „Ceea ce câștigă biruința ... este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

Ce este credința? Este „substanța lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor care nu se văd” (Evrei 11:1, KJV). Și atunci? „Credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:17). De aceea noi ne sprijinim pe meritele [345] sângelui Mântuitorului răstignit și înviat. Viețile noastre sunt ascunse cu Hristos în Dumnezeu. În aceasta avem totul. Noi nu putem face nimic de la noi înșine, dar focul iubirii lui Dumnezeu arde pe altarul inimilor noastre. Noi nu ne ghidăm după povești meșteșugit alcătuite, nu, nicidecum. Ci noi Îl descoperim pe

Hristos, neprihănirea noastră. Dacă cineva se laudă cu faptele lui bune, nu se poate lăuda în Hristos.

Printre noi a pătruns un spirit de mulțumire de sine, iar solia către Laodicea ni se aplică nouă. O voi citi: (este citat Apocalipsa 3:14-16).

Care este subiectul aici? Este vorba de cineva care și-a pierdut dragostea dintâi. „Fiindcă ești căldicel, ... am să te vărs din gura Mea.” Ce vrea să spună prin aceasta? Dacă poporul are mare lumină și cunoștință, și totuși nu se străduiesc să transmită lumii această lumină și să o dovedească prin faptele lor, aceste principii vii pe care ei trebuie să le prezinte lumii, Hristos este dezonorat și ajunge să fie atât de dezgustat de ei, încât nu va mai lua numele lor în gura Sa pentru a le prezenta înaintea Tatălui.

„Știu faptele tale”. „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic” și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (vers.17).

Unde este greutatea? „Curățit prin foc”. Hristos a avut o astfel de iubire pentru noi încât a putut să treacă prin cuptorul de foc al răstignirii, și să iasă biruitor. Haine albe – ce sunt acestea? Neprihănirea lui Hristos. „Alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii” – discernământ spiritual, ca să poți face deosebire între adevărata neprihănire și îndreptățirea de sine. [346] Acum ni se spune unde este lucrarea. Negustorul ceresc trece mereu prin fața noastră și ne spune: „să cumperi de la Mine. Acestea sunt lucrurile cerești; cumpără de la Mine”. „Vrei să o faci? De la „Mine” trebuie să cumperi”. Nu există nici o altă sursă în cer, din care să putem primi libertate și viață, decât prin Isus Hristos, neprihănirea noastră.

Apoi El spune „Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te!” Aceasta este solia pentru noi. Este nevoie ca frații și surorile noastre să țină cont de solia aceasta, la această conferință, și să vadă lumina care ne-a fost adusă în forme noi.

Dumnezeu ne-a făcut cunoscut care este tăria noastră, și noi avem nevoie să o cunoaștem și să fim pregătiți pentru timpul acela de strâmtorare așa de mare, cum nu a mai fost de când sunt neamurile pe pământ. Însă, Hristos neprihănirea noastră, aceasta este tăria noastră. Să-l întrebăm pe Isaia, cine trebuie să fie tăria noastră. Isaia ne răspunde, și ecoul cuvintelor lui ajunge până în timpul nostru: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9:6). Nu ne este destul atât? Nu este Acesta un acoperământ complet pentru noi? Mai este nevoie de considerație pentru noi înșine? Nu, nu mai este loc pentru aceasta. Noi trebuie să ne ascundem în Hristos, și putem fi ascunși în tăria cea mare a Dumnezeului lui Israel. În felul acesta ne pregătim să întâmpinăm puterile întunericului. Noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva domniilor și stăpânirilor, a duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. Numai în Hristos putem da piept cu acestea. [347]

Fraților, nu lăsați ca vreunul dintre voi să fie pus pe o direcție falsă. S-ar putea să spuneți: „ce înseamnă articolul din Review al fratelui Smith?” El nu știe despre ce vorbește. El confundă oamenii care umblă, cu copacii. Totul depinde de ascultarea noastră față de poruncile lui Dumnezeu. De aceea, el îi ia pe cei ce au fost prezentați într-o lumină falsă și îi leagă în mănunchiuri ca și cum noi am fi discreditat cerințele legii lui Dumnezeu. Este imposibil să înălțăm legea lui Iehova, dacă nu ne ținem de neprihănirea lui Isus Hristos.

Soțul meu a înțeles aceasta în ce privește legea, și vorbeam împreună noapte după noapte, până când ne sărea somnul. Acestea sunt principiile pentru care se luptă oamenii. Ei au nevoie să știe că Hristos îi acceptă imediat ce vin la El. Vreau să vă spun, fraților, că lumina este semănată pentru cel neprihănit, și adevărul pentru cel cu inima curată.

Avem nevoie să fim un popor însoțit de bucurie și mulțumire și, nu putem fi așa dacă nu Îl avem cu noi pe Isus Hristos. Dacă păcătuim, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit. De aceea nu trebuie să mă tânguiesc în toate zilele vieții mele, deoarece Isus a înviat. El nu se află în mormântul cel nou al lui Iosif, ci El este cu Tatăl. Dar, cum este acolo?

Ca un Miel înjunghiat, și poartă în mâinile Sale semnele răstignirii. „I-am săpat pe palmele Mele”. Dacă aceasta nu ne umple de nădejde și recunoștință, ce altceva o poate face?

Mi s-a pus întrebarea: „ce credeți despre lumina pe care o prezintă acești bărbați? Eu v-o prezint de 45 de ani – farmecul inegalabil al lui Hristos. Aceasta este [348] ceea ce încerc să prezint minților voastre. Când fratele Waggoner a prezentat aceste idei la Minneapolis, a fost prima învățătură clară despre acest subiect pe care am auzit-o de pe buze omenești, în afară de discuțiile dintre mine și soțul meu. Eu îmi ziceam că de aceea pot să o văd atât de clar, pentru că Dumnezeu mi-a prezentat-o în viziune, iar ei nu pot să o vadă din cauză că nu le-a fost prezentată așa cum mi-a fost arătată mie. Dar când altcineva a prezentat-o, fiecare fibră a inimii mele a spus, Amin.

Fraților din New York, este nevoie să înaintați. Mergeți mai departe, de la lumină la o lumină mai limpede. Aici sunt comorile adevărului. Căutați-le. Săpați în căutarea adevărului, ca după comori ascunse. Dacă vă îndreptați spre Scripturi și cereți lui Dumnezeu să vă ajute, El vă va lumina mințile, și Duhul Sfânt vă va aduce aminte de toate lucrurile și lumina cerului va străluci peste voi.

Vă cer, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și luminează, căci lumina ta vine. Nu vrem ca lucrarea să fie îngrădită. Dacă vedeți bărbați și femei cu capacități, încurajați-i. Dumnezeu nu vrea ca lucrarea Lui să fie făcută de persoane nepricepute. El nu vrea ca Lucrarea Sa să fie paralizată. El vrea să vă așezați în poziția în care să puteți obține cunoștința adevărului așa cum este în Isus.

El vrea să frecvențați școala în care se predau învățături biblice. Ar putea spune cineva, „voi merge la școală în Battle Creek”. Însă acolo locurile sunt ocupate, și urmează să deschidă încă o școală în Kansas. Dar mai este și South Lancaster. De ce să nu patronați voi South Lancaster, cei de aici din apropiere? Există persoane capabile să predea și să stea la cârmă predând învățături biblice. [349]

Nici un om să nu meargă pentru a prezenta adevărul, dacă nu a fost pregătit și nu știe cum să-și folosească îndemânarea și capacitățile pe care i le-a dat Dumnezeu. Cred că nici unul dintre voi nu se gândește să meargă la un om care nu a lucrat niciodată în tâmplărie, și să-i ceară să facă o clădire frumoasă. Așa este și în lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să învățați, iar îngerii vor fi lângă voi ca să vă impresioneze mintea., iar dacă veți cerceta Scriptura așa cum a cercetat-o Daniel, veți înțelege tot ce vrea Dumnezeu să înțelegeți. Dacă învățați pentru a practica, și învățați pentru a învăța pe alții, așa cum i-a poruncit Dumnezeu lui Timotei, să primească lucrurile pe care i le-a dat Dumnezeu și să le încredințeze unor bărbați credincioși, capabili să-i învețe la rândul lor pe alții. Aceasta este lucrarea ce trebuie făcută în New York. Lăsați mintea să fie elevată, înnobilită, sfințită, și atunci misionarii nu vor mai fi formați pentru moarte, ci îi puteți instrui în adevăr, iar inimile lor vor arde împreună cu adevărul și vor fi nerăbdători să-l împărtășească altora.

Voi aveți aici lumină. Ce veți face cu ea? Veți merge acasă ca să vă odihniți, sau vei merge să lucrați ca să vă zidiți unii pe alții în cea mai sfântă credință? Să dea Dumnezeu să lucrați unde trebuie. Oh, cât de mult doresc să vedem lucrarea așa cum este posibil să o vedem! Cât doresc să văd valul revărsându-se peste popor! Știu că este posibil, pentru că Dumnezeu ne-a dat tot cerul într-un singur dar. Fiecare dintre noi putem accepta lumina, fiecare rază de lumină, și apoi putem fi lumina lumii. „O cetate așezată pe munte nu poate să rămână ascunsă”.

FRAȚILOR, PORNIȚI LA LUCRU. Părinților, trimiteți-vă copiii la școlile acestea. Cei ce sunt aproape de South Lancaster, pot merge acolo, iar ce sunt aproape [350] de colegiu, să meargă acolo. Dumnezeu lucrează pentru a instrui lucrători care să pornească de acolo. Fiecare dintre noi să se pregătească și să lucreze în mod inteligent, așa cum tâmplarul lucrează cu pricepere în meșteșugul lui. Acesta nu poate lucra iscusit, dacă nu-și învață meseria; nici voi nu puteți face altfel. Avem nevoie să creștem în fiecare sens al Cuvântului. Iubesc

adevărul, și vreau să triumf împreună cu el. Nu numai misionarii, ci oricine poate să facă ceva. Gustați și vedeți ce bun este Domnul. Dumnezeu să vă binecuvânteze la întoarcerea voastră spre casă. – Manuscris 5, 1889. [351]

*

Ms-30-1889

**EXPERIENȚA CARE A URMAT CONFERINȚEI DE LA MINNEAPOLIS DIN 1888
PERICOLUL LEGALISMULUI; INSISTENȚA ASUPRA LIBERTĂȚII
RELIGIOASE**

Când am ajuns la Battle Creek, ne-am dat seama că unii dintre frații și surorile noastre au ajuns înaintea noastră prin scrisori trimise de la conferință, având același caracter ca și cel de la conferință, scoțând în evidență faptul că cei ce au scris acele rapoarte nu au primit la conferință binefacerea destinată de Domnul pentru ei. A mai fost un număr de delegați care s-au întors la Battle Creek înaintea noastră, și care s-au grăbit să facă relatări despre conferința de la Minneapolis, prezentând versiunea lor incorectă, care era în defavoarea fraților A.T. Jones și E.J. Waggoner, a lui W.C. White, a mea și a lucrării pe care am fost constrânsă să o fac la conferința aceea. Unii, care nu m-au văzut de la Conferința Generală de la Oakland, California, m-au întâmpinat aproape ca pe o străină.

Am știut că lucrarea care a stricat tabăra la Minneapolis nu s-a limitat la locul acela, ci s-a întins până la Battle Creek prin scrisorile trimise de la Minneapolis și prin cuvântul ieșit din gura celor ce s-au întors înaintea noastră la Battle Creek. Fratelui Butler i s-au transmis rapoarte incorecte și neadevărate. Cei ce le-au transmis erau înșelați de inamic și, la rândul lor îl înșelau pe fratele Butler, interpretând greșit multe lucruri. În starea lui de sănătate precară, el a acceptat orice ca fiind adevărat, și a acționat în conformitate. Nu mi-a solicitat nici o întrevvedere și nu a venit să vorbim, cu toate că de multe ori a trecut aproape prin fața ușii unde locuiam. El nu m-a întrebat dacă declarațiile care i-au fost prezentate erau adevărate, ci a primit tot ceea ce i-a fost spus fără înțelepciune. Oare cei ce au lăsat [352] aceste impresii în mintea lui bolnavă, vor fi la fel de zeloși ca să le îndepărteze, după cum au fost zeloși să le creeze? Să răspundă înaintea lui Dumnezeu, căci la judecată vor fi întrebați și vor trebui să răspundă.

M-am întâlnit cu frații în tabernacol, și acolo am simțit de datoria mea să prezint o scurtă istorie a conferinței, precum și experiența mea de la Minneapolis, felul în care am acționat precum și motivul, și am descris limpede spiritul care a dominat acolo. Le-am spus despre poziția pe care am fost obligată să o iau acolo, ceea ce nu a fost în armonie cu frații mei, precum și despre eforturile pe care le-am făcut acolo pe lângă anumiți frați pentru a-i convinge că nu acționau după sfatul lui Dumnezeu, și că Domnul nu va aproba un astfel de spirit ca cel manifestat la conferința aceea.

Le-am spus despre poziția dificilă în care am fost pusă să stau, așa cum și era, singură și constrânsă să mustru spiritul cel rău care stăpânea cu putere la conferința aceea. Suspiciunea și gelozia, bănuiala rea, împotrivirea față de Spiritul lui Dumnezeu care apela la inima lor, toate acestea s-au asemănat mai mult cu felul în care au fost tratați Reformatorii. A fost chiar în felul în care biserica a tratat familia tatălui meu când opt dintre noi – toți cei din familie care locuiam la Portland, Maine – au fost excluși din biserică pentru că apreciam solia vestită de William Miller.

Tocmai scrisesem volumul 4 din Marea Luptă. Aveam proaspăt în memorie felul în care au fost tratați bărbații pe care Domnul îi îndemna să transmită lumii o solie de lumină și adevăr, și felul în care oamenii și-au închis ochii și urechile față de solia trimisă de Dumnezeu, pentru că nu coincidea cu ideile lor. Ce efect a avut această rezistență și împotrivire asupra celor cărora Dumnezeu le-a dat lumină, ca să lumineze în întunericul moral ce s-a strâns deasupra

bisericii întocmai ca un giulgiu al morții? Și-au încetat ei eforturile? [353] Nu. Domnul a așezat peste ei povara: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58:1).

Domnul a lucrat, iar eu a trebuit să fiu credincioasă și să rostesc cuvintele pe care mi le-a dat El, cu toate că am trecut prin cea mai dureroasă încercare din viața mea, deoarece încrederea pe care o avusesem înainte, că Dumnezeu conducea și stăpâna mințile și inimile fraților mei, din ora aceea nu am mai avut-o. Până acum simțeam că atunci când eram chemată, „am vrea să participi la adunare, sora White; este nevoie de influența ta”, nu trebuia să îmi consult preferințele și sentimentele, ci să mă ridic prin credință și să încerc să-mi fac partea, lăsând pe Domnul să facă ceea ce era esențial să fie făcut. Dar acum o povară foarte grea a căzut peste mine. De acum înainte trebuie să privesc numai la Dumnezeu, căci nu îndrăznesc să mă bizui pe înțelepciunea fraților mei. Îmi dau seama că ei nu cer întotdeauna sfat de la Dumnezeu, ci în mare măsură privesc la oamenii pe care și i-au pus să stea în fața lor în locul lui Dumnezeu.

La adunarea de la Battle Creek am încercat să-mi prezint lămurit poziția, însă nu mi-a venit nici un cuvânt de răspuns din partea bărbaților care ar fi trebuit să stea alături de mine. Am declarat că am stat aproape singură la Minneapolis. Am stat singură înaintea lor în timpul conferinței, pentru că lumina pe care Dumnezeu a găsit potrivit să mi-o dea, era că ei nu acționau după sfatul lui Dumnezeu. Nici unul nu a îndrăznit să spună, „sunt alături de tine, sora White. Voi rămâne alături de tine”.

După adunare (la Battle Creek), mai multe persoane au dat mâna cu mine și au spus, „mă bucur că ești aici. Sunt foarte ușurat. Atâtea relatări au venit de la Minneapolis, fiind spuse de către cei ce au sosit înaintea voastră, despre poziția pe care a luat-o sora White și despre ce a spus ea la conferință, încât ne-am gândit foarte serios că sora White trebuie să se fi schimbat cu totul. [354] Însă sunt fericit și recunoscător că am putut participa aici la adunare și să aud de pe buzele ei care este adevărul, și că sora White nu s-a schimbat, nici mărturia ei nu s-a schimbat în caracter. Noi recunoaștem Spiritul Domnului care vorbește prin sora White ca și înainte.”

Însă au fost destui cei care s-au ținut strâns de bănuielile lor rele și s-au prins de reprezentările distorsionate legate de mine, ca și cum acele relatări ar fi fost prea prețioase ca să renunțe la ele, măcar că nu aveau nici o urmă reală de dovadă că m-aș fi schimbat. Parcă era preferința lor aceea de a crede relatările false. Am fost profund mâhnită pentru că frații mei, care m-au cunoscut de ani de zile și au avut dovada despre caracterul lucrării mele, continuă mai bine să rămână în amăgirea în care se află, decât să mărturisească faptul că au greșit ținându-se de acele impresii false, ca și cum ar fi adevărate.

Am fost invitată să vorbesc în Sabatul următor în tabernacol, însă după aceea – din cauză că impresiile că m-aș fi schimbat erau atât de puternice – m-am gândit că poate că fratelui îi pare pe undeva rău că m-a solicitat. În Sabat dimineața m-au vizitat doi prezbiteri, și unul dintre ei m-a întrebat despre ce vreau să vorbesc. Eu le-am spus, „fraților, lăsați aceasta în seama Domnului și a sorei White, căci nici Domnul și nici sora White nu au nevoie să le spună frații ce trebuie să prezinte ea în fața lor. La Battle Creek sunt acasă, pe terenul pe care l-am câștigat prin tăria lui Dumnezeu, și nu trebuie să cer permisiunea pentru a lua cuvântul în tabernacol. Socotesc că aceasta este poziția mea corectă pe care mi-a acordat-o Dumnezeu. Însă, fratele Jones nu simte ce simt eu, și trebuie să aștepte invitație din partea voastră. Ar trebui să vă faceți datoria în legătură cu aceasta și să-i deschideți calea.” [355]

Prezbiterii mi-au spus că nu s-au simțit liberi să îl invite să vorbească până când nu se consultă cu fratele Smith, ca să știe dacă acesta îl aprobă sau nu, întrucât fratele Smith era mai în vârstă decât ei. Le-am spus: „atunci invitați-l imediat, căci timpul este prețios și există o solie ce trebuie să ajungă la popor, iar Domnul vă cere să deschideți calea pentru ca lumina să poată ajunge la poporul lui Dumnezeu”.

Am vorbit în mod liber poporului, cuvintele vieții. Am fost întărită și binecuvântată de Domnul. Însă zilele treceau și nici o invitație nu îi era adresată fratelui Jones, pentru a prezenta în biserică cea mare din Battle Creek solia dată lui de Dumnezeu. Am trimis după prezbiterii bisericii și i-am întrebat din nou dacă s-au hotărât să dea fratelui Jones ocazia de a vorbi poporului. Răspunsul a fost, „L-am consultat pe fratele Smith, iar el a hotărât că nu ar fi bine să-l chemăm pentru că are atitudine prea hotărâtă, și merge prea departe cu subiectul reformei naționale.”

Atunci am simțit că spiritul mi se tulbură și le-am transmis o mărturie foarte clară acestor frați. Le-am spus pe scurt ce s-a întâmplat la Minneapolis, le-am spus ce poziție am luat, și că fariseismul dospea stricând tabăra de la Battle Creek, iar bisericile Adventiste de Ziua a Șaptea erau afectate; însă Domnul mi-a dat o solie și, voi lucra atât cu penița cât și cu vocea până când acest aluat va fi înlăturat și va fi introdus un aluat nou, și anume harul lui Hristos.

Mi-a fost confirmat tot ceea ce declarasem la Minneapolis, și anume că trebuie să aibă loc o reformă în toate bisericile. Trebuie făcute reforme, întrucât peste poporul care fusese binecuvântat cu mare lumină și cu ocazii și privilegii prețioase, acum domnește orbirea și slăbiciunea spirituală. Ca reformatori, aceștia au ieșit [356] din bisericile denominaționale, însă acum ei fac același lucru pe care îl fac bisericile acestea. Am sperat că nu va mai fi nevoie de o altă ieșire. În timp ce ne străduim să păzim „unirea Duhului” prin legătura păcii, nu vom înceta să protestăm împotriva bigotismului, atât cu penița cât și cu vocea.

Noi vedem un popor pe care Dumnezeu l-a binecuvântat cu multă lumină și cunoștință dar, poporul favorizat în felul acesta, să se îngâmfe din pricina priceperii lor, să se mândrească cu cunoștința lor? Oare, bărbații care ar trebui să fie mai strâns legați de Dumnezeu, cred că este mai bine să se încreadă în propria lor înțelepciune decât să-L întrebe pe Domnul? Există mulți slujbași îngâmfați, mulțumiți de sine, prea înțelepți ca să caute pe Dumnezeu cu rugăciune și umilință, ca să se trudească în mod serios să cerceteze zilnic Scriptura pentru o lumină mai mare. Mulți își închid urechile față de solia pe care le-o trimite Dumnezeu, și își deschid urechile în fața mirajului și înșelăciunii.

O astfel de stare de sentimente cum e cea existentă, a fost dureroasă pentru mine. Am trudit cu vocea și cu penița, făcând tot ce mi-a stat în putere pentru a schimba starea aceasta de lucruri. La Pottersville, frații lucrători din Michigan au ținut o conferință. Am fost solicitată de către fratele Van Horn să particip la conferință. Am fost fericită să o fac, sperând că prejudecățile vor fi înlăturate. Domnul mi-a dat Duhul Său cel Sfânt la Conferința aceea. Părea că Domnul stă chiar lângă mine, și am rostit cu libertate solia mea către popor. Cu ocazia aceea, când doar frații noștri erau prezenți la adunarea de dimineață, le-am vorbit clar despre lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea, în avertizări și muștrări pentru poporul Său.

În sprijinirea pe om, --așezând atâtea responsabilități asupra unui singur om, ca și cum Dumnezeu nu ar fi dat inteligență, rațiune și putere spirituală [357] și altor oameni pentru a purta responsabilitățile – nu există doar pericolul ca aceștia să ajungă slabi și ineficienți ci, celui tratat în felul acesta i se face un mare rău. Ființele omenești nu pot rezista acestei dependențe care se creează față de ei. Marele lor pericol este acela ca influența omenească să ia locul influenței Domnului.

Frații noștri s-au separat de Dumnezeu, din cauza închinării pe care o aduc ființelor umane. Ei se respectă pe sine și îi respectă pe alții, și privesc la ei înșiși și la alții cu acea încredere ce ar trebui să fie acordată Domnului lui Israel. Remediul pentru aceste lucruri este crederea din toată inima a adevărilor Bibliei, acceptarea declarațiilor limpezi ale Scripturii. Este mare nevoie ca toți cei puși în poziții de răspundere, care au influență asupra altor minți, să bage de seamă ca nu cumva, în poziția lor de încredere să se dovedească a fi agenți prin care poate lucra inamicul, spre paguba sufletelor. Dacă fratele cel slab piere, sângele sufletului său va fi cerut din mâna voastră.

A dat Dumnezeu oamenilor, locuri în via Sa? Atunci, talentele lor să fie folosite, și ei să crească în eficiență, prin consacrarea sufletului, trupului și spiritului față de Dumnezeu. Minte trebuie să fie adusă sub control, puterile ei trebuie să fie educate, disciplinate și întărite, în același fel în care puterile fizice sunt aduse sub control prin folosirea lor corectă. I-am avertizat pe lucrătorii noștri să pună în mișcare fiecare mușchi spiritual, dezvoltându-și talentul și dobândind cele mai bogate îndemânări în slujirea lui Dumnezeu, deoarece mi-a fost arătat că în adunările lor speciale se realizează foarte puțin bine din cauză că ei nu au o legătură atât de vie cu Dumnezeu, încât El să-i poată impresiona [358] cu Duhul Său cel Sfânt. Dacă nu sunt sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu, atunci un alt duh le ia în stăpânire gândurile, cuvintele și acțiunile și, în loc să crească în harul și în cunoștința lui Isus Hristos, se pipernicesc în cele spirituale.

S-a dat pe față un mod de a face lucrarea lui Dumnezeu la întâmplare, haotic. Sufletele lor sunt înconjurate de o atmosferă pământească, obișnuită și ieftină, în loc de una cerească. Într-o astfel de atmosferă, spiritualitatea nu poate să crească, ci numai să scadă. S-au dat pe față râsete, glume și farse. Părea să existe foarte puțină solemnitate, prea puțină apreciere față de sfințenia lucrării. A existat vorbărie multă, și foarte puțin din gândul lui Hristos. Atât timp cât poartă cu ei atmosfera aceasta, darurile și capacitățile date lor de Dumnezeu sunt folosite greșit, iar vrăjmașul le folosește adesea în slujba lui. În orbirea lor, ei nu pot discerne lucrurile spirituale și, sub influența marelui amăgitor vor lua poziție de împotrivire față de cele mai sacre lucruri ale lui Dumnezeu.

Nu trebuie să existe nici o zeificare a ființelor umane, deoarece aceasta displace extrem de mult lui Dumnezeu. Nu trebuie să existe cercuri de oameni care să se unească într-o prietenie nesfântă, pentru a se susține unii pe alții în căi și idei opuse Spiritului lui Dumnezeu. Toate preferințele acestea, atașările strânse de anumiți indivizi, nu sunt după rânduiala lui Dumnezeu. Este un neajuns față de toate părțile, pentru că cineva se poate simți obligat să stea alături de cel care îi este prieten de aproape.

Însă, frații mei să se gândească, este aceasta o legătură sfântă? Eu știu că nu este. Puterea de stăpânire asupra minții vă conduce să priviți și să vă încredeți unii în alții, în loc să vă încredeți în Dumnezeul cel viu. Aceasta vă conduce să vă sfătuiți unii cu alții, când de fapt ar trebui să stați pe genunchi, cerând sfat de la Dumnezeu, Sfetnicul atotputernic. Vă conduce să vă întăriți unii pe alții în a găsi lucruri [359] pe care le puteți pune sub semnul întrebării, și pe care puteți construi pentru a vă încuraja necredința. Ceea ce nu se gândește cineva de la sine, îi va fi sugerat de altcineva.

Am declarat că purtarea manifestată la Minneapolis a fost cruzime față de Spiritul lui Dumnezeu; iar cei care în urma conferinței au rămas cu același spirit cu care au venit la conferință, care continuă să facă aceeași lucrare pe care au făcut-o acolo și o fac de atunci încolo, -- dacă nu se schimbă în spirit și nu își mărturisesc greșelile -- vor fi prinși în amăgiri și mai mari. Se vor împiedica și nu vor ști ce i-a făcut să cadă. I-am rugat să se oprească chiar acolo. Dar poziția fratelui Butler și a fratelui Smith i-a influențat să nu facă nici o schimbare, și să stea pe poziția pe care erau. Nu s-a făcut nici o mărturisire. Adunarea binecuvântată s-a terminat. Mulți au fost întăriți, însă îndoiala și întunericul i-a înfășurat pe unii mai mult ca înainte. Roua și picurii harului din cer, care au înmuiat multe inimi, lor nici nu le-au umezit sufletul.

Am mers mai departe pe calea mea, când m-am întors la Battle Creek foarte obosită, însă binecuvântată de Domnul. Am avut întrevederi repetate cu frații mei, explicându-le poziția și lucrarea mea pentru timpul de față.

Am socotit că este de datoria mea să merg la Des Moines, Iowa. Am nădăjduit să întâlnesc acolo majoritatea lucrătorilor din statul acela. Aproape am leșinat din cauza drumului, dar Domnul m-a întărit ca să-mi dau mărturia celor adunați. Mi-am dorit să fie acolo toți cei din conferință, ca să mă adresez lor, întrucât inima îmi era plină de Spiritul lui Dumnezeu, exact

ca la Minneapolis. Spiritul Domnului a venit în adunările noastre de dimineață, și s-au rostit multe mărturii umile, printre lacrimi. O spun spre slava lui Dumnezeu, că El m-a susținut și inimile au fost atinse. Am sperat să văd pe unii care au avut un rol activ la Minneapolis, îngenunchindu-și voința mândră și căutând pe Domnul cu toată inima. [360] Am crezut că se va întâmpla aceasta dar, cu toate că Domnul a lucrat în mod evident asupra inimilor, nici o mărturisire profundă nu a fost făcută. Ei nu au căzut pe Stâncă, și nu au fost zdrobiți, așa încât Domnul să poată să-și pună amprenta asupra lor. Oh, dacă și-ar fi supus mândria, lumina și iubirea lui Dumnezeu ar fi pătruns în inimile lor!

Fratele Leroy Nicola, pe care Domnul l-a binecuvântat cu multă îndemânare, a fost de față. Dacă voința lui s-ar fi supus voinței lui Dumnezeu, atunci pentru el s-ar fi realizat acea lucrare care l-ar fi făcut un instrument al neprihănirii; însă atât timp cât nutrește îndoieli, cât timp se simte liber să critice, nu va crește spiritual. Umbrele întunericului îl vor înconjura, nesiguranța și descurajarea îi vor lua în stăpânire rațiunea, iar cel ce se simte prea mândru ca să-și aplece voința, va fi găsit slab ca un copil în ce privește tăria morală, și adeseori aproape neajutorat. De ce să nu fie el vindecat? El nu are conștiința mângâietoare a Spiritului și favorii lui Dumnezeu. Își educă mintea pentru a se îndoii și a critica.

Cât de mult tânjește sufletul meu să-i văd pe acești lucrători călcând pe urmele pașilor lui Isus, urmând cărarea pe care a călcat El, oricât ar fi de aspră și spinoasă, având însă asigurarea că Isus a trecut pe acolo înaintea lor și că le poruncește să calce pe urmele Lui. Când voința consimte la aceasta, când se produce răstignirea eu-lui, atunci își pot îndeplini cu bucurie orice datorie. Atunci, totul este început, este făcut și terminat cu voioșie, în Numele Domnului, Dumnezeu al oștirilor! Atunci ei pot să alerge fără să obosească, să umble și să nu cadă. Nedumeriți în ce privește căile și lucrările lui Dumnezeu, un nor de nesiguranță plutește peste ei și, adeseori dezamăgiți în mod dureros și aproape dând drumul mâinilor, nemaiputându-se ține, ei nu au decât puțină cunoștință despre prezența Domnului, și sunt schimbători și indeciși. [361]

Oh, ce privilegiu binecuvântat, să știm că suntem cu totul supuși voinței lui Dumnezeu, că umblăm tot timpul în lumina feței Lui, luând aminte la cuvintele pe care le rostește în dreptul nostru, fără să ne aventurăm nici un pas fără sfatul și îndrumarea Lui. Fie ca Domnul să miște inimile acestor frați, prin Duhul Său cel Sfânt, și fie ca întunericul gros care le înceteșează mințile și apasă asupra sufletelor lor, să fie dat la o parte, iar Soarele neprihănirii să răsară în inimile lor, cu vindecarea în razele sale.

Am plecat din Des Moines, sperând și rugându-ne ca frații din poziții de responsabilitate să fie transformați pe deplin prin harul lui Hristos, pentru ca eforturile lor să nu fie zadarnice. Am fost dezamăgită din cauză că nu s-a făcut nici o referire la conferința de la Minneapolis, nici un cuvânt de părere de rău pentru ceea ce s-a petrecut acolo. La întâlnirea de la Des Moines s-a luat un vot prin ridicare în picioare, ca să particip la conferința lor. Le-am spus că dacă datoria mă conducea în direcția aceea, dincoace de Munții Stâncoși, atunci le voi împlini cererea cu plăcere. Însă, după multe luni, nu am primit de la ei nici un rând, nici un cuvânt care să arate că au nevoie de mine.

Le-am scris când am fost la întâlnirea de la Kansas, că eram dezamăgită de faptul că nu mi-au scris nici un cuvânt după întâlnirea aceea frumoasă pe care am avut-o la Iowa. Eram foarte slăbită din cauza efortului. Inima mea a suferit atât de mult de când am plecat din California, fiind foarte încercată văzând pe frații mei în starea spirituală în care se aflau, încât în fiecare zi simțeam că probabil dimineață nu voi mai fi găsită în viață. Cu toate acestea, nu puteam să-mi încetez efortul de a mostra, de a sta cu fermitate pentru ceea ce știam că este drept. [362]

I-am întrebat pe frații mei din Iowa dacă ei consideră că este de datoria lor să contracareze eforturile mele, în caz că voi participa la conferința lor și voi transmite solia pe care mi-o va da Dumnezeu, dacă aceasta nu va coincide cu ideile lor. Dacă ei simt așa, nu voi putea să-i

ajut cu nimic. Primeam scrisori care mă solicitau să plec la Williamsport (Pennsylvania, 1889). Le-am promis că voi participa la adunarea lor de tabără, însă nu am știut că cele două conferințe vor fi programate pentru aceleași date. Trebuia să aleg la care dintre ele să particip.

Întrucât nici un cuvânt nu mi-a sosit din Iowa, nu am avut nici o posibilitate să-mi dau seama dacă a intervenit vreo schimbare în sentimentele lor, și am decis că nu este de datoria mea să mă așez de bună voie în atmosfera de împotrivire, îndoială și opoziție, atât timp cât existau solicitări urgente pentru a participa la adunările celor ce primeau mărturia dată mie de Dumnezeu, fiindu-le de folos, pentru că nu se înfășuraseră în atmosfera necredinței și a împotrivirii mândre față de lumina pe care Dumnezeu a îngăduit-o să strălucească peste ei. Nu pot să cred că este voia Tatălui meu ceresc să-mi folosesc toate puterile și să ridic poveri, în timp ce aceia pentru care lucrez nu simt nici o responsabilitate să le ridice împreună cu mine, ci se simt liberi să critice dacă consideră că o pot face. Noi ar trebui să căutăm întotdeauna să ne folosim îndemânarea acolo unde putem face cel mai mare bine, acolo unde sufletele își simt nevoia și sunt dispuse să fie ajutate.

Oh, cât de interesat este cerul, veghind ca să vadă câți dintre slujitorii credincioși au povara păcatelor poporului pe inima lor, și își întristează sufletul; cât de mulți sunt împreună lucrători cu Isus pentru a repara spărturile făcute de cei păcătoși, și pentru a restaura cărările pe care alții caută să le astupe. Cărarea credinței și a neprihănirii trebuie să fie restaurată. Mântuirea noastră nu este clădită pe faptele [363] neprihănite pe care le facem noi, ci pe îndurarea și iubirea lui Dumnezeu. Putem să strângem laolaltă toate faptele neprihănirii noastre, însă ele vor fi ca nisipul mișcător. Nu putem sta pe ele.

Este scopul lui Dumnezeu să fim educați prin experiență providențială și obișnuindu-ne să învățăm, clădind în siguranță pe Isus Hristos, unica temelie sigură, ce va rămâne neclintită pentru veșnicie. Numai sângele lui Isus Hristos poate face ispășire pentru fărâdelegile noastre. Noi trebuie să cerem Neprihănirea Lui printr-o credință vie, să depindem numai de El și să rămânem în El. Întotdeauna trebuie să ne simțim continua dependență de Dumnezeu. În felul acesta, mulțumirea de sine, mândria și vanitatea noastră se vor risipi în vânt.

(Nota scrisă pe margine de E.G. White spune: „Aici va fi introdusă scrisoarea către fratele Butler de a rămâne la săptămâna de rugăciune”. Vezi scrisoarea către G.I. Butler, dec.11, 1888 (Letter 18, 1888)).

Extrasul acesta dintr-o scrisoare adresată fratelui Butler, exprimă îngrijorarea serioasă a sufletului meu pentru el, însă răspunsul pe care l-am primit la această scrisoare mi-a rănit inima, deoarece mi-am dat seama că el nu a înțeles lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu de făcut, și nici nu a înțeles ce spirit l-a făcut să răspundă astfel.

Fratele Ballenger a ajuns să fie foarte tulburat în minte. A ajuns aproape la disperare și mi-a cerut o întrevvedere, însă eram angajată în altă lucrare și nu am putut să-l întâlnesc atunci. El a încercat să aibă întrevederi cu frații săi, dar nu a avut ocazia să o facă, și atunci a hotărât că nu mai este ajutor pentru el decât la Dumnezeu. Atunci a început să vadă că fără El, se afla într-o stare de goliciune spirituală și disperare profundă ca întunericul de la miezul nopții. S-a dus atunci la iubitul Mântuitor, chiar așa cum El l-a chemat să vină: „veniți la Mine voi, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. L-a căutat [364] pe Dumnezeu cu seriozitate, și și-a dat seama că Isus era aproape de el. Moartea ispășitoare, jertfa cea îndestulătoare, acestea i-au fost prezentate înțelegerii. S-a prins de Hristos prin credință vie, iar norul a fost îndepărtat și el a fost îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos.

A venit la adunare plin de pace și nădejde, căci Dumnezeu a pus un cântec nou în inima lui, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Atunci a mărturisit marea lui lipsă de spiritualitate în toată lucrarea sa, și felul în care a primit înțelegere despre Isus și iubirea Sa, și a mai spus că acestea vor fi temele lucrării sale viitoare.

Astfel de experiențe au caracterizat toate adunările noastre, după prima săptămână. Unul dintre frați a mărturisit că el a fost păzitor al Sabatului timp de mulți ani, însă a simțit marea

lipsă de credință în Isus Hristos. Răceala și lipsa iubirii lui Dumnezeu, precum și a zelului spiritual l-au descurajat. S-a îndreptat spre alte denominațiuni pentru a găsi ceea ce să potolească foamea sufletului său, însă la acestea a găsit uscăciune mai mare decât printre adventiștii de ziua a șaptea. Iar acum, a spus că a auzit la această conferință tocmai adevărul după care îi flămânzea sufletul. El spunea, „acesta, este adevărul, adevărul prezent. Eu îl primesc. Și pentru că m-am retras din biserica adventistă de ziua a șaptea, vreau să-mi unesc din nou inima și sufletul cu voi.”

În timpul săptămânii de rugăciune desfășurate la Battle Creek (dec.15-22) am lucrat cu seriozitate, vorbind la sanatoriu dimineața devreme, și la capela editurii pentru muncitorii de la editură, precum și la tabernacol. Am avut motive să laud pe Dumnezeu pentru că mi-a dat putere pentru această lucrare. Uneori, puterea lui Dumnezeu era peste mine în mare măsură. Mi se părea uneori în timp ce vorbeam, că realitățile nevăzute ale lumii eterne mi se deschideau înțelegerii, și știu că Domnul vorbea prin mine, poporului Său. Nu m-am încrezut în mine însămi. Totul venea de la Dumnezeu, în fiecare amănunt, [365] și Spiritul lui Dumnezeu s-a odihnit peste adunare. M-am bucurat, pentru popor, pentru că știam că cei ce se îndoiseră aveau dovada pentru credința lor, dacă inimile le erau deschise pentru a primi impresiile făcute de Spiritul lui Dumnezeu.

Am tânjit să-i aud pe cei ce au considerat o virtute în a se propti împotriva luminii și a dovezilor, că recunosc lucrarea Duhului lui Dumnezeu, că renunță la necredință și vin în lumină. Am știut că dacă nu fac așa, cărarea lor va deveni tot mai întunecată, deoarece lumina nemărturisită, nerecunoscută și nefolosită, devine întuneric pentru cei ce refuză să o primească și să umble în ea. Până la această oră târzie, există încă suflete în întuneric, care nu știu de ce se împiedică. Va fi mult mai greu acum pentru ei să se întoarcă și să adune razele de lumină pe care le-au tratat cu dispreț, să recunoască lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu din îndurare, ca să-i vindece de bolile spirituale.

Primul pas făcut pe calea necredinței și respingerii luminii este un pas periculos, și singurul fel în care cei ce au făcut acest pas, pot să scape din cursele lui Satana, este prin a accepta ceea ce le trimite Domnul; însă aceasta ei refuză să primească. A face așa, este umilitor pentru suflet, însă va fi spre salvarea lor. Cu Dumnezeu nu se glumește. El nu va îndepărta toate motivele de îndoială, însă oferă suficiente dovezi pe care se poate clădi credința.

Dacă frații mei și-ar fi simțit slăbiciunea, neputința lor proprie, și nu ar fi uitat niciodată aceasta, și-ar fi umilit inimile înaintea lui Dumnezeu, și-ar fi mărturisit greșelile și ar fi ajuns în lumină și libertate. Suntem gata să ne lăudăm cu mândrie, că suntem bogați, ne-am îmbogățit și nu ducem lipsă de nimic? Aceasta s-a întâmplat și încă se întâmplă. [366] Glasul Martorului Credincios se aude: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic” (Apocalipsa 3:15-17). Toată lauda aceasta este zadarnică. Hristos vede în străfundul sufletului nostru și ne spune exact cum suntem, și cum trebuie să fim pentru a ajunge mântuiți.

Solia care a fost dată poporului în cadrul acestor adunări, a prezentat în linii clare nu doar poruncile lui Dumnezeu – o parte a soliei îngerului al treilea – ci și credința lui Isus, ceea ce cuprinde mai mult decât se bănuiește în general. Este bine ca solia îngerului al treilea să fie prezentată în toate aspectele ei, deoarece oamenii au nevoie de fiecare iotă sau frântură de literă din ea. Dacă noi proclamăm poruncile lui Dumnezeu, iar de cealaltă parte abia ne atingem, solia în mâinile noastre este deteriorată.

Adevărul și lumina prețioasă au fost prezentate înaintea poporului, dar inimile au fost insensibile și nu au primit nici o binecuvântare. Ei nu s-au putut bucura în lumina care, dacă ar fi acceptat-o, le-ar fi adus eliberare și pace, putere, curaj și bucurie pentru sufletele lor.

Binecuvântarea acestei săptămâni de rugăciune s-a extins asupra bisericii. S-au făcut mărturisiri. Cei ce l-au jefuit pe Dumnezeu cu zecimile și darurile, și-au mărturisit greșeala și le-au dat înapoi, în timp ce mulți dintre cei ce nu au simțit niciodată că Dumnezeu le-a iertat păcatele, acum au fost binecuvântați de Dumnezeu. Toate aceste roade prețioase au dovedit că este lucrarea lui Dumnezeu, și totuși cei ce au călcat pe cărarea îndoielii și a necredinței nu au dat înapoi și nu și-au mărturisit greșelile ca să vină în lumină. Dumnezeu a lucrat, însă cei ce au urmat calea propriilor lor idei, contrar cuvântului lui Dumnezeu, contrar voinței Lui, în loc să-și supună voința și dorințele, permițând ca inimile să le fie încălzite [367] de sentimente de recunoștință, s-au simțit mai hotărâți și mai liberi să se împotrivescă. Cum se poate numi un astfel de element? Este răzvrătire, ca în zilele lui Israel când aceștia au vrut cu încăpățănare să meargă pe calea lor, fără să se supună căii și voinței lui Dumnezeu.

Avem exemplul copiilor lui Israel ca o avertizare să părăsim acest teren. Domnul a lucrat în mijlocul nostru, însă unii nu au primit binecuvântarea. Aceștia au fost privilegiați cu auzirea celei mai fidele predicări a evangheliei, și au ascultat cu inima închisă, solia pe care le-o transmitea Dumnezeu prin slujitorii Lui. Ei nu s-au întors spre Domnul cu toată inima și cu tot sufletul, ci și-au folosit toată energia pentru a găsi defecte în soli și în solie, măhnind Spiritul lui Dumnezeu, în timp ce aceia care au primit solia erau încântați de prezentarea darurilor fără plată ale lui Isus Hristos.

Dumnezeu nu dă nimănui cu forța, binecuvântarea Sa. Cei ce se împotrivesc luminii vor spune aceleași cuvinte ca Iudeii, „să facă o minune, și vom crede. Dacă aceasta este solia lui Dumnezeu, atunci să-i vindece pe bolnavi și, vom crede”. Alții își dau seama cu adevărat că s-au făcut minuni mult mai mari decât vindecarea infirmităților trupesti. Oare nu a înmuiat puterea lui Dumnezeu inimile reci ca oțelul, și nu le-a supus așa încât au ajuns ca ale unor copilași? Religia lor legalistă a fost văzută în adevărata ei lumină, așa cum este – fără valoare.

Sentimentele religioase au fost mai mult firești decât spirituale și, cu toate că s-au străduit să facă tot posibilul pentru a fi mulțumiți, au simțit o neliniște – răceală, întuneric și lipsa lui Hristos. Ei nu își cunoșteau starea înaintea lui Dumnezeu, nu aveau o cunoștință experimentală a lucrării de slujire a Mijlocitorului nostru. Când aceștia s-au prins prin credință de Hristos, [368] inimile lor s-au pocăit și au fost zdrobite. Hristos, nădejdea slavei, a fost format în ei. Aceasta era totul pentru ei. Au înțeles atunci ce înseamnă taina evlaviei. Minunea s-a făcut. Domnul și Spiritul Său au pătruns în suflet. Viața și bucuria au luat inima în stăpânire. Cât de ușor este sensibilizat acum sufletul față de propria lui deficiență. Totul este dat pe față înaintea Celui cu care avem de a face.

Însă cei care își închid ochii în fața dovezilor pe care binevoiește Dumnezeu să ni le dea – cum au făcut Iudeii – și cer minuni, vor fi lăsați la o parte. Dovezile pe care au refuzat să le primească, le vor primi alții, și alții vor primi binecuvântarea oferită de Dumnezeu, pe care cei dintâi au refuzat să o primească, fiind prea mândrii, mulțumiți de sine și de neprihănirea lor proprie.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare semn al iubirii și harului Său. Îl vom lăuda pe Dumnezeu și vom fi încurajați. Nu vom căuta să criticăm. Nu vom întoarce spatele binefacerilor cerului, nici nu vom sta pe scaunul de judecată pentru a condamna căile și felul de a lucra a lui Dumnezeu, doar pentru că altora le place să facă așa. Aceia nu au nici un motiv să spună ceea ce spun, nici un motiv pentru care să se împotrivescă Duhului lui Dumnezeu.

Isus i-a certat pe ucenicii Săi din cauza necredinței lor. Necredința este ocazia oferită tuturor păcatelor și este legătura nelegiuirii. Lucrarea ei este de a strâmba lucrurile drepte. Credința este substanța lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor nevăzute. Când ajungem ca niște copilași, șezând la picioarele lui Isus, învățând de la El jertfirea de sine și ce înseamnă să trăiești prin credință în orice cuvânt al lui Dumnezeu, atunci sufletul găsește odihnă și pace.

Un vai este pronunțat asupra oricărei necredințe și a spiritului de critică de felul celor manifestate la Minnneapolis și date pe față la Battle Creek. După roadele lor îi veți cunoaște. Dovada pe care au avut-o la fiecare pas, că Dumnezeu era la lucru, [369] nu a schimbat atitudinea ostentativă a celor care de la bun început au pornit pe cărarea necredinței, fiind o ofensă pentru Dumnezeu. După ce ei înșiși au ridicat această barieră – ca Iudeii – au început să caute ceea ce să le întărească necredința și să le dea impresia că au dreptate. De aceea, nu au putut să se adape din marea mântuire pe care le-o oferea Dumnezeu. Au refuzat bogățiile harului divin. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, bunătatea Lui, iubirea și purtarea Lui îndurătoare nu le-au zdrobit inimile, pentru că nu au privit și nu au apreciat aceste favoruri. Eu le pun clar aceste lucruri în față, întrucât le cunosc pericolul. Lucrez din răspuțeri pentru o singură țintă – binele sufletelor și slava lui Dumnezeu.

Când vedem oameni care nu sunt convinși și nu sunt schimbați, cu toate dovezile evidente pe care le-a dat Dumnezeu, putem fi siguri că nu vor primi nici o dovadă mai mare. M-am gândit la ce altceva aș putea să fac – să scriu o mărturie și să o pun în fața principiilor generale pe care se bazează încredințarea unora, sperând că aceasta îi va conduce pe unii să vadă lucrurile într-o lumină corectă. Știu că aceasta a avut influență asupra multor minți, însă pe alții pare să nu-i ajute deloc. Ei sunt gata să blocheze roțile, în loc să împingă pentru a ajuta carul să meargă în sus.

Nu am lăsat nefăcut nimic din ceea ce am avut vreo dovadă că este de datoria mea să fac. Iar în ce privește situația din Battle Creek, nu pot face mai mult decât am făcut. Nu îi judec pe cei ce nu s-au unit în lucrarea aceasta cu mine și cu solii lui Dumnezeu, dar a căror influență a lucrat pentru a produce încredințarea și necredință. Orice influență, cât de mică, ce a fost pusă în slujba inamicului, își va primi răsplata după roadele ce le aduce. Dumnezeu a lucrat prin mine pentru a prezenta poporului o solie în legătură cu credința lui Isus și cu neprihănirea lui Hristos. Unii nu au lucrat în armonie, [370] ci în așa fel încât să contracareze lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu de făcut. Pe aceștia trebuie să-i las în seama Domnului.

Am participat la adunări în South Lancaster (ian. 11-22, 1889), iar roadele au fost bune. Am avut parte de același spirit și aceeași putere care au însoțit prima și cea de a doua solie îngerească. V-am scris despre adunările acestea. Domnul a lucrat asupra tuturor inimilor, și mulți au fost în stare să spună, „Domnul mi-a pus în gură o cântare nouă, despre iubirea fără seamăn a lui Isus”. Virtutile Lui au fost mereu înaintea ochilor minții, iar sufletul a început să înțeleagă desfătarea în Isus. Ei au putut să vorbească despre iubirea Lui și să povestească despre puterea Lui. Soarele neprihănirii răsărea aproape în toate inimile celor prezenți. Mulți erau plini de zel și se pocăiau de starea lor de căldicel, supunându-se invitației Negustorului, „să cumperi de la Mine aur curățit prin foc” „și haine albe”, „și alifie pentru ochi”. Mărturia lor a fost, „am găsit Mărgăritarul de mare preț”. Inimile au fost impresionate, au fost mărturisite greșelile, față de credincioși și față de necredincioși, s-au reparat pagubele.

Se pune întrebarea, așa cum a fost întrebat Hristos de Iudei: predicarea acestei solii, este din cer sau este de la oameni? Isus s-a bucurat în duhul Său când a văzut că sunt convinși și convertiți față de adevăr, oameni care nu au avut ocaziile și privilegiile pe care le-a avut Isus încontinuu. El a spus, „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor.” (Matei 11:25). Domnul S-a bucurat pentru că planul de mântuire era atât de limpede încât și un copil în simplitatea lui putea să-l înțeleagă, în timp ce aceia lipsiți de spiritualitate, care nu erau umili și dispuși să învețe, cei umflați de mândrie, nu puteau să vadă frumusețea evangheliei, întrucât aceasta se vede doar cu ochii spirituali. [371] Însă toți cei sinceri, ușor de învățat, ca și copiii, care au dorința de a cunoaște adevărul, vor vedea puterea lui Dumnezeu când se descoperă și o vor recunoaște.

Discursuri serioase sunt rostite în puterea Spiritului lui Dumnezeu, de către servii Săi, în legătură cu nădejdea pusă înaintea noastră în evanghelie. Sunt prezentate iubirea și

neprihănirea lui Hristos, fiind înțelese atât de clar încât mintea se prinde de ele prin credință. Pentru mulți dintre cei se sunt creștini de multă vreme, ele sunt ca o nouă revelație. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Da, aceasta este hrană la vremea potrivită, de la început până la sfârșit!

Iudeii priveau la un Mântuitor acoperit, pe care nu l-au înțeles niciodată descoperit, și mulți chiar dintre cei ce afirmă că sunt poporul celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu, privesc la un Mântuitor acoperit. Ei se gândesc atât de puțin la marele plan de mântuire, la jertfa ispășitoare și la adevărul că doar prin vărsarea sângelui Mântuitorului, îngerii pot să vestească pacea pe pământ și voia bună oamenilor. Vorbiți despre aceasta. Rugați-vă pentru aceasta. Fără vărsarea sângelui, nu este iertare pentru păcate. Atunci de ce să nu stăruim asupra nevoii de credință în sângele lui Isus Hristos?

Se spune că Wilberforce l-a chemat cândva pe marele om de stat Pitt, ca să-l asculte predicând pe Mr. Scott. Tema predicatorului a fost calea prin care poate fi salvat un păcătos, și a fost prezentată cu multă claritate, fervoare și seriozitate. La sfârșit, Pitt a fost întrebat ce părere avea despre predică. El a replicat: „nu știu unde vrea să ajungă”. Lucrurile duhovnicești se înțeleg duhovnicește. Lucrurile Duhului, predicarea crucii, „este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.” [372]

Am vizitat Washington D.C. (ian. 24-31, 1889), și am lucrat acolo, văzând că aceleași roade însoțesc solia. Am simțit nevoia să mulțumim lui Dumnezeu pentru dovezile harului Său îmbelșugat. Am vizitat Illinois, unde am văzut lucrarea lui Dumnezeu. Spiritul Său a fost revărsat în măsură bogată. Voi insera aici o scrisoare pe care am scris-o când eram la conferința aceasta. (Este inserată scrisoarea către W.C. White).

Nu voi mai continua cu istoria aceasta, ci voi spune într-un fel foarte nedesăvârșit, că legea arată spre Hristos și Hristos arată spre lege. Din cauza faptului că omul a călcat legea, vremea în care trăim este o perioadă în care, aproape în mod universal, legea lui Dumnezeu este făcută fără valoare. Cât de puțini își dau seama de responsabilitatea lor personală înaintea lui Dumnezeu. Puterea de acționare liberă și independentă, să ne umple de venerație. Dumnezeu vorbește. Ce spune El? El spune „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși. ... fă așa, și vei avea viața veșnică.” (Luca 10:27,28).

Ne este imposibil să înțelegem natura cuprinzătoare a legii lui Dumnezeu, dacă nu Îl vedem pe Hristos pe crucea Calvarului – jertfa de ispășire. Prin lege vine cunoștința păcatului. Legea morală a lui Dumnezeu este detectorul păcatului. Cum am putea să știm în mod inteligent ce este păcat, dacă nu recunoaștem standardul moral al lui Dumnezeu de neprihănire? Cel ce are cea mai deplină concepție despre jertfa infinită a lui Hristos pentru păcatele lumii, și care prin credință prinde și își însușește neprihănirea lui Hristos ce devine astfel neprihănirea lui personală, acela poate vedea sfințenia, frumusețea și slava legii lui Dumnezeu, și poate exclama împreună cu David, „cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea.” (Psalmi 119:97). [373]

Legea lui Dumnezeu se referă atât la acțiunile exterioare, cât și la cele interioare ale omului. Ea este un detector al gândurilor, intențiilor și scopurilor pe care le are sufletul. Omul poate fi vinovat de păcate pe care numai Dumnezeu le cunoaște. Legea lui Dumnezeu cercetează cu adevărat inimile. Există pasiuni întunecate, cum ar fi gelozia, dorința de răzbunare, ura și răutatea, pofta și ambițiile nebunești, ce sunt ascunse de vederea omenească, însă marele EU SUNT cunoaște totul. Se meditează la aceste păcate, dar nu sunt înfăptuite pentru că nu apare ocazia. Legea lui Dumnezeu înregistrează toate acestea. Păcatele acestea tainice, ascunse, influențează caracterul.

Legea lui Dumnezeu nu condamnă doar ceea ce facem, ci și ceea ce nu facem. În ziua socotelilor finale, se vor vedea înregistrate și păcatele omise ca și cele comise. Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă, orice lucru ascuns. Nu este destul ca, după propria ta măsură de caracter, să dovedești că nu ai făcut nici un rău. Faptul că cineva nu a făcut nici un bine va fi destul pentru a-l condamna ca rob rău și necredincios.

Nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii. În lege nu este nici o putere pentru a-l salva pe călcătorul legii. Dacă omul, după ce a călcat legea, ar fi putut să fie salvat prin cele mai puternice eforturi ale sale de a păzi legea, atunci nu ar fi fost nevoie să moară Isus. Omul ar fi putut sta în picioare prin propriile sale merite și să spună, „sunt fără păcat”. Dumnezeu nu va coborî niciodată legea la standardul omului, iar omul nu se poate ridica niciodată singur pentru a corespunde cerințelor ei de desăvârșire. Însă Hristos vine în lumea noastră și plătește datoria păcătosului, suferă pedeapsa pentru călcarea legii, satisface dreptatea, și acum păcătosul poate pretinde neprihănirea lui Hristos. „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20). [374]

Harul, însă, nu vine ca să-l scuze pe păcătos așa încât acesta să continue să păcătuiască. Harul lui Dumnezeu nu micșorează legea, ci o întărește dovedind că este neschimbătoare în caracter. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” (Psalmi 85:10). Dumnezeu privește la Fiul Său murind pe cruce, dreptatea este satisfăcută iar Isus este numit „Domnul, Neprihănirea noastră”. Fie ca păcătosul să-și însușească prin credință meritele sângelui Mântuitorului răstignit pentru el – „Domnul, Neprihănirea mea”.

Domnul nu are plăcere ca omul să se încreadă în propria sa îndemânare, în faptele sale bune sau într-o religie legalistă, ci în Dumnezeu, în viul Dumnezeu. Solia prezintă pe care Dumnezeu a încredințat-o ca fiind de datoria slujitorilor Săi să o prezinte poporului, nu este ceva nou. Este un adevăr vechi ce a fost pierdut din vedere, pentru că Satana face cele mai grozave eforturi în acest scop. Domnul încredințează fiecăruia dintre membrii poporului Său credincios, lucrarea de a readuce credința lui Isus la locul ce îi aparține de drept – în solia îngerului al treilea. Legea are poziția ei importantă, dar este lipsită de putere dacă neprihănirea lui Hristos nu este așezată alături de lege, pentru a da slava sa standardului regesc de neprihănire. „Așa că Legea, negreșit, este Sfântă, și porunca este Sfântă, dreaptă și bună.” (Romani 7:12).

Încrederea profundă și completă în Isus va conferi o calitate bună experienței religioase. Fără această încredere, experiența nu este nimic. Slujirea este ca jertfa lui Cain – fără Hristos. Dumnezeu este glorificat printr-o credință vie într-un Mântuitor personal, a tot-suficient. Credința Îl vede pe Hristos așa cum este – unica speranță a păcătosului. Credința se ține de Hristos, se încrede în El. Ea spune, „Isus mă iubește; a murit pentru mine. Eu accept jertfa, așa că Hristos nu a murit degeaba pentru mine”. [375]

Noi, nu doar că am pierdut mult pentru sufletele noastre ci, ca lucrători am neglijat cea mai solemnă parte a lucrării noastre, prin faptul că nu am stăruit asupra sângelui lui Isus Hristos ca singura speranță a păcătosului de a avea viața veșnică. Povestiți istoria lui Isus, cum a părăsit fericirea cerurilor și a venit în lumea noastră, trăind o viață de negare și jertfire de sine, chemându-i pe toți să vină și să învețe de la El, căci El este blând și smerit cu inima, făgăduindu-le că vor găsi odihnă pentru sufletele lor dacă vor purta jugul Lui și vor ridica povara Sa. Oare, cât de mulți vor voii să li se îndepărteze proptelele lor false – încrederea lor în sine și mulțumirea lor de sine! Dumnezeu nu va accepta nimic din ceea ce vine de la voi, în afară de Isus Cel care locuiește înăuntru; numai Hristos, Hristos totul în toți.

Convertirea sufletelor a fost făcută să pară ceva misterios și complicat. Oh, spuneți păcătoșilor, „priviți și trăiți”. Studiați-L pe Hristos și trăiți-L. „Îndurarea Ta mă face mare” (ps.18:35), spune David. Doar deschideți ușa și lăsați-L pe Isus să intre, iar El va locui în templul sufletului, iar noi putem rămâne în Hristos și ne putem bucura în iubirea Lui.

Religia Bibliei nu este alcătuită din sisteme teologice, crezuri, teorii și tradiții, căci atunci nu ar mai fi o taină. Cei firești ar putea să o înțeleagă prin propriile lor capacități naturale. Dar religia, religia Bibliei are o energie mântuitoare, practică, elemente care vin cu totul de la Dumnezeu – o experiență personală a puterii lui Dumnezeu care transformă întregul om.

Mulți sunt neștiutori în ce privește înșelăciunea prin care falsul ia locul adevărului. Ei întrețin păreri că oamenii pot să fie mântuiți prin propriile lor merite. Printre noi pătrunde o religie falsă, o religie legalistă. Noi nu vom tăcea. Biserica trebuie să fie trezită. Vom închiria săli în orașe, vom împărți pliante, iar poporul va fi luminat. Dumnezeu trimite o solie de avertizare. În curând va trebui să ne confruntăm cu puterile țării și, [376] avem toate motivele să ne fie teamă că falsitatea va câștiga supremația. Vom chema bisericile noastre, în Numele Domnului, să privească lupta aceasta în adevărata ei lumină. Este o luptă între creștinismul Vechiului și al Noului Testament, și un creștinism al tradițiilor omenești și a poveștilor corupte.

Controversa aceasta urmează să decidă dacă evanghelia cea curată va domina în națiunea noastră, sau dacă papalitatea din veacurile trecute va primi mâna dreaptă de acceptare din partea protestanților, și dacă această putere va izbuti să restrângă libertatea religioasă. Războiul este chiar în fața noastră. Noi suntem în urmă cu ani de zile, și totuși bărbații din poziții cu răspundere, în orbirea lor, vor să țină cheia cunoștinței, refuzând să intre ei înșiși și împiedicând și pe cei ce ar vrea să intre. Solia trebuie să fie dusă peste tot, pentru ca cei ce se schimbă imperceptibil după papalitate, fără să știe ce fac, să audă. Ei se înfrățesc cu papiștii, făcând compromisuri și concesii ce îi surprind chiar pe adepții papei. Să sperăm însă, că nu este prea târziu pentru a face lucrarea pe care poporul nostru ar fi trebuit să o facă cu ani de zile mai repede.

Dumnezeu are mulți copii în bisericile protestante, și un mare număr dintre ei în bisericile catolice, care sunt mai sinceri și mai dispuși să urmeze lumina și să se supună ei atât cât le este cunoscut, decât mulți dintre adventiștii de ziua a șaptea care nu umblă în lumină. Solia adevărului Domnului va fi vestită, pentru ca protestanții să poată fi avertizați și treziți în fața adevăratei stări a lucrurilor, să fie făcuți să se gândească la valoarea privilegiilor libertății religioase de care s-au bucurat atât de mult timp.

Țara aceasta este casa celor oprimați, un martor al libertății de conștiință, și marele centru al luminii Scripturii. Dumnezeu trimite soli care studiază Biblia pentru a vedea care este adevărul, care studiază mișcările făcute de cei ce își joacă rolul în împlinirea profeției [377] prin introducerea acelui amendament religios ce va anula legea lui Dumnezeu, dând astfel putere omului fărădelegii. Să nu se ridice oare, nici o voce de avertizare directă, pentru a trezi biserica în fața pericolului ei? Să lăsăm lucrurile în voia sorții, să lăsăm pe Satana să aibă biruința, fără nici un protest? Să ne ferească Dumnezeu.

Domnul Isus înțelege presiunea care va fi exercitată împotriva celor loiali și sinceri față de El, întrucât și El a simțit-o până la extrem. Cei ce au depus o bună mărturie în favoare adevărului în timpul Reformei, nu și-au socotit viețile prețioase, pentru ca adevărul să poată fi apărut. Dumnezeu și îngerii privesc ca martori din locuința lor cea sfântă, și observă seriozitatea și zelul apărătorilor adevărului, din veacul acesta. Ce apără ei? Credința dată sfinților odată pentru totdeauna. Atunci, lăsați solia să meargă la orice neam, la orice limbă și la orice popor.

Dați-vă la o parte din drum, fraților. Nu vă interpuneți între Dumnezeu și lucrarea Sa. Dacă voi înșivă nu simțiți povara soliei, atunci pregătiți calea pentru cei care au această povară, întrucât trebuie ca multe suflete să iasă din rândurile lumii, din biserici – chiar din biserica catolică – al căror zel îl va întrece cu mult pe al celor ce au stat în front, și aceștia se vor alinia pentru a vesti de acum înainte, adevărul. Din acest motiv, lucrătorii din ceasul al unsprezecelea își vor primi plata cuvenită. Aceștia vor vedea sabia venind, și vor da un sunet clar din trâmbiță. Când criza va fi peste noi, când va sosi timpul calamităților, ei vor ieși în

față, se vor înarma cu toată armătura lui Dumnezeu, vor înălța legea Sa, se vor lipi de credința lui Isus, și vor susține cauza libertății religioase pe care Reformatorii au apărat-o cu multe victime, și pentru care și-au sacrificat viețile. [378]

Veghetorul trebuie să sune alarma. Dacă bărbații stau în tihnă în Sion, cineva trebuie să se trezească și să dea un sunet clar din trâmbiță. Fie ca strălucirea luminii farului să se vadă pretutindeni. Fie ca iubitorii de tihnă să se trezească, cei liniștiți să fie tulburați, și fie ca toți aceștia să lupte pentru libertatea religioasă. După ce facem tot ce putem face, lăsați-L pe Domnul să-și facă lucrarea Lui.

În cele din urmă s-a produs o deschidere față de fratele Jones, însă nu a fost plăcut să lupti centimetru cu centimetru pentru a obține privilegiul și avantajul de a aduce adevărul înaintea oamenilor. Solia transmisă a avut un efect uimitor asupra celor ce au ascultat-o. Mulți dintre cei ce nu sunt de credința noastră au fost profund mișcați, dându-și seama cât de important este să se facă ceva, și să se facă acum, în lupta pentru libertatea religioasă. Mulți au fost treziți să vadă ce însemnătate are amendamentul acesta religios – o întoarcere de la un „așa zice Domnul, ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău”. Se lucrează pentru legiferarea unui sabat fals, pentru obligarea la respectarea unui sabat pe care Dumnezeu nu l-a poruncit omului.

Persecuțiile Romaniștilor asupra protestanților, în urma cărora religia lui Isus Hristos a fost aproape adusă la tăcere, va fi mult mai cruntă când protestanții își vor uni eforturile cu papalitatea. Cele mai întunecate pagini ale istoriei vor fi văzute în marea zi, când va fi prea târziu ca relele să mai fie îndreptate. În cărți sunt înregistrate mârșăvii comise din cauza diferențelor religioase. Noi nu suntem necunoscători ai istoriei. Europa a fost scuturată ca de un cutremur de pământ, când biserica, înălțată în mândrie și vanitate, arogantă și tiranică, a predat condamnării și morții pe toți cei ce au îndrăznit să gândească cu mintea lor, și care s-au aventurat să ia Biblia ca temelie a credinței lor. [379]

Țara noastră va deveni un câmp de luptă pe care se va desfășura lupta pentru libertatea religioasă de a te închina lui Dumnezeu după cum îți dictează conștiința. Nu vă dați seama că este lucrarea vrăjmașului aceea de a-i ține adormiți pe bărbații care ar trebui să fie treji, a căror influență nu ar trebui să fie neutră, ci cu totul de partea Domnului? Să strige ei, „pace și liniște”, când distrugerea neașteptată vine peste lume, când mânia lui Dumnezeu este gata să fie revărsată?

Și, să se dea pe față în poporul lui Dumnezeu același spirit, pe care ei îl condamnă la alte denominațiuni, din cauza unor diferențe de înțelegere în anumite puncte – care nu sunt chestiuni vitale? Să fie nutrit același spirit, în vreo formă oarecare, printre adventiștii de ziua a șaptea – răcirea relațiilor, retragerea încrederii, reprezentarea greșită a motivelor, străduința de a contracara și a prezenta într-o lumină ridicolă pe cei ce în mod sincer au vederi diferite? În experiența pe care am avut-o în ultimele săptămâni am învățat cât de puțină încredere ne putem pune în om, căci aceste lucruri trebuie să se întâmple. Înstrăinarea și amărăciunea dovedesc că, dacă va fi posibil, Satana va înșela chiar pe cei ce pretind a crede adevărul pentru timpul de față, arătând astfel că ei au nevoie să studieze caracterul religiei curate și neîntinate. Să ferească Dumnezeu ca Satana să facă așa ceva.

Evlavia cea prescrisă de evanghelie, nu produce niciodată spini și măracini, niciodată nu rupe legăturile cele mai strânse, separându-i pe cei ce sunt una în credință, în inimă, în relație, din cauză că ei nu văd exact la fel. Însă o diferență în aplicarea câtorva pasaje din Scriptură îi face pe oameni să-și uite principiile religioase. Elementele se coalizează, excitându-se unul pe altul prin intermediul pasiunilor umane pentru a se împotrivi într-o manieră aspră, denunțătoare, celor ce au alte idei decât ei. Acesta nu este spiritul creștin, ci este alt spirit. [380]

Satana face tot ce-i stă în putere ca să-i amăgească în acest punct pe cei ce cred adevărul prezent, și el și-a întins lațul ca să îi prindă, așa încât cei ce au acceptat adevărul nepopular,

care au mare lumină și mari privilegii, să aibă spiritul ce stăpânește lumea. Chiar dacă este într-o măsură mai mică, totuși este același principiu care produce rezultate sigure atunci când ia mințile în stăpânire. Mândria în ce privește părerile, încăpățânarea, acestea îndepărtează sufletul de bine și de Dumnezeu. Avertizărilor li se răspunde cu batjocură, harului i se rezistă, se abuzează de privilegii, convingerile sunt înăbușite, și mândria inimii omenești este întărită. Rezultatul este același ca în cazul Iudeilor – o împietrire fatală a inimii. Nu este deloc siguranță, când sufletul se ridică împotriva solilor lui Dumnezeu. Toți cei ce au în mâini adevărurile sacre, sunt numai oameni muritori. – Manuscris 30, 1889. [381]

*

W-70-1889

Battle Creek, Mich., iulie 15, 1889

Iubita mea fiică, Mary:

Tocmai am citit scrisoarea pe care i-ai scris-o lui Willie, și vreau să-ți spun că în ce privește calul sau căruța, fă cum crezi că e mai bine. Îți trimit ca și dar 100\$, și te rog să-i folosești unde ai nevoie, fie pentru cal, fie pentru căruță. Fă numai cum să-ți placă mai bine.

În ce o privește pe Laura, sunt sigură că nu va consimți să plece cu Walter Harper. Ea nu este acum mai dispusă pentru aceasta decât a fost, și va face orice în afară de aceasta. Ea este o fată puternică, însă când este nevoie de delicatețe pentru a umple farfuriile cu ceva gustos, mi-e teamă că nu are experiență în ce privește gătitul. Cunosc neliniștea lui Walter Harper, și știu că el privește problema așa cum privește câinele spre os, însă eu i-am spus Laurei Harper tot ce puteam să-i spun și am făcut tot ce puteam face în legătură cu subiectul acesta. Acum o las să-și rezolve problema împreună cu Dumnezeu ei.

M-am gândit la Annie Rasmussen. Nu știu cât te-ai gândit tu la ea, însă eu nu știu pe nimeni care să gătească mai apetisant decât ea. Iar întrucât cel mai important lucru este să-ți fie asigurată o hrană gustoasă, cred că Annie o va putea face bine. În ce o privește pe Laura Harper, mi-e teamă că Walter Harper se va amesteca și în felul acesta vei fi împovărată. Tu nu ai nevoie acum să fi tulburată de lucruri de felul acesta. Dacă Walter Harper [382] ar sta de o parte, atunci cred că Laura ar fi cea mai potrivită, pentru că este puternică, inteligentă și îți va insufla vitalitate în loc să te slăbească. În afară de cazul în care problemele ei îi vor tortura într-atât creierul încât să nu le poată ține doar pentru ea. Dacă o vei învăța să gătească, nu cred că va fi cea mai îndemânică bucătăreasă, dar nici nepricepută nu va fi. Părinții ei se vor simți ușurați dacă ea va fi cu tine, căci ea a fost atât de împovărată încât a ajuns aproape la disperare. Chiar mi-e milă de ea, însă dacă Walter Harper vrea să o facă să plece în Colorado, dacă speră să o convingă, va fi dezamăgit, sunt aproape sigură.

Când i-am propus să vină la tine, nu am bănuir că Walter Harper va fi atât de insistent și că o va bate atâta la cap, și poate te va necăji și pe tine. Aș vrea ca ea să vină și să facă tot ce poate face în casă, deoarece fata are nevoie de influența ta asupra ei, ceea ce ar putea fi spre salvarea sufletului ei; însă dacă nu este posibil, rămâne Annie. Poate că Annie nu este atât de atrăgătoare din toate punctele de vedere, însă ea îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El, și face mâncare bună. Ea și Reba se vor înțelege bine.

Nu cred că este bine să ne grăbim cu copiii să-i mutăm în Colorado, dacă se poate îngriji bine de ei în California. Nu am nici o perspectivă în prezent pentru a da în chirie casa mea de la Healdsburg. Mă gândesc că datoria pe care o am la Sanatoriu va fi acoperită dacă îmi dau casa în chirie cu douăzeci de dolari pe lună. Cred că vom ști mai bine ce să facem, când ne vom întoarce în California. Am adunat aici ceva mobilă, bucată cu bucată, le-am pus laolaltă, așa încât acum suntem prezentabili. [383]

Avem trei banițe de fructe: mure și zmeură. Pe lângă acestea mai avem vreo șaptezeci și cinci de kilograme de vișine, douăzeci și cinci de kilograme de cireșe și coacăze, și urmează

roșiile și strugurii. Suntem pregătiți, și s-ar putea să petrecem iarna aici. Avem de lucru aici tot timpul, în aceeași direcție în care am lucrat și până acum.

În Sabatul care a trecut am avut o discuție lungă cu fratele Smith. I-am citit multe articole și mă gândesc că mintea i se va lumina. După aceea, ieri dimineață, în camera mea, am avut discuții lungi cu frații Kilgore, Olsen, Underwood, Farnsworth și Dan Jones. Timp de trei ore le-am citit scrisorile pe care i le-am scris fratelui Butler și scrisorile pe care mi le-a scris el, precum și articole pe care le-am scris când am fost la Minneapolis și pe care le-am citit atunci înaintea Conferinței Generale în sesiune. Toate acestea le-am citit căpitanului Eldridge, iar el, împreună cu comitetul au cerut ca aceste articole să fie tipărite așa cum sunt, pentru ca delegații de la Conferință să le poată avea în mână. Așa că acesta poate fi material pentru încă o Mărturie, Nr. 34, pe care va trebui să o tipăresc. Văd atât de mult de lucru în față. Simt că mă copleșește, când o privesc, dar Domnul îmi va da tărie și har ca să fac tot ce este nevoie să fie făcut.

Rugăciunile noastre se înalță zilnic la Dumnezeu pentru putere și înțelepciune divină, ca să pot acționa după rânduiala lui Dumnezeu, să umblu în lumina cea limpede, fără să calc greșit.

Nimic nu seamănă cu apropierea de persoane în încercarea de a le ajuta, lucrând cu fiecare individual, însă nu este o sarcină ușoară și plăcută. Aceasta pare să fie lucrarea mea, și nu pot să o evit. [384]

Ne rugăm zilnic pentru tine, și Domnul ascultă rugăciunile noastre și ne răspunde. Avem nevoie de priceperea pe care o ai în lucrare, și vom înălța înaintea lui Dumnezeu cererile noastre, pentru ca sănătatea și viața ta să fie restabilite așa încât să te poți angaja împreună cu noi în lucrare. Însă tot ce ți se cere acum să faci, este să fi veselă, fericită, plină de nădejde și mângâiere în Dumnezeu. Am vrea să ai toate înlesnirile necesare.

Am fost atât de slăbită și istovită după ce am luat parte la cele patru adunări de tabără, încât nu am fost capabilă să fac altceva decât să-mi agăț sufletul neajutorat de Isus Hristos. Am nădejde în Dumnezeu. Mă încred în Dumnezeu. Inima mea strigă după Dumnezeu. Voi vedea mântuirea Lui. Dacă merg pe calea datoriei, El mă va susține. Trebuie să-mi iau acum, la revedere. Binecuvântează suflete pe Domnul.

Mama [385]

TABĂRA DE LA OTTAWA, KANSAS
de E. G. White

Am plecat din Battle Creek, Mich., pe data de 6 mai, 1889, pentru a lua parte la adunarea de tabără de la Ottawa, Kansas. După o vizită plăcută și folositoare pe care am făcut-o împreună cu prietenii noștri la misiunea din Chicago, și după o așteptare de cinci ore la Lawrence, Kan., am ajuns la Forest Park, Ottawa, marți seara la ora opt. Adunările lucrătorilor erau în desfășurare de mai multe zile. Datorită bunăvoinței fratelui și sorei Rousseau, care ne-au cedat cortul lor, un cort bine aranjat, am avut o poziție plăcută pe toată durata taberei.

Atmosfera era apăsătoare, iar inima îmi era atât de slăbită încât îmi venea greu să vorbesc oamenilor. Rugăciunea mea continuă către Dumnezeu era, „dă-mi tărie fizică și limpezime în gândire, precum și putere spirituală pentru ca, prin harul Tău să pot fi o binecuvântare pentru oameni”. Cuvintele „Ridicați-vă ochii spre Mine și veți găsi mântuire, voi toate marginile pământului”, îmi erau foarte prețioase. Simțeam că am nevoie să fiu mântuită, să fiu vindecată fizic și să fiu întărită mintal, să fiu revigorată spiritual, ca să pot să-i ajut pe cei ce se adunaseră să se închine lui Dumnezeu.

Încontinuu sunt la lucru agenții care se opun celor trimiși cu mesaje de avertizare, mustrare și încurajare pentru poporul lui Dumnezeu, ca să întărească lucrurile care au mai rămas și care sunt pe moarte. Satana caută încontinuu să distrugă scopul lui Dumnezeu. El își are agenții săi, care sunt orbi față de rezultatele acțiunilor lor rele prin care lucrează Satana pentru a-și atinge scopul.

Există pericolul ca frații și surorile noastre să devină nepăsători, să fie orbiți față de nevoile lor spirituale, și să nu fie veghetori la aceste întruniri generale. Așa se face că, în loc să crească în putere prin acceptarea luminii, vor slăbi datorită respingerii ei, din cauza lipsei lor de veghere și rugăciune. Oriunde se adună poporul lui Dumnezeu, Satana și îngerii săi sunt acolo ca să-și exercite puterea prin intermediul agenților omenești. Dacă cel rău găsește un singur suflet deschis în fața sugestiilor lui, el face presiuni, folosindu-și avantajul pe care îl are. Când tendințele firești au stăpânire asupra minții, natura spirituală este inertă, așa încât oamenii „au ochi și nu văd, au urechi și nu aud, nici nu înțeleg”. Curentul firesc al gândurilor nu este spiritual, și este dificil pentru cei ale căror minți sunt deschise suspiciunii, bănuielilor rele, invidiei și necredinței, să primească adevărul sau să fie impresionați de solia lui Dumnezeu.

Satana găsește multe ocazii în care să semene neghină în solul gata pregătit pentru semănat. Dacă el poate să-și facă agenți dintre cei ce cunosc adevărul, poate să ajungă și la alții dintre cei care se adună să se închine lui Dumnezeu, iar semințele necredinței hrănite într-o minte, vor găsi intrare și în mințile altora. Însă, chiar dacă Satana lucrează de zor, nu ar trebui să ne descurajăm, căci Căpetenia mântuirii noastre a spus, „toată puterea îmi este dată în cer și pe pământ” și „iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea”.

Când Domnul ne încredințează o lucrare pentru a fi făcută, dacă o facem în temere de Dumnezeu, aceasta va fi primită înaintea lui Dumnezeu. Nici o iotă sau o frântură din făgăduințele Lui nu vor fi lipsite de putere față de cei ce își fac partea cu credincioșie, care trăiesc prin orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu. Noi trebuie să credem și să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu. Eu am multe lupte de dus împotriva puterilor întunericului, ceea ce mă face să nu cedez în fața infirmităților, și să nu renunț la o luptă agresivă pentru cauza adevărului. Îl laud pe Dumnezeu pentru că m-a făcut în stare să privesc la Isus, și să-mi continui lucrarea, atunci când sentimentele se împotriveau oricărui efort. Mărturisesc spre

slava lui Dumnezeu că făgăduințele Lui nu au fost ca nisipul mișcător sub picioarele mele, ci ca stânca cea solidă, o temelie sigură. Nici unul dintre cuvintele Lui nu este lipsit de putere.

Niciodată nu am fost mai sigură de faptul că Domnul este Cel care m-a întărit, decât am fost la tabăra din Kansas. Frații A.T. și D.T. Jones, precum și alții, au lucrat cu sânguință pentru a impresiona oamenii cu adevărul, dar părea dificil pentru oameni să-și dea seama de nevoia pe care o au, de a exercita o credință vie. Într-o viziune de noapte, lucrarea pe care o aveam de făcut mi-a fost prezentată clar și, cu toate că eram slăbită, epuizată, și tremuram, m-am străduit să urmez instrucțiunile date. Nimeni, în afară de mine, nu știe cât mi-a fost de greu să mă implic în lucrare, când inima îmi era într-o stare atât de precară. Însă mi s-a dat asigurarea mângâietoare: „nu te teme, Eu sunt cu tine. Am o solie care trebuie să ajungă la poporul acesta”. Și mi-a fost dată putere pentru fiecare efort. Uneori eram foarte deprimată în spirit și, când plecam din cort trebuia să mă lupt cu slăbiciunea; însă când stăteam în fața poporului, puterea, eliberarea și tăria de la Dumnezeu se odihneau peste mine, așa că puteam spune cu încredere: „știu în cine m-am încrezut”. Am știut că numai Dumnezeu putea face ceea ce era nevoie să fie făcut la adunarea aceea. Hristos a spus: „despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Cât de zadarnic este ajutorul și înțelepciunea omului!

Mi-a fost tare teamă că lucrarea ce trebuia făcută pentru poporul adunat acolo, nu va fi realizată. Prințul întunericului își exercită puterea în orice fel posibil, pentru a ține în stare de paralizie simțurile morale ale poporului nostru, ca să-i poată ține sub control așa încât aceștia să-i sprijine cauza. El pândește fiecare ocazie ce i se oferă pentru a lucra asupra minților omenesti, ca să-i poată influența așa încât aceștia să slujească intereselor lui. El caută să-i țină pe oameni în stare de orbire spirituală, ca să nu poată deosebi vocea Adevăratului Păstor.

La conferința din Kansas rugăciunea mea către Dumnezeu a fost ca puterea vrăjmașului să fie zdrobită, și ca poporul care era în întuneric să-și deschidă inimile și mințile în fața solie pe care le-o trimitea Dumnezeu, ca să poată să vadă adevărul, deși nou pentru multe minți, totuși adevăr vechi, prezentat însă într-o formă nouă. Înțelegerea poporului lui Dumnezeu este orbită; căci Satana prezintă în mod greșit caracterul lui Dumnezeu. Domnul nostru cel bun și milostiv, este prezentat înaintea poporului cu atributele lui Satana, iar bărbați și femei ce caută adevărul, au privit atât de mult pe Dumnezeu într-o lumină falsă, încât le este greu să împrăștie norul ce ascunde slava Lui de ochii lor. Mulți trăiesc într-o atmosferă de îndoială și, pare aproape imposibil pentru ei să se prindă de nădejdea ce le este pusă înainte prin evanghelia lui Hristos.

Vineri seara, o furtună puternică, cu tunete și fulgere mari, a măturat tabăra. Ne așteptam ca această zguduire a atmosferei să purifice aerul și, în timp ce ascultam tunetele rostogolindu-se, am dorit din tot sufletul ca puterea lui Dumnezeu să se desfășoare înaintea poporului, pentru ca atmosfera morală să poată fi de asemenea curățită. În Sabat au fost prezentate adevăruri ce erau noi pentru majoritatea celor adunați. Lucruri noi și lucruri vechi erau scoase [386] din vistieria cuvântului lui Dumnezeu. Au fost descoperite adevăruri pe care poporul de abia era în stare să le înțeleagă și să și le însușească. A strălucit lumină din cuvântul cel viu al lui Dumnezeu, în legătură cu legea și evanghelia, în legătură cu realitatea că Hristos este neprihănirea noastră, lumină care, pentru sufletele ce flămânzeau după adevăr, părea prea prețioasă pentru a fi primită. Însă eforturile din Sabat nu au fost zadarnice. Duminică dimineața au existat dovezi evidente că Duhul lui Dumnezeu producea schimbări mari în starea morală și spirituală a celor adunați. S-a produs o predare a minții și inimii lui Dumnezeu, și mărturii prețioase au fost rostite de către cei ce timp îndelungat au fost în întuneric. Unul dintre frați a vorbit despre lupta pe care o experimentase înainte să poată primi vestea cea bună că Hristos este neprihănirea noastră. Conflictul a fost serios, însă Domnul a lucrat asupra lui, iar mintea i-a fost schimbată și tăria reînnoită. Domnul i-a prezentat adevărul în trăsături clare, descoperind faptul că numai Hristos este sursa oricărei speranțe, și a mântuirii. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor. ... Și Cuvântul S-a făcut trup și a

locuit printre noi (și noi am privit slava Lui, o slavă ca a singurului născut din Tatăl), plin de har și de adevăr (KJV)”.

Unul dintre tinerii noștri slujbași a spus că în timpul acestei conferințe s-a bucurat de binecuvântarea și iubirea lui Dumnezeu mai mult decât s-a bucurat în toată viața lui de până atunci. Un altul a declarat că încercările, nedumeririle și conflictele pe care le-a suportat în minte au fost de un așa caracter, încât a fost ispitit să renunțe la tot. El a simțit că nu mai era nici o speranță pentru el, decât dacă putea să obțină mai mult din harul lui Hristos; dar datorită influenței acestor adunări, a experimentat o schimbare a inimii și a dobândit o mai bună cunoștință a mântuirii prin credință în Hristos. El a văzut că este privilegiul său acela de a fi îndreptățit prin credință. A primit pacea lui Dumnezeu și, printre lacrimi a mărturisit că ușurarea și binecuvântarea au venit peste sufletul lui. La fiecare adunare de părtășie se rosteau multe mărturii despre pacea, mângâierea și bucuria pe care o găsea poporul pe măsură ce primea lumina.

Îi mulțumim Domnului din toată inima, pentru că avem lumină prețioasă de prezentat înaintea poporului, și ne bucurăm că avem o solie pentru acest timp, solie care este adevăr prezent. Vestea că Hristos este neprihănirea noastră a adus ușurare multor, multor suflete, iar Dumnezeu spune poporului Său, „mergeți înainte”. Solia către biserica din Laodicea se aplică stării noastre. Cât de clar este descrisă poziția celor ce gândesc că au tot adevărul, care se mândresc cu cunoașterea pe care o au despre cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce puterea sfințitoare a acestuia nu se simte în viețile lor. Înflăcărarea iubirii lui Dumnezeu lipsește din inimile lor și, tocmai această înflăcărare a iubirii este cea care face din poporul lui Dumnezeu, lumina lumii. Martorul Credincios spune despre o biserică rece, lipsită de viață și fără Hristos, „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” Observați cuvintele care urmează: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic” și *nu știi* că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. Aici este reprezentat un popor care se mândrește cu faptul că are cunoștință spirituală și avantaje. Însă ei nu răspund binecuvântărilor nemeritate pe care Dumnezeu le revărsă peste ei. Ei sunt plini de rebeliune, de nerecunoștință și de uitare a lui Dumnezeu; cu toate acestea, El încă se mai poartă cu ei așa cum se poartă un tată iubitor și iertător, cu fiul său nerecunoscător și îndărătnic. Ei rezistă harului Său, abuzează de privilegiu, neglijează ocaziile, și se mulțumesc să se cufunde în mulțumire, în lipsă lamentabilă de recunoștință, în formalism gol și nesinceritate ipocrită. Cu mândrie fariseică s-au lăudat într-atât încât se spune despre ei, „zici: „sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”.

Nu trimite Domnul Isus solie după solie, de muștrare, avertizare, de implorare, către acești mulțumiți de sine? Nu sunt disprețuite și respinse sfaturile Lui? Solii Lui aleși, nu sunt tratați cu batjocură, iar cuvintele lor nu sunt privite ca niște povești? Hristos vede ceea ce omul nu vede. El vede păcatele care vor epuiza răbdarea îndelungată a lui Dumnezeu, dacă nu are loc o pocăință față de ele. Hristos nu poate lua asupra Lui numele celor ce sunt mulțumiți cu propria lor suficiență. El nu poate să tot insiste pe lângă un popor care nu simte nici o nevoie de ajutor, care crede că știe tot și că are tot.

Marele Răscumpărător se prezintă ca un negustor ceresc, încărcat cu bogății, care trece din casă în casă, prezentându-și bunurile lui fără preț, și zice: „te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu muștru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

Să ne gândim care este starea noastră înaintea lui Dumnezeu; să luăm în serios sfatul Martorului Credincios. Fie ca nici unul dintre noi să nu fie plin de prejudecăți, așa cum au fost

iudeii, care să împiedice lumina să pătrundă în inimile noastre. Să nu fie nevoie ca Hristos să spună despre noi așa cum a spus despre ei: „nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață”.

În fiecare adunare de după Conferința Generală, au fost suflete care au acceptat cu sete solia prețioasă a neprihănirii lui Hristos. Mulțumim lui Dumnezeu pentru că există suflete care își dau seama că au nevoie de ceva ce le lipsește – aurul credinței și al iubirii, hainele albe ale neprihănirii lui Hristos, alifia pentru ochi a discernământului spiritual. Dacă ai aceste daruri prețioase, atunci templul sufletului omenesc nu va fi ca un sanctuar pustit. Fraților și surorilor, vă chem în numele lui Isus din Nazaret, să lucrați acolo unde lucrează Dumnezeu. Acum este ziua ocaziilor și privilegiilor harului. Fie ca nimeni să nu-și trădeze responsabilitățile sacre, așa cum au făcut iudeii. Nu vă împotriviți harului, nu abuzați de privilegii, nu înăbușiți în mândria voastră, convingerile pe care vi le dă Duhul lui Dumnezeu. Nu disprețuiți avertizările, nu vă împietriți inimile în nepocăință, cum a făcut Faraon, împăratul cel răzvrătit al Egiptului. Fiecare să asculte glasul Adevăratului Păstor, și nu doar să asculte ci și să se supună, și atunci va fi bine sufletului vostru. [387]

*

M-4-1889

Battle Creek, Mich., 23Iulie, 1889

Către prezbiterii Madison și Howard Miller:

Frații mei,

Există lecții esențiale pe care trebuie să le învățați. Voi aveți o teorie a adevărului, fără să aveți spiritul acestuia. Voi nu aveți în inimă, puterea lui Dumnezeu care atrage sufletele la Isus. Fratele Madison Miller este pus într-o poziție de responsabilitate, în care ar putea fi o mare binecuvântare pentru biserici, dacă ar avea o relație corectă cu Dumnezeu Însuși, însă el se gândește că îndeplinește toate condițiile necesare pentru poziția aceasta, pe când de fapt el nu posedă harul sfințitor al lui Hristos. El nu are asigurarea binecuvântată a faptului că făgăduințele lui Dumnezeu sunt pentru el. El nu știe ce înseamnă să umbli prin credință. El nu reușește să examineze cu atenție punctele de doctrină noi pentru el, și este gata să critice și să lupte împotriva a ceea ce nu înțelege, iar necredința este primul lucru care se recomandă prin aceasta. El răspândește semințele îndoielii, fără să caute cu seriozitate ca harul lui Hristos să fie în sufletul său. El nu este personal interesat de adevărul așa cum este în Isus. El nu dă slavă lui Dumnezeu pentru desfășurarea minunată a iubirii Lui în faptul că a adus mântuirea la îndemâna lui. Este îmbibat de spiritul Fariseismului care îndepărtează sufletul de lumina cerului. Pentru că este mulțumit de sine, nu-și vede propria lipsă spirituală.

Dacă vrea să fie un soldat al crucii de succes, trebuie să fie transformat prin puterea harului divin. Spiritul lui trebuie să fie înmuiat și supus, înainte să poată lucra în armonie cu Hristos. [388]

Frate Miller, de ce ați fost atât de nepăsători la întâlnirea din Weexford, tu și fratele tău, Howard? Spiritul Domnului a lucrat în mod vizibil, însă voi nu ați recunoscut această realitate. Voi nu ați transmis nici o mărturie în armonie cu mărturia celor prin care lucra Dumnezeu. De ce ați venit la întâlnire, cheltuielile fiindu-vă acoperite și timpul vostru recompensat, dacă nu puteți oferi nimic ce să aducă lumină în sufletele altora? Ați socotit că indiferența voastră va fi considerată o virtute? Voi nu ați făcut nimic pentru ca lucrare la acea întâlnire să înainteze. Nu v-ați împărtășit din spirit și, ar fi fost mai bine ca voi să fi rămas acasă cu îndoielile și criticile voastre, decât să veniți la întâlnire.

Domnul a fost în tabără, sufletele au fost hrănite, încurajate și binecuvântate, însă voi ați rămas în afara binefacerii vindecătoare a spiritului lui Dumnezeu. Un curent [389] de apă se poate ridica la înălțimea izvorului ei. Așa este cu religia. Dacă vine de la Dumnezeu, va duce la Dumnezeu. Cine are legătură cu Hristos este un misionar viu. Imediat ce primește apa

vieții, o dă mai departe și altora. Ați băut voi din apele cele vii? Ați dat din ele și altora? Domnul ne-a încredințat o solie plină de importanță, a cărei influență se întinde până în veșnicie. Noi avem de transmis oamenilor vești care le vor aduce bucuria în suflete.

Voi aveți un rol în lucrarea Școlii de Sabat. În lucrarea aceasta este nevoie de oameni care să nu lucreze în mod mecanic, ci cu seriozitate, pentru că harul transformator al lui Hristos este peste inimile lor. În ramura aceasta a lucrării avem nevoie de oameni care se folosesc de privilegiul de a bea din izvorul vieții, ale căror suflete sunt pline de recunoștință și laudă, și care pot conduce pe alții la fântâna din care țâșnesc apele cele vii.

Frate Howard, în eforturile pe care le depui în cadrul lucrării misionare și a celei cu broșuri, ar trebui să ai spiritul lui Hristos în tot ce faci și în tot ce spui. Tu ai nevoie de spiritul Marelui Învățător. Tu ai nevoie de spiritul unui copilăș, să fi conștient de propria ta slăbiciune, dispus să fi instruit pe calea cea dreaptă. Dacă ai acest spirit, nu vei fi uscat și formal, lipsit de viață, ci vei învăța de la Marele Învățător, lecțiile cele prețioase ale înțelepciunii. Aprecierea de sine, care este vrednică de urât înaintea lui Dumnezeu, este nutrită și consolidată de mulți dintre frații noștri, iar unii dintre ei au socotit că este o virtute în a critica ideile, planurile și lucrarea altora. Frații Madison și Howard Miller [390] au luat parte în mod evident la criticarea planurilor ce se făceau pentru înaintarea lucrării. Ei au simțit că trebuie să se țină de tot ce li se pare demn de contestat, și că trebuie să scoată în evidență fiecare problemă. Dacă opiniile lor ar fi fost primite, dacă s-ar fi urmat sfatul lor, s-ar fi făcut mult mai puțin decât s-a făcut pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. În timp ce ei sunt gata să sugereze planuri și să critice eforturile altora, ei înșiși nu-și pun tot sufletul în lucrare, nici măcar pentru a-și realiza propriile lor planuri. Nu este plăcut pentru alți să se unească cu ei, datorită obiceiului pe care îl au de a se da înapoi și de a critica. Este greu pentru lucrători să se sfătuiască împreună cu ei, precum și lor le este greu să primească sfat. Când bărbații aceștia sunt invitați în comitete pentru a se consulta cu privire la căile și mijloacele pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, adeseori ei împovărează lucrarea cu critica, așa încât este dificil ca această să fie dusă înainte. Cuvintele lor nu numai că nu aduc încurajare, ci de multe ori sunt chiar o piedică serioasă.

Fratele Fargo ar fi fost un sfetnic înțelept pentru fratele Van Horn dacă nu ar fi avut experiența nefericită pe care a avut-o la Minneapolis. Înțelegerea lui a fost pervertită după această întâlnire. Fratele Howard Miller, în starea lui actuală va fi o piedică pentru orice ședință de consfătuire. El va rămâne tăcut, sau dacă va vorbi, de cele mai multe ori va vorbi ca să-i descurajeze pe cei ce îi prezintă planuri la care să se gândească. De multe ori, i-au fost prezentate planuri alcătuite cu înțelepciune și, pentru că nu au fost alcătuite de el însuși, le-a dezaprobat, făcând astfel să se renunțe la ele, deși ar fi trebuit să fie realizate. [391]

El nu ar trebui să creadă că principala lui treabă în poziția sa oficială, este aceea de a ridica obiecții și de a bloca roțile. Prezbiterul Van Horn nu are nevoie de asemenea piedici. El are nevoie de oameni care să ridice și să împingă. Dacă acești frați Miller consideră că felul lor de acțiune este înțelept, atunci sunt tare înșelați. Caracterul lor trebuie să fie transformat, ca să poată fi de folos în cauza lui Dumnezeu, și să poată primi în cele din urmă răsplata celui biruitor.

Este ușor să găsești defecte în planuri, și să vezi greutăți în îndeplinirea lor. Cei necredincioși care au cercetat țara, nu s-au străduit ca să vadă și să prezinte obstacole aparent insurmontabile în calea înaintării poporului lui Dumnezeu. Satana este gata oricând să sugereze necredința, să prezinte obiecții asupra cărora să se discute ore în șir, să descopere dificultăți care aparent nu pot fi învinse. Dar cei ce sunt de partea Domnului, de partea credinței, care nu permit ca vocea oamenilor să-i întoarcă de la ascultarea de vocea lui Dumnezeu, trebuie să facă eforturi și mai hotărâte pentru înaintare. Ei trebuie să insiste pentru înaintare pe calea Domnului cu atât mai multă seriozitate, cu cât îndoielnicii caută mai mult să-i împiedice. Cei care caută să găsească greșeli, nu știu ce spirit manifestă. Ei consideră că

iubesc adevărul și cauza lui Dumnezeu, dar ideile lor, propriile lor căi, le sunt mai dragi decât înaintarea lucrării Domnului. Să renunțe la calea sau la voința lor, și să primească sfatul și îndrumarea altora, acționând conform cu ele, este asemănător cu scoaterea ochiului drept sau cu tăierea brațului drept.

Separarea de lume se cere de la toți copiii luminii; [392] dar separarea în sentimente și în simpatie, de frații în credință, este o greșeală, și vine prin intermediul lucrării lui Satana. Să ajute Domnul acestor frați să lucreze pe calea Sa. Ei sunt acum înfășurați în întuneric și nu-și dau seama ce-i face să se împiedice.

Frații Miller umblă în necredință, fariseism și întuneric, într-o măsură atât de mare încât nu înțeleg ce înseamnă să respiri atmosfera cerului, a credinței, a iubirii, încrederii și adevărului. Dacă ei ar fi stat în lumina cea limpede, nu ar fi văzut nimic ce să-i oprească de la o cooperare din inimă cu lucrarea altora. Dumnezeu nu are plăcere de spiritul care îi împinge să-i combată pe frații lor și să li se opună. Însă ei nu-și dau seama că spiritul de critică izvorăște din trăsăturile lor de caracter, naturale și cultivate. Ei nu au văzut niciodată că acestea ar fi rele, și nu au văzut nici nevoie de a le birui. Domnul poate lucra fără ajutorul sau cooperarea acestor oameni, El nu are nevoie de recunoaștere din partea lor, și nu este împiedicat cu adevărat datorită obiecțiilor și împotrivirii lor, căci Dumnezeu va lucra la fel. Dar unii sunt influențați datorită exemplului lor, și chiar ei înșiși pierd mult pentru că nu au un spirit care poate fi educat.

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească (engl.: senzuală), drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică,[393] blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.” (iacov 3:13-18).

Dacă Hristos ar veni în contact cu acești certăreți, le-ar spune așa cum i-a spus lui Nicodim, „Dacă cineva nu se naște din nou, nu poate să vadă împărăția lui Dumnezeu”. O predare completă a voinței în fața lui Dumnezeu, pocăința, credința și primirea lui Hristos în spiritul unui copilaș, va aduce întotdeauna libertate, lumină, binecuvântare și pace în suflet.

Când, în adunările pentru consfătuire, ar trebui să fiți sub influența Duhului lui Dumnezeu, ar trebui să fiți în stare să înaintați pe același drum, ținând pasul cu soldații lui Hristos. Este de făcut o mare lucrare. Nu vreți să participați la această lucrare, cu inima și cu sufletul, ca niște santinele credincioase ale lui Dumnezeu? Vreți să lăsați pe alții să ducă povara, și apoi să căutați din toate puterile să-i împiedicați? Sau vreți să fiți botezați cu Duhul lui Dumnezeu, și să lăsați adevărul să aibă puterea sa de modelare, de transformare asupra vieții voastre, asupra caracterului vostru, ca să puteți fi în unire și armonie cu frații voștri?

La întâlnirile de la Minneapolis, Pottersville, și Battle Creek, v-am prezentat principii generale, nădăjduind că veți auzi, veți fi impresionați și veți fi convertiți, ca să nu fie necesară nevoia dureroasă de a mă adresa vouă personal. Dar pentru că ați avut privilegiul de a asculta solia pe care Dumnezeu mi-o dă mie și altora de dus, și totuși îndoielile și necredința voastră [394] se consolidează în loc să se micșoreze, sunt alarmată.

Știu că voi, și alții la fel, nu sunteți în lumină, ci sunteți pe terenul vrăjmașului. Amândoi vă așezați singuri acolo unde Spiritul lui Dumnezeu nu poate găsi intrare în inimile voastre, mai mult decât a găsit intrare în inimile poporului iudeu atunci când s-au dat pradă necredinței. Prin Hristos, lumina strălucește peste oameni, cerul este în legătură cu pământul, iar îngerii lui Dumnezeu urcă și coboară pe scara aceea tainică, transmițând solii de avertizare, mustrare, învățătură, încurajare și iubire. Slava lui Dumnezeu este în capătul de sus al scării, și o luminează pe toată lungimea ei. Dumnezeu nu va plănui vreo cale nouă pentru a

ajunge la inimile celor ce se îndepărtează singuri de lumină. Ei refuză lumina, punându-și în pericol propriile lor suflete.

Frate Howard Miller, tu te-ai încorsetat într-o armură de necredință și mândrie spirituală. Tu nu-L recunoști pe Cel ale cărui obârșii sunt din vremuri străvechi, din zilele veșniciei.

Împăratul slavei a fost găsit la înfățișare în chip de rob, îmbrăcat cu veșmântul omenirii. Când Și-a început lucrarea publică în Nazaret, s-a văzut o demonstrație teribilă și tristă a ceea ce poate fi natura umană când Satana lucrează în inimă. Isus a vestit faptul că El este Cel Uns. Până atunci nici un om nu s-a aventurat să se numească astfel, nici unul dintre cei învățați sau dintre nobilii pământului, nici unul dintre profeți sau regi. Isus s-a ridicat în sinagogă și a citit din profetul Isaia cuvintele pline de har: „Duhul Domnului [395] este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

Ochii tuturor celor aflați în sinagogă s-au ațintit asupra lui, căci divinitatea strălucea prin omenesc, și toți într-un glas au laudat cuvintele pline de har ce ieșeau de pe buzele Lui. Dumnezeu a vorbit inimilor lor, și le-a dat o mărturie pe care au recunoscut-o ca fiind adevărul. Dar în curând, s-a trezit îndoiala și necredința, „Cine este acesta, care pretinde că este Mesia?” Ei nu se așteptau ca Hristos să vină în felul acesta. Familia Sa era formată din oameni pioși, umili, dar nu se distingeau prin bogăție, educație, rang sau putere. Iudeii Îl așteptau pe Mesia să vină cu pompă și cu grandoare, ca un mare împărat. Îl așteptau să vină ca un cuceritor, care să-l elibereze pe Israel de sub jugul roman. Ei gândeau că vor putea să strige „Acesta este împăratul care va domni pe tronul lui David”. Însă Omul acesta, care pretindea că este Unsul lui Dumnezeu, se trăgea dintr-o familie umilă, fiul lui Iosif și al Mariei. Îl văzuseră urcând și coborând dealurile, Îl văzuseră lucrând în atelierul de tâmplărie, cum putea să fie El Mesia? Despre umilința pe care a îndurat-o Hristos a fost scris mai dinainte în Scriptură ca o descriere a caracterului Său divin și a misiunii Sale. Aceasta ar fi trebuit să-L recomande fiecărei case și inimi din țară, [396] dar pentru iudeii mândrii și necredincioși, umilința Lui era o ofensă.

Bărbații din Nazaret L-au respins pe Prințul vieții. Puterea lui Dumnezeu care le-a trezit inimile atunci când El le-a citit și le-a explicat Scripturile, a fost nesocotită, iar atunci când El a rostit adevăruri care le descopereau adevărata stare, li s-au trezit pasiunile. Buzele care nu cu mult înainte L-au binecuvântat și au recunoscut că spune adevărul, acum rosteau blesteme, și cu furia demonilor au pus mâinile pe El și L-au târât afară din sinagogă, afară din cetate, și s-au gândit să-L arunce de pe marginea prăpăstiei. Însă îngerii L-au protejat și L-au ascuns din fața ochilor mulțimii înfuriate, așa că El S-a retras neobservat.

Bărbații din Nazaret au făcut lucrarea lui Satana; dar Hristos nu a putut renunța la ei fără să le mai dea o șansă de mântuire. După ce faima I s-a răspândit în toată țara, în fiecare regiune, după ce au avut timp să-și domolească prejudecățile și controlul minții lor să fie preluat de rațiune, Isus a venit să-i pună din nou la încercare, ca să aibă ocazia să repare greșeala de a-L fi respins în trecut.

Isus a dat celor din Nazaret dovada clară și distinctă a faptului că misiunea Lui era exact ceea ce s-a afirmat că este. Vor da ei înapoi de pe calea pe care au pășit? Cu astfel de dovezi ale adevărului în fața ochilor, oare acești bărbați orbi și fanatici, să nu vadă în Isus nimic mai mult decât pe tâmplarul din Nazaret, fiul Mariei? La începutul lucrării Sale de slujire, ei au făcut primul pas pe calea respingerii lui Hristos, s-au încredințat [397] lucrării și voinței lui Satana, iar mândria lor a fost atât de puternică, prejudecățile atât de mari, încât la a doua Sa chemare, nu au vrut să-L recunoască drept Mesia, cu toate că aveau cele mai convingătoare dovezi ale divinității Sale. O, unde îi conduce pe oameni mândria, necredința și prejudecata!

Domnul Isus mi-a arătat că noi suntem în tot așa de mare pericol în zilele noastre, cum au fost iudeii în zilele lui Hristos. Domnul vorbește prin solii Săi aleși, însă aceeași necredință se

dă pe față. Oamenii își unesc inimile împotriva lui Isus și se mențin în cea mai mare robie față de Satana, crezând că își păstrează demnitatea de oameni liberi; că își păstrează dreptul de a acționa și de a gândi singuri, de a crede sau a se îndoii. La fel ca disprețuitorii evangheliei în vremurile apostolice, ei stau în nedumerire și pier.

Aceia care în ocazii speciale de controversă au o purtare similară cu cea a bărbaților din Nazaret, ar trebui să ia seama să nu facă la fel ca ei atunci când li se dă o a doua șansă de a accepta lumina adevărului plin de har. După prima respingere, după ce excitarea și confuzia se sfârșesc, s-ar putea să fiți chemați din nou de mesagerul divin și, ar trebui să fiți atenți ca nu cumva să vă împietriți inimile datorită prejudecății și mândriei, respingând pentru totdeauna solia care ar fi lucrat pentru mântuirea voastră.

S-ar putea ca voi să vă închideți în mândrie și să continuați să-L respingeți pe Hristos în persoana sfinților Săi. Dacă faceți așa, cuvintele apostolului vor fi valabile în dreptul vostru, ca în timpul iudeilor: „a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit.[398] Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat puterea să devină fii ai lui Dumnezeu”. Hristos a spus: „am venit în Numele Tatălui Meu și nu mă primiți. Dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi”.

Noi suntem mai puțin scuzabili decât iudeii, căci noi avem înaintea noastră exemplul lor de respingere a lui Hristos și a apostolilor Săi, și suntem avertizați să nu cădem în aceeași pildă de necredință. De-a lungul istoriei bisericii din toate veacurile, și îndeosebi în istoria adventiștilor de ziua a șaptea, avem exemplele celor ce au refuzat lumina pe care le-a trimis-o Dumnezeu prin solii Săi aleși. Ei au ocazii și privilegii ce ar trebui să le facă credința în stare să se odihnească în Dumnezeu. Cu toate acestea ei dau pe față inima rea plină de necredință. Purtarea lor este similară cu cea a lui Faraon. Lumina pe care Domnul a trimis-o împăratului Egiptului, a fost respinsă de către acesta. Inima lui încăpățânată l-a făcut să-și adune toate puterile împotriva luminii.

Frații mei, Domnul nu are plăcere dacă ne cramponăm în necredință, dacă ridicăm tot felul de întrebări și despicăm firul în patru în ce privește anumite chestiuni minore, așa cum faceți voi. Într-adevăr este omenește să greșești, chiar cel mai înțelept greșește adeseori, dar este o noblețe să mărturisești greșeala, nu să-ți închistezi inima în prejudecată, ca să te faci pe tine însuși și pe alții să creadă că ai urmat o cale corectă. Voi Îl respingeți pe Hristos, respingând solia pe care o trimite. Făcând așa, vă puneți sub stăpânirea prințului întunericului. [399] Discernământul vostru spiritual este tocit. Dumnezeu trimite solii de har poporului Său care, dacă ar fi fost primite, ar fi fost un balsam vindecător. Dar voi și alții, nu le-ați primit, întocmai ca bărbații din Nazaret, v-ați hotărât să refuzați lumina, v-ați înălțat părerile și judecata voastră ca fiind de o mai mare valoare decât judecata celor pe care Dumnezeu i-a făcut canale de lumină. Purtarea aceasta a făcut ca credința voastră să devină confuză. Eforturile voastre nu sunt caracterizate de iubirea cea dulce a lui Dumnezeu, care supune. Voi ați prezentat ca învățătură teorii uscate, ce nu produc roadă.

Când veți primi cuvintele lui Hristos ca și cum v-ar fi adresate vouă personal, când fiecare va aplica adevărul în dreptul lui ca și cum el ar fi singurul păcătos de pe fața pământului pentru care a murit Hristos, atunci veți învăța să cereți prin credință meritele sângelui unui Mântuitor răstignit și înviat. Experiența voastră religioasă va avea un caracter diferit de cel ce îl are acum. Veți socoti atunci că este cea mai mare onoare aceea de a-L înălța pe Isus înaintea oamenilor, spunându-le: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” Manierele voastre, atitudinea voastră, vocea, limbajul, gândurile voastre, Îl vor reprezenta pe Isus, și atunci se va produce o mare schimbare în felul vostru de a prezenta adevărul. Solia pe care o purtați, eforturile pe care le faceți în lucrare, acum nu Îl prezintă pe Isus în mod corect. În prezent, Isus nu este înălțat de către voi ca suprema preocupare a gândurilor, ca Unul care poate să atragă la Sine pe toți oamenii. Noi trebuie să-i învățăm pe cei pentru care lucrăm, că ei trebuie să asculte, să se supună și să-L urmeze pe Hristos. [400] Nu trebuie să așteptați vreo

ocazie mai prielnică pentru a face lucrarea aceasta. Nu este nevoie să cereți o mai mare abilitate; tot ce aveți nevoie este să fiți ascunși în Isus, pentru ca faptele voastre să fie făcute în Dumnezeu. Dacă faceți aceasta, lucrarea voastră nu va mai fi doar o lucrare mecanică, ci va fi plină de viață și putere; vă va trezi și vă va înviora. Veți povesti istoria lui Isus dintr-o inimă sensibilizată datorită iubirii Lui. Cu credință simplă, așa cum copilașul își povestește necazurile și supărările, mamei sale, în același fel copilul lui Dumnezeu se va duce la Tatăl lui ceresc, fără să se îndoiască de realitatea iubirii sale, ca să-i spună toate mâhnirile și bucuriile.

„Învățați de la Mine”, spune Învățătorul divin, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima”, iar făgăduința este sigură: „veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. O, dacă toți cei ce sunt în vreun fel în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, ar fi înzestrați cu înțelepciune cerească, ca să poată da pe față faptul că învață în școala lui Hristos. Dacă fiecare bărbat care a intrat în lucrarea de slujire, ar depinde de Domnul și nu de sine însuși, puterea lui Dumnezeu ar însoți eforturile slujitorilor Săi, și s-ar realiza mult bine. Cei ce lucrează cu cuvântul și cu învățătura, trebuie să fie bărbați care cercetează zilnic Scripturile, care se roagă serios și încontinuu pentru iluminare divină, și care o primesc atunci când vine, pentru că au călăuzire de sus. Dacă slujitorii evangheliei și-ar agăța fiecare personal sufletele neajutorate, de Hristos, s-ar simți mai multă umezeală în discursurile lor. Cei care, în mare măsură, dovedesc faptul că sunt uscați și neroditori, ar trebui să-și dea seamă că motivul este acela că nu sunt legați de Hristos. Ei nu-și trag seva [401] și hrana din viața cea vie. Hristos spune, „despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Eu-l este țesut în lucrarea multora, dar adevăratul copil al lui Dumnezeu va simți, așa cum a simțit Ioan Botezătorul când, vorbind despre Hristos, a spus: „El trebuie să crească iar eu trebuie să mă micșorez”.

Mulți simt că defectele lor de caracter fac imposibil ca ei să atingă standardul pe care l-a ridicat Isus; dar tot ceea ce aceștia trebuie să facă, este să se supună sub mâna cea tare a lui Dumnezeu. Hristos nu apreciază omul după volumul de lucru pe care îl face, ci după spiritul în care este făcută lucrarea. Când vede bărbați ridicând poverile, încercând să le poarte cu umilință a minții, fără încredere de sine, sprijinindu-se pe El, atunci adaugă lucrării lor desăvârșire și suficiență, făcând-o să fie primită înaintea Tatălui. Noi suntem primiți în Preaiubitul Său. Defectele păcătosului sunt acoperite cu desăvârșirea și plinătatea Domnului, neprihănirea noastră. Cei care cu o dorință sinceră, cu o inimă pocăită, depun eforturi în umilință pentru a trăi după cerințele lui Dumnezeu, sunt priviți de Tatăl cu iubire gingașă, compătimitoare; El îi privește pe aceștia ca pe niște copii ascultători, și neprihănirea lui Hristos le este atribuită.

Eu-l trebuie să rămână ascuns în Isus. Oh, dacă aș putea să-L țin în fața ochilor voștri! Oh, dacă frații noștri ar putea fi făcuți să vadă necesitatea răstignirii eu-lui, atunci aș avea speranța că vor fi nu doar folositori în viața aceasta, ci vor ajunge să dobândească, în viitor, [402] viața veșnică. Oh, dacă aș putea să prezint atracțiile lui Hristos așa încât acestea să captiveze toată atenția! Oh, dacă frații mei ar putea să aprecieze făgăduințele lui Dumnezeu în toată profunzimea și plinătatea lor! Atunci ar putea fi scăpați de ei înșiși, de încrederea în sine, de spiritul de critică, de necredință și de fariseism. Atunci, înălțarea de sine în loc să crească, se va micșora. Mulți dintre cei ce își afirmă credința în Hristos, nu au căzut pe Stâncă și nu au fost zdrobiți. Eu-l lor trăiește și este înălțat. Aceștia nu-L văd pe Hristos drept ceea ce este, sau ce va fi pentru toți cei ce cred în El.

Ar trebui ca noi să știm personal ce este creștinismul, ce este adevărul, ce înseamnă credința pe care o primim, care sunt regulile Bibliei, - reguli ce ne-au fost date de către cea mai înaltă autoritate. Există mulți care cred fără să aibă o rațiune pe care să-și bazeze credința, fără suficiente dovezi care să susțină adevărul în anumite puncte. Dacă este prezentată vreo idee ce se armonizează cu ideile lor preconcepute, sunt gata să o accepte. Ei nu gândesc de la cauză la efect. Credința lor nu are o temelie veritabilă, iar în timpul de încercare își vor da seama că au clădit pe nisip.

Cel ce este mulțumit cu starea sa prezentă de cunoaștere imperfectă a Scripturilor, socotind că atât îi este suficient pentru mântuire, se află sub o înșelăciune fatală. Există mulți care nu au învățat în mod serios argumentele Scripturii, ca să poată fi în stare să deosebească greșelile și să condamne toate tradițiile și superstițiile ce sunt prezentate în mod înșelător ca fiind adevăr. Satana își introduce [403] propriile idei în închinarea față de Dumnezeu, ca să poată corupe simplitatea evangheliei lui Hristos. Un mare număr dintre cei ce pretind a crede adevărul prezent, nu știu care este credința ce a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Aceștia sunt căldicei și indiferenți, nu știu ce înseamnă să ai adevărata virtute a iubirii și credinței. Ei nu studiază Biblia în amănunțime, ci sunt leneși și neatenți. Când apar diferențe de opinie asupra anumitor pasaje din Scriptură, cei ce nu au studiat cu un scop și nu sunt hotărâți cu privire la ce cred, decad de la adevăr. Noi ar trebui să-i impresionăm pe toți în ce privește necesitatea de a se interesa cu sârguință de adevărul divin, ca să poată fi siguri că știu care este adevărul. Unii pretind că au multă cunoștință și se simt mulțumiți cu starea în care se află, cu toate că nu au zel pentru lucrare, nu au dragoste fierbinte pentru Dumnezeu și pentru sufletele pentru care a murit Hristos, ca și cum nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Dumnezeu. Aceștia nu citesc Biblia, ei nu-și dau seama că aceasta este vocea lui Dumnezeu, care le vorbește. Dar dacă vrem să înțelegem calea mântuirii, dacă vrem să vedem razele soarelui neprihănirii, trebuie să studiem Scripturile, întrucât făgăduințele și profețiile Bibliei revarsă raze limpezi de slavă peste planul dumnezeiesc de răscumpărare.

Domnul nu este glorificat prin lipsa voastră de spiritualitate, prin formalismul vostru uscat. În timp ce eforturile voastre nu sunt lipsite de valoare, ele sunt foarte deficitare. Oh, dacă viața voastră creștină din trecut ar putea să apară deschis în fața ochilor voștri, exact așa cum este, [404] și dacă ați putea vedea cum privesc îngerii lucrarea ce iese din mâinile voastre, cu toate rezultatele ei.

Dumnezeu vă trimite o solie pe care vrea să o primiți – o solie de lumină și speranță, de mângâiere pentru poporul lui Dumnezeu. Nu este de datoria voastră să alegeți canalul prin care să vină lumina. Domnul vrea să vindece rănilor oilor și mieilor turmei Sale, cu balsamul ceresc al adevărului că Hristos este Neprihănirea noastră. Să ferească Dumnezeu, ca nu cumva să se spună despre voi, „Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută”.

Oile care au nevoie să fie hrănite, sunt împrăștiate pe munții lui Israel; ele sunt gata să moară de foame, hrănindu-se cu teorii uscate. Frații mei, voi nu hrăniți turma, voi nu aveți credință, umilință și iubire. Cea mai sacră responsabilitate se află în dreptul celor ce acceptă să fie păstori ai turmei lui Dumnezeu. Dar dacă așa zișii slujitori ai lui Hristos nu sunt îmbrăcați cu putere de sus, nu sunt calificați pentru lucrarea din acest timp. Lucrarea are nevoie de bărbați cu energie spirituală și discernământ pătrunzător. Dumnezeu trimite lumină popoului Său, ca să poată trăi în lumina Sa, acesta fiind privilegiul lor. Mulți se mulțumesc cu cunoștințele lor sărăcicioase, și refuză lumina pe care le-o trimite Dumnezeu. Făcând așa, nu doar că își jefuiesc [405] propriile lor suflete de cunoștința spirituală, ci jefuiesc și sufletele altora. Cei cărora vor să le ajute, au de suferit pierderi pentru că învățătorii lor nu își folosesc talentele pe calea dorită de Dumnezeu, ci aleg să expună înaintea oamenilor experiența lor limitată, îngustă, în locul evangheliei pline de slavă a lui Hristos. Ei sunt ca niște indicatoare ce arată spre o direcție greșită. Ei vor pierde favoarea lui Dumnezeu și Îi vor provoca neplăcere dacă nu își schimbă felul de acțiune în mod hotărât, umilindu-și inimile înaintea lui Dumnezeu.

Ca oamenii să se așeze între popor și solia rânduită de Dumnezeu să ajungă la ei, este un păcat teribil în ochii lui Dumnezeu. Unii dintre frații noștri, la fel ca iudeii, fac tot ce le stă în putere pentru a face fără efect solia lui Dumnezeu. Fie ca acești chițibușari să primească lumina adevărului pentru timpul de față, sau dacă nu, să se dea la o parte din drum pentru ca

alții să poată avea ocazia de a primi adevărul, și ca să nu vină peste ei mânia lui Dumnezeu din cauză că sunt trupuri ale întunericului, deși El ar fi dorit să fie purtători de lumină.

Cei ce trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos, se pot aștepta la o mare măsură din Duhul Său cel Sfânt. Însă, dacă nu veghează și nu se roagă, - dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine – unii dintre bărbații noștri conducători pășesc pe același teren de respingere a soliei îndurării, așa cum au făcut Iudeii în timpul lui Hristos. Dacă se întorc din fața luminii, nu vor reuși să îndeplinească cerințele înalte și sfinte ale lui Dumnezeu, nu vor reuși să-și îndeplinească responsabilitățile sacre ce le-au fost încredințate.

Caracterul și perspectivele poporului lui Dumnezeu sunt asemănătoare [406] cu cele ale iudeilor, care nu au putut intra din cauza necredinței, a mulțumirii de sine, a importanței acordate eu-lui. Mândria spirituală i-a despărțit de Dumnezeu, iar El și-a ascuns fața de ei. Apostolul ne avertizează, „dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.” „Au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: Nu te îngâmfa, deci, ci teme-te!”

Iudeii au disprețuit binele care le-a fost oferit în timpul lui Hristos și, după o purtare îndelung răbdătoare a lui Dumnezeu față de ei, lucrurile care ar fi trebuit să le dea pacea, au fost ascunse de ochii lor. Ceea ce, dacă ar fi fost primit, ar fi fost o mare binecuvântare pentru ei, a devenit o piatră de poticnire. Ei au crezut că învățătura lui Hristos era împotriva influenței religiei celei vechi, a singurei religii care a existat de la început. După ce au respins o dată lumina, mințile li s-au întunecat, și au crezut că învățătura lui Hristos era o înșelăciune a vrăjmașului. Hristos făcea să strălucească religia din vechime în adevărata ei lumină, însă ei nu mai umblau pe cărările cele vechi, nu mai cunoșteau adevărurile cele vechi, permițând tradițiilor și obiceiurilor omenești să ia locul singurei credințe vitale. [407]

Poporului iudeu i-a fost dată suficientă lumină, ca să-și poată recunoaște „vremea cercetării”. Dumnezeu le-a făcut de cunoscut „Calea, Adevărul și Viața” în darul Fiului Său. Hristos a venit ca mesager al lui Iehova, și cărarea Lui a fost presărată cu binecuvântări. El a fost trimis ca să-L facă cunoscut pe Tatăl. Întreaga Lui viață, până la sacrificiul final, a fost o descoperire a lui Dumnezeu în fața oamenilor. Calvarul însuși L-a descoperit pe „Domnul Dumnezeu,” „un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie. ... iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”. De la Hristos, Lumina lumii, se revărsă razele limpezi și strălucitoare ale slavei Tatălui. Cu toate acestea, iudeii nu au înțeles-o.

În același fel se întâmplă și în zilele noastre. Lumina adevărului strălucește peste noi tot așa de limpede cum a fost peste poporul iudeu, dar inimile oamenilor sunt tot așa de împietrite și insensibile, ca în zilele lui Hristos. Mulți dintre cei ce pretind că stau în lumină, sunt în întuneric și nu știu. Ei s-au înfășurat atât de mult în necredință, încât îi spun la întuneric lumină, și la lumină întuneric. Ei nu știu ce condamnă și cui se împotrivesc. Însă ignoranța lor nu va fi trecută cu vederea de către Dumnezeu, deoarece le-a fost dată lumina și ei au respins-o. Ei au în fața ochilor exemplul trecutului, însă nu vor fi avertizați, căci necredința îi închide într-o întunecime de nepătruns. [408]

Starea de lucruri din bisericile noastre, este alarmantă. Dumnezeu spune, „Din pricina nelegiuirilor voastre n-au loc aceste orânduiri, păcatele voastre vă lipsesc de aceste bunătăți.

Căci în poporul Meu sunt oameni răi; ei pândesc ca pășărarul care întinde lațuri, întind curse, și prind oameni. ... Proorocii proorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor, și poporul Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veți face la urmă?” „Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, vestind „pace, pace”, când nu este pace”. „Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte, zice Domnul, fiindcă v-am vorbit dis-de-diminează, și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat și n-ați răspuns, voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo. Și vă voi lepăda de la Fața Mea, cum am lepădat pe toți frații voștri”.

Dumnezeu își va împlini cuvântul cu siguranță față de cei ce nu vor să audă și nu vor să vadă lumina pe care le-o trimite.

Tocmai bărbații care ar trebui să fie în stare de alertă, pentru a vedea care este nevoia poporului, pentru a fi pregătiți calea Domnului, tocmai aceștia interceptează lumina pe care Dumnezeu o trimite poporului Său, și resping solia harului vindecător. Fraților, vă rog fierbinte să vă puneți în armonie cu lucrarea prezentă a lui Dumnezeu. Oh, dacă ați avea mai puțină încredere în părerile voastre! Oh, dacă ați putea vedea că încăpățânarea cea moștenită și cea cultivată a inimii vă ține [409] departe de lumina adevărului! Stima voastră față de sine, persistența în a avea propria voință, nu sunt după ordinea lui Dumnezeu. Aveți nevoie să cultivați umilința și blândețea, astfel încât Domnul să poată lucra pentru voi. Cu toții avem nevoie de binecuvântarea lui Dumnezeu în fiecare zi, iar voi trebuie să vă dați seama când Spiritul vă rămâne în inimă. Voința voastră nu este prea puternică, dacă o puneți în întregime de partea Domnului, ca să fie educată și instruită de Hristos.

Succesul oricărei lucrări depinde de binecuvântare lui Dumnezeu. Dacă Domnul lucrează cu voi, veți fi capabili să faceți lucrarea pe care v-a rânduit-o să o faceți. Împreună cu Dumnezeu, unul poate alunga o mie, și doi fac să fugă zece mii. Dar atât timp cât mențineți spiritul acesta de fariseism, Spiritul lui Dumnezeu nu va lucra, nu poate lucra cu voi, din cauza faptului că nu vă simțiți total dependenți de El. Dacă începeți să învățați în școala lui Hristos, veți avea simplitatea și blândețea unui copil, veți fi dispuși să vă sfătuiți cu frații și surorile voastre, și vă veți ruga serios pentru ajutor din partea lui Dumnezeu. Atunci urechile vi se vor deschide, și veți putea spune din inimă, „vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă”.

Domnul vrea să pună acest spirit peste voi, dar nu o poate face atât timp cât sunteți plini de sine. Când eu-l moare, veți simți influența înviorătoare a Duhului lui Dumnezeu. Poporului lui Dumnezeu i se poruncește să caute unitatea, ca să poată fi zidiți împreună ca un templu sfânt pentru Domnul. [410] Nu avem timp pentru înstrăinare și discordie, pentru îngăduință față de spiritul egoist și pervers. Vreți să fiți deschiși, sau vreți să priviți încăpățânarea voastră și dispoziția de a nu ceda, ca o dovadă a integrității voastre credincioase? Să vă ferească Dumnezeu ca nu cumva să fiți orbiți, cum au fost fariseii, și să socotiți binele rău, și răul bine. Nu veți avea nici o altă dovadă mai mare, care să vă arate unde lucrează Spiritul lui Dumnezeu. Domnul nu va înlătura niciodată toate posibilitățile de punere la îndoială. El va da dovezi suficiente care să conducă mintea sinceră la decizii corecte. Dar dacă voi sunteți hotărâți să mergeți pe propria voastră cale, dacă sunteți ca Saul, nedoritori să vă schimbați felul de acțiune, din cauza mândriei și încăpățânării inimii, din cauză că nu vă cunoașteți lipsa de spiritualitate, nu veți recunoaște lumina.

Limbajul sufletului vostru este, „sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”. Voi nu știți că sunteți săraci, nenorociți, orbi și goi. Aveți nevoie să auziți cuvintele Celui ce este Începutul și Sfârșitul: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi.”

Mândria egoistă vă ține departe de bine, și singura voastră speranță este să cădeți pe Stâncă și să fiți zdrobiți. Când cuvintele acestea [411] vor ajunge la voi, veți spune, „nu mai sunt și alții care au nevoie de aceeași mustrare?” Sunt mulți cei care au nevoie să vadă că solia către Laodicea li se aplică lor. Am descris în mod categoric cazul vostru, pentru ca și alții să poată să vadă că se află în aceeași stare și ca, atât ei cât și voi să faceți schimbări hotărâte în atitudine, înaintea lui Dumnezeu și înaintea poporului Său.

Trebuie să încetați să vă mai preocupați datoria altora, și să începeți să lucrați pentru sufletul vostru. Prin credință în Hristos, puteți să veniți la lumină. Când Îl veți vedea pe Hristos așa cum este, vă veți micșora în ochii voștri proprii, iar El va crește. Cuvintele rostite de Dumnezeu prin Samuel către Saul, merită să le acordați atenție, căci sunt valabile în dreptul vostru, „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât

grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli”. Voi v-ați hotărât să rezistați puternic în fața luminii, iar Domnul nu vă obligă să aveți credință în Hristos; însă, fără credință este cu neputință să fiți plăcuți lui Dumnezeu. Credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul, produce roadele umilinței, răbdării, stăpânirii de sine, a îngăduinței, a păcii, bucuriei și ascultării de bună voie. Scriptura spune că „tot ce nu vine din credință, este păcat”. „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.”

Făgăduințele lui Dumnezeu cuprind toate binecuvântările spirituale de care au nevoie muritorii păcătoși, slăbiți, care nu se pot salva singuri. Ceea ce ar trebui să ne provoace cea mai profundă bucurie, [412] este faptul că Dumnezeu iartă păcatul. Dacă Îl credem pe cuvânt, iar El ne iartă păcatele, atunci este dispus și pregătit să ne curețe de tot ce este rău, să ne dea o inimă curată, precum și prezența continuă a Spiritului Său, deoarece Isus trăiește ca să mijlocească pentru noi. Însă nu uitați, fraților, că lucrurile spirituale se pot deosebi doar spiritual. Doar credința cea vie, activă, continuă, este cea care deosebește voia lui Dumnezeu, care își însușește făgăduințele și are folos din adevărurile cuvântului Său. Nu din cauză că noi suntem drești, ci pentru că suntem dependenți, supuși greșelii, și incapabili să ne ajutăm singuri, de aceea trebuie să ne sprijinim pe neprihănirea lui Hristos, și nu pe neprihănirea noastră. Cel care este bogat, onorabil și drept în proprii săi ochi, nu poate să-și simtă lipsa, de aceea nu poate cere și nu poate primi. El nu simte nici o nevoie, de aceea rămâne gol, pe alături.

Hristos a spus, „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Dacă faptele voastre bune ar fi calea, atunci Hristos nu ar fi spus, „Eu sunt Calea”. Nu faptele noastre și meritele noastre sunt cele care ne vor salva. Dacă omul ar fi putut câștiga cerul prin propriile eforturi, Hristos nu ar fi trebuit să moară ca să facă ispășire pentru păcatele noastre. Totuși, toți cei ce pășesc pe calea îngustă ce duce la cer, vor purta roadele evlaviei, și vor dovedi faptul că ei sunt lumina lumii.

Ferice de omul care nu dă înapoi, ci crede orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. De aceea, nimeni să nu rămână nepăsător, sau să dea înapoi spre pierzare. Domnul poruncește poporului Său să meargă înainte, de la lumină, [413] spre o lumină mai mare. Unii au avut mare lumină, au fost binecuvântați, au crezut că datorită lui Hristos, Dumnezeu le-a iertat păcatele, însă s-au oprit, fără să meargă mai departe. Ei nu au reușit să ajungă la o credință mai mare și nici la o experiență mai vastă, pentru că nu au primit lumina adevărului, care se descoperă încontinuu celui ce urmează Lumina lumii. Sângele lui Hristos ne curăță de orice întinăciune, însă imediat ce un suflet încetează să umble prin credință, este înfășurat de întuneric. Unica siguranță pentru oricine, este înaintarea, creșterea în cunoștința adevărului, pentru a fi sfințit prin acesta. Cei ce se mulțumesc cu predicarea vechilor discursuri, cu înălțarea de rugăciuni șablon, nu reușesc să-și dezvolte talanții dați lor de Dumnezeu, de aceea acești talanți le vor fi luați. Frații mei, dacă sunteți atât de pătrunzători cum credeți că sunteți, ați înțelege lucrurile spirituale. „După roadele lor îi veți cunoaște”.

Frate Howard Miller, ai auzit mărturia pe care mi-a dat-o Domnul să o rostesc, dar în timp ce afirmai că o crezi, prin spiritul tău ai respins solia. Este datoria mea să îți spun că ai toate dovezile pe care ți le va da Dumnezeu în ce privește lucrarea aceasta specială pe care o face în timpul de față pentru a trezi o biserică încropită și somnolentă. Cei ce acceptă solia dată, vor lua în seamă sfatul Martorului Credincios către Laodicea, și vor cumpăra aurul curățit prin foc al credinței, hainele albe ale [414] neprihănirii lui Hristos, și alifia pentru ochi, care este discernământul spiritual. Hristos spune: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

Dacă biserica refuză să asculte vocea negustorului ceresc, dacă refuză să deschidă ușa, atunci Hristos va trece pe lângă ea, lăsându-o lipsită de prezența Sa, lipsită de adevăratele

bogății, și totuși afirmând cu îndreptățire de sine: „sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”.

Mulți dintre cei ce refuză solia pe care le-o trimite Domnul, caută să găsească cuie în care să-și atârne îndoielile, să găsească scuze pentru respingerea luminii din cer. În fața dovezilor clare, ei spun așa cum au spus iudeii: „arătați-ne o minune și vom crede. Dacă acești soli au adevărul, de ce nu-i vindecă pe bolnavi?” Obiecțiile acestea ne aduc aminte ceea ce s-a spus despre Hristos. „Frații Lui I-au zis: „Pleacă de aici, și du-Te în Iudea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut: dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.” Căci nici frații Lui nu credeau în El.” „Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap, și ziceau: „Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Tu Fiul [415] lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!” Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El, și ziceau: „Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-l scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu Sunt Fiul lui Dumnezeu!”

Cum se poate ca frații noștri, care au în față istoria Domnului vieții și la slavei, să-și deschidă buzele pentru a rosti cuvinte similare cu cuvintele batjocoritoare ale ucigașilor Domnului nostru? Domnul îi conduce pe frații noștri să spună aceste lucruri? Vă spun că nu. Ei nu știu ce spirit îi conduce. Dacă ochii lor ar putea fi deschiși, ar vedea îngerii cei răi tresăltând de bucurie în jurul lor, triumfători datorită puterii lor de a-i amăgi. Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, prezentându-le numeroase miracole, pentru a întări credința tuturor celor ce caută acest fel de dovezi. Cât de teribilă va fi situația celor ce își închid ochii înaintea luminii adevărului, și cer minuni care să-i întărească în amăgirea lor.

Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care le-o trimite Dumnezeu, vor respinge adevărul cel mai evident, și vor crede cele mai nebunești minciuni. Satana este cel ce îi conduce pe oameni să adopte poziții greșite. Am putea să punem aceeași întrebare pe care a adresat-o Pavel în zilele sale fraților care se întorceau de la învățătura sănătoasă: „Cine v-a fermecat, ca să nu ascultați de adevăr?” [416] Cei ce pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu, în ignoranța lor, lucrează împotriva Lui, răzvrătindu-se împotriva providenței Sale, împotrivindu-se planurilor Sale și refuzând să facă lucrarea la care i-a chemat. În loc să-și facă datoria, ei se luptă să aducă totul în armonie cu vederile lor înguste. În loc să-și supună voința în fața lui Dumnezeu, pentru ca scopul Lui să fie împlinit, ei aleg căile lor răzvrătite și nu vor să se supună călăuzirii Sale.

Domnul își cheamă poporul prin avertizări, muștrări și sfaturi. Dar urechile lor sunt surde față de cuvintele lui Isus. Cineva a spus: „dacă solia aceasta pe care fratele A.T. Jones o prezintă bisericii este adevăr, de ce fratele Smith și fratele Butler nu au primit-o, unindu-se cu el pentru vestirea ei? Frații aceștia buni și inteligenți ar ști cu siguranță dacă aceasta este solia adevărului.”

Sentimente similare au fost exprimate în zilele lui Hristos, când a venit să vestească pe pământ solia mântuirii. Poporul a privit la conducătorii săi și s-a întrebă, „dacă acesta ar fi adevărul, nu ar fi crezut preoții și mai marii noștri?” Scriptura spune: „Aprozii s-au întors, deci, la preoții cei mai de seamă și la Farisei. Și aceștia le-au zis: „De ce nu L-ați adus?” Aprozii au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” Fariseii le-au răspuns: „Doar n-ați fi fost duși și voi în rătăcire? A crezut în El vreunul din mai marii noștri sau din Farisei? [417] Dar norodul acesta, care nu știe Legea, este blestemat!”

În zilele lui Hristos mulți și-au atras o mare vinovăție din cauza faptului că au denunțat învățătura Lui fără să o cerceteze cu atenție. Ne pare rău să spunem că o vină similară este strânsă astăzi, datorită aceleași cauze. Mulți dintre cei ce aud cuvintele lui Hristos, nu se îndreaptă spre cuvântul lui Dumnezeu ca să cerceteze Scripturile cu independență morală,

pentru a vedea dacă lucrurile sunt adevărate sau nu. Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu putere de rațiune ca să compare verset cu verset și să cunoască adevărul în mod personal, ca să poată fi în stare să dea socoteală de nădejdea care este în ei, cu blândețe și teamă. Când Dumnezeu, în îndurarea Lui ne trimite mijloacele prin care putem cunoaște adevărul, și noi întoarcem spatele acestui privilegiu prețios, fiind indiferenți față de solia Sa, atunci insultăm Spiritul lui Dumnezeu, iar ca rezultat vom umbla în întuneric și ne vom împiedica în necredință.

Când Hristos i-a spus lui Petru ce i se va întâmpla din cauza credinței pe care o are, Petru s-a întors spre Ioan și a întrebat, „Doamne, dar cu acesta ce va fi? Isus i-a răspuns: „ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” Dacă fratele Smith sau fratele Butler vor respinge solia adevărului, pe care Domnul o trimite poporului Său din zilele noastre, oare necredința lor va transforma adevărul în minciună? Nu. Noi nu trebuie să urmăm pe altcineva decât pe Hristos. Dacă bărbații ce ocupă poziții de conducere se simt liberi [418] să disprețuiască solia și solii, necredința lor nu este un motiv ca și alții să facă la fel. Mântuirea noastră este o lucrare individuală. Nici fratele Smith, nici fratele Butler, nici un alt om muritor, nu poate să răscumpere sufletul meu sau sufletul vostru în ziua judecății. În ziua aceea nu se va putea prezenta nici o scuză pentru că ați neglijat să primiți solia pe care v-a trimis-o Domnul.

Păcate de cel mai revoltător caracter există în biserică în zilele noastre. Situația alarmantă a poporului lui Dumnezeu cere mai mult decât rostirea de predici slabe, lipsite de spiritualitate și fără Hristos. Este nevoie de predici care să taie în tablele firești ale inimii și să trezească sensibilitatea morală. Satana se folosește de cele mai josnice înclinații ale naturii umane. Dar aceste nu trebuie să fie cultivate. Ca spinii și ca măcăcinii, egoismul, iubirea de sine, invidia, gelozia, bănuiala rea, lauda de sine, vor crește din belșug dacă le lăsăm în voia lor. Însă, cele mai înalte, cele mai nobile facultăți trebuie să fie exercitate pentru a se dezvolta. Creștinii ce biruiesc zi după zi, ce caută aprobare din partea lui Dumnezeu și slava Lui, vor fi atenți nu numai ca să evite răul, ci să și facă încontinuu ceea ce este drept.

Noi trebuie să luăm nici un om ca model, întrucât trebuie să vedem și să cunoaștem adevărul în mod personal. Este vital pentru noi să nu permitem nimănui să intervină între noi și Dumnezeu nostru. Noi nu ar trebui să acceptăm părerile și ideile nici unui om decât dacă, după ce le cercetăm cu atenție în mod personal, [419] găsim că poartă acreditarea cerului. Este de cea mai mare importanță ca în mod personal să ne deschidem inimile în fața puterii de convingere a Duhului Sfânt. Lăsați pe Dumnezeu să ne vorbească prin Cuvântul Său; lăsați pe Dumnezeu să impresioneze sufletul.

Este de datoria noastră să strângem fiecare rază de lumină. Sunteți datori să faceți aceasta, pentru voi înșivă, pentru familiile voastre și pentru Dumnezeu, ca să biruiți trăsăturile voastre neplăcute de caracter. Dacă vă cercetați pentru a descoperi aceste trăsături și dacă nu le biruiți, ele se vor dezvolta și vor conduce nu doar la ruina voastră ci și la ruina altora. O tărie de caracter sfințită, stăpânirea de sine, iubirea supremă față de Hristos, vă vor conduce la o relație corectă cu Dumnezeu și cu omenirea. Dumnezeu a trimis poporului Său solie după solie și, mi se rupe inima când văd că aceia despre care am crezut că sunt învățați și conduși de Dumnezeu, cad sub puterea vrăjii inamicului, care îi conduce să respingă adevărul pentru timpul de față.

Nu știu bărbații aceștia din cuvântul lui Dumnezeu, că tocmai această solie ce a fost dată în ultima vreme pentru biserici trebuie să fie vestită, pentru ca lucrarea ce se desfășoară printre noi să ajungă la desăvârșire? Cei ce ar fi trebuit să fie cei dintâi în recunoașterea inspirației cerești a adevărului, se împotrivesc cu hotărâre soliei de la Dumnezeu. Ei fac tot ce le stă în putere ca să arate dispreț atât față de solie cât și față de soli, iar Isus nu a putut să facă minuni din cauza necredinței lor. Oricum, adevărul va merge înainte, și va trece pe lângă cei ce îl disprețuiesc și îl resping. Cu toate că în aparență întârzie,[420] nu poate fi nimic. Când solia lui Dumnezeu găsește împotrivire, El îi dă mai multă putere ca să poată exercita o influență și

mai mare. Înzestrată cu energie cerească, vitală, ea își va croi drum prin barierele cele mai solide, va împrăștiă întunericul, va dezminți orice minciună, va câștiga în controverse și va învinge orice obstacol. Vorbesc despre lucruri pe care le cunosc, mărturisesc ceea ce am văzut. Cei ce vor să triumfe împreună cu adevărul, au de jucat un rol înaintea universului, ceea ce le va aduce răsplata unui „bine rob bun și credincios”. Ei vor fi cunoscuți ca împreună lucrători cu Dumnezeu.

Înțelegerea și aplicarea greșită a adevărului va înstrăina inimile fraților. Însă aceasta nu s-ar întâmpla dacă eu-l și mulțumirea de sine, obiceiurile și tradițiile nu ar fi deranjate de către solia adevărului. Răbdarea, cumpătarea, stăpânirea de sine și atenția în vorbire ar trebui să fie întotdeauna cultivate și manifestate. Însă, în timp ce dăm pe față trăsături de caracter laudabile, Hristos ne îndeamnă să ne înălțăm glasul și să nu tăcem. Cuvântul Domnului spune: „Înalță-ți glasul ca o trâmbiță. Arată poporului Meu fărâdelegile lui, și casei lui Iacov păcatele ei”. (Isaia 58:1).

Veghetorii de pe zidurile Sionului dorm. Mulți nu simt nici o povară a lucrării, nu au de rostit nici o avertizare. Sunt mulți cei care au auzit solia pentru timpul de față, au văzut rezultatele ei, și nu pot decât să recunoască faptul că lucrarea este bună. Însă de teamă că unii vor lua [421] poziții extreme și s-ar putea să apară fanatismul printre noi, permit imaginației să creeze multe obstacole în calea înaintării lucrării, apoi prezintă aceste dificultăți și altora, insistând asupra pericolelor acceptării învățaturii. Ei caută să contracareze influența soliei adevărului. Să zicem că ar avea succes în eforturile lor. Ce s-ar întâmpla atunci? Solia destinată să trezească o biserică încropită ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere. Să presupunem că prejudecata și-ar face lucrarea ei otrăvitoare, să presupunem că lucrarea ar fi lăsată în mâinile acestor oponenți și căutători de greșeli, și că le-ar fi permis să dea bisericii învățătura și direcția pe care vor ei să i-o dea. Ar prezenta ei ceva mai bun decât ceea ce a trimis Domnul poporului Său, în acest timp, prin solii Săi aleși? Ar trezi solia acestor îndoielnici bisericele din starea lor încropită? Va furniza influența ei, energie și zel pentru a înalța sufletele poporului lui Dumnezeu? Oare cei ce se împotrivesc luminii pe față, sau în ascuns, hrănesc poporul cu hrana care poate să le sature sufletele? Prezintă ei solia pe care o cere timpul, pentru ca tabăra să fie curățită de orice întinăciune morală? Au ei altceva de oferit în locul adevărului care este transmis cu ferveare și cu zel pentru a pregăti calea pentru venirea Domnului? [422]

Caracterul, motivele, scopurile lucrătorilor pe care îi trimite Dumnezeu sunt, și vor continua să fie reprezentate greșit. Oamenii prind cuvinte și declarații pe care le consideră greșite, exagerând și falsificând exprimările lor. Însă, ce fel de lucrare fac acești spectatori? I-a pus Dumnezeu pe scaunul de judecători ca să condamne solia și solii Săi? De nu se îngrijesc acești opozanți de lucrare, dacă au atâta lumină? Dacă văd defecte în prezentarea soliei, de ce nu o prezintă ei mai bine? Dacă au discernământ atât de pătrunzător, atâta prevedere, atâta inteligență, de ce nu încep ei să lucreze și să facă ceva?

Lumea este o a doua Sodomă, sfârșitul este chiar la ușă. Este rațional să credem că nu există nici o solie ca re să pregătească un popor pentru a sta în picioare în ziua venirii Domnului? De ce avem vederi atât de înguste? Atât de puțină lucrare serioasă, profundă și din toată inima? De ce se trage atât de mult înapoi? De ce se strigă în continuu „pace și liniște”, și nu se înaintează în ascultare față de porunca Domnului? Se va stinge solia îngerului al treilea în întuneric, sau va lumina tot pământul cu slava lui? Se va stinge lumina Spiritului lui Dumnezeu, lăsând biserica atât de lipsită de harul lui Hristos, așa cum dealurile Ghilboa au fost lipsite de rouă și de ploaie? Cu siguranță, toți trebuie să admită că este timpul ca o influență cerească, înviorătoare să fie adusă bisericilor noastre. [423] Este timpul ca necredința, mândria, iubirea de supremație, bănuiala rea, desconsiderarea față de lucrarea altora, trivialitatea și fățărnicia să dispară dintre noi.

Ce este bun va avea tendința să acționeze împreună, iar toți îndoielnicii și necredincioșii se vor sprijini unii pe alții, întărindu-și tocmai elementele de caracter pe care le mustră mărturiile Spiritului lui Dumnezeu îndemnându-i pe oameni să le învingă. Fiecare bărbat și femeie să se întrebe de ce parte lucrează influența lor. Lucrează de partea lui Dumnezeu, sau a inamicului? Hristos spune „Cine nu este cu mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește.”

Mulți sunt de părere că omul poate să facă tot ceea ce îi spune conștiința că este drept. Dar se pune întrebarea: are acel om o conștiință bună, educată în mod corect, sau aceasta este direcționată și deformată de propriile păreri preconcepute? Conștiința nu trebuie să ia locul unui „așa zice Domnul”. Conștiințele nu se armonizează toate, și nu toate sunt inspirate în același fel. Unele conștiințe sunt moarte, însemnate cu fierul roșu. Oamenii pot să fie greșiți, conduși de conștiință, la fel cum pot să fie corecți, conduși de conștiință. Pavel nu credea în Isus din Nazaret, și îi vâna pe creștini din cetate în cetate crezând cu adevărat că îi slujește lui Dumnezeu.

Având în vedere aceste lucruri, ne putem da seama că este mare nevoie să căutăm sfatul lui Dumnezeu, să cercetăm Scripturile [424] cu rugăciune și umilință, ca Domnul să ne poată lumina înțelegerea, așa încât să putem cântări cu atenție fiecare punct al adevărului ce este prezentat. Ar trebui să privim tendința pe care o are, văzând dacă roadele mărturisesc că este de la Dumnezeu.

Scriptura spune: „Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul”. Nici o biserică nu poate trăi în scânteile propriilor săi cărbuni, și nici creștinii nu pot să fie lumina lumii dacă nu reflectă slava provenită dintr-o sursă cerească. Mântuitorul spune „dacă lumina care este în tine, este întuneric, cât de mare este întunericul acela?”

Solia lui Dumnezeu este prezentată poporului cu claritate și cu forță. Este tocmai solia rânduită de Dumnezeu pentru biserică în timpul de față. Refuzul vostru de a o asculta, faptul că o respingeți, nu va opri lucrarea ei, însă va duce la o mare pierdere pentru sufletele voastre. Fiecare rază de lumină pe care o dă Dumnezeu poporului Său este necesară, având în vedere situația de urgență ce va veni. Însă, dacă razele de lumină cerească nu sunt observate, dacă nu sunt apreciate, acceptate, și nu se acționează conform cu ele, veți pierde voi înșivă binefacerea cerească, și veți ține lumina departe de alții care ar trebui să o primească prin voi.

Este puțin ca doar cei mai educați și mai disciplinați dintre ucenicii lui Hristos să facă tot ce pot pentru a reflecta lumina lumii și a-i atrage pe alții la izvorul luminii. Ci fiecare [425] trebuie să facă ceva. Fiecare zi aduce privilegiile și ocaziile de a face eforturi lipsite de egoism pentru slava lui Dumnezeu și pentru mântuirea oamenilor. Trebuie să ne gândim la datoria de a prezenta un exemplu bun. Trebuie să cântărim cu credincioșie rezultatul acțiunilor noastre. Dacă gândim că un anumit fel de a acționa nu ne va produce nici o vătămare, ar trebui să privim și din punctul de vedere al altora și să ne punem întrebarea, cum îi va afecta pe ei purtarea mea. Există păcate produse prin omitere, la fel cum există păcate prin comitere, și cu toții influențăm purtarea altora. Neglijarea lucrării ce ne este pusă înainte este tot atât de rea ca și înfăptuirea unor acțiuni păcătoase, pentru că, neglijându-vă lucrarea, întrerupeți în dreptul vostru lanțul mării lucrări a lui Dumnezeu. Influența voastră nu Îi susține cauza.

Mulți dintre cei ce ar trebui să acționeze conform cu ordinele Căpitanului lor în acest timp de urgență, sunt necredincioși. În ziua primejdiei nu se poate depinde de ei. Ei încep să interogheze, să ridice semne de întrebare și să facă propuneri, în timp ce dușmanul câștigă toate avantajele. Singurul lucru bun de făcut este să acționăm conform cu ordinele Căpitanului fără să le punem sub semnul întrebării, fără să ne oprim ca să întoarcem problema pe o parte și pe cealaltă, fără sugestii de tot felul și analiza din fir în păr a tuturor chestiunilor minore. Mii de suflete se află în pragul ruinei, iar ceea ce poate prilejui salvare multor suflete este acționarea cu promptitudine, și doar aceasta.

În timpul acesta de primejdie, dacă Satana poate lucra asupra elementelor neconsacrate din caracterul oamenilor, ca să-i facă pe aceștia [426] să pună la îndoială și să despice firul în patru până când va fi prea târziu pentru a mai salva sufletele ce trec cu repeziciune dincolo de posibilitatea de a mai ajunge la ele, o va face. Mi s-a arătat că exact aceasta face. Îi ține pe oameni departe de lucrarea pe care ar trebui să o facă, ținându-i departe de ascultare față de ordinele Căpitanului lor, conduși de judecata lor proprie, presupus înțeleaptă, criticând planurile ce se fac pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Mulți rostesc predici în care se lamentează despre depravarea deplorabilă și crescândă ce există în lume, fără să-și facă partea de a revărsa lumina cerului în întunecimea morală a lumii.

Oh, dacă am avea învățători care să arate oamenilor, prin învățătură și prin exemplu, ce înseamnă să crezi și să trăiești adevărul! De ce învățătorii noștri trăiesc și acționează ca și cei ce sunt orbi spiritual? Ca în zilele lui Hristos, aceștia au ochi dar nu văd, au urechi dar nu aud, ca să nu fie convertiți și să nu fie vindecați. Este nevoie ca puterea de convertire a lui Dumnezeu să vină peste frații noștri slujitori, deoarece mulți din popor sunt mult mai înaintați decât ei în experimentarea lucrurilor lui Dumnezeu. Cele mai înalte interese ale sufletelor, atât pentru prezent cât și pentru veșnicie, depind de o înțelegere corectă a lucrării pentru timpul de față.

Deplângem faptul că oamenii își idolatrizează propriile opinii, că sunt dispuși să fie guvernați de ideile lor preconceptuate mai degrabă decât de un limpede „așa zice Domnul”. Este [427] cel mai dificil lucru din lume să convingi oameni care nu vor să fie convinși. Satana întunecă percepțiile și împietrește inimile pentru ca oamenii să nu renunțe la căile lor și să nu poată lucra pentru o biserică apostaziată și să nu poată îndrepta păcătoșii spre „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. În loc să se angajeze cu toată inima în lucrarea aceasta, ei se trag înapoi, și aproape că speră și se roagă ca cei asupra cărora a pus Dumnezeu povara, să nu aibă succes, deoarece, dacă succesul încununează eforturile purtătorilor de poveri, aceasta va dovedi că acești îndoielnici sunt pe o poziție greșită.

Când oamenii își deschid inima necredinței, o deschid în fața marelui înșelător, acuzatorul fraților. Având lumina glorioasă a adevărului ieșită de la Dumnezeu, având dovezi abundente ale faptului că lucrarea de față este rânduită de cer, băgați de seamă să nu vă împietriți inimile și să cereți mai multe dovezi, zicând „arată-ne o minune”. Bogatul din parabolă s-a rugat să fie trimis cineva dintre cei morți ca să-i avertizeze pe frații lui, ca să nu ajungă și ei în locul acela de chin. El a zis: „dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.” Dar răspunsul ce i s-a dat, și ne este adresat și nouă, este: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” [428]

SFATURI PENTRU SLUJITORII EVANGHELIEI - 2
Nevoia de a avea o Înțelegere Curată despre Îndreptățirea prin Credință
 (Denver, Colorado, Septembrie 13, 1889)

În urma invitației am adresat predicatorilor, în cortul lor, câteva remarci. Am discutat ceva despre alcătuirea celor mai bune planuri pentru educarea poporului în ce privește religia de zi cu zi.

Mulți din poporul nostru par să nu știe ce este credința. Mulți se plâng de întuneric și de descurajări. I-am întrebat: „sunt îndreptate fețele voastre spre Isus? Îl priviți pe El, Cel care este Soarele Neprihănirii?” Este nevoie să definiți clar în fața bisericilor problema credinței și a dependenței totale de neprihănirea lui Hristos. În cuvântările și în rugăciunile voastre se stăruie prea puțin asupra lui Hristos, a iubirii Lui inegalabile, a marelui sacrificiu făcut pentru noi, așa încât Satana aproape că a eclipsat înțelegerea pe care ar trebui să o avem și trebuie să o avem despre Isus Hristos. Noi trebuie să ne încredem mai puțin în ființele omenești pentru ajutor spiritual, și mult, mult mai mult în apropierea de Isus Hristos ca Răscumpărător al nostru. Putem stăruie cu hotărâre asupra atributelor cerești ale lui Isus Hristos. Putem vorbi despre iubirea Lui, putem povesti și putem cânta despre îndurările Lui, putem face din El Mântuitorul nostru personal. Atunci suntem una cu Hristos. Iubim ceea ce a iubit Hristos, urâm păcatul, pe care Hristos l-a urât. Trebuie să se vorbească despre aceste lucruri și trebuie să se stăruie asupra lor.

Mă adresez slujitorilor evangheliei. Conduceți poporul pas cu pas, stăruind asupra eficienței lui Hristos până când, printr-o credință vie, ajung să-L vadă pe Hristos așa cum este – să-L vadă în plinătatea Lui, un Mântuitor iertător de păcate, Unul care poate ierta toate fărâdelegile noastre. Prin privire suntem schimbați după asemănarea Lui. Acesta este un adevăr prezent. Noi am vorbit despre Lege. Este bine. Însă noi L-am înălțat doar ocazional pe Hristos ca Mântuitor iertător de păcate. [429]

Trebuie să-L păstrăm înaintea ochilor pe Mântuitorul iertător de păcate. Însă trebuie să-L prezentăm în adevărata Sa poziție – venind să moară pentru a înălța și a slăvi Legea lui Dumnezeu, și totuși pentru a îndreptăți pe păcătosul care își pune toată încrederea în meritele sângelui unui Mântuitor răstignit și înviat. Aceste lucruri nu au fost prezentate clar.

Solia care conduce la mântuirea sufletelor, solia îngerului al treilea, este solia ce trebuie să fie vestită lumii. Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Ambele sunt importante, nespuse de importante, și trebuie să fie vestite cu egală energie și putere. Asupra primei părți a soliei s-a stăruit foarte mult, asupra ultimei părți, doar ocazional. Credința lui Isus nu este înțeleasă. Noi trebuie să vorbim despre ea, trebuie să o trăim, să ne rugăm pentru ea și să educăm poporul cum să aducă în viața lor zilnică această parte a soliei. „Să fie în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”. (Fil. 2:5).

Se rostesc predici întregi, uscate și lipsite de Hristos, în care numele lui Isus abia este amintit. Inima vorbitorului nu este subjugată, și nu este încălzită de iubirea lui Isus. Vorbitorul stăruie asupra unor teorii uscate. Vorbirea lui nu face mare impresie. El nu are ungerea divină; cum poate el să miște inimile oamenilor? Avem nevoie să ne pocăim și să fim transformați – da, predicatorul să fie transformat. Poporul trebuie să Îl aibă pe Isus înălțat în fața lor, și trebuie să fie implorați să „privească și să trăiască”.

De ce sunt buzele noastre atât de tăcute când este vorba de subiectul neprihănirii lui Hristos și al iubirii Lui față de lume? De ce nu dăm poporului ceea ce îi poate înviora și îi poate învia la o viață nouă? Apostolul Pavel este umplut de extaz și de adorație când declară: „fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.” (1 Timotei 3:16) [430]

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a desbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. ... pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.” (Filipeni 2:5-11)

„În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” (Coloseni 1:14-17)

Aceasta este marea temă cerească ce a fost neglijată în mare măsură și nu s-a vorbit despre ea, pentru că Hristos nu este format înăuntrul minții omenești. Și Satana lucrează întotdeauna pentru ca Hristos să nu fie tema contemplării și adorării. Numele acesta, atât de puternic, atât de esențial, ar trebui să fie pe buzele fiecărui om.

„Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.”

„Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. [431] Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.” (Coloseni 1:25-29)

Aceasta este lucrarea slujitorilor lui Hristos. Din cauză că nu se face această lucrare, pentru că Hristos și caracterul Său, cuvintele Sale și lucrarea Sa nu sunt prezentate înaintea poporului, starea religioasă a bisericilor mărturisește împotriva învățătorilor lor. Bisericile sunt pe moarte pentru că Hristos este prea puțin prezentat. Ele nu au nici viață spirituală, nici discernământ spiritual.

Învățătorii poporului nu cunosc în mod personal, printr-o experiență vie, Izvorul dependenței și al tăriei lor. Iar când Domnul ridică bărbați și îi trimite cu solia prezentă ca să o transmită poporului – o solie ce nu este adevăr nou, ci tot același adevăr pe care l-a predicat Pavel, și chiar Hristos însuși l-a predicat – lor li se pare o învățătură străină. Încep să îndemne poporul să fie prevăzător – un popor aflat pe moarte pentru că Hristos nu este înălțat înaintea lor și ei nu sunt astfel întăriți – „nu vă grăbiți. Mai așteptați, nu primiți învățătura aceasta până când nu știți mai mult despre ea”. Iar slujbașii predică aceleași teorii uscate, în timp ce poporul are nevoie de mană proaspătă. Caracterul lui Hristos este un caracter extraordinar de perfect, iar El trebuie să fie înălțat, El trebuie să fie scos în evidență înaintea ochilor, pentru că El este puterea, energia, sfințirea și neprihănirea tuturor celor ce cred în El. Bărbații cu spirit fariseic, consideră că vor fi în siguranță dacă se țin de vechile lor teorii bune, și nu au de a face cu solia trimisă de Dumnezeu poporului Său. Așa au gândit și Fariseii din vechime, iar exemplul lor ar trebui să-i avertizeze pe slujbașii noștri ca să se ferească de tărâmul mulțumirii de sine.

Este nevoie acum de o putere care să vină peste noi și să ne provoace la sânguință și la o credință serioasă. Apoi, botezați cu Duhul Sfânt, [432] să ia chip în noi Hristos, nădejdea slavei. Atunci Îl vom prezenta pe Hristos ca obiectul divin al credinței și iubirii noastre. Vom vorbi despre Hristos, ne vom ruga lui Hristos și despre Hristos. Vom lăuda Numele Lui cel sfânt. Vom prezenta înaintea oamenilor minunile Lui, tăgăduirea Lui de sine, jertfirea Lui de sine, suferințele Lui, răstignirea Lui, învierea și înălțarea Lui la cer. Acestea sunt temele evangheliei care inspiră și trezesc iubirea și înflăcărea intensă a inimii. În acestea se găsesc

tezaurele înțelepciunii și cunoștinței, o fântână care nu seacă niciodată. Cu cât căutați mai mult aceste experiențe, cu atât viața voastră va fi mai valoroasă.

Apa cea vie poate fi scoasă din fântână fără ca izvorul să sece. Slujitorii evangheliei vor fi bărbați puternici dacă Îl pun întotdeauna pe Domnul înaintea lor și dacă își devotază timpul studierii caracterului Său adorabil. Dacă vor face aceasta, nu va exista nici o apostazie, nimeni nu se va separa de conferință din cauza faptului că ei, prin practicile lor murdare, aruncă dizgrația asupra cauzei lui Dumnezeu și Îl fac de rușine pe Isus. Puterile fiecărui slujitor al evangheliei ar trebui să fie implicate în a educa bisericile cum să-L primească prin credință pe Isus ca Mântuitor al lor personal, să-L accepte în viețile lor și să facă din El Modelul lor, să învețe de la Isus, să creadă în Isus și să-L înalțe pe Isus. Slujitorul trebuie să studieze personal caracterul lui Hristos. El ar trebui să cântărească adevărul și să mediteze la tainele răscumpărării, îndeosebi la lucrarea de mijlocire pe care o face Hristos în acest timp.

Dacă Hristos este totul în toți, pentru fiecare dintre noi, de ce nu se vorbește mai mult în bisericile noastre despre întruparea Lui și despre jertfa Lui ispășitoare? De ce nu laudă inimile și buzele noastre pe Răscumpărătorul? Cei răscumpărați vor face aceasta de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei. [433]

Avem nevoie de o legătură vie cu Dumnezeu în mod personal, ca să Îl putem prezenta pe Isus. Atunci putem prezenta experiența noastră vie, personală a cunoașterii lui Hristos prin experiență și prin credință. Noi L-am primit pe Hristos și, cu seriozitate divină putem vorbi despre puterea care ne însoțește. Poporul trebuie să fie atras la Hristos. Eficiența Lui mântuitoare trebuie să fie scoasă în evidență.

Adevărații ucenici, șezând la picioarele lui Hristos, descoperă pietrele prețioase ale adevărului rostite de Mântuitorul nostru, înțeleg semnificația lor și le apreciază valoarea. Și, pe măsură ce devin tot mai umiliți și mai dispuși să învețe, înțelegerea le va fi deschisă tot mai mult pentru a descoperi lucrurile minunate ale Legii Sale, deoarece Hristos le-a prezentat în linii clare și distincte.

Învățătura harului și a mântuirii prin Isus Hristos este o taină pentru mare parte dintre cei ce au numele scrise în registrele bisericii. Dacă Hristos s-ar afla pe pământ, vorbind poporului Său, i-ar mostra pentru că sunt înceți la învățare. Le-ar spune celor înceți și lipsiți de înțelegere: „v-am încredințat adevăruri privitoare la mântuirea voastră, a căror valoare nici nu o bănuși”.

Oh, dacă s-ar putea spune despre slujbașii care predică poporului și bisericilor, „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.” Luca 24:45. Vă spun în temere de Dumnezeu că până în prezent, adevărurile Bibliei aflate în legătură cu marele plan de răscumpărare, sunt foarte puțin înțelese. Adevărul se va descoperi încontinuu, se va dezvolta și se va lărgi, deoarece este divin, întocmai ca Autorul Său.

Isus nu a comentat pe deplin învățăturile și nici nu le-a prezentat în continuu, ci adesea s-a exprimat în propoziții scurte, ca Unul care semăna semințele cerești ale învățăturilor, ca pe niște perle ce trebuie să fie adunate de lucrătorul dotat cu discernământ. Învățăturile credinței și harului se văd în tot ce a prezentat El. [434] Oh, de ce nu dau predicatorii bisericilor hrana aceea care le va da vigoare și sănătate spirituală? Rezultatul ar fi o experiență bogată în ascultarea practică față de Cuvântul lui Dumnezeu. De ce nu întăresc acești slujitori ceea ce a mai rămas și este pe moarte?

Când s-a apropiat vremea despărțirii de ucenicii Săi, Hristos a căutat cum să le dea o mângâiere mai mare. Le-a promis că le va da Duhul Său cel Sfânt – Mângâietorul – pentru a se uni cu efortul lor omenesc. Care dintre făgăduințe este cel mai puțin experimentată, cel mai puțin împlinită în biserică, dacă nu făgăduința Duhului Sfânt? Când binecuvântarea aceasta, care atrage după ea toate binecuvântările, este neglijată, rezultatul sigur este uscăciunea spirituală. Aceasta este o mustrare pentru cel ce predică teorii. Biserica trebuie să se ridice și să nu se mai mulțumească cu o rouă sărăcăcioasă.

Oh, de ce acceptă membrii bisericilor noastre să fie lipsiți de privilegiile lor? Ei nu înțeleg în mod personal nevoia influenței Spiritului lui Dumnezeu. Biserica poate spune, ca și Maria „au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus.” Ioan 20:13.

Slujbașii care predică adevărul prezent sunt dispuși să recunoască faptul că este necesară influența Duhului Sfânt pentru a produce convingerea de păcat și convertirea sufletelor, și faptul că influența aceasta trebuie să însoțească predicarea Cuvântului. Însă ei nu simt îndeajuns importanța acestei influențe încât să o cunoască în mod practic și profund. Faptul că harul și influența divină a adevărului se află în prea mică măsură în inimile lor, îi împiedică să deosebească lucrurile spirituale și să prezinte nevoia reală a acestora în biserică. Așa că ei abia se târăsc, împiedicați în creșterea spirituală pentru că slujirea lor este o religie legalistă. Ei nu simt că puterea harului lui Dumnezeu este o necesitate vie, efectivă, un principiu de vital. [435]

Oh, dacă toți ar putea vedea aceasta și ar îmbrățișa solia dată lor de Dumnezeu! El i-a ridicat pe slujitorii Săi să prezinte adevărul care, din cauza faptului că implică ridicarea crucii, a fost pierdut din vedere și este îngropat sub gunoiul formalismului. Acest adevăr trebuie să fie recuperat și să fie așezat din nou în cadrul adevărului prezent. Cerințele lui trebuie să fie susținute și să i se dea locul cuvenit în solia îngerului al treilea. Fie ca toți slujitorii lui Hristos să vestească un post, să cheme o adunare sfântă și să caute pe Dumnezeu câtă vreme poate fi găsit. Chemați-L acum, când sunteți prosternați la piciorul crucii Calvarului. Dezbrăcați-vă de orice mândrie și, ca păzitori reprezentativi ai bisericii, plângeți între tindă și altar, strigând: „Îndură-Te Doamne de poporul Tău, și nu da de ocară moștenirea Ta. Fă-ne după cum voiești, dar nu lua de la noi, de la poporul Tău, Duhul Tău cel Sfânt”. Rugați-vă, oh, rugați-vă pentru revărsarea Duhului lui Dumnezeu! – Manuscris 27, 1889. [436]

*

S – 87 – 1889

septembrie, 1889, Denver, Colorado

Iubite frate Smith,

Duhul lui Dumnezeu mi-a impus gândirii cazul tău. Poziția ta, pericolele care te amenință, primejdia ta, mi-au fost prezentate în mod repetat în diferite momente ale experienței tale. În timpul nopții, problema aceasta mi-a fost prezentată din nou.

Mi-a fost arătat că te-ai pus împotriva Spiritului și lucrării lui Dumnezeu. Te-ai pus într-o poziție în care nu vei recunoaște și nu vei accepta lumina pe care ți-o trimite Dumnezeu, ca fiind lumină. Am un sentiment foarte solemn despre adevărata ta stare, ca niciodată până acum, și nu pot să tac. Căci ești într-un pericol tot așa de mare cum au fost conducătorii necredincioși ai poporului în zilele lui Hristos. Rezultatul este întunericul peste sufletul tău.

Lumina și adevărul despre care eu știu că sunt așa, tu le numești întuneric și minciună. Ai avut ocazia; ai avut privilegiul de a accepta lumina, care este lumină și adevăr prețios, hrană la vreme potrivită pentru turma lui Dumnezeu lihnită de foame. Însă tu nu ai vrut să recunoști că este lumină, adevăr, hrană. Dacă ai fi putut să o împiedici ca să nu ajungă la poporul lui Dumnezeu, ai fi făcut-o. Dar nu poți face aceasta. Dumnezeu își va da lumina poporului, iar tu nu poți s-o oprești. Poți să o reprezinti greșit, poți să o interpretezi greșit, poți să te interpui între lucrarea lui Dumnezeu și popor, așa cum ai făcut, dar eforturile pe care le faci pentru a rezista luminii și impresiilor lăsate de Duhul lui Dumnezeu, sunt ca niște pași pe care îi tot adaugi mai departe și tot mai departe [437] de lumină și de Domnul. „Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acesta!”

Prejudecata este prejudecată, fie că este îngăduită de cei ce pretind a crede că Domnul vine în curând, fie de cei ce au refuzat lumina în zilele lui Hristos. Tu pășești pe același teren ca și cei ce L-au respins pe Isus Hristos. Tu folosești aceleași argumente și aceleași scuze pe care

le-au folosit ei. Tu exerciți aceeași influență pe care au exercitat-o și ei, și poate că sufletele se țin de tine așa cum sufletele s-au ținut de conducătorii lor în zilele lui Hristos. Sărmanele suflete înșelate vor fi conduse să creadă că, pentru că fratele Smith nu acceptă lumina și solia adresată poporului Său, luminează care este tocmai solia pentru timpul de față, atunci aceasta trebuie să fie minciună și înșelăciune. Poți să îți asumi această responsabilitate? [438]

*

B – 24 – 1889

CĂTRE CONFERINȚA GENERALĂ

Iubiți frați,

Am prezentat înaintea voastră lucruri pe care mi le-a arătat Dumnezeu și, am de rostuit o avertizare în fața acestui corp adunat acum la Battle Creek. Sunteți în pericol din cauza faptului că se pot alcătui planuri, pot fi inventate căi și pot fi urmate propuneri care în loc să ducă la succes, vor duce la înfrângere. Nu îndrăznesc să las să se termine Conferința iar cei adunați să se întoarcă la casele lor, fără să vă îndemn să vă gândiți foarte bine la fiecare propunere ce se face. Cântăriți bine fiecare plan ce se propune și nu vă grăbiți să spuneți „da” sau „amin”, așa cum am auzit de pe buzele unor bărbați a căror înțelegere este întunecată și nu cunosc caracterul sentimentelor și propunerilor în fața cărora rostesc „amin”. Nu vă lăsați înșelați de propuneri ce par să fie inocente, însă al căror sfârșit este dezastrul și pierderea favorii lui Dumnezeu. Este pericol și trâmbița dă semnalul de avertizare.

Dumnezeu vă cheamă să vă umiliți sub mâna Lui cea tare, să vă mărturișiți păcatele și să le părăsiți, iar El vă va ridica. Apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi. Voi, slujbași, mai mari sau mai mici, nu este timpul să vă plângeți de lucrarea voastră lipsită de succes. Fugiți la Isus, prindeți-vă de tăria Lui și faceți pace cu El. Voi doriți prea mult lauda care vine de la oameni. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi, chemați-L câtă vreme [439] este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând. „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” (Isaia 55: 6-9) „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este Sfânt. „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfîntenie; dar Sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite” (Isaia 57:15). „Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: „Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.” „Așa vorbește mai departe Domnul: „La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara, și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: „Ieșiți!” și celor ce sunt în întuneric: „Arătați-vă.” Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele. Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape. Voi prefăce toți munții Mei în drumuri, și drumurile Mele vor fi bine croite. Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte și de la apus, iar alții [440] din țara Sinim. Bucurați-vă, ceruri! Veselește-te, pământule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, și are milă de nenorociții Lui.” Sionul zicea: „M-a părăsit Domnul, și m-a uitat Domnul!” Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!” (Isaia 49:7-16).

Nimeni să nu se înalțe pe sine, încercând să-și pună în practică ideile fără cooperarea și aprobarea poporului lui Dumnezeu. Spiritul vostru puternic, discursurile voastre rostite în gura mare și cu încumetare, nu sunt în armonie cu Hristos și cu căile Sale. Oh, dacă ați fi făcut ca glasul vostru să se audă sus. Dumnezeu vă vede lovind cu pumnul răutății. Trebuie să aveți acreditare divină înainte să faceți mișcări hotărâte pentru a da formă lucrării cauzei lui Dumnezeu. Domnul va fi cu noi în măsura în care credem în Hristos și facem voia Lui, fără să înălțăm eu-l ci umblând în umilința minții. Însă El disprețuiește spiritul vostru îngrozitor, este mâhnit din cauza împietririi inimii voastre. Rugați-vă să vă dea o inimă de carne, o inimă care poate simți întristarea altora, care poate fi sensibilizată de nenorocirea omenească. Rugați-vă să vă dea o inimă care să nu vă permită să aveți urechi surde față de văduvă și față de orfan. Rugați-vă să puteți avea inimă îndurătoare față de cel sărac, infirm și oprimat. Rugați-vă să puteți iubi dreptatea și să urăți tâlhăria, și să nu faceți nici o diferență în manifestarea favorii voastre, în afară de cazul celui nevoiaș și a celui lovit de soartă. Atunci făgăduințele din Isaia 58 vor fi împlinite față de voi: [441] „dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua nămeaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădurelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.”

Aveți nevoie să fie croite cărări drepte pentru picioarele voastre, pentru ca șchiopul să nu se abată de pe drum. Suntem înconjurați de șchiopi și de zăbavnici în credință, iar voi trebuie să-i ajutați, însă nu zăbovind voi înșivă, ci stând fermi ca o stâncă alături de principiu, ca niște bărbați care ați fost supuși la încercare și care i-ați rezistat. Știu că trebuie să fie făcută o lucrare pentru popor, sau dacă nu, mulți nu vor fi pregătiți să primească lumina îngerului trimis din cer ca să lumineze tot pământul cu slava Sa. Să nu credeți că veți fi găsiți ca vase pentru slavă în timpul ploii târzii, ca să primiți slava lui Dumnezeu, dacă vă înălțați sufletele în deșertăciune, vorbind lucruri stricate, nutrind în taină rădăcinile de amărăciune aduse de la conferința de la Minneapolis. Fața încruntată a lui Dumnezeu se va întoarce spre oricine nutrește și alimentează aceste rădăcini de disensiune, și posedă un spirit atât de neasemănător cu Spiritul lui Hristos.

Este de făcut o lucrare în inima fiecăruia, ca să nu semănați neghină. Când buzele veghetorului sunt atinse de către Domnul oștirilor cu cărbunele aprins de pe altar, atunci trâmbița va da un sunet clar, foarte diferit de sunetul ce l-am auzit până atunci. Dumnezeu are o mărturie vie pentru lume. Rostirea de astfel de predici fără viață, plictisitoare, nu este după rânduiala lui Dumnezeu. Fac apel către voi, bărbați aflați în poziții cu răspundere, nu căutați să vă potriviți cu standardul lumii, să [442] prindeți ideile pe care le are lumea. Nu rostiți cuvinte blânde, profetind minciuni. Mângâietorul, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, pe care „Tatăl Îl va trimite în Numele Meu”, a spus Isus, „va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”. Slujitorii Domnului trebuie „să mustre, să îndemne, cu toată îndelunga răbdare și învățătura”.

Avem un cer de câștigat și un iad de evitat. Ca unii care am făcut un legământ solemn față de Dumnezeu, care am fost însărcinați să fim mesageri ai lui Hristos, ca ispravnici ai tainelor harului lui Dumnezeu, suntem sub obligația de a rosti cu credincioșie întregul sfat al lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte întotdeauna că suntem înconjurați de un nor mare de martori, deoarece inteligențele cerești ne privesc ca pe ambasadori ai Împăratului împăraților și Domn al domnilor. Avem dreptul să înălțăm standardul sus. Cel care înțelege solemnitatea chemării noastre, sfințenia lucrării noastre, ne poruncește să rostim solia cu inima largă. Fie ne vom umili sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, fie ne va umili El pe noi. Însă dacă umblăm cu modestie și cu umilință înaintea Domnului, El ne va accepta.

Domnul privește cu dezaprobare spre cei care vor să placă oamenilor din lume, dar care îi acuză în același timp pe cei pe care îi folosește Dumnezeu, manifestând o lipsă de respect

satanică față de cei pe care ar trebui să-i onoreze. Sensibilitatea spiritului, bunătatea, curtoazia, rafinamentul sentimentelor, care îi caracterizează pe cei ce învață în școala lui Hristos, s-au pierdut din inima și din viața multora care își închipuie că Dumnezeu îi folosește. Martorul Credincios spune: „ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. [443] Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Dacă ar fi existat mai multă pocăință și mărturisire și părăsire a păcatelor, dacă ar fi existat mai puțină mulțumire de sine și laudă de sine, am fi văzut mult mai clar lucrurile spirituale. Dumnezeu dorește să aveți o legătură mult mai vie cu El, și atunci Hristos va locui în inimă, și flacăra curată a devoțiunii va fi aprinsă în suflet.

S-a produs o îndepărtare de Dumnezeu în mijlocul nostru, și încă nu s-a făcut lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi, esențială pentru a fi restaurați față de Dumnezeu și regenerați în inimă. Infidelitatea față de Dumnezeu își croiește drum în rândurile noastre, deoarece este la modă să te îndepărtezi de Hristos și să dai loc scepticismului. Strigătul inimii este „Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi”. Baal, Baal, este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, deoarece își iubesc căile lor și părăsesc calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, cea care învață iertarea prin meritele Mântuitorului răstignit și înviat, care susține îndreptățirea prin credința Fiului lui Dumnezeu, este tratată cu ușurătate, vorbită de rău, ridiculizată. Este denunțată că ar conduce la entuziasm și fanatism. Primiți-o înapoi, până nu este prea târziu ca relele să fie îndreptate; căci ați păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Ea este viața lui Isus Hristos în suflet; este principiul activ al iubirii împărtășite de Duhul Sfânt; doar aceasta va face sufletul roditor pentru fapte bune. Iubirea lui Hristos este forța și puterea fiecărui mesaj care a ieșit vreodată [444] de pe buze omenești. Ce fel de viitor este înaintea noastră, dacă nu vom reuși să ajungem la unitatea credinței?

Când ne unim în acea unitate pentru care S-a rugat Hristos, controversa aceasta îndelungată ce a fost stârnită de agențiile satanice, se va sfârși. Atunci nu vom vedea oameni făcând planuri după modelul lumii din cauză că nu au discernământ spiritual pentru a discerne lucrurile spirituale. Acum aceștia văd oamenii ca pe niște copaci care umblă, și au nevoie de atingerea divină ca să poată vedea așa cum vede Dumnezeu, să poată lucra așa cum a lucrat Hristos. Atunci păzitorii Sionului vor suna clar din trâmbiță, în note tot mai puternice; căci vor vedea sabia venind, și își vor da seama de pericolul în care se află poporul lui Dumnezeu.

Nu este timp acum să ne aliniem de partea călcătorilor Legii lui Dumnezeu, ca să vedem cu ochii lor, să auzim cu urechile lor și să înțelegem cu simțurile lor pervertite. Trebuie să acționăm împreună. Trebuie să devenim o unitate, să fim sfinți în viață și curați în caracter. Să nu ne mai aplecăm înaintea idolilor părerilor omenești, să nu mai fim sclavi nici unei pofte rușinoase, să nu mai aducem Domnului jertfe necurate, un suflet pătat de păcat, reprezentat prin jertfele Moabiților și Amoriților.

Oh, va fi înlocuită necredința și rebeliunea, cu pocăința? Sau va continua această stare de impenitență și orbire, până când se va spune despre noi, ca și despre cetățile ce au dat cu piciorul îndurării oferite de Hristos în zilele slujirii Sale: „Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit stând în sac și cenușă. De aceea, în ziua judecății, va fi mai ușor [445] pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până în Locuința morților.” [446]

CUPRINS

Data	Referința	Titlu sau adresa	Pag.	Pag. [original]
Feb.18,1887	Lt.37,1887	Către E.J. Waggoner și A.T.Jones	5	[21]
Apr.5,1887	Lt.13,1887	Către G.I.Butler și U.Smith	10	[32]
Aug.5,1888	Lt.20,1888	Către frații ce se vor aduna la Conferința Generală	12	[38]
Sep.7,1888	Ms.2,1888	Angajarea în speculații lumești	16	[47]
Oct.9,1888	Lt.81,1888	Către Mary White	23	[66]
Oct.11,1888	Ms.6,1888	O vie legătură cu Dumnezeu	24	[69]
Oct.13,1888	Ms.7,1888	Predică Sabat după amiază	27	[74]
Oct.14,1888	Lt.21,1888	Către G.I.Butler	35	[85]
Oct.15,1888	Lt.21a,1888	Către G.I.Butler	43	[107]
Oct.18,1888	RH10,08,89	Nevoia de înaintare	47	[117]
Oct.19,1888	ST11,11,89	Aveți lumină în voi înșivă	50	[119]
Oct.20,1888	Ms.8,1888	Înaintare în experiența creștină	52	[121]
Oct.21,1888	Ms.17,1888	Un popor ales	58	[129]
Oct.21,1888	Ms.8a,1888	Sfaturi pentru predicatori	60	[132]
Oct.23,1888	Ms.10,1888	Remarci cu privire la lucrarea misionară	70	[146]
Oct.24,1888	Ms. 9,1888	Cuvântarea de dimineață	74	[151]
Oct.--,1888	Ms.26,1888	Remarci după citirea unui articol	76	[154]
Nov.--,1888	Ms.15,1888	Chemare la un studiu mai profund al Cuvântului	80	[163]
Nov.--,1888	Ms.21,1888	Experiența dureroasă a anului 1888	88	[176]
Nov.4,1888	Lt.82,1888	Către Mary White	91	[182]
Dec.9,1888	Lt. 7,1888	Către W.M. Healey	92	[186]
Dec.11,1888	Lt.18,1888	Către G.I. Butler	94	[190]
Dec.15,1888	Lt.20a,1888	Scripturile o călăuză sigură	97	[196]
Dec.--,1888	Ms.24,1888	Privind înapoi la Minneapolis	100	[203]
Ian.18,1889	Lt.22,1889	Către R.A. Underwood	112	[230]
Ian.18,1889	Lt.22a,1889	Către R.A. Underwood	118	[243]
Ian.26,1889	Lt. 3,1889	Către R.A. Underwood	121	[251]
Ian --,1889	Ms.16,1889	Deosebirea adevărului	123	[257]
Feb. 8,1889	Lt.23,1889	Către R.A. Underwood	126	[263]
Mar. 5,1889	RH3,05,89	Adunări la South Lancaster,Mass.	128	[267]
Mar.--,1889	Ms.19,1889	Jurnal	131	[269]
Apr. 4,1889	Lt.49,1889	Către J.H. Morrison	134	[274]
Apr.--,1889	Lt.85.1889	Către Iubiții mei frații	135	[277]
Apr. 7,1889	Lt. 1,1889	Către W.C. White	139	[286]
Apr. 7,1889	Lt.14a,1889	Către J.E. White (fragment)	142	[292]
Mai 2,1889	Lt.50,1889	Către J.Fargo	143	[294]
Mai 12,1889	Ms. 2,1889	Căutători de greșeli	147	[302]
Mai 12,1889	Lt.14,1889	Reflecții asupra Conferinței de la Minneapolis	149	[307]
Mai --,1889	5T,692-696	Zvonuri nefondate	157	[326]
Iun. 2,1889	Lt. 5,1889	Către H. Miller	159	[330]
Iun.14,1889	Lt.55,1889	Către U. Smith	162	[336]
Iun.19,1889	Ms. 5,1889	Hristos și Legea	162	[337]
Iun.--,1889	Ms.30,1889	Experiența care a urmat Conferinței de La Minneapolis	168	[352]
Iul.15,1889	Lt.70,1889	Către Mary White	181	[382]

Iul.23,1889 RH07,23,89	Tabăra de la Ottawa, Kansas	183	[386]
Iul.23,1889 Lt. 4,1889	Către prezbitarii M. și H. Miller	186	[388]
Sep.13,1889 Ms.27,1889	Sfaturi pentru slujitorii Evangheliei	201	[429]
Sep.--,1889 Lt.87,1889	Către U. Smith	204	[437]
Oct.--,1889 Lt.24,1889	Către Conferința Generală	205	[439]